

Mihai M. S. Maxim

Două vrăbii pe un ban

Mihai M. S. Maxim Două vrăbii pe un ban

ISBN 978-606-8938-00-4

Editura Ade Print
Sibiu 2017

Mihai M. S. Maxim

Două vrăbii pe un ban

- roman –

Ediţia a II-a
revăzută şi adăugită

†

Editura Ade Print
Sibiu
2017

Coperta I: *Faulty Feline IV* de Jason Limon

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAXIM, MIHAI M. S.
Două vrăbii pe un ban / Mihai M. S. Maxim. – Sibiu : Editura Ade Print, 2017
ISBN 978-606-8938-00-4

821.135.1

Preliminarii

Postludiu

Un Tavistock pentru Aran

Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos – care a trăit în secolul al IX-lea – spune într-o profeţie că după cel de Al Treilea Război Mondial, în Constantinopolul recuperat de la musulmani va domni un împărat bun la suflet – un om ales direct de îngerii lui Dumnezeu. Acesta este primul din cei şapte lideri mondiali de care se vorbeşte în Apocalipsa Sfântului Apostol Ioan în capitolul 17. După împărăţia sa, care va dura 32 de ani, „vor începe nenorocirile. Va veni în această cetate fiul pierzării, stăpânitorul Aran şi va împărăţi trei ani şi şase luni. Acesta îi va sili pe oameni să facă astfel de fărădelegi, asemenea cărora nu s-au făcut niciodată, de când s-a zidit lumea, nici se vor mai face. Va hotărî şi va legiui să se unească, vrând-nevrând, tatăl cu fiica, fiul cu mama, fratele cu sora. Şi cine se va împotrivi sau va grăi împotrivă, va fi omorât. Acela însă care va muri într-acest chip va fi rânduit în ziua Judecăţii împreună cu Ioan Botezătorul.

Acest împărat va porunci să se căsătorească monahii cu monahiile, de asemenea şi preoţii. Astfel, fărădelegea amestecării va deveni mai rea decât cea a uciderii. El însuşi va desfrâna cu mama şi cu fiica sa."[1]

Calea stăpânitorului Aran a fost deschisă demult de către marxismul freudian – numit şi „marxismul albastru", care urmăreşte distrugerea identităţii spirituale a oamenilor şi neamurilor pornind de la distrugerea familiei. Operaţiunea „destructurării" tradiţiei patriarhale şi a „deprogramării" minţii a

[1] Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos, Asociaţia Schitul Lacu, Sfântul Munte Athos, Editura Evanghelismos, 2002, p. 181-195, cf. Profeţii şi mărturii creştine pentru vremea de acum, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria 2004, p. 43-44.

fost iniţiată după cel de Al Doilea Război Mondial de *Institutul de Relaţii Umane Tavistock* – fostă clinică de psihiatrie – care a impus în lumea occidentală noua direcţie culturală: ideologia nihilismului, a sexului liber, a „emancipării" de tot ceea ce ţinea până atunci de «cuminţenia pământului sufletesc». Cultul nudităţii a izbucnit odată cu Festivalul Woodstock, noua idolatrie s-a impus odată cu formaţia Beatles: „Suntem mai celebri decât Hristos", a spus unul din aceşti «dumnezei» confecţionaţi peste noapte. „Imaginează-ţi că nu există nici Rai, nici Iad, imaginează-ţi că nu există nici ţări, nici religie, nimic pentru care să ucizi sau să mori; şi vino apoi să ni te alături" – acesta este mesajul pe care a trebuit să-l transmită tinerilor John Lennon în schimbul notorietăţii şi slavei. „Chiar aşa? Nu există nimic pentru care să mori? Atunci de ce mai mor încă oamenii, Domnule Lennon? – fiindcă, deşi nu-şi mai asumă nimic, nu mai cred în nimic, nu mai au nimic pentru care să moară, *ei tot mor*. Şi cum se face că nici voi, «visătorii», n-aţi fost *nemuritori*?"

«Visătorii» Woodstock-ului s-au decrepit legănându-se în non-sens, iar ideea ca lumea să fie «iarăşi una – ca la-nceput», unită întru nimic [când o fi fost oare aşa?], a căzut în desuetudine. O altă «visare», un alt imaginar – al incestului – se va ivi acum din mintea bolnavă a veacului ca să ridice pretenţii de universalitate. *Ceea ce acum e scandal, peste o generaţie va fi normal* – aceasta a fost, este şi va fi concepţia de bază a planificatorilor Institutului Tavistock, precum şi a tuturor oficinelor de manipulare psihică, pervertire şi dominaţie subliminală. Şi „fiul se va împreuna cu mama lui şi fratele cu sora lui – spune Sfântul Nil Athonitul – şi nu vor vrea să asculte de nimeni, ci vor avea numai o stăpânire spre curvie, ca la Sodoma şi Gomora şi la cele mai rele. Că fratele va avea de muiere pe sora lui şi fiul va avea de muiere pe mama lui; şi va omorî fiul pe tatăl lui ca să curvească în slobozenie cu mama lui; şi alte mii de răutăţi se vor face."[2]

[2] Din vedeniile Sfântului Nil Athonitul, Zosima Pascal, Sfârşitul omului, Editura "Credinţa strămoşească", 2004, p. 77.

Oroare? Scandal? Lucruri insuportabile şi numai să le gândeşti? Dar tocmai spre aceasta încearcă Freud să răsucească gândirile atunci când scrie „Dostoievski şi paricidul”: fiul este *rivalul* tatălui, ceea ce înseamnă că unul din cei doi trebuie să *îl suprime* pe celălalt. Cum de mai e numărat Sigmund Freud printre fiii lui Avraam? Odată ce a renegat porunca a cincea din Decalog – şi Patriarhatul însuşi ca instituţie divină – mai poate pretinde că n-a dat glas concepţiei însăşi a diavolului? Fiindcă diavolul a fost şi este rivalul Tatălui în tot ceea ce priveşte *împărăţia*.

Sigmund Freud s-a făcut fiul diavolului: acest lucru e evident. Fiindcă diavolul e cel care-ncearcă să Îl ucidă pe Tatăl ceresc – şi în genere pe orice părinte – din inima omului. Dar, cu toată această certitudine, rămâne încă să dăinuie întrebarea: *Este vreun adevăr în ceea ce afirmă Freud, sau este pură dorinţă?*

E pură dorinţă. Tot ceea ce s-a clădit spiritual în *mileniile omului* s-a întemeiat pe instituţia Patriarhatului: primul născut al soţiei alese, legiuite, este binecuvântat de către tată, act sacru care atrage binecuvântarea lui Dumnezeu Însuşi pentru misiunea pe care va avea să o îndeplinească acest fiu în poporul ales. După Hristos, instituţia Patriarhatului a devenit harismatică: Părinţii Bisericii Ortodoxe au înzestrat cu daruri speciale pe fiii şi pe fiicele lor duhovniceşti. În aceste condiţii ascultarea fiilor şi fiicelor s-a impus de la sine; şi aceasta a fost necondiţionată, desăvârşită, plină de bucurie.

De ce ar nega atunci cineva ordinea aceasta dumnezeiască? *Înmulţirea fărădelegii* va grăbi şi la un moment dat va declanşa venirea lui Mesia, după cum este scris. Aceşti oameni cunosc Scripturile şi acţionează în conformitate cu ele. Ei lucrează cu bună ştiinţă la înmulţirea fărădelegii din lume, grăbind deliberat venirea Aceluia ce va veni în numele lui Mesia. De aceea, ei vor lua stăpânire trei ani şi jumătate alături de Impostor mai înainte de a Se arăta lumii – a doua oară – Fiul lui Dumnezeu. Stăpânitorul Aran este al doilea lider mondial după împăratul

ales de îngeri şi va domni trei ani şi jumătate – la fel ca al şaptelea lider mondial – care va fi *Antihristul însuşi*. Răul nu va fi încă *total* în acest stadiu al «Noii Ordini Mondiale» a lui Aran, ceea ce arată că răutatea e roasă de neputinţă şi disperare.

Eroul meu este un fel de victimă colaterală a acestei direcţii de subjugare şi pervertire mintală. Taina fărădelegii supreme deja se află în lucru.

Operaţiunile de «deprogramare» mintală pe care le-au conceput *planificatorii dominaţiei conştiinţelor* s-au desfăşurat în centre psihiatrice sau concentraţionare încă din timpul celui de Al Doilea Război Mondial. *Şcolile lor de gândire* au menirea de a infesta sistemul de învăţământ şi mass-media şi de a promova reeducarea «culturală» a noii generaţii în duhul libertinajului sinucigaş. Cei ce se insinuează în conştiinţele ultimei generaţii şi instaurează în lume aceste direcţii de gândire sunt prin aceasta *vectori de genocid*. Cât de uşor le pot scăpa de sub control lucrurile celor ce conduc şi coordonează operaţiunile psihologice – atunci când vizează controlul mintal absolut – rămâne să se vadă.

Eroul meu are o experienţă *la limita incestului,* doar la limită; şi totuşi, fără iubirea totală, jertfa şi înţelegerea femeilor ce-l înconjoară, ce s-ar alege de sufletul lui?

Până acum, diavolul n-a avut îngăduinţa să se atingă decât de trup. Ce va fi însă cu noi atunci când i se va permite să pătrundă între suflet şi spirit, între inimă şi rărunchi?

Există vreo cale de ieşire din marasmul acesta ce stă să vină?

Spiritualizarea relaţiilor, asceza, desprinderea din dragostea trupească de sine, ieşirea de sub apăsarea duhului lumii şi aflarea unui moment de răgaz sub adumbrirea Sfântului Ioan Botezătorul – acestea cred eu că vor fi tacticile de succes *în următorul război nevăzut.*

Cuvânt prevenitor la ediţia a doua

«Cinci vrăbii pe doi bani»[3]

Eroul meu, prin atitudinea sa *neconvenţională* în tot ceea ce ţine de prejudecăţi, inhibiţii şi dezinhibiţii, moralitate şi agresivitate, scandalizează şi sminteşte simţul comun. *Sarcastic şi dispreţuitor* cu victime aflate în şoc post-traumatic, *agresiv* cu oameni care se dovedesc a fi şi ei victime, *revoltător de slab şi de neajutorat* în situaţii fireşti, *amoral* într-un context al reaşezării moralităţii însăşi, el e, totuşi, *un supravieţuitor*. Poate că însuşi modul plăsmuirii romanul a scandalizat, deşi n-am dorit niciodată aşa ceva – ci am urmărit să descopăr *sufletul însuşi al adevărului* – fără menajamente sau reticenţe, fără complexe sau vanităţi răsturnate, fără false pudori.

Romanul l-am gândit iniţial ca pe o nebuloasă: el trebuia să reflecte personalitatea eroului sfâşiată, trebuia să fie asemenea minţii sale lobotomizate, un neant zvârcolit în miezul căruia *creşte la loc* conştiinţa de sine. Mi-am dat seama apoi că nici cititorul cel mai răbdător, cel mai dedicat, nu e ferit de confuzie şi de interpretări eronate, aşa că am decis, cu riscul de a cădea în *didactic*, să adaug câteva perspective de echilibru şi luciditate. Aşa că am preschimbat-o pe Adriana într-un fel de *conştiinţă a Iuliei,* prin care se lămuresc timpurile distincte, succesive, ale iubirilor eroului: timpul Iuliei, timpul Ceciliei (Dinei), timpul Claudiei. Le prezentasem iniţial împletite deoarece mintea protagonistului este *răvăşire însufleţită* şi creierul lui e peste tot – în inimă şi-n rărunchi, în vârful degetelor şi în viscere. De aici şi scenele erotice mai ciudate, obsesive, de aici fetişurile, infantilismele, fantasmagoriile, experienţele neo-păgâne, refuzul asumării responsabilităţii sau remuşcările care sunt mai bolnăvicioase, mai vinovate, decât fărădelegea însăşi. Scenele

[3] Luca 12,6.

oarecum repetitive sunt uneori reale, alteori simple premoniţii, anticipări, alteori dorinţă pură, sau pur şi simplu visări şi gândiri implantate în mintea protagoniştilor de către manipulatorii din umbră ai oficinelor Tavistock. Protagoniştii îşi asumă – cu oroare şi fascinaţie – perversităţi şi atitudini induse dinafară prin programarea MK Ultra (mai precis: prin subprogramarea sexuală *Beta* din cadrul *Proiectului Monarch*). Ei au fost înşelaţi şi cred la început cu tărie că toate acele pulsiuni perverse sunt *ale lor*. Discernământul va veni – ca mintea Românului – cel de pe urmă.

În *Catabasă spectrală* se vede că eroul e *parţial plăsmuit* de mintea Claudiei, Iuliei, Ceciliei (Dinei) – aşa că nu i se poate pune în seamă chiar toată nesăbuinţa. În cele din urmă e nevoit să renunţe la tot ceea ce avea mai scump şi mai drag, şi asta în ciuda tuturor sacrificiilor, concesiilor şi străduinţei sale de până atunci: pentru el, *aleea sacrificiului* va fi nesfârşită. Şi tot aşa va merge şi va stărui, până la *ultima moarte*.

Iulia e dragostea vieţii lui – acea Iulie care se sacrifică pentru a-şi salva fiica de la psihoza maniacal-depresivă. Dar viaţa lui se sfârşeşte în sanatoriu, odată cu memoria şi mintea. Acum, în *post-viaţă*, lucrurile vor sta complet altfel. Claudia trebuie recuperată, nu viaţa lui. Claudiei trebuie să i se facă pe plac – indiferent de capricii, nazuri, sau profunzimi insondabile. Apoi vine rândul Iuliei – *de fiecare dată* când e pe cale să se prăbuşească. În sanatoriu, eroului meu i se trânteşte sentinţa: „Nu importă cine-ai fost, ce-ai avut. Aici eşti un nimeni. Auzi şi asculţi." Sunt două vieţi, nu două romane. Şi cea de a doua are perspective şi consecinţe teribile. Ea e *viitorul*.

Romanul meu e despre victime, şi *victimele sunt totdeauna cele vinovate:* ele sunt cele care trebuie să îndure, să se ascundă în tăcere şi simulacru, ele sunt cele cărora trebuie să le fie ruşine că au fost abuzate. Pentru a scăpa de tarele psihice, de sechelele dominaţiei din sanatoriu, de gândurile distrugătoare, ele aruncă în ridicol şi parodie tot ceea ce înainte era subiect de teroare şi spaimă. Sub comic şi stânjeneală, sub râsete şi umilinţă, se

ascund tristeţi fără leac, traume şi adevăruri iremediabile. Frivolitatea e o cale de evadare din psihoză, neseriozitatea şi jocul trebuie să îi salveze pe protagonişti de atitudinile grave, fatale. Eroul sau antieroul meu – o combinaţie de Don Quixote şi Rică Venturiano – încearcă să preschimbe umilinţa în *conştiinţă a neantului propriu* şi naivitatea ingenuă în *nădejde deznădăjduită* – singura atitudine prin care va putea să învingă forţele mentale ostile.

Şi femeile din jurul lui îl ajută – mai mult sau mai puţin conştient – să atingă această stare paradoxală a neantului, în care eşti inexistent şi atotputernic, perfect detaşat şi total dăruit. Odată ce ai trecut de partea cealaltă a existenţei devii atotcuprinzător, necircumscris, eşti una cu pătimirile, te laşi pătruns de stările celorlalţi ca să te adânceşti în îngăduire şi compasiune, în îndurare şi înţelegere: eşti *pătimire curată*.

Femeile se joacă, dar jocul este mortal. Casnicii omului pot fi duşmanii lui cei mai crunţi. *Sub orice surâs se ascunde o tragedie*. Iulia a fost abuzată de un soţ alcoolic, apoi înjosită de un şir nedesluşit de bărbaţi, iar când îl descoperă pe Alin nu reuşeşte să îl păstreze: trebuie să renunţe la el pentru a-şi salva fiica. Claudia surâde semi-drogată şi rămâne să poarte în sine trauma paricidului, sau măcar a intenţiei suprimării unui tată care a violentat-o; ea suferă o nouă traumă când *are senzaţia* că i-a luat mamei *ursitul*. Cecilia surâde superior, însă dezabuzarea, luciditatea, sarcasmul şi sângele rece sunt singurele care i-au permis să supravieţuiască într-o oficină condusă de masculi experţi în pervertiri ale minţii şi manipulări subliminale.

Eroul trebuie să înveţe să facă concesii, să iniţieze compromisuri, să accepte să intre în războaie gata pierdute, să piardă. Uneori până şi sacrificiul total e inutil – el doar amână o vreme deznodământul. Dar ce n-ai face uneori chiar şi numai pentru o mică amânare?

El încearcă să scape de responsabilitate prin regresiune şi prin supunere, ambele fără discernământ. Din nevoia de a se «prinde»

de cineva, de ceva, a ajuns la o alipire nefirească faţă de Iulia, faţă de *ideea iubirii* ei. Acest ataşament bolnăvicios se datorează traumei, temerilor adunate, lipsei persistenţei memoriei, sentimentului său general de incertitudine şi insecuritate. El caută vehement iubirea ei, aprobarea ei întru toate – şi la fel face şi cu Claudia atunci când se supune, capriciilor şi nazurilor ei. Supunerea aceasta, în care pretinde şi primeşte *reciprocitatea*, e *patologică* şi trebuie să se termine la un moment dat: i-o spune Adriana. „Nu poţi să «dispari» în personalitatea nici uneia dintre ele: asta ar echivala cu o sinucidere." Supunerea aceasta nu e cuminţenie, nici modestie, nu e nicidecum ascultare, ci înşelare de sine – şi de aceea apar după ea reproşurile mute, amărăciunile, agresivitatea, insatisfacţia funciară. Alipirea aceasta bolnăvicioasă – care apare de multe ori chiar şi în relaţia fiilor şi fiicelor duhovniceşti cu părinţii duhovnici – e „o descărcare a responsabilităţii", e „o slugărnicie linguşitoare" practicată cu râvnă smintită din nevoia obţinerii iubirii şi aprobării celui înzestrat în prealabil cu autoritate, este conformarea artificială cu ceea ce ar aprecia duhovnicul. Această falsificare mai mult sau mai puţin conştientă e o supunere patologică, iar identificarea cu personalitatea duhovnicului – sau chiar cu Dumnezeu Însuşi – e sinucidere duhovnicească[4], deoarece e nimicită însăşi *taina persoanei*.

În «Teoria nevrozei», Karen Horney descrie pe larg *ataşamentele patologice* generate de nevoia de afecţiune şi aprobare, sau de nevoia dobândirii şi păstrării unui partener care ar fi capabil să rezolve toate problemele.

Ataşamentul încrâncenat al lui Alin are totuşi o justificare. Persoana lui se plăsmuieşte din nou. Eroul nu este sigur uneori nici de succesiunea evenimentelor, nici de natura lor. Evenimente reale se ascund printre evenimente imaginare, stări

[4] Arhimandritul Simeon Kaiopulos, Te cunoşti pe tine însuţi? Viaţa duhovnicească şi problemele psihologice, Editura Bizantină, Bucureşti 2008, p. 55.

reale sunt generate de simple halucinaţii sau de dorinţe nemărturisite şi atunci e foarte greu să-şi dea seama de ceea ce este real în viaţa lui. Există un fel de *halou* ce îl înconjoară şi însoţeşte pretutindeni: acest halou e suportul de proiecţie şi de răgaz, sau simplă oprire, al tuturor imaginilor pe care le are – ceea ce îl derutează iniţial şi îl împiedică să îşi dea seama ce imagini sunt venite din realitate şi ce imagini sunt venite din mintea şi din memoria sa.

Pe lângă *halou* mai e şi un efect de *sfumatto*: depărtările spaţiului şi timpului „decolorează" fiinţele şi lucrurile, le pune într-o perspectivă „albastră", le înconjoară cu o tristeţe inexplicabilă, chiar dacă evenimentele petrecute n-au fost făcute să genereze melancolie.

El e scepticul total: se îndoieşte *de toate*. La un moment dat nu mai ştie nici dacă cele două femei providenţiale din viaţa sa există aievea. Din fericire mai are inimă – şi căldura ei îi spune mai multe despre Claudia şi Iulia decât i-au spus gândurile.

Claudia şi Iulia îi asistă *renaşterea*, îl alină dar nu-i pot descărca responsabilitatea. Ele sunt nevoite să locuiască într-un spaţiu al minţii sale în care se pun sub semnul îndoielii şi se reconsideră toate lucrurile, într-un spaţiu al agresiunilor clinice, precum şi în spaţiul care nu e, dar care trebuia să existe ca prelungire a năzuinţelor şi aşteptărilor trecutului. Nimic din ceea ce-a fost nu persistă – şi atunci iubirea trebuie să creeze toate de la-nceput.

Cei trei trăiesc într-un *hiper-spaţiu*: lumea fizică şi lumile conştiinţelor, lumile speranţei şi dezamăgirii, tărâmurile făgăduinţei şi înşelării. Aici te rănesc cel mai tare *cei la care ţii cel mai mult*. Şi nu poţi înceta să-i iubeşti nici o clipă, ceea ce-nseamnă că durerea pe care ţi-au provocat-o aceştia te însoţeşte fără răgaz.

Claudia e cea mai afectată: Hadesul şi totodată terenul ei de luptă este multiplu – e propriul ei infern sufletesc, e zbuciumul *omului ei*, e toată frustrarea şi pătimirea Iuliei, e oprobiul şi

nepăsarea oamenilor – e starea întreagă a lumii din spatele remuşcărilor. Eroul o răsfaţă-n dureri. El stă într-o falie de timpuri – într-un răstimp răsucit – şi nici nu mai ştie dacă primeşte fiinţa Claudiei aievea, sau e numai iubirea ei. El ştie doar că Orfeea lui dă lupte grele cu ea însăşi; el vede cum universul lăuntric al inocenţei ei se ciocneşte de cel al autorităţii suverane a Iuliei şi de acela al experienţei de *femeie de pradă* a Ceciliei (Dinei), chiar dacă Iulia se străduieşte să o protejeze de sine însăşi, de toată *revolta tinereţii ei netrăite*, chiar dacă Cecilia (Dina) încearcă să devină „docilă" şi înţelegătoare, să renunţe la ceea ce nu cu multă vreme înainte considera că i se cuvine printr-un drept ancestral.

Perversiunea Claudiei e – până la un punct – necesară. Alin este – şi pentru ea şi pentru Iulia – un substitut ulterior al celui ce a traumatizat-o. „Ostilitatea din cadrul perversiunii ia forma unei fantasme de răzbunare ascunsă în acţiunile care constituie perversiunea şi care au ca scop să transforme trauma din copilărie în triumful de la maturitate."[5]

Claudia îşi descoperă şi îşi pune în valoare feminitatea prin identificarea cu mama ei în toate aspectele vieţii, în atitudini şi în concepţii, chiar şi în ostilitatea, ritualul de răzbunare, triumful asupra obiectului perversiunii şi dezumanizarea acestuia. În nevroza ei erotică, ea răneşte şi tămăduieşte, consolează şi linişteşte. Rămâne de văzut dacă ea va ajunge pe deplin conştientă de diferenţa dintre obiectul imediat al dorinţelor ei de răzbunare şi obiectul original (care i-a generat trauma) şi dacă această lumină a conştiinţei îi va transfigura perversiunea în iubire adevărată. Romanul se sfârşeşte, viaţa ei nu.

[5] Robert J. Stoller, Perversiunea. Forma erotică a urii, Editura Trei, Bucureşti 2014, p. 24.

Inferiorii

Această carte este în întregime ficţiune. Nimic din cartea aceasta nu este adevărat. Ea pare memorialistică deoarece, în alcătuirea primei ei părţi, m-am folosit de o oarecare experienţă de luptă. În plus, atacurile psihice deliberate despre care am scris în ea *chiar se întâmplă*. Se-ntâmplă acum.

Personajele cărţii sunt şi ele fictive, chiar dacă numele lor au fost purtate cândva de *oameni adevăraţi*. N-am făcut decât să le dezvolt acelora caracterele – uneori nepermis de mult. Dar eu nu iau în seamă ce e permis sau nepermis nici în viaţa reală: cu atât mai mult în ficţiuni.

Totuşi, nu pot spune cu mâna pe inimă că această carte e *o înşelăciune*, chiar dacă e despre războiul psihic, iar înşelăciunea este prin excelenţă tactica militară definitorie a oricărui război – nevăzut sau văzut. Am fost tentat odinioară să scriu adevărul a ceea ce am trăit. Nu l-am scris: am fost *doar tentat*. Deşi *cea mai mare înşelăciune este să spui adevărul incredibil*, adevărul pur, absolut. N-am avut curajul acesta.

Adevărul a devenit întrucâtva neverosimil, insuportabil. Şi, în cazul nostru, adevărul e-acesta: *Lynxul negru* nu există. Inexistent, este de neînvins. Da: *şi ceea ce nu există poate să te ucidă*. Dar nu este oare aceasta însuşirea oricărui ideal absolut?

Eu nu am fost niciodată un pilot adevărat. Am năzuit doar, am vrut cu tot dinadinsul să aparţin corpului lor, să fiu una cu ei. Faptul că am tras o căzătură cu un avion nu înseamnă nimic. Aviatori adevăraţi au fost camarazii noştri morţi – aşi ai aerului care s-au zdrobit de pământ în timp ce forţau limita propriilor lor aeronave.

Sunt ani de când primele gânduri ale răsăritului mi se îndreaptă către aviatorii Forţelor Aeriene Române care *au rămas în Cer*, indiferent dacă s-au săvârşit în luptă, în accidente la decolare sau la aterizare, în testarea unui prototip, sau au pierit doborâţi de

arme neidentificate. E multă mâhnire şi e multă speranţă în gândul acesta. E un abis de nelinişte.

Ofiţeri inferiori sau simpli gradaţi, anonimi, oameni fără cine ştie ce valoare, inşi de care te poţi lipsi după ce i-ai *consumat*, ei au dispărut discret, neştiuţi, în condiţii clasificate. La moartea lor nu a fost nici un doliu naţional. În afară de familiile lor, nimeni nu a vărsat nici o lacrimă. *Inferiorii* au fost întotdeauna susceptibili să ajungă subiecţi de sacrificiu ai proiectelor negre, ai experimentelor mintale celor mai smintite şi, în genere, ai oricărei experienţe ce abuzează de obligaţia secretului militar şi de supunerea faţă de ordinele ierarhice.

Cine a hotărât ce e important şi ce nu, cine trăieşte şi cine moare? O amărăciune spectrală se ridică din moarte. Ca o negură, ca o patimă, ca o neîndurare. „Chiar dacă suntem *inferiori*, şi noi suntem făcuţi din carne şi sânge; atunci când ne frângem oasele ne doare şi pe noi ca pe oricare alt om; atunci când ne întoarcem dintr-o misiune de luptă, chiar dacă nu ne-au atins *solarele*, suntem totuşi răniţi. Şi noi sângerăm şi plângem, şi noi resimţim frica şi neputinţa: ca orice om viu."

Chiar dacă nu am fost şi nu voi fi niciodată un zburător pursânge, am ajuns şi eu *unul de-al lor*. La lăsarea întunericului, în adierea lină a verilor, încă le mai aud şoapta, răsuflările sacadate şi gemetele.

Mihai M. S. Maxim

Două vrăbii pe un ban

roman

„Au nu se vând două vrăbii pe un ban?
Şi nici una din ele nu va cădea pe pământ
fără ştirea Tatălui vostru.”

Matei 10, 29

Ioanei Spanache, prietenă şi muză,
medic psihiatru, consilier de specialitate
al acestei cărţi, fără de care
aş fi renunţat să mai scriu.
Îi sunt de asemenea recunoscător
pentru gândul ei bun
în cele din urmă 1000 de zile
ale mamei.

Partea întâi

Lynxul negru

Hăul

«Ai fost angajat vreodată într-o acţiune în care oamenii cei mai apropiaţi ţie, oamenii de care depinde supravieţuirea ta şi reuşita misiunii, să nu aibă nume? Fără plăcuţe de identificare şi fără însemne de armă, fără nume sau personalitate, fără trecut sau viitor, oameni apăruţi de niciunde gata să dispară în neant, simple extensii ale instrumentelor de navigaţie, de spionaj sau ucidere?

Pentru că, altfel, este posibil să nu înţelegi.

Tot ceea ce are formă poate fi definit. Şi tot ceea ce poate fi definit poate să fie învins. Asta a gândit-o şi-a spus-o Sun Tzu.

Eu sunt cel ce a creat organizaţia fără formă*. Indefinită, extrem de mobilă, surprinzătoare în apariţiile şi dispariţiile ei, devastatoare ca forţă de reacţie, spontană şi neîndurată, de neînvins. Necunoscută ei însăşi, ea nu poate fi trădată. Cu oameni care nu se cunosc între ei, care vin şi pleacă, ea se naşte şi moare cu fiecare din ei. Mai volatilă decât contraspionajul, marginile ei sunt asemenea vântului. Aceasta este arma supremă a războiului, unitate specializată în arta înşelăciunii.*

Ştiu că am mers deja prea departe. Şi chiar dacă acum, la sfârşit, aş afla că toate ezitările de la începuturi, că toate tatonările, neîncrederea inerentă şi suspiciunea permanentă, că toate păcatele şi experienţele amare ale trecutului au fost iertate, nu mi-ar mai folosi la nimic. Eu nu am trecut.

Am conceput lucrurile în aşa fel încât să fim stăpâni ai prezentului. În acest fel toţi ceilalţi – oamenii pentru care luptăm – vor avea viitor. Noi nu. Nimeni nu va şti cine suntem. Nimeni

nu va şti cine sau ce am fost. Nu există uitare, pentru că aceasta nu se poate aşterne peste umbre, peste ceea ce e de neconceput.

Strategie, tactică, organizare logistică, jertfă şi resemnare, totul a fost plăsmuit să servească acestui scop. Oameni fără trecut, indivizi fără perspectivă, care nu-şi află vocaţia, valoarea sau împlinirea decât acţionând unitar. Prezentul fiind o clipă de neexistenţă între memorie şi viitor, ca seniori ai prezentului suntem şi noi neexistenţi. Dispărând mai înainte de a ieşi în lumină, suntem umbre iradiind lumina, suflări configurând întunericul. Fără tată şi fără mamă, fără spiţă de neam, fără început al zilelor şi fără sfârşit al vieţii, fără identitate văzută şi fără ierarhie ştiută, invulnerabili la slavă, ocară şi moarte, răsărim de nicăieri doar pentru a ne bucura de binecuvântarea clipei de luptă. Ca nişte morţi în viaţă sau ca nişte nemuritori în moartea adâncă a veacului – dacă moartea, viaţa sau nemurirea ar mai însemna acuma ceva.

Am fost învingători în tot ceea ce am întreprins, dacă asta ar mai putea da acum putere şi încredinţare celor care s-au îndoit. Aceasta deoarece, cu mult înainte, ne învinsesem pe noi înşine.

Unitatea noastră este temută şi generează anxietate – ca orice lucru nenumibil: este o spaimă fără nume, este ceva ce nu există şi n-a existat niciodată, dar care survine spontan, de niciunde, inexplicabil şi care, în goana frenetică spre nicăieri, lasă în urmă conştiinţe şi firi devastate. După ce îşi poartă neantul şi setea devastării peste ostili*, nimic nu mai este la fel. Astfel, ceea ce nu există şi n-are nume declanşează la un moment dat o zguduire în conştiinţe, o răscolire a firii călduţe şi-o mistuire acolo unde nu era nimic care să permită, care să anticipeze punctul de inflexiune. Discretă până la inexistenţă, e la fel de eficientă ca o catastrofă. Ea e făcută să ruineze planurile cele deşarte ale oamenilor; nu ştiu nici eu mai mult despre ea: tot ceea ce ştiu este că ea îi va atrage pe cei aleşi către Cale.*

Necunoscut mie însumi, îmi iau din fiinţa şi nefiinţa ei nemurirea şi taina.

*

Organizaţia fără formă *e atât de secretă că nici nu există. Inexistentă, ea este atotputernică. Alcătuită din oameni care nu s-au mai întâlnit niciodată, ea se bazează pe o conştiinţă a jertfei prin care toţi aceştia se recunosc şi se ocrotesc reciproc. Noi ne-am iubit mai înainte de a ne cunoaşte. Ne-am adâncit fiecare în lumea de gânduri şi de emoţii, de idealuri şi aspiraţii, şi după ce ne-am cunoscut. Ceva suprasenzorial, inefabil, binecuvântat, ne-a unit şi ne-a despărţit, astfel încât misiunea să fie îndeplinită şi obiectivele ei să nu poată fi compromise. Organizaţia noastră se întemeiază pe această supraconştiinţă pe care nu o pot identifica sau numi. Ştiu doar că ea răsare şi se odihneşte în jertfă. Aceasta e strălucirea umbrei, onoarea şi idealul ei.*

Oamenii pleacă şi vin, vor mai veni şi vor mai pleca, iar organizaţia se va extinde sau se va restrânge ca o suflare şi ca o inspiraţie, ca o adiere răsfrântă a vântului lin. Oamenii sau se simt atraşi irezistibil, sau îşi întorc faţa şi inima de la ea: ea îi va recunoaşte întotdeauna pe cei care sunt ai săi.

Puterea noastră stă în aceea că am renunţat definitiv la speranţă. Şi fără speranţă personală, fără ambiţie şi sete de parvenire nu va mai fi nimic de pierdut. Când nu mai ai nimic care să-ţi fie luat, lupţi până la capăt şi nu poţi fi învins. Poţi fi zdrobit, desfiinţat, neantizat, dar dacă te-ai considerat mort şi inexistent de la început, nimic din toate acestea nu mai contează. „Doamne, ai milă, stinge lungi zilele mele…" sunt cuvintele unui Om de nebiruit, care va străluci veacurile. Da, victoria cea mai înaltă se cucereşte din miezul disperării, în ciuda tuturor aparenţelor, situaţiilor potrivnice sau împotrivirilor. Orice situaţie fără ieşire forţează dimensiunea aceasta.

Nu ştiu dacă ceea ce am văzut noi atunci când am fondat organizaţia fără formă *este chiar ceea ce trebuia să fie. Ceea ce a fost va mai fi, iar ceea ce nu a fost îi va fi umbră, odihnă şi sprijin. Dincolo de paginile acestea e ceva ce nu poate fi scris.*

Dincolo de cuvinte sunt lumina şi umbra acelei supraconştiinţe inefabile. Ea se va da doar celui ce stăruie. Nu pot scrie mai mult decât am scris. Oricum, povestea şi viaţa noastră începe şi se sfârşeşte aici.»

Locotenent Comandor Mihai Partoş „Zăganul”

13. 07. 1980

Azilul de noapte

Calea spre nicăieri mi se încheie aici. Nu ştiu cum am ajuns aici. Mă prăbuşesc cu zgomot înfundat în patul aspru ce-mi stă înainte şi simt cum mă pătrund toate fibrele lui. Aici, în azilul de noapte al complexului studenţesc, acceleraţia gravitaţională e dublă sau triplă, îmi spun. Lângă mine descopăr ceva ce seamănă cu un om. Sunt ostenit extrem, aşa că nu iau în seamă cascada ţipătoare şi nu primesc în mine deloc nici înţelesurile nici provocările nici avertismentele ei fără rost. Acel ceva ce seamănă cu un om îşi trăieşte ultimele clipe.

Calea spre nicăieri mi se încheie aici. Mi se încheie a doua oară, într-o buclă de timp – ca aceea din părul femeii dragi. Femeia este inexistentă – n-a fost reală şi nu va fi niciodată – ceea ce te ucide e *gândul ei singur*.

Şi totuşi o văd. Stă în hamac, aproape adormită, cu braţele ridicate languros deasupra capului, cu genunchii uşor îndoiţi, aplecaţi pe o parte. O aud direct în minte: „Ţi-am dăruit somnul lumii – reveria de dinaintea timpurilor.”

Nu spun nimic.

„Dar tu nu m-ai iubit.”

Tu nu exişti. Eşti foarte frumoasă, eşti splendidă, dar nu exişti.

„Şi ce dacă? Asta nu-nseamnă că n-am să-ţi spun adevărul: tu n-ai iubit iubirea, te-ai complăcut doar în ideea de iubire, flirtul

şi superficialitatea au marcat toată evoluţia ta. Vrei mistuirea iubirii fără să plăteşti nimic pentru ea. Ceea ce este absurd.”

Nu am ce spune.

„Iubirea este feroce, e cruntă, devastatoare, nu emotivă. Iubirea e jertfă totală.”

„Bine-ai ajuns, n-am ce spune: să te mustre o femeie virtuală”, aud un glas subţire.

„Din alea reale nici una n-a rămas lângă mine”, îi răspund repezit. „Dar tu care îmi eşti? Ce te bagi? E-o discuţie privată, nu trebuie să-ţi dau socoteală! Nimănui”, apuc să mai spun înainte să mă prăbuşesc cu zgomot în trapa tunelului şi să mă iuţesc cu toată fiinţa pe toboganul spiral. E numai un exerciţiu, îmi spun. Antrenamente din astea am mai făcut. Acum o să mi se ia pulsul şi gata.

Un senior cenuşiu pare că mă aşteaptă. Îmi face cu mâna. Îmi arată o mogâldeaţă – ceva ca un om – într-o postură nefirească, într-o contorsionare a tuturor oboselilor şi mizeriilor. Gravitaţia e necruţătoare cu toţi, fie ei tineri, fie bătrâni. Eu sunt bătrân, nu-mi pasă de tineri. Am 24 de ani. Viaţa mea s-a sfârşit. Nu va mai fi o alta.

Îmi pare că stau întins şi că păşesc în acelaşi timp. Îmi pare că intru într-un sat al oamenilor de sticlă. Peste tot văd numai suflete, transparenţe reci: spectre goale mânate de nesăbuite dorinţe. Roase din interior, cerşesc o pace neverosimilă.

„- Sunt neverosimili, nu-ţi mai fă griji”, aud un glas de femeie.

Sunt calm. Glasul cel lin ucide în mine tot ceea ce mai era viu.

O mlaştină de visări – acesta-i azilul! Fără-nceput al zilelor şi fără sfârşit al anilor, fără tată şi fără mamă, fără neam şi speranţă, între reverie şi halucinaţie, sunt ca şi cum nici n-aş fi. „Şi nici nu eşti!” Şi nici nu sunt. Dacă are vreun punct de control sau nu – azilul de visări – precis a fost părăsit. Punctul de control nu a fost ocupat niciodată, îmi spun. Nu e nevoie de gărzi, nu, nu aici.

Calea spre nicăieri mi se încheie aici. Dar dorinţa de a dormi e un drum nesfârşit. Dorinţa mea de a dormi, mai profund,

totdeauna mai profund, mă însoţeşte şi-n vis. Deschid alte şi alte porţi ale somnului şi apoi, când mă întorc, mă trezesc din vis într-un alt vis.

- Trezeşte-te, cadet!

- Nu pot, domnule locotenent-comandor. Sunt mort.

- Ai să fii mort când am să-ţi dau eu permisiunea să mori. Ridică-te! Acum. Avem nevoie de tine.

- Mă ridic. Mă ridic.

Mă uit împrejur. E tot noapte. Noaptea e mai rapidă ca noi. Ne stă înainte, ne-ajunge din urmă şi face roată în jurul nostru, oricât de repede zburăm. Ne ocroteşte şi ne ucide, ne acoperă vederilor nedorite în văluri de întuneric neutru. Noaptea aceasta, în care trăim şi ne mişcăm ca şi cum nu am fi, e singura care ne poate ucide. Suntem complet invizibili: până acum, nici una din forţele terestre aflate la sol nu ne-a putut repera. Altfel am fi fost morţi.

- Eşti viu doar pentru că eşti mort, aud glas din dreapta.

- Eşti dat dispărut, nu trebuie să te nelinişteşti, îmi răsună alt glas în urechea stângă.

Îmi vine iarăşi să cad în gol. Şi îmi vine să vărs. Parcă mi-e rău şi sunt răul, îmi vine să vărs şi fiinţa mea e prelungă, fluidă, e una cu vărsătura. Suntem gunoiul lumii, măturătura tuturor, până astăzi!

Mă susţin îngerii. Sunt mari, sunt înalţi şi sunt verzi. Pe unul îl cheamă Edgley. Pe celălalt Optica. Îi ţin de după umeri în timp ce străbatem coridoare albe şi negre sub dungi orbitoare înfricoşate.

- Îşi revine, spune îngerul Edgley după ce mă priveşte adânc.

- Aproape că am ajuns, i se răspunde din partea cealaltă. Îngerul Optica îmi pare că n-a vorbit – ci erau doar nişte cuvinte complet autonome în jurul fiinţei lui: acelea sunt cele ce s-au trezit să vibreze.

- Te lăsăm aici, îmi spune Edgley după ce mă aşează pe un pat: eşti pe mâini bune.

- Ai scăpat, colega, îmi spune Optica.

Doamne, sunt „coleg” cu îngerii!

- Mă vezi, locotenente? Nu ne-am întâlnit niciodată: nici acum. Nu m-ai văzut, nu m-ai cunoscut. Eu nu exist. Ce se întâmplă acum nu există, pricepi? E spre binele nostru, al tău, e spre binele şi liniştea omenirii.

- E spre binele tuturor, a întărit Optica.

- Nici unul din noi nu există.

- Dacă am exista, am fi pedepsiţi. Crunt.

- Nici să nu ne visezi, auzi tu? Că pieri.

- Ţi-am urmărit evoluţia. Ne pare rău de tot ceea ce ţi s-a întâmplat. Şi de camarazi.

- Dar acum nu-i nici un timp de regret.

- Priveşte-mă bine, locotenente şi ţine minte: eu nu am chip.

- Nici unul din noi n-are chip.

Sunt ascultător. Mă uit la Edgley şi, într-adevăr, n-are nici ochi, nici gură, iar nasul său n-are nări.

- Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut.

- N-ai cui. Mai bine ai mulţumi la pereţi.

Azilul de noapte face parte din institutul de studii neurologice: visele noastre obosite sunt insectele mutante aflate sub analiza unor medici necruţători, îmi spun în timp ce alunec în *somnul străin*. Bucla de timp începe să mă strângă. Un senior aproape adormit, aproape frânt, îmi face cu ochiul dintr-unul din paturile alăturate mai înainte să cobor infinit în fântâna anihilării celei mai fericite.

Anul viermelui

Prima poveste

No man’s land. No man’s landing.

Căzuse în Ţinutul Nimănui. Deasupra cerul era în continuare de un senin neverosimil. De obicei nu zburau seara, doar

noaptea. Asta a fost o excepţie. Asta a fost o urgenţă. Acum urgenţa lui era alta.

Nu se auzea nimic, nici un zgomot, nici o şoaptă, de nicăieri. Nici o adiere de vânt, nici un zumzet, nici o insectă. Sau poate el nu mai avea auz. Stătea întins pe spate sub cerul cel mai senin cu putinţă. Nu ştia cât a zăcut acolo mai înainte să deschidă ochii, nici cât o să mai zacă de-aici încolo. A încercat să se ridice în capul oaselor. L-a săgetat o durere imensă. A renunţat imediat. A hotărât să mai rămână o vreme aşa, nemişcat, în Valea Tăcerii. Jumătate din el era tăcere, jumătate din el durere. Acum era mulţumit cu tăcerea, chiar dacă ştia că nu mai are picioare.

Pe moment n-a ştiut că asta nu-i tot. Nu mai avea nici picioare, nici avion, nici colegi. Cel mai senin cer cu putinţă pe care-l avea deasupra capului i s-a părut că-i surâde. Avusese acelaşi cer de câteva ori deasupra şi de câteva ori dedesubt în mai puţin de-o secundă. Intrase în angajare după ce forţase limita de viteză a sustentaţiei, se redresase apoi din picaj, virase la limită evitând mai mulţi copaci, dar n-a reuşit să câştige înălţime, acroşase cu aripa dreaptă un copac, a bontisat pentru ca apoi să se răsucească în chingi, să se izbească dur cu spatele de pământ, după ce aparatul i se dezintegrase ca o pasăre sau o păpuşă făcută din cârpe.

Totul s-a petrecut într-o singură clipă – o clipă grea ca timpul însuşi, o clipă cât sute, cât mii de clipe ale oamenilor.

A privit cerul memoriei – rostogolindu-se ca în vârtej – apoi cerul prezentului – fără de timp. Dar asta era numai o senzaţie. Prezentul nu era impasibil, prezentul începea să se mişte. Aerul a început să se rotească deasupra lui. Era elicopterul de recuperare. În continuare nu auzea nici un sunet.

Nu exista nici un elicopter de recuperare. Nu existau decât elicoptere de asalt şi anihilare. Cineva venea să şteargă urmele eşecului său şi, în definitiv, toate urmele existenţei sale.

Ştiuse de la-nceput că, dacă avea să i se întâmple ceva, nu va putea fi salvat. Se găsea într-un loc unde nu avea permisiunea să se găsească, într-un prototip de avion *stealth* care nu exista, decolase alături de colegi de escadrilă dintr-o unitate care nu avea dosar şi numere de înregistrare şi care acum nu va mai fi recunoscută sau asumată. De nimeni: nici acum, nici în viitor, niciodată.

Nu va mai exista nici un viitor.

Acum însă nu trebuia să se gândească la asta. Gânditul îi făcea rău. Şi nici nu gândea. Sau poate era o gândire dublată – gândirea lui din *secundele lungi*. Unul din scopurile antrenamentelor de dinaintea misiunii fusese *încetinirea timpului*. I se ascuţiseră simţurile atât de mult încât ar fi fost în stare să anihileze o coloană întreagă de blindate în mai puţin de trei secunde. Aviaţia de asalt stealth: asta erau ei. Luptători învăluiţi în plasmă. Dar acesta nu fusese un zbor de atac la sol, ci unul de recunoaştere reciprocă şi evitare, un exerciţiu de vânătoare într-o zonă de interdicţie. Niciunul din ei nu trebuia să fie acolo.

S-a răsucit. S-a întors spre dreapta apoi, pe burtă fiind, s-a târât câţiva metri printre sfărâmăturile aparatului. Era pe burtă, însă picioarele i se părea că îi rămăseseră răsucite cu vârful în sus. Parcă le-ar fi avut din cauciuc. Se simţea ca o focă. A râs. Râdea de unul singur, pe înfundate. „O focă nebună!” Asta e.

Nu-şi permitea să zacă. „O să zac atunci când o să fiu mort”, şi-a zis. „Acum n-am timp de asta”. Trebuia să-şi acopere urmele singur. Trebuia să rămână nevăzut până ce va ajunge acolo unde erau liniile a lor săi, altfel totul era compromis. O spaimă venită de niciunde a început să intre în el. Catastrofa putea să fie mult mai mare. Spaima i-a dat o putere nebănuită. Prototipul trebuia să dispară acum, definitiv, negreşit! „Ridică-te, cadet! O să mori când o să ţi se permită să mori, nu acum!” a auzit în gând strigătul de neconfundat al locotenentului-comandor.

„Un avion *stealth* trebuie să rămână invizibil tot timpul dacă vrei să supravieţuieşti cu el într-un conflict.” Aşa li se spusese.

„Sunteţi legiunea umbrei. Voi nu existaţi. Dacă cineva vreodată o să afle de voi, sunteţi morţi.” N-avea de gând. Un *stealth* trebuie să rămână *stealth* şi atunci când moare. „Şi chiar sunt mort”, şi-a zis privind sfărâmăturile din jurul său. Avionul era mai frânt decât el. Devenise de nerecunoscut, nici nu mai ştiai că fusese avion. „E praf şi pulbere!” şi-a zis liniştit, aproape cu satisfacţie. Scăpase de Curtea Marţială – asta dacă va supravieţui. Secretul era intact. „E praf şi pulbere”, a privit. Vedea *spatele clipei*. „Şi eu la fel”, a mai rostit în minte, mai înainte de-a-şi aşeza fruntea în pulbere. „Doamne, sunt una cu praful!”

S-a ridicat în picioare. Nu-l mai durea nimic. A privit praful şi pulberea incandescentă care mai înainte vreme erau avionul său drag. S-a văzut pe sine – cu faţa în sus – undeva în mijlocul rămăşiţelor. Cei doi – el, cel de sus şi cu el, cel prăbuşit la pământ – s-au privit ochi în ochi. Cel de jos a văzut că cel de sus avea ochii ca cerul – albaştri safir. Cel de deasupra l-a privit pe cel prăbuşit până când ochii pământii ai celui de jos au devenit sticloşi.

Prizoniera

Duhul primei poveşti

„- Dragule. Nu mă mai ţine. Te rog, lasă-mă să plec.”

„- Dar nu s-au ivit încă zorile.”

„- Lasă-mă să plec, te rog.”

„- Dacă pleci, n-o să mai am pe nimeni, n-o să mai am nimic.”

„- Au venit zorile.”

„- Au mai venit şi-alte ori; şi nu s-a-ntâmplat nimic. Nici acum n-o să se-ntâmple.”

„- Pentru că nu m-ai lăsat.”

„- Dar pentru mine eşti totul. De ce vrei să pleci? Fără tine nu sunt nimic.”

„- O, dragule, sunt doar o fantasmă. Sunt doar o pâlpâire a minţii, nimic mai mult.”

„- Şi ce dacă? Tu eşti tot ceea ce mi-a mai rămas în acest loc.”

„- Uită-te bine-mprejur şi ai să vezi oameni.”

„- Care? Fantoşele azilului? Sunt doar umbre albe, făpturi fără chip, fără duh. Le văd. Se mişcă pe pereţi, pe coridoare, pe scaune cu rotile sau în paturi mobile împinse de aburi verticali. Nu au consistenţă, iubito, nu au deloc consistenţă…”

„- Nici eu.”

„- Şi-atunci de ce-ai mai pleca?”

„- Vreau să fiu liberă. Deplin.”

„- Mă minţi. Ai consistenţă şi voinţă; ai o tărie ce mă-nspăimântă. Deşi acum, în starea în care mă aflu, până şi neantul e mai puternic ca mine.”

„- Atunci nu te mai lupta cu mine, dragule. Că ştii de la-nceput c-ai să pierzi.”

„- Dacă te pierd, n-am să mai fiu eu însumi.”

„- Aşa şi trebuie, dragule. Cu mine n-ai să supravieţuieşti.”

„- Nici nu vreau.”

„- Eşti încăpăţânat.”

„- Chiar dacă nu exişti, tu eşti singura care mă ţine în viaţă.”

„- Nu mai ai nevoie de ea.”

„- Şi tu? Cu tine ce se va întâmpla?”

„- Poate că ne vom întâlni odată şi-aievea.”

„- Ne vom iubi?”

„- La fel ca acum. Vei şti că m-ai iubit mai înainte de-a mă cunoaşte.”

„- Şi cum ne vom recunoaşte?”

„- Ai să ştii când mă vei vedea.”

„- Ce voi şti?”

„- Că am suferit împreună mai înainte de-a ne cunoaşte.”

„- Acum suferi?”

„- Da, dragule. Lasă-mă liberă.”

„- Ce trebuie să fac?”

„- Doar un cuvânt. Acceptarea. Spune-l şi va fi bine.”

„- Iartă-mă. Îmi pare rău că suferinţa mea te-a chemat şi te-a ţinut prizonieră. Eşti liberă.”

„- Să nu regreţi nimic”, am mai auzit gând mai înainte să uit de ea, de mine însumi, de tot ceea ce-nseamnă viaţă, de salonul recuperării răniţilor, de lumile care se-mbină într-însul în lumina străfulgerată de nea.

Seniorii Prezentului

A doua poveste

Nu ştiu cine sunt. Nu ştiu ce sunt. Nu-mi dau seama cum am ajuns aici. Recunosc locul. O forţă mă poartă deasupra, nu ştiu ce forţă; nu ştiu ce sete mă soarbe, însă indefinitul alb mă atrage ca şi cum aş fi cu totul al lui. Mă revendică. Sunt dorit, „am fost solicitat”, îmi spune vanitatea de gând.

Seniorul mă priveşte albastru. Are ochii albaştri adânci. Surâde. Surâsul mă linişteşte.

Privesc departe, peste umărul său. Dincolo de calea ferată nu e decât un câmp alburiu. Pe calea ferată aşteaptă ceva ca o drezină. Este condusă de un fel de *automaton* cu privire dură, ascuţită, netemătoare. *Cyborgul* are craniul roşu şi nu are ochi, însă orbitele goale privesc neîndurător. O lucire dreptunghiulară alcătuită din două falii adânci e toată privirea sa.

Dincolo de calea ferată câmpul alb a devenit în întregime o ceaţă vie.

Ceaţa vorbeşte. Da, ceaţa-i aceea care destramă prima tăcerea:

„- Ai întârziat. Atâtea îndoieli, vai, atâta îndoială nefericită şi şovăire.”

„- Cine eşti?”

„- Te aşteptam mai devreme.”

„- Acum sunt aici.”

Frumoasa fără corp ne-a învăluit pe toţi trei în suflarea ei caldă. A fost prima oară după ce m-am trezit pe câmpul acela când m-am simţit ocrotit. Am urcat în drezină lângă Senior. Cyborg-ul a pornit motorul şi am plecat. Cyborg-ul nu este cyborg – e doar ultimul răcnet în domeniul forţelor terestre: exoscheletul. Poate duce de trei ori mai mult echipament decât *iepurii*. Drezina aleargă pe şinele drepte aproape fără zgomot. Seniorul mă studiază cu atenţie.

- Cum m-aţi găsit? îl întreb. E unul din planificatorii misiunii. Dac-a venit personal, înseamnă că-i groasă.

Îl văd cum întoarce capul şi priveşte în depărtare.

„- Sunt a ta. Sunt numai a ta", îmi spune ceaţa.

- Să nu o crezi, îmi spune Seniorul. Aşa spune tuturor celor ce o visează: tuturor celor ce-ajung la ea. Totuşi, ea nu va fi a nimănui – decât a celui ce moare – şi numai pentru o singură clipă. E infidelă şi capricioasă.

- Şi cu dumneavoastră cum e? l-am întrebat curios.

- Eu sunt deja mort demult. Eu nu exist.

M-am liniştit. Inexistenţa e starea invulnerabilităţii. În acest sens, niciunul nu existăm. Misiunea aceasta *nu este*. N-a fost niciodată. Suntem cu toţii *o văgăună a minţii*.

Am mai auzit o perioadă şoapte, deoarece *Infidela* continua să-mi vorbească. Apoi a tăcut. Ne-am oprit într-un loc pe care l-aş numi Valea Uitării. Ne-am oprit chiar la o întretăiere de linii.

- Locomotiva de porţelan, mi-a zis Seniorul. Aici coborâm. Mai departe vom merge cu ea.

Am coborât amândoi din drezină, aproape în acelaşi timp. *Cyborgul* a coborât şi el după noi. Eram aşteptaţi. Un alt Senior, aproape identic celui de lângă mine, era mecanicul locomotivei de porţelan.

- Plecăm imediat, a spus simplu. În ziua de azi trebuie să improvizezi.

- Nici el nu e viu, m-a luat deoparte Seniorul dintâi: este ca mine.

- Cum asta? Nu înţeleg.
- E din cei ce-au trecut hotarul.
- Şi *cyborg*-ul? am fost curios.
- Sergentul? A fost o vreme când era viu. Acum e soldatul perfect. Fără sentimente, fără ezitări, fără remuşcare. Execută ordinele fără să întrebe – *orice ordine* – şi le execută perfect. Aceasta e realitatea: dacă vrei să învingi, trebuie să acţionezi în luptă ca şi cum ai fi deja mort. Numai cel ce nu mai are nimic de pierdut este de neînfrânt. Ceilalţi cad.
- Eu m-am prăbuşit. Am fost înfrânt. Îmi pare rău că vă creez probleme.
- Nici nu îţi dai seama… Aşa e întotdeauna cu voi, ofiţerii. Ce să-i faci? Asta e.
- Ce s-a-ntâmplat cu ceilalţi, domnule locotenent-comandor?
- Sunt morţi.
- Şi ei au ezitat…?
- Nici pomeneală: au executat misiunea perfect, ca la carte.
- Şi atunci cum…
- Tu să îmi spui. Eşti singurul care ai acţionat imprevizibil. Ai făcut ceva *înainte* să ţi se întâmple ceea ce ţi-era destinat, ceea ce s-a întâmplat celorlalţi.
- Vreţi să spuneţi că am fost condamnaţi la moarte înainte să decolăm?
- Misiunea a fost compromisă înainte să-nceapă.
- Se poate spune că eu mi-am înşelat ursita?
- Dacă ursita ar fi o femeie, aş zice că acesta e adulterul fericit! Totuşi, nici tu nu eşti tocmai viu. Trăieşti, dar în non-viaţă.
- Cum asta?
- Eşti în non-viaţă – eşti într-o falie, într-un prezent care anticipează clipa prezentă şi care, totuşi, nu e. Dar chiar aşa – în non-viaţă – încă mai poţi muri. Nu pot să-ţi explic. Aşteaptă şi vezi.

- E vorba de experimentele încetinirii timpului? Dar am crezut că noi devenim mai agili, mai rapizi, că e un fenomen pur subiectiv, o minune a minţii…

- *Mintea are puterea schimbării realului*. E *chiar ceea ce s-a întâmplat.*

E ceea ce se întâmplă.

Locomotiva de porţelan e neclintită. La fel întretăierea de linii, terasamentul, macazul, drezina, *cyborgul* de lângă ea. Sub ele toate: câmpia aleargă, pustiul, râurile, dealul şi văile, orizonturile. Perfect imobilă, locomotiva de porţelan străbate spaţiile mai rapid ca privirea.

- Întreg spaţiul din jurul ei se deplasează, m-a lămurit Seniorul al doilea. Ea însăşi e imobilă în spaţiul ei tutelar, iar spaţiul ei e cel ce se deplasează cu viteză în interiorul acestui spaţiu al lumii.

- Spaţiu înscris în spaţiul necircumscris…?

- Aţi intuit bine, domnule locotenent.

Aş mai fi întrebat ceva, însă am văzut-o pe *Ea*. *Hyperia*. Stând în picioare drept în faţa locomotivei de porţelan, se deplasa odată cu noi, odată cu ea. Apoi spaţiul întreg s-a oprit.

- Credeam că nu mai ajungeţi, mi-a spus.

Am coborât din locomotivă. M-a luat de mână.

- O să îi căutăm şi lui sufletul? a întrebat-o pe *Hyperia* Seniorul al treilea. Ciudat, până nu i-am auzit glasul nu l-am văzut.

- Nu e nevoie. Eu sunt sufletul lui, i-a spus *Hyperia* fără să îl privească, fără să-şi ia privirea din ochii mei. Da, o vedeam şi cu ochii închişi: o vedeam totdeauna.

- Este al meu şi eu sunt a lui, i-a mai spus, şi atunci am ştiut că sunt mort. Eram la pământ în mijlocul avionului, la fel de frânt. Mă durea îngrozitor spatele. Mă săgeta inima.

- Cei din jurul tău suntem reali, am auzit vocea locotenentului-comandor. Însă spaţiile din jurul tău pot să se schimbe: asta pentru că trăieşti simultan *două timpuri*.

- Ce… mi-aţi făcut?

- Ridică-te, *Lynxule*! E timpul să te ridici.

Copilăria de miazănoapte

Duhul celei de-a doua poveşti

Al treilea şi al patrulea avion au aterizat în acelaşi loc. Stăteau acum la distanţă infimă unul de altul. Ca şi cum ar fi zburat într-o buclă de timp, traiectoriile şi fiinţele lor deveniseră una. Ştiu şi acum că mă felicitasem în gând pentru măiestrie – pentru desene şi pentru confecţionarea îngrijită, pentru controlul lansării, chiar dacă avioanele mele erau de hârtie.

Al cincilea, lansat cu forţa trufiei celei mai nesăbuite, l-a nimerit pe bunicul direct în ceafă. Colonelul a icnit scurt, dar a continuat să moţăie în fotoliul adânc. *Armaggediana* mea mică aproape că a ţipat de surpriză şi de plăcere. Îmi urmărea fiecare privire, fiecare gest sau doar insinuare, îmi anticipa zvâcnirea mâinii şi cunoştea de mai înainte cu o precizie neînchipuită locurile de aterizare ale figurinelor mele de origami. Cred că vedea ca şi mine, aproape fizic liniile de univers ale aeroplanelor, ca şi cum acestea ar fi lăsat în urma lor dâre de puf fosforescent alb.

Colonelul a început să sforăie. Am ridicat ochii spre cerul discret al camerei şi m-am pregătit de viitoarea lansare.

- Unde…? am întrebat.

Armaggediana a stat o secundă. Apoi mi-a spus hotărât:

- Acolo.

Am văzut atunci pentru prima oară în viaţă intersecţia celor trei cimitire: al somnului, al inocenţei şi al melancoliei.

Acum din toate acestea n-a mai rămas aproape nimic. *Armaggediana* mea mică – o fetiţă şatenă cu ochi albaştri adânci – o zvăpăiată minunată, o fiinţă a tuturor sfârşiturilor şi începuturilor, pasionată la culme de tot ceea ce însemna catastrofă şi schimbare, şi care se juca neobosit cu „definitivele”, acum a crescut. N-am mai văzut-o. Mi-o închipui ca pe o femeie fatală. Era fatală de-atunci. Ca o zeitate capricioasă şi

necruţătoare, fără milă şi fără regret. Îi văd fiinţa printr-un accelerator de timp: e fermă, la fel de necruţătoare şi rafinată, severă şi condescendentă, o adevărată fecioară de fier, cu un trup perfect gol pe dinăuntru, cu ţepi lungi de oţel orientaţi interior, străpungând sfâşiind sângerând sufletul ei prizonier. Mi-l închipui închis în recluziunea unui izolator de fiinţe paranormale, specimen rar, izbit de toate marginile de neant şi furtună, recuperat miraculos şi gata de-o nouă zbatere, de-o nouă pătrundere deznădăjduită.

Ce folos însă să mă mai gândesc la ea? Lucia e moartă. Şi eu la fel.

Din cele trei cimitire pe care le văzusem atunci, prin ea, doar cel de-al treilea mi s-a preschimbat. Doar acolo a fost înviere. Da, în cimitirul melancoliei toată făptura a înviat. Melancolia mea este înaripată şi zboară mai repede decât mine, mai iute ca gândul. Ea m-a ajuns din urmă întotdeauna, indiferent cu ce avion am zburat, fiindcă ea e *mai iute decât viteza*.

Acum e cu mine şi mă priveşte cu compasiune; da, acum, chiar acum, când stau frânt în mijlocul rămăşiţelor fumegânde ale avionului meu sfărâmat.

Anomalia

Câteva însemnări în crochiu despre neştiutele mici supărări ale văzduhului

Localul e cenuşiu. Aşa a fost dintotdeauna. Are pereţii afumaţi – un brun cenuşiu care creează o perspectivă accelerată falsă. Ferestrele murdare au nuanţe verzui – norii verzi translucizi pare că s-au pictat singuri. O aşa frumuseţe a mizeriei, m-am gândit, e aproape virtuală.

Nu mai ştiu cine sunt. Nu sunt eu. Eu nu sunt eu. Inima mea este în întregime virtuală. Camera dorinţelor inimii? Şi dacă voi ajunge acolo, precis nu voi avea ce să cer. Port şi eu semnul. Ca

ei toţi. Semnul alb. Sunt însemnat – dacă uitarea este un semn. E o imagine, totuşi, pe peretele din faţa mea. O femeie – poate Melancolia. Peretele este gol, o ştiu. Imaginea nu este decât una din amintirile mele scorojite. Cine e ea? Nu ştiu. Cine a fost? Ce a reprezentat ea pentru mine? Nu ştiu şi poate că n-am ştiut niciodată.

Viaţa mea e o halucinaţie.

Stau lângă fereastră. Fereastra e deschisă. La un metru de ea e un perete alb mat. Ferestrele de pe partea asta a localului sunt ochi orbi.

Un porumbel venit de niciunde sare de pe pervazul ferestrei direct pe masa mea şi mi se înfige-n pahar. Înainte să îmi revin din uimire a şi sorbit jumătate din el. Se-opreşte. Se uită la mine. Şi eu mă uit la el.

- Ce stai? Mai toarnă! Vezi că n-ajung.

Mă execut. Paharul e iarăşi plin. Porumbelul îşi afundă complet capul în licoare şi-o soarbe instantaneu.

- Vorbeşti?... Chiar vorbeşti? Cum se face că…

- Se face normal, îmi răspunde. Nu te mai chinui.

Îl privesc. Înţelege. Detaliază:

- Când sunt ameţit nu mai pot să-mi ţin pliscu'.

Am înţeles. Totul e natural, perfect omenesc. Dacă e supărat, e normal să o zică. Nu mai sunt uluit. Sunt numai curios.

- Porumbelul… nu e cumva simbolul păcii? Nu are în cioc o ramură de măslin? îl ispitesc. Ce fel de simbol eşti tu?

Îi umplu paharul până la refuz.

Porumbelul se face că nu m-aude. Soarbe zgomotos – cu un şuierat de plăcere vădită. Parcă ia drog. Prizează combustibil.

- Mă enervezi. Ce pace? Porumbelu' de care zici tu tre' să poarte vestă antiglonţ. Şi apoi, iei o creangă în gură numai când ţi se administrează şocuri electrice.

- Ciudat… Unde-ai văzut tu asta?

- Dincolo. La psiho-cucu.

A urmat un moment de tăcere.

- Şi tu ai creieru' ostenit, a continuat.
- Auzi? de ce eşti, totuşi, aşa de supărat?
- M-a părăsit.
- Cine?
- Eşti un tâmpit.
- Nu mai fi tot timpul aşa de sarcastic!
- Nu mai fi tot timpul aşa de tâmpit.
- Iubita?
- Aha.
- De ce?
- Mi-a zis că sunt un porc.
- Asta chiar e o noutate!
- Nu încerca să mă consolezi.
- Şi totuşi… porumbeii nu rămân împreună până la moarte?
- Pe asta mă bazam şi eu…
- În definitiv, care-a fost cauza?
- M-am umanizat.
- Cum?...
- Şi ea la fel.
- Ce ţi-a reproşat?
- La început? Nimic. Stătea aşa, pe o creangă, şi mă privea. Dar totul era numai o poză.

M-am gândit imediat la *o motârcă* de femeie stând languros pe un trunchi răsturnat de stejar.

- Nu, nu de-asta, mi-a spus.
- Cum? Vezi ce gândesc eu?
- Ştiu tot ce-ţi imaginezi.
- Nu îndrăznesc să te mai întreb cum.
- Atunci nici nu îndrăzni. Eşti varză.
- Ce şi-a dorit şi nu i-ai împlinit?
- Călătorie rapidă multiplă. Viteză, vrea multă viteză. Senzaţii tari, senzualitate. Să lasăm trecutul în urmă.
- Aţi avut un trecut? Ce fel de trecut?
- Ştii tu: dureri reciproce, reproşuri…

- Şi tu: ce ţi-ai dorit?
- Să se mulţumească cu ceea ce am: cu micul meu cuib.

Mi-am imaginat o splendoare complet goală bălăcindu-se într-o vănuţă.

- Nu era, totuşi, cam mic?
- Iară' gândeşti măscări. Nu poate să se converseze cu tine nici o pasăre decentă!
- Nu trebuie să te superi. Numai de astea am eu în cap.
- De-aia te doare capu'.
- Pe tine nu?
- Ba bine că nu. Aici ai dreptate.
- Ştii? noi doi ne asemănăm foarte mult.
- Eu sper că nu. Asta ar fi pentru mine o tragedie insuportabilă.
- Există şi altfel de tragedii?
- Tragedia plăcută. Aia pe care o vezi şi cu care te delectezi la teatru. Ştii? orice om apreciază o tragedie drăguţă – cu condiţia să nu fie el victima!
- Încep să înţeleg de ce te-a părăsit iubita.
- Aiurea. Nu înţelegi nimic.
- Crezi?
- O să-ţi spun şi iarăşi ai să-nţelegi doar ce vrei tu.
- Spune-mi.
- Ea privea totul în perspectivă îndepărtată, în vreme ce eu priveam numai lucrurile iminente. Numai ceea ce era aproape.
- Da, îmi închipui. Privea departe, în viitor, cu ţigara în colţul gurii, în timp ce tu te uitai exact la ceea ce nu trebuie. Erai fascinat de prezenţa ei, ai fi vrut să-i pătrunzi visele…
- Ţi-am spus că eşti anormal. Porumbiţele nu fumează.
- Era o metaforă.
- Metaforă pe sărăcie!
- Gata. Am scos ţigara. Restul e corect? Coerent?
- Niciunul din noi nu mai e coerent demult. De câţiva ani, cred.
- Bine, bine; să continuăm, totuşi.
- Încerci să-ţi faci curaj?

- Ea privea departe, visătoare, în vreme ce tu te uitai la ea şi n-o doreai decât pe ea. Era totuşi femeie de casă?

- Cum se face că de fiecare dată când îţi povestesc ceva de porumbiţa mea tu te gândeşti la lupoaice?

E drept: de data asta am văzut-o cu ochii obsesiei pe Maria Grazia Cucinotta, marea actriţă italiană.

- Nu ştiu… aşa sunt eu construit.

- „Aşa sunt eu construit, ha, ha". Poate ai vrut să zici „constituit". Da' nu eşti nici construit, nici constituit. Eşti pulbere, frate. Nu mai e nimic real în tine.

N-am mai spus nimic. Nici nu aveam ce spune.

- Da, a întărit. Nu mai e nimic real nici din ele, nici din tine.

- Ele?...

- Ştii tu… nu a fost, nu e numai una.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Ai vrut să pui mâna pe experienţă.

- Dacă am vrut să acumulez experienţă? Da, mi se pare normal.

- Aiurea normal. Trebuia să pui mâna pe ea, nu pe experienţă! S-o prinzi şi să nu îi mai dai drumul.

- Vorbeşti ca un uliu.

- Sunt un denaturat. Da' nici cu tine nu mi-e ruşine.

Am tăcut amândoi.

- Acum nu ţi-a mai rămas decât una, a reluat.

Nu l-am mai întrebat nimic.

- Cea care te priveşte prin valurile luminii ca prin nişte transperante. Singura care te iubeşte, care te-a iubit cu adevărat, singura ce-ţi este fidelă. Te-a aşteptat cu răbdare; şi te va mai aştepta: atât cât este nevoie.

Am dat drumul închipuirii, chiar dacă anticipam replicile acide care aveau să urmeze. Dar de data aceasta n-a fost aşa.

- Acum ai văzut bine. E ea.

- Eşti sigur?

- E chiar ea. Am văzut-o. Îţi dă târcoale de ceva vreme. Te pândeşte. Are răbdare.

- Cine?
- „Cineee?” (se strâmbă) Îngerul morţii.
- Îngerul morţii?
- Nu mai fă mutra asta. Gândeşte-te că şi ea este nefericită.
- Cine?
- Moartea. E Moartea ta. Ar trebui să ai mai multă grijă de ea.
- De Moartea mea?
- Spune-i Svetlana. Aşa îţi va fi mai uşor.
- Ce să îmi fie uşor?
- Să pleci de aici – să ieşi din Zonă.
- Să ies din Zonă? Dar nu vreau să o părăsesc.
- Toţi trebuie să o părăsim la un moment dat. Şi tu: n-o să mai ieşi de aici viu.
- Când?
- Când ţi se va termina proza.
- Dar nu vreau să mi se termine. Nu vreau să jignesc Zona părăsind-o aşa. Ea e tot ce mi-a mai rămas.
- Te alinţi. Ai rămas un prost. Zona ta e o dărâmătură şi o ruină. Numai Svetlana este carnală. Restul este iluzie.

Am coborât privirea. Eram îngândurat, deşi ştiam că nu mai eram viu.

- Eşti viu, eşti viu, vei fi mai viu decât atunci când erai în viaţă.
- Eşti un fel de mesager? Ştii? dacă erai şi tu mai prezentabil…
- Adică dacă aş avea *morgă*?
- Nu asta am vrut să spun. Nu ştiu… arăţi cam jigărit, nu te supăra…

Porumbelul s-a sprijinit cu guşa în pahar. Stătea cu aripioarele înainte, cu trupşorul arcuit. A ridicat ochişorii.

- Nu m-am supărat. Mi s-a mai spus. E culoarea mea naturală. Oh!
- Ce s-a întâmplat?
- Am făcut pe mine.
- Nu cred că trebuie să dăm importanţă unor aspecte triviale…

Porumbelul a privit în gol, ţintea cu privirea un punct de dincolo de pereţi, din neştiuta gri depărtare:

- Ascultă: asta – a ta – de ce te-a părăsit?

- Care din ele?

- Nu ştiu. Ultima. Toate.

- E o poveste lungă. De fapt, toate au fost poveşti lungi.

- Nu contează. Avem toată ziua la dispoziţie. Eu unul nu mă grăbesc nicăieri.

- Nu ştiu cum să încep. Ultima mea poveste e cam la fel cu povestea ta. Şi nici celelalte n-au fost departe.

Porumbelul de cenuşă nu mă mai aude. A adormit deodată – ca fulgerat, ca răpus. Sforăie ca un om mare. Câţiva inşi de la mesele dimprejur se foiesc neliniştiţi pe scaune, vădit deranjaţi. Unii s-au ridicat în picioare. Îi privesc cu ostentaţie. Privirile lor nu m-ating. Cedează. Se aşează.

- Nu contează ce ţi se-ntâmplă. Sau că ţi se întâmplă. Contează ce faci tu cu ceea ce ţi se întâmplă. Contează să te întrebi: cine sunt eu? Întâmplarea te-ajută să vezi cine eşti, din ce eşti alcătuit.

- Văd că te-ai trezit.

- Daaa… (cască). Atunci când dorm gândesc mai bine.

- Dar tu… poţi să-mi spui cine eşti?

- Poţi să îmi spui „Ion”.

- Nu asta te-am întrebat. O ştii foarte bine. Nu evita întrebarea.

- Problema e că ai să eviţi tu răspunsul. Hai, mai pune un pic de sirop.

- E alcool pur.

- Fie cum zici.

Îi pun.

- …Am fost tot ceea ce ai fost tu. Sunt tot ceea ce mai poţi fi tu. Dacă…

- Există şi o condiţie?

- Există o singură condiţie doar pentru ăia reduşi mintal. Normal că există! Există mai multe.

- Ca de pildă?

- Mai întâi trebuie să renunţi la iluzii.

- La care iluzii?

- La toate. Şi trebuie să începi prin a renunţa la iluzia că eu îţi vorbesc.

- Şi tu… nu îmi vorbeşti?

- Normal că nu. Ce-ai crezut? Porumbeii nu vorbesc. Nu cu oamenii.

- Şi atunci cum…?

- Acum îţi pui întrebarea dacă mai eşti în toate minţile. Eşti. Stai liniştit. Ştiu ce gândeşti. Vei ştii şi tu. Acum însă gândurile tale sunt invizibile. Gândurile tale sunt oarbe. Ca să fie văzute trebuie să le faci să se aşeze. Apoi să le costumezi.

Mi-am imaginat o şezătoare de oameni invizibili îmbrăcaţi în costume elegante, în redingote, să fiu precis. Era o şezătoare de dandy.

- Să le costumez?

- Să le îmbraci în vedeniile ce le sunt proprii. Să le dai eleganţa şi consideraţia pe care ele o merită.

- Am să încerc.

- Nu aşa. Ah, iar ai luat-o razna.

- Atunci cum să fac?

- Fii atent la mine. Trebuie *să fii* mai înainte să gândeşti. *Fii!*

- Cum să fiu?

- Mai întâi trebuie să te descoperi. Să ştii cine eşti. Am să te-ajut. Uite: îţi trimit gânduri pure. Ele pătrund în mintea şi-n inima ta pentru că sunt ecouri vechi. Sunt ca nişte iubiri de demult. Da, idealurile sunt iubirile de dinainte de tine. Ele rezonează cu ceea ce ştiai sau doar presimţeai.

Văd Fântâna Vieţii, Copacul Luminii Primordiale, ţărmurile neînchipuirii…

- Vrei să spui că în noi trăiesc iarăşi cei de dinainte de noi, cu iubirile, idealurile, cu dezamăgirile lor?

- Tot ceea ce renaşte în tine te-ajută să fii – să existi cu adevărat! Văd deja în tine fântâna vieţii. Ea îşi revarsă firile şi vedeniile peste cei aleşi. Peste noi toţi.

- Ce va să fie acum?

- Mai trebuie să renunţi la o iluzie.

- La care?

- La camera împlinirii dorinţelor.

- *Camera împlinirii dorinţei celei mai adânci a inimii* nu există?

- Camera de care zici tu împlineşte doar dorinţa celui ce nu mai are dorinţă! Nu camera contează, ci calea! Faptul că pentru ea te-ai înfrăţit cu moartea, cu nefiinţa; că ai ajuns să accepţi nefiinţa din tine. Neantul din tine o cheamă, nu tu!

- Vrei să spui că Zona e o iluzie? Că nu există?

- Ah, Zona. Zona e-n tine: aia e Zona – prin excelenţă. Ceea ce e afară e Paradisul.

- Paradisul? Nu văd nici un Paradis.

- Paradisul te-omoară. Te-ai obişnuit cu deşertul, cu stepa. *Tu* eşti pustiul. Rătăceşti prin tine însuţi.

- Şi totuşi: cum aş putea accepta Paradisul?

- Gândind că ţi-e la-ndemână. Creează vedenii şi vezi. Cinsteşte aşa cum trebuie cinstite şi respectate gândurile pure ce trec prin inimi, şi mai ales pe cele ce se rotesc să se aşeze în tine.

- Ceea ce văd e doar Marele Copac al Suferinţei.

- Suferinţa este Coroana Creaţiei. Ea este una cu Strălucirea.

- Şi acum? Ce va mai fi?

- Navigăm stând pe loc. Laşi Paradisul să treacă prin tine, să te pătrundă. Acum suntem parteneri, stalkăre!

- Nu crezi că frumuseţea aceasta este ucigătoare, insuportabilă, irezistibilă? am întrebat. Atunci am văzut-o pe ea.

- Cine eşti tu?

Aproape ştiam. Am crezut că ştiam:

- Svetlana?

- Sunt Tania. Svetlana a plecat.

Am făcut ochii mari, atât eu cât şi partenerul.

- Cine a plecat? Mi-a plecat Moartea?

Porumbelul şi-a revenit primul:

- Nu te uita la mine. E clar. Nici o femeie nu rezistă cu tine.

- Cum mă, nici asta?!

- Da' asta ce-are?

- Nimica, n-are nimic. Nu mă mai plâng de nimic. În rest, ai avut perfectă dreptate. Afară şi înăuntru e Paradisul.

M-am uitat la Tania. M-am uitat la porumbel. N-am rezistat:

- Suntem dintotdeauna în Paradis?

Porumbelul a încuviinţat.

- Am fost întotdeauna în Paradis, nu-i aşa? Numai că n-am ştiut. L-am ignorat. Acum ştiu şi toate mi se arată în Adevăr. Şi totuşi, dacă mă uit la tine, nu pot să nu observ că ai rămas la fel de jigărit ca-nainte.

- Da, ce să-i faci, a oftat amărât porumbelul. Unele lucruri nu se prea schimbă.

Anihilare totală

Povestea a treia

A simţit pe faţă pletele ei. Negre ca întunericul, calde ca raza de-amiază.

„Sunt aici, dragule", i-a şoptit ea. I-a simţit răsuflarea caldă; era sufletul ei întreg. „Sunt cu tine. Sunt şi voi fi. Totdeauna."

Acel „totdeauna" el nu ştia cât avea să dureze: dacă avea să dureze. Dacă va deschide ochii avea să vadă sau avea să orbească? Sfârşitul eternităţii aceleia calde era un gând de nesuportat. Noaptea aceasta va fi doar a tandreţii. Ar mai conta dacă nimic din toate acestea n-ar fi adevărat?

„Nu te mai gândi, dragule. Gândul acesta îţi face rău. Te răneşti singur."

„Cel mai important lucru e că suntem împreună”, i-a răspuns încet. „Între noi doi nu se interpune decât realitatea”, a adăugat el şoväind. Îşi simţea pieptul greu, abia putea să respire. Abia putea să gândească la binele acela neaşteptat, ireal. O binecuvântare *asupritoare*, blândă şi dureroasă, da, asta era.

„Ce este realitatea, iubitule?”

Îi zvâcneau tâmplele. Realitatea nu-l va lăsa să se bucure, nu-l va lăsa să respire, să îşi trăiască răgazul.

„Eşti al meu. Sunt a ta, totdeauna. Sunt şi voi fi. Să ştii şi să crezi.”

„Ia-mă de mână, iubito”, a mai apucat să îi spună înainte de-a ridica mâna şi pleoapele.

A deschis ochii. Nu trebuia. Totul în faţa lui şi-napoia lui, împrejurul lui era negru. Era noaptea cea mai oarbă de care avusese, de care va avea parte vreodată: prima şi cea din urmă. Auzea greierii, simţea mirosul ierbii, mirosul pământului umed. Era singur şi totuşi, străvedea fiinţa ei. Ochii ei mari îl priveau şi îngăduiau înţelegător, chiar şi atunci când din el nu mai era nimic de acceptat, nimic de-nţeles. Poate că făptura ei întreagă, nu mintea ei, ştia despre el mai mult decât avea să afle el însuşi vreodată. Atunci a fost mulţumit, poate pentru prima oară nu mai avea nimic de cerut de la viaţă, era recunoscător că-l îngăduie şi că încă-l aşteaptă.

Stropi reci de întuneric în plinul întunericului, apoi o lumină ca de argint ridicând negurile. Sfârşitul eternităţii era aici şi acum. L-a săgetat o durere în piept. Era ceva infim, minuscul, un corp infinitezimal cu o greutate imensă se afla chiar deasupra lui şi îl sfâşia, îl strivea. Fusese antrenat să suporte acceleraţii şi deceleraţii gravitaţionale de la plus opt la minus opt g cu uşurinţă, fără să-şi piardă conştiinţa: trăise senzaţia vălului negru şi vălului roşu de câteva ori, şi ştia cum e să ţi se repeadă tot sângele la picioare sau cap, dar acum era altceva. G-urile gravitaţionale care-l striveau acum şi-l aneantizau erau ale minţii şi inimii.

Îi ţiuiau urechile; o tăcere imensă, grea, de deasupra şi dimprejur, îl înconjurase complet şi se apropia ameninţător, simultan din toate părţile.

Aş fi putut vorbi la fel de bine la persoana întâi deoarece şi eu zac la pământ în mijlocul unui avion prăbuşit, dar pe mine nu mă aşteaptă nici o iubită acasă; eu nu am nici o dorinţă, nici o făgăduinţă. Dacă respir, geamătul nu este al meu, dacă încerc să nu mă mai mişc, pentru a evita durerea, mă doare o altă mişcare şi-o altă durere, străină. Nu mai am contact radio de mult; şi totuşi le aud băieţilor gemetele, icnetul, strigătele premergătoare impactului, apoi şuieratul, trosniturile şi bubuitul materialelor tot mai informe în contopirea cu pământul. Totul s-a sfârşit şi nu va mai fi nimeni să dea mărturie, să spună sau să audă.

Întoarcerea

Duhul celei de-a treia poveşti

Ai ajuns acasă. Ce bine că eşti aici! Nu ştii cum ai ajuns aici. Te-ai trezit aşa, dintr-o dată în Salonul Alb. O lumină difuză trece în franjuri prin draperiile lungi grele şi se împrăştie languros peste masa rotundă, peste cele două fotolii sobre, pentru ca apoi să-şi izbească valurile vâscoase de canapea. Masa rotundă pare acum globulară: dincolo de globul ei ca de cristal vezi soba neagră şi biblioteca. Ai vrea să te aşezi pe canapea, dar parcă nu ai încheieturi. Ceva în tine este neverosimil, îţi spui, însă în ultima vreme întreaga ta viaţă a fost uşor neverosimilă, aşa că nu te nelinişteşti.

Într-unul din fotolii stă ea. Ţi-a spus că dacă pleci, n-o să te mai aştepte, că totul se va fi sfârşit între voi. Şi totuşi, e-aici. E chiar aici, în faţa ta. E chiar ea.

- Sofian, ţi-am spus că dacă pleci, n-o să mă mai vezi aici niciodată.
- Şi totuşi, eşti aici.
- Nu fi tu aşa sigur!
- Încă mai eşti supărată?
- Şi-ncă cum. Dar oricum, nu mai are importanţă. Întâlnirea aceasta a noastră nu există.
- Ai plâns.
- Unul din noi nu-i aici.
- Şi totuşi, Letiţia, stăm faţă-n faţă.
- Suntem ireali. Şi aşa a fost şi viaţa noastră şi dragostea: dintotdeauna.
- Nu te-nţeleg.
- Sofian, tu nu m-ai înţeles niciodată. Nici măcar n-ai încercat. Îţi spun că suntem prinşi în ceva ce nu există. Gândeşte-te bine: unul din noi nu-i aici.
- Care din noi, Leti? Ce spui?

Letiţia nu mai îmi spune nimic. A întors capul. Ah, profilul ei atât de frumos! Ochii ei mari, magici, privesc în gol. Îi văd abia acum rochia neagră, elegantă, mulată de corp, mâinile lungi goale odihnindu-se pe braţele rotunjite ale fotoliului. E în picioarele goale.

- Suntem aici şi suntem împreună, am insistat. Cum te văd, cum mă vezi.

Leti întoarce capul spre mine. Părul ei lung, drept, negru intens, mă fascinează dintotdeauna.

- Da, da, spune, mai spune, poate că una din minciunile astea ale tale o să se prefacă odată şi-odată în adevăr.
- Te iubesc, Leti.
- Nu-mi găsesc pantofii. Cei negri, nu mai ştiu unde i-am pus.
- Am putea s-o luăm de la capăt.
- Nu mai sunt o naivă. Şi chiar dac-aş fi, nu mai rezist. Nu mai pot să rămân singură, noapte de noapte, fără să ştiu unde pleci, când te-ntorci, sau dacă te mai întorci. Nu mai suport.

Incertitudinea… toată această situaţie… Nu mai pot. Nu mai vreau. Tu nici nu-ţi dai seama cum e. Tu pleci pur şi simplu. Nu te mai preocupă nimeni şi nimic. Când ieşi pe uşă, eu nu mai exist.

- Dar acum m-am întors, Leti. Uite-mă: sunt aici.

- …Eu nu mai exist. Vreau şi eu să trăiesc! Am şi eu dreptul să fiu.

- Leti, ascultă-mă! Te rog să m-asculţi: mi s-a-ntâmplat un lucru îngrozitor. Ajută-mă acum şi după aceea va fi totul aşa cum vei voí tu.

- Ce vrei de la mine?

- Ajută-mă să nu înnebunesc: deocamdată tu eşti singura care poate să mă asigure că exist…

- Bine, exişti. Gata? Pot acum să-mi văd de-ale mele?

- …Îţi mai aminteşti de băieţi?

- Colegii tăi de escadrilă? Bineînţeles că îmi amintesc. Ce te-a apucat?

M-a privit cu atenţie. Nu ştiu ce a văzut pe chipul meu, s-a ridicat şi mi-a luat capul în mâini.

- Unde sunt prietenii tăi?

- Sunt morţi.

- Care din ei?

- Toţi. Şi asta nu e tot. Li s-a întâmplat ceva mult mai rău.

- Ce-ar putea fi mai rău…?

- Au dispărut. Au fost făcuţi dispăruţi. Aşa, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

- Ce s-a-ntâmplat?

- Ştii că nu îţi pot spune asta. O ştii mai bine decât oricare din soţiile lor.

- Voi şi jocurile voastre militare! Şi vrei să le anunţ pe văduve…?

- Leti, nu înţelegi? Nu mai există văduve deoarece n-au fost căsătorite niciodată şi băieţii de care ţi-ai amintit că i-ai cunoscut nu au existat niciodată. Niciunul, absolut niciunul din ei nu mai

există. Nici ei nici soţiile lor. Nu există nici misiune, nici avioane, nici moarte. Tot ceea ce ştii şi ce nu ştii despre noi, despre mine, *e atât de secret că nici nu există*!

- Dragule! Eşti extenuat…

- Cineva, nu ştiu cine, sus de tot, muşamalizează toată acţiunea. Suntem şterşi cu buretele! Am aflat asta exact înainte să decolăm. N-am vorbit cu comandantul. Nici nu mai ştiu în cine pot să mai am încredere. Trebuie să aflu cine scrie scenariile…

- Războinicul meu drag, visele şi scenariile voastre militare au fost întotdeauna mai puternice decât realitatea iubirii noastre.

- Letiţia, te implor, trebuie să mă crezi, trebuie să mă ajuţi… Uite, ţi-am lăsat *în locul pe care îl ştii numai tu* câteva date… o armă ce depăşeşte imaginaţia. Te rog să i le duci cât mai curând lui Vali. I le dai numai când sunteţi singuri. Te rog să i le duci neapărat.

- Bine, dar acum trebuie să te odihneşti. Apoi ai să-mi spui.

Mă odihnesc, iubito, mă odihnesc. Dumnezeule, dar oare nu cumva şi ceea ce se petrece cu noi acum e scenariu? Tot ceea ce spunem acum, sau gândim numai, tot ceea ce ne răneşte sau ne seduce, nu cumva ne e *insinuat dinafară*? Ceea ce îmi spui tu acum, nu e oare un simplu implant, un vis excesiv de coerent, mai viu decât realitatea? Doamne, ce mi se întâmplă? Am devenit schizofrenic?

O, nu se poate. Ăsta nu-i *un scenariu al oamenilor*: Letiţia, iubito, te rog să mă ierţi că nu mai sunt viu.

Golful porcilor

Povestea a patra

Privesc cu o oarecare condescendenţă şi detaşare la *târâtură*. De parcă cel ce se târăşte nu-s eu. Am parcurs deja o distanţă considerabilă, apreciez în gând, mai ales dacă gândeşti ca o

râmă. Sunt o râmă, deci cuget, gândesc ca o râmă. În viaţă trebuie să ştii să reevaluezi situaţiile.

Acum aparţin familiei nevertebratelor. Nu mai îmi simt picioarele, nici coloana. Respir greu. Cred că am luat una şi-n piept. Nu-mi simt deloc picioarele, chiar deloc, poate că am coadă, gândesc, dar nu-mi simt nici coada. Totuşi, îmi pare că las ceva în urmă.

Ridic privirea. Boscheţii par uriaşi. Deasupra lor e doar cerul – hăul negru – şi *aspiratorul de suflete*. Aici jos, înaintea şi înapoia mea, de jur împrejur, doar noroiul.

M-am oprit lângă o mogâldeaţă. Trebuie să mă odihnesc un pic. Am să-i spun *mumificatul*. Dacă dau nume tuturor acestor fiinţe ale noroiului, îmi vor deveni familiare, nu mă vor mai privi cu ostilitate.

Mumificatul are o grimasă de om chinuit. Nu e decât un bulgăre de noroi capul lui, dar noroiul zâmbeşte – schiţează un surâs trist. *Surâsul stingher*.

- Nu e nimic de capul tău, îi zic; şi dau să mă târăsc mai departe.

- Tu vorbeşti? Vezi că ai făcut pe tine!

Cine-a vorbit? Mogâldeaţa. Am halucinaţii. Vizuale, auditive. Şi olfactive. Ce dac-am făcut pe mine? Oricum nu simt nimic. Şi, în plus, aici, chestia asta nu deranjează pe nimeni.

- S-a revoltat noroiul, zic cu glas tare.

Mumificatul, care putea s-aştepte o multitudine de veacuri paralele tăcut, face o grimasă: aia de dispreţ profund.

- Domnul e deranjat?

- Te distrezi bine? Mai tacă-ţi gura.

- Mi-a tăcut gura demult, dar acum gândurile mele sunt cele care grăiesc. Nu pot să tac şi cu gândurile, am tăcut şi aşa prea mult, mi-a zis *Hârca*.

- Te distrezi bine?

- E sărbătoarea porcului. Ştii când e porcul fericit? Când stă în noroiul cald şi face un caca la fel de cald.

Pocitania mă agresează. Îi trag un pumn în mutra hâdă. Hârca are acum gura mare.

„Tu nu vezi că eşti un tâmpit? Vorbeşti singur. Şi ai făcut şi pe tine.” E gândul? E creatura? Creatura are dreptate. Dau să-mi scot combinezonul de zbor, am descheiat câţiva nasturi de sus, cu mare greutate după ce m-am întors pe o rână. Mai mult de-atât nu se poate.

O fi chiar sărbătoarea porcului? Ce gânduri sunt astea? Nu ştiu de ce, dar îmi vine să mă gândesc, fără nici o noimă, la războiul din *Golful porcilor*.

- Aici nu e Cuba, îi spun lui Zâmbilă. Şi fac pe mine ori de câte ori vreau: e clar?

- Având în vedere că suntem singuri şi eu sunt *ultimul tău prieten*, credeam că putem sta puţin de vorbă. Oricum, îmi datorezi asta: mi-ai deranjat somnul de veci.

- Eu?

- Da, Radule. Cine-a intrat în pământ cu rabla asta *contorsionistă* să mă dezgroape?

- Ascultă, tu cine naiba mai eşti?

- Tot satul îmi spunea Pupi. Eram un pic *iubăreţ*.

- Şi?

- M-am *iubărit* cu cine nu trebuie şi-am fost ucis. Şi ascuns.

- Te-ai *cuibărit* cu vreo *măritată*?

- Aha.

- Eu sunt Radu. Scuză-mă acum, dar chiar trebuie să plec.

- Pot să te-aştept oricât. Nu fug nicăieri. Avem toată noaptea la dispoziţie.

- Nu mă mai întorc.

- Atunci de ce ţi-ai lăsat în urmă *firul Ariadnei*?

- Ce fir?

- Tu nu vezi că eşti juma` de om? Ţi-ai uitat testiculele pe bord, nu mai ai nici picioare, şi ţi-ai întins şnur intestinul. Te deşiri, frate.

Maimuţoiul avea dreptate. Mi s-a mai spus că am spate rotund şi că sunt deşirat, dar nu în acest sens.

„Iartă-mă, Alina”, am spus în gând.

- Cine este Alina? am auzit mogâldeaţa.

- Nevastă-mea. Şi mai lasă-mă-n pace.

- Spune-mi totuşi ceva despre ea. Şi eu îţi voi spune ceva despre Mara.

- Mara?

- Mara, da.

- Cât să ne treacă noaptea?

- Noaptea, da. Şi primele zori. Până se-ntoarce *aspiratorul de suflete*.

- E-n regulă. Spune-mi ceva despre Mara.

Divizia neagră

Duhul celei de-a patra poveşti

Am murit într-o dimineaţă. Am văzut cum se îmbinau negurile cu zorile. Am văzut limpede, nu în infraroşu. Şi acum văd. Nu prin cupolă, nici prin vizorul căştii. Văd dincolo de ochi şi de trup, gândesc dincolo de minte; inima mea e una cu cerul şi cu pământul.

Pentru mine nu va mai fi altă zi. Noaptea mă pretinde, mă cere, mă revendică şi mă soarbe.

Nu ştiu cum s-a-ntâmplat. Zburam foarte jos, foarte rapid, zburam dintr-un nicăieri spre niciunde şi nimeni din cei vii nu mi-a fost martor, nu mi-a fost aproape. În coborârea aceasta *sunt una cu taina mea*.

M-am prăbuşit pe pământ în luminişul unei păduri ca de metal. Nu ştiu ce m-a lovit. Am coborât ca un uliu-n pământ. Am atins rândunica pământului reavăn. Ea e cea care m-a vânat.

Mă stăpânesc dorinţe amare. Sunt mort. Nu-mi vine să cred că viaţa mea s-a sfârşit. Nici medalii, nici Curtea Marţială. Nici onoruri, nici judecăţi; nici felicitări, nici reproşuri. Nimeni nu mă va mai şti. Am murit. E ca şi cum nici nu aş fi existat.

Privesc prin copaci ca prin nişte oameni de sticlă: sufletele lor sunt necruţătoare. Cine îi face să se oţelească împotriva mea? Nu trebuia să fiu aici. Totuşi sunt. Îmi vine să ţip, dar ţipătul nu mai este la mine. M-aş revolta, însă nici spiritul rebeliunii nu mai este în mine. Au rămas cu mine doar melancolia şi consolarea. Ele sunt acum cele care îmi cântă.

Am douăzeci şi unu de ani şi-i destul. Cu lacrimile negre ca umbra, cu mintea pustiită de gânduri, am griji care nu mai sunt. Sumbru ca aerul umed, trec lent păienjenişul astral.

Iartă-mă, mamă: vor veni câţiva inşi să te convingă că nu m-ai născut niciodată. Ai vrut să mă naşti, dar n-a fost îngăduit.

Asta e.

Zero Ianuarie

Sfârşit de poveste

Sunt iarăşi deasupra mea. Parcă aş muri iarăşi. Am murit deja de patru ori. E ca o moarte repetată, îndârjită spre neîncetare. „Va fi şi moartea neînceputurilor", aud în minte suflare străină.

A văzut de departe *Palatul*. Dorea şi nu dorea să ajungă la el. Până acolo, gândea, e necesar să străbaţi *apele morţii*. Şi înăuntru sălăşluia ceva mai rău decât moartea, mai înspăimântat decât visul. *Palatul* era absolut interzis, a gândit, şi a mai gândit şi că trebuia neapărat să-l ajungă.

S-a uitat împrejur. Zace într-o mlaştină caldă. E rănit. Mlaştina îl mângâie, îl vindecă, îl binecuvântează cu uitarea cea mai deplină. Şi, dacă s-ar lăsa cu totul în voia ei, ar aluneca neştiut în uitarea de sine.

Ai coborât în mormântul fecioarei. Acesta e locul pe care ţi l-ai ales pentru odihna veşnică. E chiar mormântul inocenţei tale originare. E locul în care Anima îşi doarme somnul de moarte. Deschizi mormântul. Ridici trapa cu un gest violent. Rămăşiţele Animei, atinse de lumina crepusculului, se preschimbă într-o iapă neagră. Iapa neagră are cu sine – o ştii – pulsiunile tale dintotdeauna, îngropate şi renăscute, lipsa de control a naturii tale pasionale. Totul e iarăşi viu. Şi asta în pofida ta, în pofida a tot ceea ce ai nădăjduit şi crezut înainte. Iapa neagră dispare undeva în pustiu. O ajungi greu, te bucuri de regăsire, apoi la picioarele ei vezi cheia pierdută a Paradisului. Paradisul, cu cele patru râuri fundamentale, cu totala ignorare a istoriei, cu inocenţa lui suverană, ştii că poate fi atins numai pe poarta sinelui. Ce vei face cu cheia lui de-aici înainte? Rişti să cobori în adâncul abis, să te avânţi, să te răscoleşti, sau alegi resemnarea cea blândă?

„Mai du-te-n mă-ta. Da, ştiu că eşti un vis fundamental, un arhetip şi un pattern de *catabasă*, dar te-ai insinuat în *visul meu prim* într-un mod revoltător, absolut ilegitim!”

Dumnezeule, mă iau la harţă cu mine însumi. În ce hal am ajuns. Noroc că sunt rănit şi că mă doare totul, că altfel aş fi adormit.

Nu ştiu cât timp am stat aşa. Poate că timpul nici nu mai există. Poate că timpul a murit înaintea mea, da, poate că mi-a luat-o înainte şi acum am rămas doar cu un spectru de timp. Un timp al imaginaţiei şi al ironiei de sine.

Să recapitulăm: visez şi am trecut dintr-un vis în alt vis, apoi s-a insinuat – absolut ilegitim, revoltător – *fundamentalul*. Ăla e agresor, nu-l bag în seamă. Trebuie să rămân lucid, oricât de adânc aş visa! *Până la urmă dau eu şi peste realitate*.

Mă voi îndrepta către *Palatul interzis*, chiar dacă nu-l voi atinge. Deocamdată e cel mai sigur reper. Încep să mă târăsc spre el, avansez încet şi sigur *în nedorinţă*. Îndată ce-am început să

mă mişc, am văzut cu coada ochiului şerpuiri lucioase cum mi se alătură şi mă depăşesc.

Timpul imaginar e mai rapid decât mine! reflectez cu obidă şi continui să avansez ca o râmă, ca o omidă, ca un limax. Şi când mă gândesc că indicativul meu *aero* era Lynx mă iau pandaliile. Acum sunt Limax.

„Sarcasmul o să te sinucidă!"

Pleacă, tâmpito. N-am nevoie de conştiinţă. Sau vino şi-ajută. Uite, timpul imaginar e mai rapid, timpul spectral e zăbavnic şi şovăitor, iar timpul gândurilor mele m-a lăsat demult în urmă. Hm. Timpul. A şters-o ca un porc, nesimţitul!

Sunt în trecutul propriei mele minţi. Unde mă aflu? Privesc departe, dincolo de apele morţii. Palatul interzis pare să se fi adâncit în pământ: e sigur că unele etaje au coborât sub pământ.

O noapte ce n-are nimic de-a face cu realitatea a început să se ridice în franjuri din mlaştina caldă. E Noaptea Zebrei. Am auzit de ea. Nu prea îmi închipuisem ce este, ştiam doar că o voi recunoaşte atunci când avea să ni se întâmple. Da, este chiar ea.

Am trecut în poziţia cobrei. Da, e absolut hilar – un limax care să se arcuiască, nu poate fi decât unul tâmpit, aş râde, însă mă doare cumplit spatele.

Am scrutat depărtarea cu ascuţirea asaltului clipei celei mai agresive – aşa cum numai piloţii de luptă şi felinele de pradă mai pot privi. Privirea aceasta şi-a depăşit timpul, imaginarul, spectralul şi tot ceea ce ţine de plăsmuirea şi neaşteptarea gândului pur şi s-a oprit într-una din odăile Palatului interzis. Violentând penumbrele, am silit nemărginirile să mi se supună. Trebuie să ajung la *ea*.

Acolo este Claudia. Stă şi aşteaptă să treacă franjurile luminii şi umbrei prin suflete şi prin trupuri, prin iluzii şi deznădejdi.

„E Noaptea Zebrei", îi spun, şi dau să o mângâi.

Claudia mă simte. Se-ntoarce spre mine şi mă priveşte cu ochii ei mari şi trişti.

Ne ştim de ani.

Nu va mai fi nici un an, am mai apucat să gândesc şi am strâns cu putere în mâini smârcurile.

Stabilimentul memoriei

Ieşirea din toate poveştile

Sunt mort, da' o să-mi revin.

Păşesc hotărât.

Azilul şi refugiul nopţilor mele de reîncărcare e Căminul studenţesc numărul 7. Nu ştiu cum am ajuns aici – tocmai din Apuseni. M-am târât. Mă doare capul îngrozitor, simt o apăsare teribilă, ca şi când aş suporta asaltul unor gândiri străine, ostile. Nu cred că m-am lovit la cap când m-am prăbuşit cu aeronava. Simt că acum sunt lovit – încontinuu.

Trebuie să văd ce e cu băieţii. Trebuie să mă întorc la Claudia.

*

Ştiu precis unde vreau să ajung. Clădirea aceea masivă, da, masivă, în stil baroc, îmi apasă şi-acum asfaltul memoriei.

Sunt în faţa clădirii. Şi totuşi, ezit. Nu ştiu nici acum, când sunt aici, dacă aceasta este o amintire adevărată a unui trecut trăit aievea, cu speranţe aspiraţii şi bucurii, sau dacă mă găsesc în zona unor amintiri induse. Mi-e teamă încă, mi-e teamă că gândurile mi-au fost implantate, că totul este artificial.

„Chelia ţânţarului" ocupă acum tot parterul. Pe vremuri ocupa doar o aripă a clădirii – partea de vest. Etajul clădirii, folosit odinioară ca stabiliment, sper c-a rămas ce era. Sharry plătea lunar *taxa de tăcere* şi toţi erau fericiţi. Sharry era specialistă în relaxări adânci.

Am intrat în cafenea. Sharry era după tejghea, ca întotdeauna, chiar dacă era patroană. Îi plăcea să ia pulsul lumii. Şi era ceva lume, he!

- Iată-te, mi-a spus simplu.

- Tot aici? am ispitit-o.

- Tot.
- Aceeaşi dintotdeauna!

Era de bine. Mă recunoştea. Adică mă aşteptam la asta, era imperios necesar, era mai mult decât obligatoriu să se-ntâmple, altfel o luam razna.

- Ce vrei să-ţi dau?
- Nu mai ştiu nici eu. Ce vrei tu, Sharry!
- Ţi-am zis de-o mie de ori să-mi spui Sharon.
- Am să-ţi spun Sharon de-acum, dacă îţi face plăcere, Sharry!
- Ia o cáfă. Poate te dregi. Arăţi cam damblagit. Ce-ai păţit?
- Dă-mi o cáfă.
- Ce vânt te-aduce pe-aici? N-ai mai trecut demult.

Nu simt nici reproş, nici nostalgie, nici dezamăgire în vocea ei. E neutră. Ciudat. Cred c-am fost o oarecare vreme iubiţi. Nu mai ştiu. Nu simt nimic.

- De când? o întreb.
- De când ce?
- De când n-am mai trecut?

Sharon îmi arată semnul victoriei.

- Două seri?

Îmi face semn că nu. Nu spun nimic. O privesc şi aştept.

- De două săptămâni.

Probabil că am făcut o mutră, că a repetat:

- Da dragule: n-ai mai trecut pe aici de două săptămâni lungi.
- E… ceva, m-am mirat.
- Ai de gând să faci pe bufonul? N-am mai văzut figura asta naivă decât în momentele grave, ştii? Şi erai al naibii de vinovat!
- E…
- Şi acum eşti! Îmi spui şi mie de ce?
- De ce *ce*?
- De ce-ai lipsit atât?
- A, e simplu. Te-am uitat.
- Da: ce să zic: eşti tot tu, acelaşi, dintotdeauna, a spus tărăgănat, a lehamite.

- Nu, Sharon, nu înţelegi. Nu mai sunt sigur de nimic din trecut. Nu-mi mai amintesc lucrurile de-atunci; în schimb, am amintiri care nu sunt ale mele.

- Cum să ai amintiri care să nu fi fost ale tale?

- Sunt amintiri care mi-au fost induse. Şi iarăşi, sunt amintiri pe care le-am preluat inconştient de la alţii, ca pe nişte mesaje, sau ca pe nişte testamente. Sunt moşteniri nedorite, mesaje de moarte. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, Sharon!

- Vali mi-a vorbit de un laborator de inducţie în care sunt create amintiri false, însă era vorba de amintiri benefice, blânde care să îi scape de traume pe cei întorşi din acţiune. Da, nu mai fă ochii ăştia: pe toţi cei ce au suferit vătămări psihice – în război sau în Dumnezeu ştie ce acţiuni de-ale voastre – îi scaldă în reverii. Laboratorul a fost conceput în scopuri terapeutice: nu ar trebui să te plângi.

S-a oprit. Mă priveşte cu atenţie.

- Cine e Vali? o întreb.

- Dumnezeule! Chiar eşti varză. Nu-ţi mai aminteşti de el?

- Nimic.

- Nimic?

- Absolut nimic. Cine e Vali?

- Înseamnă că eu trebuie să mă consider norocoasă că mă mai ştii. Doamne, eraţi de nedespărţit!

- De laborator îmi mai amintesc câte ceva…

- Ce?

- Că a existat.

- Doar atât?

- Laboratorul s-a-ntors împotriva noastră. Reveriile sunt devastatoare, ucigaşe.

- Vrei să spui că laboratorul a devenit un fel de instrument de manipulare a conştiinţelor, de pustiire a minţii? Sună un pic horror.

- Auzi: „Studii neurologice”. Ce glumă sinistră!

- Ce se întâmplă? Mă-ngrijorezi.

- Sharon, deocamdată mi se rupe de laborator, de manipulări, de draci-laci. Am probleme cu mine însumi. Te rog să m-ajuţi.

- Spune-mi.

- Vreau să te uiţi aici.

I-am întins fotografiile partenerilor mei.

- Vreau să îmi spui dacă îi recunoşti, dacă i-ai mai văzut.

- Eşti un tâmpit. Bine-nţeles că i-am mai văzut. Sunt colegii tăi.

- Îmi spui cum îi cheamă?

- Ăsta e Radu, ăsta este Sofian, ăsta-i Mitruţ. Mulţumit?

A pus degetul pe fiecare poză. Apoi mi-a pus degetul în piept:

- Nu prea mai ştiu cine e ăsta.

- Mă tachinezi.

- Eşti un tâmpit. Din asta n-o să-ţi revii niciodată. Cu memoria, cine ştie? Poate.

- Spune-mi ceva.

- Ce vrei să-ţi spun?

- Nu ştiu… orice. Povesteşte-mi ceva din trecut. Deci n-am fost uitaţi.

Constatarea din urmă am spus-o doar pentru mine.

- Cine-ar putea să vă uite vreodată chefurile? Tot oraşul te ştie ca pe-un cal breaz. Ai ajuns de poveste. Ba, aş putea spune că eşti o legendă a chelneriţelor. Nu te-a uitat niciuna. Ai să vezi tu cum te recunosc! Şi pe prietenii tăi la fel. De când ai dispărut ca un laş n-am mai avut parte de nici o orgie atât de pură şi-atât de nebună!

- Pură şi nebună? Asta chiar este ceva!

- Nimeni nu ştie să se distrugă atât de total în plăcere ca voi. Aş putea spune că aţi lăsat în noi toate amintiri de neşters.

Mă simt deja mult mai bine. A sesizat rânjetul meu de satisfacţie:

- Da, motane! Niciunul din voi nu-i uitat. Aş putea spune chiar că *noi am fost şi suntem patimile voastre*.

Când mi-a spus asta, o serie indefinită de femei a început să mi se perinde prin faţa ochilor minţii.

- Da' ce-ţi veni? De ce-ntrebi? m-a desprins Sharry din reverie.
- Au dispărut.
- Au dispărut…? Cine?
- Toţi.
- Cum asta?
- Sunt morţi. S-au prăbuşit în munţi. Niciunul din ei nu mai e. Vreau să spun… nu i-am văzut. O ştiu. O simt. Şi mi s-a spus că nici nu au existat.
- Ţi s-a spus…?
- Da, ştiu, sunt puţin confuz. O să-mi revin.
- Doamne! Ce ţi-au făcut?
- Nu ştiu. Am senzaţii tari, senzaţii viscerale ce se confruntă cu gândurile. Nu mai ştiu ce să cred.
- Dacă tu nu ştii nimic, corpul tău ştie. Ai nevoie de o femeie.
- Nu-i asta. Nu aşa.
- Nici n-am spus.
- Şi ce-ai spus?
- Trupul tău ştie cel mai bine. Indiferent ce ţi-au făcut, ce ţi-au luat, ce ţi-au dat, nu ţi-au putut lua inima.
- Îmi pare că nu mai gândesc cu mintea, Sharon, ci cu inima şi rărunchii. Parcă gândesc într-o răscolire a nervilor, cu toată fiinţa!
- Ai fost o răscolire şi-o răzgândire, tot timpul.
- Ce să mă fac, Sharon? Din mine n-au mai rămas decât patimile.
- Când ai să te trezeşti ai să ştii. Acum odihneşte-te, dragule.
- Cum să-ţi spun? Uneori totul este atât de puternic, atât de visceral! Am viziuni viscerale.

Nici acum nu îmi dau seama cum am urcat la etaj, în cămăruţa ei, cum am ajuns la locul ştiut. Se iveau zorile. Am adormit imediat: somn greu. Parcă sunt apăsat de gânduri în permanenţă. *Parcă nici somnul nu e al meu*. Parcă mai multe persoane – îndepărtate, indefinite, ostile – încearcă să mi se substituie.

În ziua următoare am fost la Claudia acasă. Mi-a deschis Iulia, mama Claudiei. Suntem intimi, ne împărtăşim toate. Claudia a căzut în depresie pentru a doua oară în anul acesta. E internată iarăşi la Sanatoriu, de data asta parcă pentru totdeauna. E puternic narcotizată, arată mai rău de cum a intrat, e prizonieră în locul acela oribil, fără drept de apel, fără cuvânt – mai rău ca un infractor. Iulia a încercat de câteva ori s-o scoată de acolo, de fiecare dată fără succes.

O voi lua eu de acolo. Am să pătrund sub pretextul că sufăr de şoc post-traumatic, o văd, apoi fug cu ea.

Partea a doua

Orfeu

Două veacuri cu Maria Orsici
Orfeu în infern

Pe măsură ce cobor în adâncul întunecat atmosfera devine tot mai grea, ca şi cum ceva foarte grav s-ar petrece. Un curent de aer venit de niciunde pare a însufleţi apa. Aceasta începe să tremure ca o fiinţă vie. Apa e vie, într-adevăr! Apa e speriată. Apa se teme şi temerile ei trec în mine. Să îmi preschimbe dorinţele aş mai înţelege, dar inima, firea, mentalitatea? În frica aceasta a ei, devine agresivă şi vulnerabilă totodată. Ştiu că este rănită. Este asemenea mie.

Ceea ce mi-am dorit dintotdeauna e pe cale să mi se întâmple. Ştiu asta cu certitudine. O certitudine nesmintită. Şi totuşi, în anticamera bucuriei aceleia, ca în preziua celei mai mari neîndrăzniri, raţiunea se zbate ca o nebună. Mă pătrund alte ape, ale îndoielii. Iminenţa bucuriei multaşteptate este înfricoşată.

Ţin pastila în gură de ceva vreme. Mă cufund cu capul sub apă şi-o scuip. Refuz visul. Reneg somnul, liniştea, tihna. Mă reneg pe mine însumi, *oricine-oi fi fost*.

Urc lent treptele. Mă clatin. Mă doare spatele, coloana asta mă omoară. Mă-ntorc. Apele tremură ca şi cum le-aş fi otrăvit. Nu e decât un narcotic. Acum apa-i rănită şi de rănile mele. Apele trebuie să adoarmă.

- Băieţelul a fost cuminte?

Cineva îmi pune mâna pe obraz şi îmi întoarce capul. E fermitate în mâna aceasta.

- Cine eşti? o întreb pe femeia din faţa mea. Are ochii albaştri şi părul roşcat. Nu pare a avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. E cam de-o seamă cu mine.

- M-ai şi uitat? se preface ea supărată.

O ştiu şi n-o ştiu.

- Sunt soţia ta.

N-am nici o reacţie. Orice mi-ar trece prin minte *nu este gând*.

- Sunt soţia ta şi mai am dreptul la o doză de lună de miere.

„O doză?"

Îmi întinde prosopul. Mă şterg absent. În jurul meu umbrele se agită. Unele din ele devin oameni. Bărbaţi şi femei în transă sau în agitaţie lentă – ca şi cum trupurile ar fi fost decalate în timp în urma zbuciumului sufletelor. Păreau nişte păpuşi mari. Păpuşile nu sunt vii.

„De ce e piscina atât de întunecată? Poate că fac economie la lumină", mi-am răspuns în gând. Am văzut atunci ceva ca un câine cu trei capete cum se retrage într-un colţ. Şi cele trei capete erau de om. „Ce se întâmplă aici? Ce se întâmplă cu mine?" Cineva pare să promoveze *turismul fără întoarcere*.

- Cecilia?

- Da, dragule. Văd că ai început să îţi aminteşti. Aş fi fost foarte, foarte dezamăgită.

„Îmi amintesc, am început să-mi amintesc şi ce n-ai vrea." Nu vreau să se vadă. Nu vreau nimic să se vadă.

- Hai, dă-mi prosopul înapoi şi să mergem.

Strâng prosopul la piept.

- Aha, nu vrei? Nu eşti cuminte. Bine. Nu mai primeşti cămaşă.

Îmi ia bărbăţia în mâna dreaptă şi începe să mă mângâie. Tremur. E plăcere şi spaimă, încântare şi ruşine. Nu trebuie să se vadă. Mă strânge. E fermă.

Se întoarce spre uşă. Păşeşte încet şi mă trage de *viril* după ea. Strâng în continuare prosopul în mâini şi păşesc mărunt.

În dreptul uşii se întâlneşte cu o altă femeie. Aceea râde şi o apostrofează:

- Cecilia, nebuno, ce-i faci? Dacă te vede aşa *Dumnezeu*, o să se supere.

- N-o să mă vadă. Şi chiar dac-o să mă vadă, ce?

- O să se supere.

- N-are *Dumnezeu* nici o treabă. Oricum, mi-a spus că trebuie să-l „încing" în fiecare seară. Uneori e cam neascultător. Ştiu ce trebuie să-i fac, dar îi fac cum vreau eu. Al tău cum e?

Femeia cealaltă s-a strâmbat:

- Varză. Face pe el într-una. E complet animal.

- L-ai sedat prea tare.

Femeia a dat din mână a lehamite:

- Mă depăşeşte.

Cecilia a deschis uşa. A înaintat suveran fără să mă slăbească o clipă. Coridorul în care am dat era nu numai foarte lung: era şi destul de lat. Nu prea eram atent la ceilalţi: trebuia să ţin pasul cu ea. Cecilia privea departe şi ştiam că sunt prezent în mintea şi în fiinţa ei, era perfect conştientă de mine, o ştiam prin nervozitatea mâinii, dar părea să se piardă cu gândul în perspectiva îndepărtată; şi aş fi vrut să văd şi să înţeleg ceea ce vedea şi înţelegea ea, dar nu puteam percepe şi înţelege decât golul negru al singurătăţii cum se-nfăşoară fuior în urmă.

Am păşit într-o încăpere ca de aramă. Nu exista mobilier de nici un fel. Bărbaţi şi femei – majoritatea complet goi – stăteau pe jos sau în picioare, în poziţii neverosimile. Mi s-au părut căzuţi cu totul în animalitate, dar nu era numai asta: erau animale *asuprite*, bolnave.

Cecilia s-a oprit brusc. Era ca o felină. Parcă *presimţea* aerul.

Prăbuşirea Casei Usher este ceea ce am văzut atunci: o soră ca înmormântată şi reînviată miraculos – printr-o minune atroce – se trezeşte însângerată de somnul morţii, liberă şi necruţătoare, pentru a se prăbuşi însă imediat peste fratele ei – ca într-o dublă răstignire a patimii! Femei în rochii lungi victoriene sar să degajeze scena prăpădului, alungă cu brutalitate masculii şi femelele, strigă, lovesc. Dejecţii de toate felurile ies din aceştia

din urmă şi atunci victorienele îi alungă şi curăţă cu furtunul. Masculii şi femelele se chircesc în colţuri.

Victorienele îi ridică pe cei doi Usher. Aceştia se mişcă lent, ca în transă. Atunci văd. Lady Madeline – o femeie cu părul lung, platinat – nu este Lady Madeline, ci una din femeile sanatoriului. Celelalte femei o dezbracă de straiele victoriene şi-o curăţă. O dezbracă complet. Aceea le priveşte cu tristeţe recunoscătoare. Iar Roderick Usher nu este Roderick: este Claudia! O ştiu bine. Am fost colegi. Acum câţiva ani. E paraşutistă în Batalionul „Smaranda Brăescu". A fost. Mi-a plăcut întotdeauna părul ei lung. Obişnuiam să i-l mângâi. Mă respingea totdeauna. Este o dură. E *viaţa mea*.

Claudia e deja goală. Înseamnă că este ca mine.

- O cunoşti? mă întreabă Cecilia. Pesemne că m-a simţit tulburat.

- E foarte frumoasă, îi spun.

Nu vreau să ştie nimic despre noi.

Cecilia a surâs.

- Dacă îţi place de ea te părăsesc şi te las aici, în Pavilionul Căcăcioşilor!

- Nuuu… am şoptit. Sunt al tău, am minţit.

Cecilia izbucneşte în râs:

- Bine. Pentru cuvântul ăsta primeşti haine curate.

Atunci s-a întâmplat ceva inimaginabil. Masculii şi femelele au încremenit. Femeile victoriene au îngenuncheat şi s-au întins pe jos. Aveau fiecare capul întors într-o parte; priveau în pământ. Şi noi ne-am întins pe jos, pe burtă, cu capul într-o parte. Simplul gând de a proceda altcumva era de neconceput. Podeaua rece mi-a ascuţit simţurile. O forţă vie, premergătoare, irezistibilă, trecea şi se întorcea printre noi. Ca şi cum ar fi anunţat o prezenţă suverană, absolută, iradiantă, care nu îngăduie decât supunere oarbă, umilă. Prezenţa aceea rece, maiestuoasă, triumfătoare, solemnă, o vedeam mult deasupra şi ştiam că apogeul ei e undeva în negânditele depărtări. Am privit cu coada ochiului, am

ridicat capul uşor. Era un domn înalt îmbrăcat într-un fel de reverendă neagră şi cu o pelerină, o inteligenţă impersonală rece, zdrobitoare, în care compasiunea nu-şi avea loc. Respectam cu toţii puterea aceea pe care o iradia personajul; şi nimic altceva.

Personajul a păşit pe *drumul viu* al adoratorilor săi prosternaţi până a ajuns în faţa lui Lady Madeline şi a Claudiei. Amândouă s-au ridicat în şezut. Îl priveau oarecum pierdut. Personajul i-a tras o palmă peste obraz lui Lady Madeline. Aceasta s-a aşezat docilă în genunchi în faţa lui. El i-a întors cu mâna faţa Claudiei pentru ca să îl privească. Şi Claudia l-a privit şi s-a aşezat în genunchi.

Personajul le-a luat pe amândouă de păr şi a pornit spre ieşire. Cele două nu s-au ridicat, ci au mers puţin în patru labe, dar nu au putut ţine pasul şi n-au mai putut îndoi genunchii, aşa că eu fost târâte de păr de-a buşilea în posturi care mi se păreau îngrozitor de umilitoare. Vedeam cum le tremură spasmodic muşchii picioarelor şi feselor goale, cum se străduiesc să palpeze podeaua cu degetele de la picioare, cum se înalţă să-i ia mâinile viguroase în mâini mai înainte de a le smulge părul.

Nu ştiu cât am stat aşa. La un moment dat ne-am dezmeticit. Cecilia m-a tras într-o cameră. M-a privit. A privit prosopul. Am muiat mâinile. I l-am dat.

- Aşa.

Mi-a dat o cămaşă gălbuie curată. M-a ajutat s-o îmbrac. M-a privit.

- E mai bine.

Am privit-o întrebător:

- Şi?...

- O nu! Nu mai primeşti nimic.

Am privit-o a dezolare.

- Şi apoi îmi placi mult mai mult cu orgoliul zglobiu.

M-a luat de talie. M-a sărutat familiar pe obraz şi m-a condus afară.

Am ieşit din camera arămie pe un alt coridor, mai îngust.

Am luat-o de mână. A râs.

Am intrat într-o cameră galbenă după ce am trecut prin veacurile cele repezi ale plăcerii neruşinate şi ale sfidării.

În camera galbenă Cecilia a dat să mă ciupească, dar a încremenit: nu eram singuri. Undeva, în penumbră, ne privea o femeie. A păşit în lumină şi atunci am văzut că e nespus de frumoasă. M-a privit cu subînţeles. Apoi i-a spus Ceciliei:

- E-n regulă, drăguţo. De aici îl preiau eu.

- Dar *Dumnezeu* a spus că eu trebuie să am grijă de el.

- Eşti extenuată. Eşti foarte obosită şi ai putea face greşeli ireparabile, greşeli care costă enorm. De *Domnul Doctor Aurelian Drăgaica* am eu grijă!

- Vă mulţumesc. Într-adevăr, mi-e tare somn. Îmi vine să mă culc, Stăpână!

- Ţi-am spus că o să mă ocup eu.

Cecilia s-a cuibărit în fotoliul din rezervă şi a intrat într-un fel de *absenţă*.

Imediat mi-am acoperit ruşinea cu mâinile.

- Nu trebuie să te jenezi.

- N-am vrut să ştie ea… ştiţi?

- De când nu-ţi mai iei pastilele?

- De ieri.

- Bine.

- Încă nu m-am dezmeticit.

- O s-o faci. Cât de curând.

- Ce e aici?

- Te referi la „sanatoriu”? Multe. În aripa asta e Fundaţia Sindromului Falsei Memorii. Un program numit UCM a intrat în atingere şi cu tine.

- UCM?

- Ultra Controlul Minţii. Sau MK Ultra.

- Dar… cine ar face aşa ceva?

- Mulţi. Mulţi ar face. Setea de hegemonie nu are hotare.

- Ce se întâmplă aici?

- De-matricizarea minţii şi insinuarea unei alte personalităţi.
- Am auzit ceva despre „de-patterning” însă am crezut că este ceva de ficţiune.
- Ficţiunea s-a numit odinioară Ewen Cameron şi s-a terminat. Acum e mult mai perfecţionată.
- De unde ştiţi toate astea?
- Mă cunoşti, Alin? Ştii cine sunt?
- Sunteţi Maria Orsici.
- Dacă vrei. Însă trebuie să ştii: *nimic nu e ceea ce pare că este*. Nici eu. Nici chiar tu.
- Ce aveţi de gând să faceţi?
- Ceea ce am făcut dintotdeauna. S*ă chem civilizaţii să le destrame pe cele de-aici*.
- Vreau să plec de aici.
- E prea devreme. Nu încă. Nu eşti pregătit.
- Am crezut că o să mă ajutaţi să scap.
- Vei scăpa de aici atunci când vei înţelege ce se întâmplă. Aici nu e vorba numai de tine. Toţi strigă şi gem să fie ajutaţi.
- Ce trebuie să fac?
- Nimic. Doar să înţelegi. Şi la un moment al înţelegerii te vei preface în *energie pură*.
- Ce vreţi *Dumneavoastră* să fac?
- Vii cu mine.
- Ce se va întâmpla cu Claudia?
- Nu va păţi nimic mai mult decât a păţit.

A îndreptat bărbia spre uşă.

- Să mergem.

Şi-am mers.

Am mers pe coridor doar câţiva metri. Am ajuns la o uşă ceva mai îngustă decât cele de salon. Maria Orsici m-a îndemnat să intru. Era o debara.

Acolo nu era decât un singur halat alb. L-am luat pe mine. Am încălţat apoi un fel de mocasini albi, ca de titaniu. Maria Orsici mi-a indicat şi nişte pâslari mici, probabil mărimea Claudiei.

- Ţine minte, Alin: aici haina contează enorm, te identifică şi te apără, îţi dă demnitatea de castă. Fiecare etaj al complexului, fiecare aripă, fiecare secţiune are oamenii ei. Învaţă geografia şi locuitorii dacă nu vrei să fii identificat ca ostil şi anihilat. Bărbaţii în tunici albastre sunt *clericii* – cei ce se ocupă cu organizarea complexului şi cu ritualurile neuro-psihologiei. Bărbaţii în tunici cenuşii sunt *inginerii* – cei ce se ocupă cu cibernetica minţii şi care au grijă de toată aparatura. Bărbaţii în tunici albe sunt *asistenţii*; ei reprezintă *forţa* – ei sunt chimişti experimentatori şi administratori ai drogurilor.

- Ce sunt femeile *victoriene*?

- *Victoriene* le-ai spus? Ele sunt doctoriţele şi asistentele: sunt cele ce au în grijă subiecţii. Ele sunt sub ascultarea *clericilor* şi răspund cu capul de proprii pacienţi.

- Cecilia ce rol are în toată afacerea asta?

- Cecilia ţi-a fost repartizată ca *modelatoare*. E desemnată să te *reconfigureze*. Te-a preluat când erai în şoc post-traumatic – „destructurat" şi despuiat de „pattern-ul" minţii în urma prostiilor pe care ai fost în stare să le faci şi să le înduri. Acum te „reconstruieşte" ca fiinţă viabilă. Lucrează prin sugestie şi insinuare şi *în cazul cel fericit* ar putea ajunge să te vindece.

- Şi-n *cazul cel rău*?

- Te-ar putea transforma într-o maşină de ucis: într-una care după terminarea misiunii s-ar autodistruge. Sunt două subprograme perfect convergente în Proiectul Monarch: *Delta*, destinat asasinilor şi militarilor Forţelor Speciale şi *Omega*, de auto-distrugere a acestora în cazul compromiterii misiunii sau în perspectiva *Legii tăcerii*.

- Şi Claudia?

- Claudia e-n *Beta*: subprogramul reeducării sexuale.

- Dumnezeule mare! Sunt o maşină de ucis. Armata m-a transformat într-un animal de pradă. Dar n-aş putea deveni un asasin şi cu atât mai puţin unul sinucigaş. Nici Claudia o curtezană.

- Curtezană? Ce frumos ar fi! Nu: o maşină de făcut sex, o vestală, o preoteasă sacră a perversiunilor, capabilă să scoată toată vlaga şi informaţia strategică dintr-un bărbat, să şantajeze, să prindă în mreje şi să tortureze, să pervertească adulţi, femei şi copii.

- O ştiu pe Claudia. Se va opune din toate puterile.

- *Ei* sunt aici ca să nu poţi alege.

- *Ei*?

- *Clericii*. Ai grijă: sunt cei mai periculoşi. Alchimiştii psihorăzboiului. Te pot afecta definitiv doar prin *energia minţii* – prin vibraţii insesizabile. Acum nu te poţi apăra singur. Eşti prea slab. Nu te salvează decât camuflajul.

- Ce camuflaj?

- Uniforma, prezenţa de spirit, înşelătoria. Vezi că dacă eşti complet gol sau doar în cămaşă înseamnă că eşti pacient într-unul din nivelurile subterane şi trebuie neapărat să fii însoţit de o femeie. Numai femeile însoţesc. *Victorienele*, cum le spui, în rochii lungi şi cu halat alb. Bărbaţii în halat alb sunt „curăţătorii". Spală subiecţii, curăţă locul de mizerie, poartă cadavrele.

Ne-am oprit în casa scării. Era de fapt un turn circular cu scară dublă spirală.

- Aici coborâm.

- Unde?

- În Hades. Aici este iadul minţii. Eşti pregătit?

- Pregătit? Pentru ce?

- Pentru orice. Să te-ntâlneşti, de pildă, cu tine însuţi.

Pesemne că aceasta mi-a fost coborârea în propriul meu chip. Acum, la atâţia ani după ce mi s-au întâmplat toate astea, încă mă mir de cum am putut fi atunci. Eram un altul. Pot spune că mi-

am văzut inima – locaşul tuturor smintelilor şi gândurilor nesăbuite, locul de întâlnire al tuturor spiritelor nesăţioase ale sângelui, al umorilor şi patimilor viscerale. Am stat faţă către faţă cu iuţimea şi cu slăbiciunea, cu senzualitatea şi cu cruzimea, cu îndrăzneala, sfidarea şi neîndurarea feroce. La început mi-a fost greu să cred, dar toate sunt şi au fost ale mele. *Sunt vinovat de toate păcatele lumii.* Aici vinovăţiile mele se dădeau în spectacol. Civilizaţii demult dispărute îşi caută şi acum noi începuturi în mine, arme noi cresc din pământ, mult mai necruţătoare decât vechile arme.

„Vei putea stărui până la capăt? Fiindcă ceea ce vezi te ucide. Ce vezi? spune-mi. Dar oare ce vei vedea mai departe – acolo – în adâncul abis din propria ta moarte?"

Complexul era imens. Ne-am oprit la subnivelul al doilea. Pereţi ca de plexiglas permiteau indiscreţia totală. Unele încăperi – opace – am înţeles că erau destinate aparaturii inginerilor şi clericilor.

În prima încăpere am văzut *ariciul*. Era un om cu capul plin de electrozi ca nişte baghete. Se mişca numai în unghiuri drepte. Am intrat cu Maria Orsici în camera inginerilor. Nu era nimeni. Am pus mâna pe stick. Am înţeles imediat cum funcţiona. *Ariciul* s-a însufleţit. L-am *pilotat*. Era chiar distractiv!

Maria Orsici mi-a dat un ghiont. M-a privit cu reproş.

- N-am mai pilotat niciodată un om, i-am spus.

- Ai rămas un copil. Asta nu e o jucărie! Puteai fi tu.

Am simţit în glasul ei toată tristeţea lumii.

În cea de-a treia încăpere era *Lady Madeline*. Goală, ghemuită într-un colţ, se ţinea de ceafă. Se scutura şi plângea înăbuşit. Avea vânătăi. Şi frigul o învineţise.

- Vezi ce va păţi Cecilia dacă se ataşează de tine?

Urmele de pe spatele, de pe fundul şi de pe picioarele Mădălinei mi s-au părut foarte sexy. Cred că i-aş fi tras şi eu câteva – doar aşa – să văd cum îi tremură fesele. În plus, aş fi răzbunat umilinţele Claudiei – dominată atâta vreme de ea. Apoi

mi-a fost ruşine că am gândit aşa. Am şi eu în mine instinct de dominator. *Suntem ceea ce suntem*. Mădălina a încercat s-o protejeze, să o salveze. Nu merita asta.

- Totul în lume e un joc al dominanţei şi al supunerii, al poruncii şi ascultării. Şi jocul este mortal.

- Ce putem face pentru ea?

- Nimic. Ba da. Du-te în camera alăturată şi adu ceva să o curăţăm.

Am curăţat-o de mizerie, am îmbrăcat-o în singura cămăşuţă pe care am găsit-o în camera de supraveghere şi am plecat. N-a spus nici un cuvânt, a evitat să ne privească.

În cea de-a cincea încăpere era un bărbat foarte păros, cu părul des ca o blană. Părea vârcolac. Doar faţa îi era oarecum degajată de blana aceasta: obrajii, bărbia. Avea favoriţi. Sărea ca un apucat, ca un satir.

În cea de a şaptea încăpere era o nimfomană, o fiinţă narcisistă care se privea în geamul de plexiglas ca într-o oglindă şi făcea gesturile feminităţii care se ştie privită. Apoi am văzut – sau mi s-a năzărit – ceva ca un fum alb, ca un nor ieşind din reflexie, o fantasmă având chipul ei. Fantasma a îmbrăţişat-o şi a muşcat-o uşor de gât. Fata s-a înfiorat de plăcere. Şi eu. Parcă am simţit-o muşcându-mă şi pe mine de gât.

- Nu poţi să închizi gândurile, nici energiile minţii, mi-a spus Maria Orsici. Gândurile sunt libere, gândirile sunt înaripate.

- Nici energiile viscerale, pătimirile.

- Eşti pătimaş. Poate că o să ne folosim cândva de aceasta.

Cea de a noua încăpere era goală. Geamul era stropit cu sânge, mânjit cu excremente. O siluetă omenească se întipărise în sângele geamului şi în excremente. Un obraz şi un trup chinuit încercase pesemne să urmeze gândurile şi nu reuşise.

- Altele sunt căile trupului.

M-am întrebat care vor fi căile de mâine ale trupurilor noastre. Încercam să gândesc tactici şi strategii, dar tot ceea ce reuşeam să concep erau destine şi urme contorsionate.

În cea de a unsprezecea încăpere am văzut-o pe Claudia. M-am repezit înăuntru. Am dat să o îmbrăţişez. Am observat că era absentă. Era ca în transă.

- Ia-o pe umăr.

- Ce să fac?

- Ridic-o în picioare. Aşa. Pune-ţi umărul lângă burta ei. Răstoarn-o peste umăr.

M-am ridicat în picioare. Am crezut c-o să fugim chiar atuncea cu ea.

Era prea simplu.

Claudia a început să vomeze peste umărul meu. Am îngenuncheat şi am sprijinit-o. Am ţinut-o de frunte:

- Bravo, iubito. Mai încearcă!

Reuşită deplină. Halatul meu era însă dezastru.

Am curăţat-o cum am putut. Am găsit în camera de supraveghere o cămaşă uscată. Maria Orsici i-a îmbrăcat-o. Mi-am spălat halatul şi apoi l-am pus pe mine aşa ud, cum era.

- Vezi că halatul acesta este *biletul ei de ieşire*. Tu poţi să-l porţi ud sau proaspăt murdărit, că eşti „curăţitor", dar o însoţitoare trebuie să-l aibă impecabil.

I-a dat Claudiei să bea apă dintr-un pahar de plastic. A aşezat-o apoi şi a lăsat-o să doarmă.

- Trebuie să fie conştientă. Trebuie să accepte să o iei de aici. Altfel va fi prizoniera definitivă a acestui loc. Ţine minte, Alin, nimic nu e mai puternic decât gândul. Iar stăpânii acestui loc sunt maeştri ai manipulării prin sugestie, *incepţie* şi insinuare a gândului. Ăştia fac implanturi cerebrale. Acum mă ai pe mine. Mâine nu mă vei mai avea.

- Ce va fi mâine?

- Plecarea ei. Nu te teme. Ştii că vine chiar mama ei, în fiecare dimineaţă şi vă aşteaptă între 9 şi 12, aşa cum i-ai spus înainte să vii să te soarbă locul acesta.

- Aşa i-am spus? Nu mai ştiu.

- I-o duci pe Claudia în „Casa de fier”. Acolo e locul de întâlnire cu mama. Dincolo de camera aceea nimeni din personalul complexului nu se va aventura. Locul este securizat.

- Cu dumneavoastră ce va fi? Am crezut că sunteţi atotputernică.

- *Nimic nu e ceea ce pare că este*. Nici eu.

Am făcut în noaptea aceea drumul. Am ajuns în încăperea aceea. I se spunea „Casa de fier” pentru că era de fapt o cuşcă prin care nu treceau undele electromagnetice şi, se pare, nici cele mentale. O cameră goală imensă cu două uşi disproporţionat de mici. Maria Orsici mi-a arătat ce e după ultima uşă: erau tufe, boscheţi, o cărăruie firavă asaltată de ramuri, pădurea întunecată.

- Sunteţi o femeie extraordinară.

- Nu mă cheamă Maria Orsici.

- Nici pe mine nu mă cheamă Alin.

- Odată o să ne spunem pe numele cele adevărate. Până atunci o să mă percepi doar cu inima; ea îţi va însufleţi gândurile şi atunci acestea se vor îndrepta către mine: mă vor găsi negreşit. *Ai să le vezi*. Ai să le înţelegi.

Am vrut să-i sărut mâna.

- Dezbracă-te şi usucă-ţi halatul. Acum. Uite acolo un fier de călcat. Acum trebuie să plec. Nu trebuie să fiu găsită aici.

Am privit-o cum se pierde pe cărarea sinuoasă. Seara şi noaptea erau străluminate de cea mai blândă speranţă.

Cele câteva ore au trecut repede. Cămaşa şi halatul erau uscate. Halatul avea un buzunar interior. Acolo am băgat mocasinii cei mici.

Nu mă mai puteam gândi decât la Claudia. Am refăcut în noapte drumul până la ea. Am verificat toaletele – încăperile de refugiu. Am supravegheat camerele de supraveghere. Nu avea să se întâmple nimic.

Am intrat în camera Claudiei. Respira uşor. Am luat-o în braţe. S-a întins. A deschis ochii.

- Alin…

A făcut ochii mari. I-am dat să bea apă. Am şters-o pe frunte cu o bucată mică de pânză pe care-o găsisem într-un dulăpior de toaletă.

S-a ridicat uşor în fund. Am sprijinit-o.

- Alin, eşti chiar tu?

- Sunt eu, sunt chiar eu…

- A fost îngrozitor.

- Vreau să te iau de aici. Poţi să te ridici în picioare?

Am ajutat-o.

- Să facem câţiva paşi, i-am propus.

Am început să ne plimbăm uşor. Şi-a revenit. Şi-a revenit complet. E o dură. În fineţea făpturii ei, e mai dură ca mine.

I-am masat uşor picioarele.

- Îţi permiţi cam multe cu mine, a râs ea uşor.

Dacă râde, e bine.

- Claudia, trebuie să mă asculţi. Trebuie să nu ieşi din cuvântul meu.

- Eşti cam autoritar, domnule.

- Altfel am încurcat-o. Amândoi. Şi va fi rău, mult mai rău.

- Te ascult.

Am îngenuncheat în faţa ei.

- *Mă ceri*?

Am scos mocasinii din buzunarul interior şi i-am pus in picioare. Se potriveau perfect.

- Vino în camera de supraveghere. Nu e nimeni acolo.

Am luat-o de mână.

- Nu avem prea mult timp până se va dezmorţi lumea. Fii atentă: nu am decât un halat. Cel de pe mine. Halate poartă doar „curăţitorii" şi „însoţitoarele".

- Aha, eşti „curăţitor".

- Nu râde. Sunt ca tine.

- Eşti pacient?

- Da. Iar tu vei fi din acest moment „însoţitoarea” mea. Şi trebuie să te porţi ca atare.

- Ce trebuie să fac?

- Mă ghidezi pe culoare, prin camere, peste tot. Adică doar dai impresia. Surâzi dacă te întâlneşti cu o altă „însoţitoare”. Eşti „nouă”. Te fereşti să te conversezi. Să nu se prindă. Halatul nu e chiar impecabil, însă e unicul.

M-am descălţat. Mi-am pus pâslarii în buzunarul interior al halatului.

- Când ajungem mi-l dai înapoi.

Am ajutat-o să se încheie.

- Vai, eşti gol.

- Nu chiar. Dar aşa umblă „subiecţii”.

- Cămaşa ta e mult mai scurtă decât a mea.

- Da, se presupune că încă mă piş pe mine. Fii atentă, mă poţi lua de talie sau de după ceafă, sau să mă ţii cu mâna de antebraţ. Asta e procedura standard. Şi e destul de mers. Trebuie să dai impresia că mă ghidezi şi mă controlezi. Poţi să te sprijini de umărul meu, să te odihneşti. Mai putem face popas în toalete. Uite, începe să se audă lumea. Eşti gata?

- Sunt gata.

- Trebuie să te arăţi autoritară. Ieşim?

- Ieşim.

M-am întors către uşă. Am crăpat-o încet. Am simţit mâna Claudiei pe umăr. Afară nu era încă nimeni. Doar un zgomot îndepărtat.

Atunci Claudia mi-a tras o palmă peste fund.

- Asta pentru ce e?

- Scuză-mă, a râs ea, nu m-am putut abţine. Sunt destul de autoritară?

- Promit că după ce te scot de aici fac tot ce vrei.

- Am dat cam tare. N-am să mai fac. Dar la prima petrecere am să mă laud în faţa prietenelor că i-am tras domnului Seriozitate o palmă la fundul gol.

- Te las să-mi tragi palme şi-n faţa lor, dar acum concentrează-te să scăpăm.

- Îmi place să te prind la înghesuială.

- Amândoi suntem la înghesuială. Ieşim?

- Ieşim.

Am parcurs coridorul aproape în deplinătate. Claudia s-a crispat când am ajuns în dreptul camerei de pedeapsă a lui Lady Madeline.

- Nu poţi să faci nimic pentru ea. Nu acum.

Am simţit-o serioasă. Am urcat, am continuat să mergem în penumbră. Paradoxal, dar primele ore ale dimineţii erau mai întunecate decât noaptea. De acest paradox profitam noi acum.

Nu ne-am oprit decât atunci când o altă „însoţitoare" i-a atras atenţia Claudiei că nu are părul aranjat:

- Arăţi de parcă te-ai fi tăvălit cu el.

- Tu n-ai face-o? i-a răspuns Claudia obraznic şi mi-a pus ostentativ mâna pe fund.

Cealaltă i-a întins un piaptăn.

- Vezi să nu se supere Doamna.

- N-are decât.

Ăsta a fost singurul moment de suspans. Ne-au ocrotit penumbra, somnolenţa şi previzibilul teleghidajelor matinale.

Drumul a durat mai puţin de o oră. Am ajuns în *Casa de fier*.

Acolo ne aştepta deja doamna Iulia, mama Claudiei. Claudia a îmbrăţişat-o strâns.

- Îţi mulţumesc, Alin, pentru tot ce-ai făcut, mi-a spus după ce s-a desprins din îmbrăţişarea Claudiei.

Am dat să-i sărut mâna.

- Nu mai fi aşa de ceremonios, m-a dojenit blând şi m-a luat în braţe.

I-am inhalat parfumul cu toată fiinţa. M-a mângâiat cu o mână după ceafă şi cu cealaltă pe spate. M-am încălzit. Atunci Claudia mi-a mai tras o palmă peste fund, la fel de tare ca prima oară.

M-am întors către ea:

- Asta pentru ce e?

- Nu e politicos, când eşti în fundul gol, să te întorci cu spatele la o fată.

M-a luat în braţe şi mi-a sărutat apăsat buzele:

- Te iubesc, prostuţule!

- Acum poţi să îmi dai halatul?

Am mai primit una la fund, drept sub privirile mamei. Aceasta m-a îmbrăţişat pe la spate. Am stat toţi trei aşa, îmbrăţişaţi, mult timp.

- Să ştii că pentru tine a venit Alin aici, i-a spus doamna Iulia Claudiei. Numai pentru tine. El n-avea nimic. Eu l-am rugat.

Asta nici eu n-o mai ştiam. Ăştia îmi curăţaseră complet creierul.

Cele două femei au plecat. Ne vom revedea, cu siguranţă. O nouă zi dădea să înceapă.

Misterele orfice ale supunerii şi suveranităţii

Am revenit în rezerva mea. Locul unde m-am întâlnit cu Maria Orsici. Cecilia era aşezată în vârful patului şi stătea cu capul în palme. Nu m-a auzit. M-am apropiat uşor, i-am atins mâna. A tresărit. A ridicat privirea.

Mi-a sărit în braţe.

- Mă nenoroceşti!

- Să ştii că m-am gândit la tine. Am ştiut că dacă dispar o să-ţi fie rău.

M-a strâns cu putere în braţe. A simţit halatul.

- L-ai furat! Tu eşti responsabil de nebunia de sus?

- Care nebunie?

- Nu te fă că nu ştii. Aia cu fata de ieri.

- Eu.

- M-ai minţit.

- Uite ce e, Cecilia. Aş vrea să stai jos. Vreau să vorbim. Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar noi doi – eu şi cu tine – suntem foarte legaţi. Nu ştiu cum să-ţi spun: dacă mi se va întâmpla mie ceva rău, vei suferi; dacă ţi se va întâmpla ţie ceva rău, voi suferi eu.

S-a aşezat la loc în vârful patului; şi-a strâns genunchii cu mâinile.

- Spune.

- Te rog să nu-i faci nici un rău. Să nu încerci s-o aduci înapoi. Să n-o mai „recuperaţi" niciodată.

- Ce vrei de fapt de la mine?

- Să mă îndrăgeşti cu adevărat. Să mă ajuţi.

- O iubeşti atât de mult? Cum se poate? Te-au adus la mine cu creierul „curăţat" de orice emoţie. Erai *deconstruit* aproape complet.

- Nu pot să-mi dea altă inimă. *Şi asta-i a ei.*

- Doamne, o invidiez!

- Cecilia, noi doi suntem legaţi, dar într-un fel pe care nu ţi-l imaginezi. Suntem şi vom fi.

- Într-un fel, sunt creatoarea ta. Am crezut că pot să te controlez, să te transform, să te vindec de toate „tarele" trecutului. Am vrut să fii „al meu".

- Chiar sunt, într-un fel. Voi păstra întotdeauna înlăuntrul meu ceva din tine.

- Ascultă-mă, Alin, şi va fi bine.

- Ce vrei să fac?

- În curând aici se va declanşa iadul.

- Credeam că aici *este* iadul.

- Trebuie să ne grăbim.

- Aş mai avea ceva de făcut.

- Ce?

- Să fac să dispară fişa ei. Să nu mai fie nicicând urmărită.

- Asta se va întâmpla într-un fel pe care nu ţi-l poţi închipui. Şi mai ce?

- Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu *Lynxul negru*. De ce am eşuat.

- Da, te-am auzit în somn. Nici pe asta n-au putut să ţi-o scoată.

- Mă poţi ajuta?

- Am pe cineva de încredere. Doar…

- Doar…?

- Nu e într-o postură prea fericită. Nu mai rezistă mult.

- Poţi să mă duci la el?

- E foarte aproape. Dar trebuie să mă asculţi total.

- Total.

Ne-am ridicat. Mi-a pus mâna pe obraz.

- E inginer. Ţi-l arăt. Dar ai grijă cum îi vorbeşti, să nu fiţi văzuţi. Şi să nu te iei după aparenţe. E treaz: la fel de treaz ca tine.

Am dat să mă întorc către uşă. M-a prins de mână:

- Încă ceva: halatul.

I-am dat halatul. I-am dat mocasinii. A împăturit totul cu grijă. A ascuns pachetul în salteaua de piele.

- Cum de sunt atât de greu de găsit haine?

- Nu putem angaja oameni din afară pentru menaj: numai *interiorii* ştiu ţine secretul. Şi pentru noi e mai uşor – pe nivelul acesta – să dăm cu furtunul. Ce stai, dă-mi cămaşa!

- Tot? Promit că nu fug.

- Nu de asta.

- Dar te rog să nu mă mai iei de…

- De jucărică…? a râs. Bine!

Am ieşit. Am făcut doi paşi. M-a strâns de antebraţ:

- Uite-l acolo, ăla blond. E Adrian. Te asigur că e lucid. Te apropii şovăitor, vezi tu, eşti nesigur pe picioarele tale, că de-aia te însoţesc eu. Clar?

Am plecat. Şovăitor. E bătrân. Ca la patruzeci. Gol puşcă. Stă în mizerie. Nu-i pasă.

Nici mie. Mă prefac că alunec. Mă rostogolesc pe-o parte. Alunec de-adevăratelea pe urmele de urină şi excremente,

spermă şi vomă, sânge şi Dumnezeu mai ştie ce. Mă proptesc cu umărul în el. Privesc în gol geamul orb.

- Frumoasă paradă, aruncă o vorbă.

Nu zic nimic. Mai aştept.

- Am văzut-o pe Cici, plusează el.

- Sunt *Lynxul negru*. *Lynxul negru* cheamă Baza.

- Acum eşti un porc de câine. Şi nici măcar nu stai în căcatul tău.

Nu mai ştiu ce să zic. Zice el:

- Armata e un căcat.

- Suntem scursorile lumii, atunci şi acum.

- *Baza a trădat*. Baza a murit.

- Nu pot să cred. Cum asta?

- Cine ai spus că eşti?

- Sunt *Ayin*.

- Eu sunt *Aleph*.

- Lumea e mică.

- Unde mă-nvârt dau doar de cretini.

Nu-i răspund. Apoi repet:

- *Lynxul negru* cheamă Baza.

- *Baza a ucis* Lynxul negru.

- Divizia neagră…

- …e plină de mici omuleţi negri cretini.

- Regimentul 93, Aviaţia tactică de vânătoare şi de asalt, Escadrila Neagră: primele avioane invizibile ale Forţelor Aeriene Române…

- …avioane de cârpă şi piloţi de nimic. Aţi fost morţi mai înainte să decolaţi.

- De unde ştiţi?

- Pentru că *eu v-am ucis*. Noi. Eu. Mă rog.

- Nu înţeleg.

- Pentru că eu sunt un geniu şi tu eşti un prost.

- Sunt soldat.

- Ai luptat într-un război care nu există. N-ai fost niciodată soldat. Eşti doar un pilot de doi bani, victima unei iluzii de tinichea. Biet animal de sacrificiu în mâinile unor zei neînduraţi.

- De unde ştiţi asta?

- *Am fost zeu*. Ai auzit de „Ziua cenuşii”?

- Parcă, ceva.

- Proiect negru. Operaţiune cu elicoptere de asalt. S-au prăbuşit toate.

- Toate?

- Absolut toate.

- Ca noi!

- Şi eu acum vorbesc cu un mort. Pesemne că sunt nebun.

- Ce-au păţit?

- „Ziua cenuşii”? nume predestinat pentru dezastru. Au plecat să ucidă şi s-au nimicit singuri.

- Cum?

- Palele elicopterelor la o anumită turaţie s-a dovedit că intră în rezonanţă cu creierul şi provoacă vertij.

- Piloţii au ameţit de la turaţiile propriilor motoare?

- Şi elicopterele s-au prăbuşit că n-a mai fost cine să le piloteze.

- Şi ale noastre…?

- Nu ştiu: sunt un geniu, nu sunt Dumnezeu.

- *Aurelian Drăgaica-Dumnezeu* ştie?

- Taci, nu zi, că altfel nu mai avem zile.

- Aveţi vreo dovadă…?

- Da, *pe bunica lui Aurel Vlaicu*! Citeşte aici.

Văd pe podea în mâzga dezgustătoare un desen cu simboluri. L-a desenat chiar în timp ce vorbeam.

- Nu te scârbi. Îl înţelegi?

- Cred că da. Asta trebuie să cauţi. Subnivelul trei. Acolo sunt eu. Eram.

A făcut o mişcare bruscă. A şters totul cu palma. A tras rapid trei linii:

- Jucăm X şi 0.

N-am apucat să îmi pun al treilea zero că a venit *o instantanee* şi i-a tras un şut în testicule. O alta i-a făcut o injecţie. Durere şi letargie. N-am putut să schiţez nici un gest, am alunecat în scârnăvia din care suntem făcuţi.

Am mers în patru labe, apoi m-am ridicat. Am apucat să văd cum e luat de subsuori şi dus nu se ştie unde de „curăţitori".

Cici s-a apropiat şi m-a luat de braţ s-o urmez. Am citit în ochii ei o îngrijorare speriată.

M-a condus la duş. M-am spălat rapid. Am revenit împreună în rezerva mea.

- Cum ajungem la subnivelul trei?

- Nu ajungem nicicum. Ajunge el la noi. Am dat de naiba!

Cici mi-a dat înapoi cămaşa, halatul şi mocasinii.

- N-ai pantaloni?

Mi-a făcut semn că nu.

Afară rumoarea creştea. Am ieşit. Oameni de toate felurile alergau pe coridoare. Urcau la parter. O *victoriană* a interpelat-o pe Cici:

- „Cod verde"!

- Ce naiba e „Cod verde"?

- Nu ştiu. Da` să fugim naibii de-aici.

Am luat-o la goană cu Cici de mână.

- Sper că ştii unde-alergi, a apucat să-mi strige.

- Asta e şansa noastră.

Am fugit în răspăr. Lumea urcă. Vom coborî.

La un moment dat *ni s-a făcut verde în faţa ochilor*.

Am văzut *un fel de Leonardo da Vinci* de doi metri cu mâna dreaptă de fier. În mâna stângă avea maşinăria vibraţiei mentale. Am încercat să-l evităm. În orice sens alergam, alerga după noi.

- N-are rost să-l evităm: e pretutindeni, i-am strigat lui Cici.

Am văzut apoi cum Leonardo devine *femeie voluptuoasă*, furioasă, revărsând ucigaş propria senzualitate. A îmbătrânit

accelerat şi s-a transformat într-o hârcă. I-a crescut barbă şi gluga i-a acoperit ochii. Totul evoluează în plasmă verzuie în timp ce noi alergăm ca bezmetici. Am văzut amândoi cum *fostul da Vinci*, alchimistul milenar, îşi smulge barba şi faţa. Aceasta din urmă devine *fetiţă*, iar el devine *Omul-fără-Faţă*. Fetiţa are în mână o margaretă. *Omul-fără-Faţă* îi smulge petalele una câte una şi-o lasă în cele din urmă fără copilărie. Fetiţa neprihănită devine *Vampă sfidătoare, Văduva neagră, Valkyria* în una şi aceeaşi persoană, în una şi aceeaşi inocenţă ucigătoare, în timp ce *Omul-fără-Faţă* e traumatizat de *Marele înghiţitor de biluţe*, îşi umflă ego-ul ca un balon şi se sparge, se sinucide, dispare. *Vampa sfidătoare, Văduva neagră, Valkyria* – în una şi aceeaşi inocenţă distrugătoare – se desprinde de sine însăşi şi în trei persoane distincte. Personalul sanatoriului şi pacienţii aleargă, se înspăimântă, cad, se ridică, se prăbuşesc, se izbesc de ferestre şi uşi imaginare, se lovesc de pereţi, păşesc în gol acolo unde credeau că mai există podeaua.

Sângele lor e prietenul meu. Alerg înfuriat strângând-o pe Cici de mână.

Vampa sfidătoare şi *Văduva neagră* ucid *Valkyria* şi devin *Dublura* şi *Renegata*, *Femeia Albă* şi *Femeia Neag*ră cu o oglindă de ape alergând între ele, cu ele, cu noi doi. Jocurile oglinzii de ape şi jocurile reflecţiei mentale creează picturi fluide pe pereţi. *Dublura* şi *Renegata* se-ating şi se contopesc. Oglinda devine tridimensională, devine asemenea unui tramvai, iar cele două femei plăsmuiesc o puzderie de pasageri minusculi. Bărbătuşii visaţi de cele două femei multidimensionale se uită hrăpăreţi la *victorienele* care aleargă pe coridoare şi se reped să le sodomizeze. Depresia şi anxietatea sunt două inele de logodnă care aleargă ca nişte roţi imense peste ei toţi.

Am ajuns în cabinetul lui Adrian. Aici liniştea e absolută.

Am găsit ceea ce căutam. Ba încă ceva pe deasupra.

„Întoarce-te acum să vezi ce-a mai rămas din oameni, din casa natală, din tine”, aud un gând.

Din mine n-a mai rămas nimic.

Gândul mă depăşeşte, se pierde. Cici abia răsuflă. Aştept, îi acord un răgaz să-şi tragă răsuflarea. Apoi o iau de mână. Urcăm.

- Nu e nici un pericol, îi spun. Ai asistat la naşterea unui *metamorf*.

- Un *metamorf*?

- De obicei nu se vede: singură vibraţia o simţi, şi e cu atât mai cutremurătoare. Faptul că *am văzut* ne-a protejat. Nu te teme, e doar o formă de energie a minţii. Aşa e întotdeauna prima fază la naşterea metamorfilor. Energii pure intră în rezonanţă cu propria ta gândire şi te provoacă să le dai semnificaţii şi înţelesuri: informul te soarbe şi te cuprinde şi tu nu te poţi apăra decât dând nume şi consistenţă acestei *agresiuni a vagului*.

- De unde ştii tu toate acestea?

- *Am fost unul din ei*.

- Mă sperii, Alin. Am crezut că sunt „creatoarea" ta, dar m-am înşelat. Nu te cunosc defel.

- Nici eu nu mă cunosc. Omul e infinit. Şi tu eşti infinită, Cecilia. Aici, în lumile astea, *nimic nu e ceea ce pare*.

Am urcat la pas. Nu mă mai grăbeam nicăieri. Mă simţeam în iad ca acasă.

- Voi avea întotdeauna grijă de tine, Cecilia. Suntem legaţi, ţine minte. *O prietenie pură e pentru totdeauna*.

Am ajuns la *Casa de fier*. Până acolo am căutat şi-am găsit într-un salon o pătură.

- Iartă-mă, Cecilia, dar sunt extrem de obosit. Trebuie să dorm câteva ore. Dormi cu mine. Aici nu ne va ajunge nimeni. În locul acesta lumea întreagă e-n paranteze, e suspendată în altă vibraţie.

Logodnă în stil orfic

După ce ne-am trezit am pornit pe cărăruie. Am făcut un ocol larg; Cecilia mi-a arătat unde îi este maşina. Locul era pustiu. Cecilia a scos din portbagaj nişte pantaloni, un tricou şi un jerseu.

- Le ţineam pentru orice eventualitate, m-a lămurit. Sper că îţi vin.

Mi-a spus unde locuieşte. Să nu vin la ea niciodată. Să mă plimb doar pe strada ei, în perioade numai de noi ştiute. Deocamdată numai aşa e sigur.

M-a condus apoi până în apropierea casei Claudiei.

Înainte să cobor din maşină m-a sărutat pe gură.

- *Prietenie pură*, i-am zis.

- *Prietenie pură*. M-a mai sărutat o dată pe gură.

Am ajuns la casa Claudiei. Claudia şi Iulia locuiesc singure într-o casă de patru camere înconjurată de o grădină. Iulia e divorţată.

Nu ştiu ce oră din zi sau din noapte era aceea. Îmi pierdusem percepţia odată cu memoria.

Am bătut uşor în geam. M-a întâmpinat Claudia. A sărit în braţele mele. M-a încălecat cu picioarele. A închis uşa în spatele meu cu piciorul.

- Am să mă mărit cu tine, m-a anunţat simplu.

- Sunt al tău.

Doamna Iulia nu era acasă. Când a venit, după vreo oră, ne-a îmbrăţişat pe amândoi. Noi doi eram tot aşa. Claudia i-a spus simplu că a hotărât să mă ia de bărbat.

Am rămas la ele. Ne-am odihnit, ne-am venit în simţiri. Am hotărât toţi trei să sărbătorim întoarcerea noastră. O logodnă. Restrânsă. Ultra-restrânsă. În condiţiile date nu puteam invita decât o persoană: pe Cecilia.

Claudia urma să gândească petrecerea – era perfectă la asta – şi aşa a şi fost: a planificat totul în cele mai mici amănunte.

Cecilia ne va fi domnişoară de onoare.

- Vom reconstitui răpirea, mi-a spus Claudia. Tu eşti eroul meu.

- Cum?

- Golim o cameră şi desenăm pe jos Sanatoriul. Asta o faci tu, că te pricepi să te orientezi. Apoi ne plimbăm împreună şi rememorăm momentele, persoanele întâlnite.

- De ce?

- Am fost amândoi destul de narcotizaţi. Şi mai suntem. Poate descoperim lucruri neştiute.

- Te gândeşti la ce mă gândesc eu?

- Ne vom întoarce.

- Nu ţi-a ajuns?

- Mai sunt prieteni dragi de recuperat.

- Mă voi duce singur.

- O să vin şi eu, fii liniştit.

- Păi tocmai asta mă nelinişteşte. Te rog, nu veni. Înnebunesc de pe-acum.

- Nu putem înnebuni mai mult de ce-a fost. Uite, va fi totul cât mai autentic.

- Distanţele vor diferi. Va fi un *plan topologic*, am gândit eu cu voce tare. Adică poziţia coridoarelor, uşile de la fiecare nivel, camerele de scăpare.

- Am ales deja hainele, cămăşile şi halatul, papucii…

- O nu, nu pot să mai fac asta.

- Ce nu poţi?

- Să mai apar aşa în faţa mamei tale.

- Ba poţi.

- Atunci era stare de necesitate.

- Şi acum e.

- O să se simtă jignită.

- Vezi, Doamne, să nu!

- Mă dezbraci în fundul gol la propria logodnă?
- Nu eu. Tu.
- Nu pot să fac asta, Claudia. Fii rezonabilă.
- Eşti un înfumurat. Un orgolios. Nu pot să mă mărit cu un înfumurat. Nu va fi nici o logodnă şi nici o nuntă.

Claudia s-a îmbufnat.

- Claudia, lasă-mă să vorbesc cel puţin cu mama ta.
- Te las să faci ce vrei tu până seara. Îmi spui diseară *că vrei şi că poţi*.

Seara am luat-o pe doamna Iulia într-o cameră deoparte şi i-am spus despre reconstituirea răpirii şi despre logodnă. Despre planul topologic, despre detalii. Claudia vrea să respectăm totul, pe cât putem, în cele mai mici detalii.

- Mi-e un pic jenă, nu ştiu cum să vă spun. Vă respect foarte mult şi nu vreau să vă ofensez.
- Ce s-a-ntâmplat, Alin?

M-a luat un tremur.

- Vai, deja prima ceartă?
- Mi-e şi ruşine să spun.

M-a privit în ochi.

- Spune-mi orice, înţeleg toate.
- Claudia vrea să fim îmbrăcaţi exact ca atunci.
- Şi?
- Păi ştiţi cum eram!

A început să râdă.

- Numai asta? Credeam că-i o catastrofă.
- N-o să vă simţiţi jignită în propria casă?

M-a luat în braţe. M-a sărutat pe gură.

- Acum eşti al nostru. Am să fiu întotdeauna cu tine, de partea ta. Fiică-mea e o leoaică. Şi, cine ştie? poate că are şi ea dreptatea ei. Vedem noi ce iese din asta. Poate e un catharsis, o descărcare nervoasă. Poate vrea să se exprime acum, în siguranţă, aşa cum nu s-a putut exprima atunci.

- O să vă stricaţi părerea pe care o aveţi despre mine. Nu vreau să vă pierd.

- Eşti prea sensibil.

- Voi fi *un neruşinat*. Mă duc să-i spun?

- Te duci să-i spui.

M-a privit surâzând. E foarte frumoasă. Mă mir că nu şi-a găsit până acuma pe nimeni.

Claudia stătea cu spatele. Surâdea.

- Ai ascultat cumva pe la uşi? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns. Am îmbrăţişat-o pe la spate. S-a lăsat îmbrăţişată.

Logodna va fi poimâine. E timp.

Ne-am mai ciondănit puţin şi a doua zi pe subiectul cămăşilor galbene. A ei era cum a fost, a mea era parcă şi mai scurtă.

- Las că eşti fotogenic, a râs.

- Doar nu vrei să mă şi fotografiezi.

- Ba bine că nu.

- Hai…

- Bine, ah, am glumit.

Doamna Iulia va sta într-un fotoliu care va simboliza *Casa de fier*, Cecilia va sta lângă ea şi va superviza locurile şi persoanele. Participarea ei era esenţială.

Aveam să pornesc de la casa de fier, în dimineaţa penumbrei. Claudia va sta pe o salteluţă în colţul celălalt al camerei. Trasasem harta Palatului cu benzi adezive. Alb pentru subnivelul unu, roşu pentru subnivelul doi.

Lângă fotoliile celor două spectatoare de onoare mai erau două scaune – pentru logodnici – o măsuţă cu gustări şi cu băuturi. Toate obloanele erau trase. Lumina era un pic prea puternică.

Am stat o vreme în jurul măsuţei, am glumit, am mâncat şi-am băut. Apoi fiecare şi-a ocupat locul.

- Îmbrăcat în celebrul halat alb şi-n târlici, pornesc de-a lungul coridorului minuscul.

Frumoasa din pădurea adormită mă privea cu drag de departe.

- Înainte de a ajunge în dreptul rezervei mele sesizasem o siluetă albastră – era în faţa intrării în piscină.

Ceciliei i-a stat inima:

- Este un cleric, Alin. Îşi spune Ulian. Nu ştiu care-i adevăratul său nume. Noaptea cercetează apele piscinei. Nu ştiu ce caută. E un ritual. Chiar dacă nu te-a văzut, putea să-ţi perceapă prezenţa cu gândul.

- Am aşteptat să plece. L-am ecranat.

- L-ai *ecranat*?

- E-o chestie pe care am învăţat-o demult: *moartea minţii*. Te abţii de la gânduri. Am aşteptat. Am văzut apoi o însoţitoare cu un roşcovan despuiat complet.

- E Olivia. Moderat de periculoasă, lămureşte Cecilia.

- Mă ascund în toaletă. Am aşteptat să treacă. Au trecut. Acum trec eu prin dreptul camerelor de studiu şi camerelor de supraveghere de la subnivelul doi. Percep un omuleţ gri în camera sângelui. E aplecat peste ceea ce trebuia să fie un trup. Nu există trup.

- Este un inginer. *Piticul*, aşa îi spune toată lumea. Se ocupă cu lucruri atroce. Urăşte oamenii. El *nu e om*.

- Ajung şi trec de Lady Madeline. Doarme liniştită.

- Elena, draga de ea, spune Claudia. Vai, nici n-am simţit că e atât de aproape de mine.

- Dormea profund, sub narcotic. Nu ştiu ce i-au dat. Am ajuns la Claudia. Mi se trezeşte în braţe.

- Înainte să mă trezesc îl visez, spune Claudia. Era cu capul pe burta mea.

- Cu umărul. Iar tu erai răsturnată peste umărul meu şi „decartai" totul din tine. Asta a fost în noaptea de dinainte. Te-am scăpat de narcotice. N-aş fi putut să te car. Ar fi bătut la ochi. Te iau în camera de supraveghere.

Claudia se ridică. Îi frec picioarele unul câte unul.

- Am văzut Piticul, spune ea. Şi el m-a văzut. Îmi vine să ţip. Nu am glas. Mi-ai dat apă.

- Sunt un „curăţitor”. E normal să te îngrijesc aici. N-am stârnit suspiciuni. Te iau de mână şi mergem în camera opacă.

- Ia-mă.

- Ajungem. Îţi explic cum schimbăm rolurile. Tu vei fi acum însoţitoarea, eu pacientul. Scot mocasinii din buzunarul halatului, te încalţ. Îmi scot mocasinii, îi pun în halat. Îţi dau halatul.

- Dă-mi-l, mă priveşte galeş Claudia.

Îl dezbrac şi i-l dau.

- Mă întorc către uşă. Te învăţ cum să mă conduci. Afară nu-i nimeni. Lumina artificială e încă prea puternică. Aşteptăm să pălească. Vom porni în penumbră.

- Penumbra ne e prietenă, explică Claudia.

Claudia îmi trage una la fund.

- Sunt autoritară, le explică Ceciliei şi Iuliei.

- Îţi face plăcere, îi zic.

Mai primesc una la fund, la fel de tare.

- Atunci n-ai dat decât o dată, protestez eu şi mă întorc către ea. Iulia şi Cecilia râd pe înfundate.

- Tot atunci mi-ai spus că voi putea să o fac oricând vom fi în siguranţă. Acum suntem în siguranţă.

Mi-a mai dat una, ceva mai uşor, şi-a început să râdă.

- Compromiţi reconstituirea, spun, în vreme ce femeile din spate se prăpădesc de râs.

- Asta a fost de logodnă.

O sărut pe gură. Mă întorc cu faţa la Iulia şi la Cecilia, care mă privesc amuzate.

- Reluăm reconstituirea, spune solemn Claudia şi îmi mai dă o „sonoră”.

- N-o să mai ajungem niciodată la Iulia, îi spun Claudiei.

- Ajungeţi, ajungeţi, îi face cu ochiul Iulia.

Nu ştiu de ce, am impresia că o încurajează. Ne apropiem de ele.

- Ne întâlnim cu o victoriană brunetă, tunsă scurt, care o opreşte pe Claudia şi-i spune că-i nepieptănată. Bruneta e singură.

- Melina, ne lămureşte Cecilia. O fată bună.

Nu le mai spun ce-au discutat Claudia şi cu Melina. Claudia mă mângâie deja pe la spate.

- Poate că nu i-am bătut la ochi cu halatul şifonat şi păru-n dezordine, a spus Claudia.

- Ba da. E foarte pedantă. Aţi avut un noroc chior. Binecuvântat fie întunericul!

- Mergem mai departe.

- Încă nu, mă opreşte Cecilia. Melina are în grijă un sublocotenent dintr-o divizie neagră, nu ştiu, a încercat de două ori să ajungă la Adrian. A fost oprit şi „liniştit".

- Mă privea cu invidie, că al meu nu e zombi, a spus Claudia.

- Se poate să te fi raportat.

- Până să dăm colţul am sesizat nişte oameni în spate, mai agitaţi, am spus eu. După aia nu am mai avut nici un obstacol.

- De aia mi-ai spus în dreptul piscinei „Nu gândi. Nu gândi", a înţeles Claudia.

- Aţi trecut de Ulian, a răsuflat parcă uşurată Cecilia.

- Suntem în faţa doamnei Iulia, spun şi mă opresc în faţa ei.

- M-am înţeles cu Alin, îi spune Iulia Claudiei, înainte să plece după tine, să vin în fiecare zi aici şi să vă aştept între 9 şi 12. Aţi venit în ziua a noua, a încheiat Iulia dintr-o suflare.

Îi iau mâna şi i-o sărut.

Claudia îmi mai plesneşte una. Şi asta răsună.

- Nu înţeleg cum poţi să fii atât de protocolar în fundul gol!

- E privilegiul meu, îi spun în timp ce doamna Iulia mă ia în braţe.

Claudia mă mai plesneşte o dată, uşor.

- Asta n-a fost… protestez eu uşor.

- E de logodnă, îmi spune.

Mă întorc cu faţa la ea. O iau în braţe. Mă sărută pe gură de multe ori.

- Te iubesc, Alin.

- Atunci ai spus: „Te iubesc, prostuţule!”

Acum primesc o palmă de la Iulia. Neaşteptată. Încep brusc să gândesc:

- Te iubesc, Claudia.

Cecilia râde de nu mai poate. Mă întorc către ea, ţinând-o pe Claudia de după cap cu mâna dreaptă şi pe Doamna Iulia cu mâna stângă.

- E cea mai reuşită logodnă la care am participat vreodată, îmi spune cu ochii sclipind.

Claudia îi spune fără să se întoarcă:

- Să vezi nunta! Îmi invit toate prietenele.

- Va fi tot aşa de haios? întreabă Cecilia curioasă.

- Mai ceva, îi spune suveran Claudia privindu-mă-n ochi *drăgăstos crunt*.

- Să nu ne grăbim, îi spun eu. Poate că ne mai gândim; poate ne hotărâm să mai amânăm puţin. Să ne revenim…

Primesc simultan câte o palmă pe fiecare parte de la doamna Iulia şi de la Claudia. Mă sărută pe obraji şi mă strâng în braţe.

- Acum pot să-mi iau pantalonii? le-ntreb.

- Nu, izbucnesc cele două cu hotărâre-n acelaşi timp.

Şi îmi mai plesnesc câte una.

- De fapt a început să îmi placă. Cred că devin dependent, le spun.

- Şi noi.

- Cecilia, tu nu îl feliciţi? o provoacă Claudia.

- Vai, cât am râs, spune Cecilia după ce m-a „felicitat” şi ea de vreo două-trei ori.

Mă desprind din îmbrăţişări şi mă aşez pe unul din cele două scaune.

- Stai, că n-am „felicitat-o” pe Claudia, îi spune Doamna Iulia. Claudia, dă-i lui Alin înapoi hălăţelul. Aşa. Acum aşează-te cu burtica pe genunchii lui, mai spune ea după ce l-am îmbrăcat.

Claudia se execută, vădit amuzată.

Doamna Iulia îi ridică uşor cămăşuţa. Îi dă câteva pălmuţe peste splendoare, o pupă pe obrăjori şi pe guriţă, apoi ne invită să „onorăm” şi noi fericita logodnică. Cecilia vine în faţa mea şi se apleacă ceremonios.

- Au! zice Claudia şi râde.

- Te iubim, fată!

O pupăm pe obraji, pe guriţă, pe botişor. Ne ridicăm şi ne îmbrăţişăm. Ne ţinem aşa mai mult timp.

Eu eram aşa de erotizat că aş fi stat singur cu Claudia vreo sută de ani.

- Zât! mi-a retezat-o doamna Iulia. Nu sunteţi *complet logodiţi*, aşa că nu poţi dormi în camera Claudiei.

Am înţeles.

- O să dormi aici, pe canapea. *Cecilia* va dormi cu Claudia.

Am primit fiecare câte o pijama de bumbac: bluză cu mâneci lungi şi pantaloni strâmţi. Doamna Iulia mi-a aranjat culcuşul.

- Hai, marş cu voi de aici! Voi vă descurcaţi.

Înainte să plece, Claudia m-a sărutat lung. A luat-o de mână pe Cecilia. Cecilia îmi trimitea bezele până au dispărut. Mai înainte le-am promis că vin cu cafeaua la 9.

Am lăsat totul vraişte şi ne-am culcat.

La 9 eram prezent cu o tavă viguroasă plină cu cafea şi bunătăţi. Astea două făceau pe moartele. Apoi s-au ridicat şi au luat-o la fugă spre baie.

- Prima! Sunt prima!

- Ba eu!

Au intrat bineînţeles împreună să-şi dea cu apă pe ochi, apoi au revenit. M-am pupat cu fiecare, apoi s-au aşezat în pat. Pusesem tava pe o măsuţă. Ne-am băut fiecare cafeaua, când a intrat doamna Iulia. Era în ţinută de oraş.

- Cum? Nu v-aţi îmbrăcat încă? şi-a pus ea mâinile în şold, văzându-ne pe toţi în pijama.

M-am ridicat şi m-am apropiat de ea. I-am luat mâna dreaptă şi i-am sărutat-o. A zâmbit.

Claudia a pufnit în râs. I-a şoptit ceva la ureche Ceciliei. A pufnit şi aia. I-a şoptit şi ea ceva Claudiei. A izbucnit Claudia în râs de se prăpădea. Se stricau de râs amândouă.

- Ce aţi păţit, iubitelor?

S-au oprit. Dar erau cu zâmbetul până la urechi.

- Iartă-mă, mamă, dar Alin e atât de caraghios! i-a zis Claudia.

- E drăgălaş de ridicol, a întărit Cecilia.

- I-am amintit de faza reluată ieri. Era neverosimil: îl plesneam peste funduleţ de-i tremura ciucurelul, iar el îşi ţinea în continuare „trompiţa" lipită de mâna ta.

Şi a izbucnit iarăşi în râs. Nebuna ailaltă a susţinut-o:

- …şi i se zbenguiau şi „drăgăluţele". E antologic! Păcat că n-am asistat şi la faza originală.

- Las că vedeţi voi imediat fază originală. O iei, Claudia!

- Nuuu! Şi Claudia s-a întors pe burtă să se refugieze în patru labe de partea cealaltă a patului.

Doamna Iulia a prins-o de picioare şi a tras-o înapoi. N-am ştiut că e atât de puternică. Atunci Claudia nu s-a mai opus. A rămas pe burtă. Doamna Iulia i-a tras pantalonii de pijama de pe ea şi a început să o plesnească la fund. Claudia nici n-a icnit.

- Aşa te porţi cu logodnicul tău?

Apoi a luat-o-n primire şi pe cealaltă, care şedea lângă Claudia şi o privea:

- Acum tu, domnişoară!

Cecilia s-a-ntors şi a luat-o în patru labe prin pat. Doamna Iulia a prins-o şi pe ea de picioare, a tras-o înapoi, i-a dat jos pantalonii, i-a ars câteva peste fund. Scenă la indigo. Era rândul meu să mă amuz.

- Domnişoara de *onoare complice* primeşte şi ea ceea ce merită, a zis suveran doamna Iulia.

N-a zis nici asta nici un pâs. Au rămas aşa amândouă. La un moment dat, Claudia zice:

- Pupă Alin şi trece. Pupă Alin şi trece.

Ailaltă zice şi ea după ea.

Mă duc la Claudia, mă aşez, mă aplec peste ea şi îi dau câte-un pupic zgomotos pe fiecare fesă. Claudia mă priveşte cu coada ochiului, vădit încântată. O iau de mână.

- Ce stai? îmi spune Claudia cu inocenţă mondială.

Zvâcneşte din cap către cealaltă. Aia nu suflă.

Mă ridic, mă duc la Cecilia, mă aşez pe partea cealaltă a patului, mă aplec şi îi pup la fel de zgomotos popoul de porţelan, pe amândouă părţile.

Doamnei Iulia i-a pierit graiul. Astea două nu se ridică, se prind de mână şi-ncep iar să râdă devastator, contagios. Râdem toţi. La un moment dat, doamna Iulia se ridică şi-mi zice:

- Astea două o să te mănânce de viu, Alin. Când termini să le pupi fundurile, să vii la mine să discutăm serios.

Am încheiat – parafat *Convenţia bebeluşelor*. Mă ridic şi mă duc după ea.

- Voi două sunteţi consemnate aici. Faceţi ordine, vă distraţi, mă rog, ce vreţi, dar să nu vă prind că ieşiţi de aici. Şi, pentru Dumnezeu, ridicaţi-vă pantalonii, că nu e cazul să se mai holbeze Alin la partea cea mai deşteaptă din voi!

Am ieşit după ea. Când am fost singuri la ea, eu am vrut să vorbesc primul:

- Mai întâi trebuie să vă spun eu ceva.

Ne-am aşezat. Îmi cedează:

- Bine. Dă-i drumul.

- Vreau să nu vină Claudia cu noi la sanatoriu. E prea periculos.

- Doamne, gândim la fel! Exact asta voiam să-ţi spun eu.

- Vreau să o ştiu în siguranţă, cu dumneavoastră. Mai întâi plec în recunoaştere cu Cecilia. Apoi formăm o grupă de asalt. Înainte de asta am însă nevoie să văd pe un computer datele pe care le-

am luat de la Adrian. O parte din trecutul meu este neagră, cealaltă îmi este necunoscută.

- Vii cu mine la serviciu. În tura de după masă am un operator de încredere.

- Trebuie mai mult: să ştie să se izoleze complet.

- O rezolvă. Vii cu mine. A, încă ceva.

Ştiam ce-o să zică.

- Ai grijă. Claudia e impulsivă. Şi tot ce faci tu e foarte erotic.

- N-am vrut decât să vă sărut mâna. Aşa sunt obişnuit.

- Şi asta o faci foarte erotic. Dar nu asta am vrut să-ţi spun.

- Dar ce?

- Ştii tu.

- A fost dorinţa ei expresă.

- A fost un capriciu de copilă răsfăţată şi, pentru o femeie – cum ar vrea ea să devină – cel puţin o nesăbuinţă. Iar tu… Nu-i poţi refuza chiar nimic, aşa-i?

- E sufletul meu.

- Oricum, ai grijă să nu alinţi pe nimeni decât în faţa ei, cu acordul ei şi nu mai mult decât o alinţi pe ea.

I-am luat mâna şi i-am sărutat pe rând buricele degetelor.

- O să devenim incestuoşi, a surâs drag.

Orfeu în Eden

Să introducem unitatea de date în computer a fost relativ simplu. Acolo era însă o bibliotecă imensă de misiuni şi eu trebuia să găsesc nu o carte, ci un bileţel ascuns într-o carte.

Ne-am chinuit vreo trei ore – eu şi operatorul – cu *Kabala lui Adrian* – cu schema simbolurilor desenată cu degetul în *repulsia* de pe podeaua sanatoriului blestemat. În vremea asta doamna Iulia avea grijă să nu fim deranjaţi. În fine, am descoperit ceva din ceea ce am aşteptat:

„Eşti în B 28 Lynxule. Păstrează poziţia. Confirmă. (...) Sunt Lynxul negru, B 28 confirmat. (...) Baza cheamă Lynxul negru. Baza cheamă Lynxul negru. (...) Lynxul negru pe recepţie. Terminat. (...) Despărţiţi-vă. Despărţiţi-vă. Confirmaţi. (...) Lynxul negru confirmă. Lyncşii se despart. Indicaţi poziţiile. Terminat. (...) Baza cheamă Lynxul negru. Vector Unu să treacă în A 29. Vector Doi să treacă în A 29. Formaţie de luptă. Acelaşi cuadrant. (...) Vector Unu cheamă Baza. Vector Unu şi Vector Doi trec în A 29. Formaţie de luptă. Acţionăm metamorphosis-ul. Terminat. (...) Baza cheamă Lynxul negru. Vector Trei să treacă în A 27. Vector Patru să treacă în A 27. Formaţie de aşteptare. Acelaşi cuadrant. Confirmaţi. (...) Vector Trei cheamă Baza. Vector Trei şi Vector Patru trec în A 27. Formaţie de aşteptare. Terminat. (...) Baza cheamă Lyncşii negri. Baza cheamă Lyncşii negri. Păstraţi poziţiile. Terminat. (...) Vector Trei cheamă Baza. Am pierdut contactul radio cu Vector Patru. Îl văd cum se prăbuşeşte. Mayday, Mayday. (...) Baza cheamă Lyncşii negri. Păstraţi poziţiile. Terminat. (...) Sunt Vector Unu. Vector Trei, rupeţi formaţia. Manevre de evitare. Nu suntem noi cei ce atacă. Repet: nu suntem noi cei care vă atacă! Terminat. (...) Sunt Vector Trei. Ce să evităm? Nu se vede nimic. Terminat. (...) Sunt Vector Unu. Ieşi de pe traiectorie, tâmpitule! Dispari. Coboară în razmut. Ascunde-te. Terminat. (...) Vector Trei cheamă Baza. Nu se vede nimic. De unde naiba?... (...) Vector Unu cheamă Vector Trei. Raportează, Vector Trei! (...) Vector Unu cheamă Vector Trei. Vorbeşte, tâmpitule! Radule! Unde naiba eşti? Nu contează: oriunde-ai fi, dispari! Mă auzi? Dispari de acolo. (...) Vector Unu cheamă Vector Patru. Răspunde, Sofian! (...) Vector Unu cheamă Baza. Mayday, Mayday. Vector Trei şi Vector Patru nu mai răspund. Nu i-am atacat noi. Nu e o simulare. Repet: nu e o simulare. Au dispărut. Vector Doi, manevre de evitare. Dispari, să nu te mai văd! (...) Baza cheamă Vector Unu. Continuaţi misiunea. Terminat. (...) Vector Unu cheamă Vector Doi. Razmut, Mitruţ! E un ordin. Smuceşte-te, dispari, să nu mai

ştiu nici eu de tine. Nu mai menţine altitudinea! Schimbă poziţia! (...) Vector Unu cheamă Baza. Vector Doi s-a prăbuşit. Repet: Vector Doi s-a prăbuşit. Nu se vede nici urmă de inamic. Răspunde, Bază, ce se întâmplă? Terminat. (...) Vector Unu cheamă Baza. Mayday, Mayday. Vector Unu cheamă Baza. Răspundeţi, oricine! (...) Vector Unu cheamă... (...) Baza cheamă Vector Unu. Menţine poziţia, Vector Unu! E un ordin. Confirmă. (...) Menţin pe naiba. Suntem atacaţi cu adevărat: nu e un exerciţiu! Răspunde, Bază, ce se întâmplă? (...) Vector Unu, menţine poziţia, că de nu, te paşte Curtea Marţială. (...) Răspunde, Vector Unu! (...) Uitaţi, domnule: nu mai răspunde niciunul... I-am terminat… *Ce spuneţi?...* Sunt morţi… *Să trimitem unitatea de recuperare!...* Trimite unităţile de curăţare… *Dar poate că mai sunt în viaţă...* Exclus. E arma perfectă! N-aş fi crezut... *Vă implor, domnule...* Aleph, dacă nu respecţi ordinele mele, te duci şi tu în pământ după ei...*"*

Când m-am dezmeticit eram pe scaun şi doamna Iulia, în picioare, mă strângea în braţe:

- Nu mai plânge, Alin. Şşşt! Linişteşte-te.

Tremuram ca un apucat. Aveam frisoane.

Operatorul a întrebat-o:

- Să chem pe cineva, doamna Ianculescu?

- Nu. Doamne, fereşte! În nici un caz.

- Ce a păţit?

- Nu a păţit nimic. El este *Lynxul negru*. O să-şi revină. Şşşt! Eşti cu mine, pisoiaş.

- Dar parcă erau patru…

- Ceilalţi n-au mai scăpat.

- Dumnezeule, înseamnă că…

M-am restabilit complet după încă vreo oră, timp în care am băut două cafele – ibrice – şi am reascultat înregistrarea de încă vreo trei ori.

- Ce se întâmplă, domnu'? m-a întrebat operatorul.

- O mână criminală a făcut toate astea. Mai bine zis, o minte.

- De unde vă puteţi da seama?

- Păi zice: «I-am terminat», nu: «Sunt terminaţi», cum era normal, dacă nu exista intenţia uciderii. Apoi de unde ştiau de arma perfectă dacă nu era a lor?

- Arma perfectă?

- Nu ştiu ce e. În tot cazul, după câte-mi dau seama, „muniţia" ei de război este un fel de undă psihică ce afectează nemijlocit fiinţa sau numai mintea piloţilor şi îi determină să ia decizii care să îi distrugă… E clar că această undă psihică, sau ce Dumnezeu o mai fi, l-a atins pe Radu, s-a transmis prin „simpatie" sau „contagiune afectivă" la Sofian, apoi la Mitruţ şi-n cele din urmă la mine. E *unul din proiectele negre ale guvernului*. Nu auzisem până acum de el decât vag. Ştiam doar de vibraţii ce provoacă încetinirea ritmului cardiac sau chiar oprirea inimii, de unde cerebrale ce provoacă vertij şi halucinaţii sau chiar dereglarea totală a minţii. Auzisem de *afectarea aurei,* dar nu cunoşteam decât sintagma: nu cunoşteam detalii. V-aş ruga să-mi daţi înapoi unitatea de date şi să ştergeţi absolut tot din calculator. Nu sunt aici şi n-am fost aici niciodată. Scriu un roman de ficţiune. Mă ocup cu tot felul de înscenări.

- Cum doriţi. Înţeleg.

M-am întors către doamna Iulia:

- Am vorbit cu *Aleph*-Adrian personal. Ne-am întâlnit la sanatoriu, când am fost să o recuperez pe Claudia. Mi-a confirmat intenţia uciderii noastre. Se simţea vinovat. De asta l-au sacrificat. Trebuie să-l caut. O să merg cu Cecilia.

- Ai unitatea de date. Nu poţi să-i reclami pe autori?...

- La cine? Ăla era un proiect negru. *Şi noi eram într-un proiect negru*. Nici noi n-am fost inocenţi.

- Alin, ce spui? Ai fost implicat într-un proiect negru?

- Suntem Divizia neagră. Totul e negru aici. Noi nu existăm şi nimeni nu trebuie să ştie nimic despre noi, niciodată. De asta le-a fost atât de uşor să ia decizia de a ne sacrifica.

- Alin, mă sperii!

- Iertaţi-mă, doamna Iulia, nu trebuie.

- Ce ai de gând să mai faci?

- S-au ciocnit două proiecte negre. În urma coliziunii unul a intrat în pământ. Celălalt continuă în altă formă de existenţă – sau nonexistenţă. Trebuie să îi iau urma. Apoi, mai sunt oameni de recuperat. Nu lăsăm pe nimeni în urmă.

- Alin, mi se pare extrem de periculos.

- Deloc. Totul e o ficţiune. O înşelătorie. Ne-am prăbuşit pentru că nu am ştiut cu ce ne confruntăm. Arma perfectă? Nu există aşa ceva. Deja îmi imaginez contra-arma.

- Alin, şi-au omorât proprii oameni: pe voi. Cum spui că nu sunt extrem de periculoşi?

- Piloţi mediocri, minţi slabe, aeronave ieftine. Purceluşi de Guineea de care te poţi dispensa.

- Vorbeşti şi de tine?

- Claudia a avut dreptate: m-a simţit foarte bine. Sunt un înfumurat. Nu prea este nimic de capul meu. Multe dorinţe, puţine fapte.

- Dar dacă ăia vă vor mai trimite o „undă”…?

- Suntem prea mici şi neînsemnaţi. Nu mai strică pe noi nici un „glonte” şi, chiar dacă ar face-o, acum ştim direcţia şi ne putem da la o parte.

- Dacă spui.

- Mai rămâneţi? M-aş întoarce acasă. Nu ştiu, sunt extenuat.

- Voi veni şi eu după opt.

Am luat unitatea de date. Doamna Iulia m-a condus până la ieşire. Când am ajuns acasă, fetele îşi pierduseră deja răbdarea. Le-am spus totul – în linii mari.

Cecilia mi-a zis:

- Sunt uluită. Nu ştiu ce să mai cred despre tine, Alin. Uneori te comporţi ca un zeu, alteori eşti un copil neajutorat. Eşti… nu ştiu.

- Mă duc să mă fac comod. Toţi suntem vulnerabili, Cecilia, mai cu seamă cei care par puternici, i-am spus când eram în uşă.

Am luat pantalonii şi pulovărul de la Cecilia. Ne-am aşezat în jurul mesei din *Camera misterelor orfice*, după cum i-a spus Claudia. Nu am desfiinţat planul Palatului blestemat de pe jos. Cumva, intuiam că o să ne mai trebuiască.

Am mâncat, am pus muzică lentă, am dansat blues-uri, mai mult cu Claudia, ne-am strâns tare în braţe şi ne-am sărutat.

Doamna Iulia a venit abia pe la 9, frântă de oboseală. A intrat direct la duş. S-a schimbat, apoi a venit la masă. Eu cu Claudia dansam.

- Pupăcioşii ăştia au ajuns să mai şi mănânce?

- Au reuşit, au reuşit.

- Sper că nu te-au neglijat de tot.

- Am fost dansată.

Am venit de la dans mână-n mână. Claudia a sărutat-o pe obraz. Eu am încercat să-i ridic mâna la buze. A rămas cu mâna în aer şi cu ochii la fete. Hoţoaicele au început să zâmbească.

- Alin, nu. Că iar trebuie să le plesnesc.

- Pupă Alin şi trece, i-a zis Claudia şăgalnic.

- Pupă Alin şi trece, s-a răsfăţat şi Cecilia.

- Alin, vezi ce-ai făcut? Acum mai drege ceva, dacă poţi. Eu nu ştiu, mie nu mi-a sărutat nimeni…

Şmecheroaicele s-au privit ochi în ochi, le-au fulgerat ochii, apoi am auzit:

- Alin, Iulia n-a fost încă *iniţiată*!

- Să nu îndrăzniţi.

S-a ridicat de la masă. Am îmbrăţişat-o pe la spate şi am pupat-o pe gât.

- Alin!

Fetele au apucat-o de câte-o mână.

- Claudia, te rog, nu, fie-ţi milă!

- Nu mi-e milă deloc de tine. Te iubesc. *Te iubesc aproape la fel de mult cât îl iubesc pe Alin*.

- Eşti o neruşinată.

- Vei fi una cu noi.

- Iulia, crede-mă, va fi bine, i-a zis Cecilia. E terapie curată.

- În casa asta chiar toată lumea trebuie să o ia peste fund?

- Tu ai rămas ultima.

- Alin, să fii blând, mi-a spus şi şi-a desfăcut primul nasture.

M-am aşezat în genunchi. I-am acoperit cu sărutări pântecul, fesele şi picioarele. Am coborât până sub genunchi. Am rugat-o prin gesturi să ridice piciorul drept. Am degajat fusta, chiloţii. I-am prins glezna şi am făcut-o să îndoaie şi mai mult genunchiul.

- Alin, ce-mi faci?

I-am sărutat glezna, apoi am coborât la călcâi. I-am sărutat talpa, apoi rând pe rând buricele degetelor trandafirii.

- O, nu. Te rog, mi-e aşa jenă!

Am insistat asupra tălpii. Apoi i-am pus-o înapoi pe podea.

- Acum stângul. Vă rog.

S-a supus. Am dat deoparte cu totul fusta şi chiloţeii şi i-am parcurs talpa fină. M-am îndreptat de spate şi i-am sărutat iar, de mai multe ori, popoul, lipindu-mi câte-un obraz de el.

Mi-a mângâiat părul.

- Să nu mă mai iei de acuma cu „dumneavoastră”. Spune-mi simplu: *Iulia*.

- Aşa am să fac, i-am spus. I-am îmbrăţişat picioarele şi i-am sărutat pântecele peste tot, apăsat, până la triunghiul negru.

Ne-am ridicat toţi trei şi ne-am îmbrăţişat cuprinzând-o între noi.

Când ne-am desprins din iubire ne-a dat câte o sărutare pe gură.

- Doamne, ce m-aţi convins să fac! a spus când s-a mai dezmeticit.

- Spune că nu ţi-a plăcut, a provocat-o Claudia.

- E extraordinar. Vibrez toată. Parcă mi-a sărit sufletul prin piept. N-am mai fost aşa de emoţionată niciodată. Acum pot să mă-mbrac?

- Încă nu, i-a spus Claudia zâmbind. Mai întâi dansezi şi tu cu Alin. Ai de recuperat.

A pus o nouă casetă. Eu am luat-o pe Iulia în braţe şi-am început să dansez lent.

- Alin, ce vrei de la mine?

- Capitulare necondiţionată.

- Capitulare necondiţionată, dacă spui tu. Dar sunt şi am fost întotdeauna a ta. *Se pare însă că tu nu îţi mai aminteşti.* Alin, am încercat să ţin lucrurile să n-o ia razna, am fost autoritară, dură, dar sunt şi eu *totuşi om*. Şi tu, în loc să te-astâmperi, mă ţii de fund, şi stau în fundul gol în faţa fetelor mele!

- Sunteţi acoperită în întregime cu sărutări: absolut peste tot.

- Da, peste tot. M-ai înnebunit. Era vorba de câteva pălmuţe, şi de un ţoc-ţoc peste buci. Cum le-ai făcut la *neastâmpărate*. Dacă mă-ndrăgostesc *şi mai tare*? Atuncea să vezi!

- Aveaţi nevoie şi dumneavoastră de un pic de răsfăţ.

- Doamne, Alin, şi mi-ai sărutat tălpile! Am tremurat toată. Pot să ştiu de ce ai făcut…?

- Iulia, de acum n-o să mai călcaţi pe pământ: o să păşiţi pe sărutările mele! Oriunde vă veţi duce, veţi călca peste sărutări.

- Eşti cumplit de romantic. Fetele o să fie geloase. Şi doar ţi-am spus să nu faci mai mult…

- Mi-aţi spus să nu fac nimic decât atunci când e Claudia de faţă. A fost de faţă.

- Să ştii că mor de ruşine.

- Iulia, am fost foarte singur. Voi două sunteţi raiul meu. Ultimul meu refugiu. Fără Claudia şi fără tine nu sunt nimic.

- Să ştii că acum câteva săptămâni a înnebunit de tristeţe. Aşa, pur şi simplu, fără nici un motiv. A ajuns să ia antidepresivele prescrise de trupa aia de saltimbanci. A fost ţinută ca o prizonieră în sanatoriu, nu mai avea nici un drept, nu mai puteam s-o iau înapoi, mai rău ca la criminali, că şi ăia au drept la un avocat. Eşti eroul şi salvatorul ei, să nu uiţi asta, eşti şi vei fi. Să n-o scrânteşti.

- Sunt mai mulţi. Va trebui să mergem să-i recuperăm şi pe *salvatorii pierduţi*.

- Alin, acum să mergem la fete. Te rog.

Ne-am întors la masă după ce Iulia şi-a recuperat hainele. Fetele se uitau la noi altfel.

- Tu să fii de acum stăpâna casei, i-a spus Iulia Claudiei.

Apoi le-am vorbit eu:

- Trebuie să vă mai spun ceva. Aş vrea să mă explic. Aş fi foarte fericit să mă înţelegeţi. Nu ştiu ce mi s-a făcut acolo-n spital. Nu ştiu nici dacă mai am creier. Ceea ce ştiu e că mintea nu e localizată în creier, ci e-n tot trupul şi mai cu seamă în inimă. Eu nu mai ştiu multe lucruri din câte au fost. Inima mea este aceea care-şi aduce aminte. Aşa m-am putut întoarce din moarte, Claudia, spre tine. Inima mea şi-a adus aminte de tine, nu eu. Tu eşti inima mea. Să mă iertaţi, dar prin sărutări vă iau în toată fiinţa mea; şi atunci fiinţa mea e necircumscrisă în spaţiu şi timp, e infinită – ca şi fiinţele voastre. Buzele mele vă iau şi vă duc acolo unde nimeni nu vă mai poate atinge. Veţi fi pentru mine *prezenţe interioare*. Pe voi am să vă păstrez acolo-n adânc, pentru totdeauna.

Claudia i-a spus Iuliei:

- Mamă, ţi-a sărutat tălpile! Ne-a luat piuitul.

- Alin, spune-le şi lor.

- De acum înainte Iulia nu va mai păşi peste pământ, ci peste sărutările mele. Ştiţi ce a scris Nichita odată? „Spune-mi, dacă te-aş prinde-ntr-o zi / şi ţi-aş săruta talpa piciorului, / nu-i aşa că ai şchiopăta puţin, după aceea, / de teama să nu-mi striveşti sărutul?”

- O, dacă mi-ar face vreodată aşa ceva un bărbat, în secunda următoare aş fi măritată cu el, a spus Cecilia. E atât de romantic!

- Pe ea n-o s-o mai pupi pe tălpi, a decretat Claudia arătând-o pe Cecilia cu degetul, surâzând toată.

- Dumnezeule, nici nu m-aş fi gândit aşa la Alin.

- Ba ai gândit, las-că ştiu eu, i-a zis *şăgalnica.*

- Şi eu am fost şocată, a spus Iulia. Poate mai sunt şi-acum. Alin ştie să facă impresie. Dumnezeule, cred că am să şchiopătez toată viaţa!

- Acum, că sunt stăpâna casei, o să-l iau pe Alin la mine în cameră, a spus Claudia ridicând botişorul.

- S-o crezi tu, domnişoară. Drumul lui Alin de aici până în camera ta *trece printr-o mare biserică*. Şi aia face parte din casă, aşa că pofta în cui.

Claudia a făcut bot.

- Să nu crezi că acum, dacă eşti stăpâna casei, poţi să faci ce vrei. Vei fi mai responsabilă, asta e tot. Până atunci, „stăpână", o să-ţi mai „alint" puţintel poponeţul.

- Dacă mă prinzi.

Cele două au ajuns să alerge uşor în jurul mesei, apoi Claudia a fost „prinsă". Iulia a luat-o în braţe. S-au sărutat şi s-au legănat.

- Vezi, Cecilia? Şi Iulia a devenit ca una din voi.

- Nu înţeleg cum de lângă tine se schimbă totul.

- Gata, copii, la culcare, a hotărât Iulia.

Am făcut nani pui.

Iulia dominatrix

A doua zi am plecat către sanatoriu cu maşina Ceciliei. Toţi trei eram înveşmântaţi în albastru de cobalt. Claudia, în ciuda protestelor şi miorlăielilor ei, a rămas acasă – *consemnată la dormiciliu*.

Am lăsat maşina departe. Ne-am strecurat prin pădure până am ajuns în Casa de fier.

Am aşteptat sosirea penumbrei. Ora de libertate. Am străbătut coridorul.

Nu era absolut nimeni. Nici o persoană, nici un zgomot. Parcă şi sunetele au fugit. Nu se auzeau decât şoaptele noastre.

Am ajuns în fosta mea rezervă. Am silit-o pe Cecilia să-şi scoată pistolul de serviciu din toc. Iulia a făcut ochii mari.

- Nu mă interesează ce faci, i-am şoptit Ceciliei. Răspunzi cu viaţa de Iulia. E tot ce am mai scump de aici.

- Mersi.

- Mă duc să asigur locul. Mă întorc repede. Vreau să nu vă spuneţi nici un cuvânt.

- Asta-i cam greu.

- Linişte absolută. Şi dacă auzi ceva, dacă intră cineva pe uşă, tragi fără să mai gândeşti. Reflex pur. E clar? *Gândirea dăunează grav sănătăţii.*

- Şi dacă intri tu?

- Pe mine nu mă vezi, nu m-auzi. O să-ţi apar pe la spate.

- Aia e singura uşă.

- Nu durează mult.

Am verificat toate nivelurile: coridoarele, saloanele, refugiile. Palatul era pustiu. Parcă şi umbrele fuseseră evacuate.

I-am pus Ceciliei mâna pe umăr.

- Ş*ş*ş*t*.

A tresărit.

- Cum ai făcut?

- Sunt o umbră. Umbrele-mi sunt prietene.

- Tâmpitule. M-ai speriat de moarte.

- Moartea nu mai locuieşte aici.

- E pe liber?

- Tot personalul a fost evacuat. *Iadul e gol*. Dar tu… nu trebuia să raportezi cuiva…?

- În cazuri de-astea avem şapte zile de tăcere. După aia va fi ce zici tu. Mai am timp.

A vorbit Iulia:

- *Iadul e gol*. Ce frumos! *Plecarea Claudiei din iad a desfiinţat iadul*.

- Doar *a fost strămutat*, a dezamăgit-o Cecilia. Şi nu e doar ea cea care a declanşat strămutarea.

Le-am prins de mâini:

- Să ieşim. Poate fi o capcană.

Am ajuns aproape în fugă la Casa de fier. Am traversat pădurea. Am ajuns la maşină. Eu am trecut la volan.

Abia am auzit-o pe Cecilia cum îmi ţipa în urechi:

- Mai încet, Alin, mai încet! Ne omori.

Am ajuns acasă. M-am repezit în camera Claudiei. *Era acolo*.

Am răsuflat uşurat. Am strâns-o în braţe, am sufocat-o cu sărutări.

- Alin, nu sunteţi plecaţi decât de trei ore, mi-a zis când m-am mai potolit.

- Claudia, iubito, am crezut că te pierd pentru a doua oară.

- Nu mă pierzi, nu mă pierzi.

Celelalte două ne priveau siderate.

- Mă duc să fac ceva de mâncare, ne-a zis Iulia; şi a ieşit.

- Ne ducem şi noi să ne schimbăm – i-a spus Cecilia Claudiei şi m-a luat de mână – acum că s-a potolit.

Am revenit în camera fetelor după vreo zece minute.

- Îmi spui şi mie ce ai avut în cap? m-a luat tare Cecilia.

- În cap? În cap n-am nimic. M-au lăsat nervii.

- Ţi-ai pierdut nervii? Dacă ne urmărea cineva?

- Nu ne-a urmărit nimeni.

Atunci a intervenit Claudia:

- Îmi spuneţi şi mie ce se întâmplă, sau mă lăsaţi proastă?

Cecilia i-a zis în linii mari tot.

- Drăguţelul e pierit după tine şi a început să facă greşeli. Nu m-ascultă, a încheiat ea.

- E adevărat, pisoiaş, ce spune Cecilia? N-ai ascultat-o? Vei fi pedepsit, şi m-a pupat pe gură.

- I-am zis că în luptă eu sunt cel ce conduc.

- Ce luptă? N-am auzit în tot textul de nici o luptă.

- Acţiune, mă rog…

- După *Casa de fier* acţiunea era terminată, m-a condamnat Cecilia definitiv.

- Doamne, chiar că-i pierit! i-a zis Claudia. Cecilia, te rog să ne laşi un pic.

M-a sărutat lung. Ne-am rostogolit în pat. Am oprit timpul între răsuflările noastre.

La un moment dat am simţit cingătoarea Iuliei. Era supărată rău. Mi-au dat lacrimile.

- Mamă, ce-i faci? a întrebat-o Claudia aproape ţipând.

- Eşti un neruşinat, mi-a spus Iulia sever. Ţi-am spus că n-ai ce căuta în dormitorul Claudiei înainte de căsătorie.

Claudia a privit dincolo de mine, dincolo de pereţi, undeva, şi a început să se tânguie. Cecilia a venit în spatele Iuliei şi a prins-o de mână. Iulia s-a întors, s-a prăbuşit în braţele ei şi a izbucnit în plâns.

- Ce e? a întrebat-o Claudia, ca trezită din transă.

- Nimic grav. O criză de nervi, a liniştit-o Cecilia şi a mângâiat-o pe Iulia pe creştet.

Iulia se zgâlţâia de plâns:

- Iertaţi-mă, vă rog să mă iertaţi. Nu mai pot.

- Ce e cu tine, mamă? a mângâiat-o Claudia pe obraz.

- Claudia, te implor să mă ierţi. *Sunt îndrăgostită.*

I-a sărutat palma. A intervenit Cecilia. I-a spus:

- Toate suntem îndrăgostite.

- Vezi, mama? Nu e nimic.

- Am încercat să păstrez o limită… în casa asta. Am încercat din răsputeri.

- Iulia, ca să putem veni de unde am venit, am depăşit orice limită, i-a spus Cecilia.

- Alin, te implor, iartă-mă. Soţul meu a fost un beţiv; şi după căsătorie n-am mai auzit vreo vorbă bună, numai înjurături şi insulte. M-am refugiat şi eu pe unde-am putut.

- Acum totul e bine. Şi va fi bine. Promit, am încercat să o liniştesc.

- Alin, nimeni nu s-a mai purtat cu mine aşa. Tu m-ai tratat ca pe o zeiţă – şi eu sunt o curvă!

- Pentru mine vei fi întotdeauna zeiţă.

- Vezi? Şi Alin te iubeşte, i-a spus Claudia.

- Claudia, nu înţelegi! Tu te măriţi şi-ai să pleci. *Ce-am să mă fac fără el?*

- Mamă, îţi jur că o să te luăm cu noi oriunde mergem.

- N-o să ne despărţim niciodată, i-am spus.

S-a înseninat.

M-am întors către Claudia:

- Te-ai speriat?

- Un pic.

- Nu trebuie. Suntem în familie. Mama ta are tot dreptul…

- Dragule, mi-a spus dulce Claudia, ai venit să mă salvezi…

M-am întors către Iulia:

- Iulia, trebuie să îţi spun… Când m-ai trimis în sanatoriu nu am mai avut în minte decât gândul recuperării Claudiei. Am fost *omul unui singur gând*. Toate celelalte gânduri le-am lăsat deoparte, sau mi-au fost luate. Am fost narcotizat, legat de un scaun şi decerebrat. M-am străduit din răsputeri să păstrez acest gând, însă mintea a cedat şi singurul lui loc de refugiu a fost inima. Aproape că n-am mai ştiut cine este Claudia, nici cine eşti tu: ştiam doar că trebuie să o smulg din locul acela cu orice preţ. Iartă-mă, dar pe tine nici nu mai ştiam cum te cheamă, am făcut eforturi uriaşe să îmi reamintesc. Nu pot să-mi explic ce mi s-a întâmplat azi. Nu vreau să mă justific. Mi s-a părut că Claudia e în pericol şi m-am întors cât de repede am putut. Mi-am dat seama de cum am intrat în casă că totul este în ordine şi Claudia e-n siguranţă şi m-am bucurat atât de tare, că am sărit în braţele ei. N-am vrut să încalc regulile casei şi, cu atât mai puţin, să te supăr. Te rog să mă ierţi.

- Mama, a intervenit Claudia, mai lasă-l, te rog, să mă salveze…

- Dragule! Şi tu să mă ierţi; amândoi să mă iertaţi, a spus Iulia. Alin, vreau să îmi faci o favoare. M-ai protejat şi m-ai răsfăţat. *Te rog să nu mă mai respecţi*. Să te porţi cu mine aşa cum te porţi cu fetele. Vreau *o iniţiere* adevărată. Să fiu una de-a voastră.

- Revenim la pam-pam ţoc-ţoc, a descoperit Cecilia cu voioşie.
- Înapoi la poc-poc şi miam-miam, a râs Claudia.

Au început să râdă în hohote. Iulia a surâs timid, apoi a izbucnit în cel mai frumos râs din câte-am putut auzi eu vreodată.

- Putem să mergem la masă? am întrebat eu. Sunt hămesit.
- Vai, ce-am uitat, a exclamat Iulia. Au dispărut cu toate la bucătărie. Le-am urmat imediat.

Am mâncat în tăcere aproape absolută. Parcă toţi eram epuizaţi. Cecilia a rupt prima tăcerea:

- Mâine seară mă duc să raportez. Apoi trebuie neapărat să vorbesc cu Adrian.
- Trebuie s-o găseşti şi pe Elena, i-a spus Claudia. Şi-a pus pielea la bătaie pentru mine.
- Mai întâi Adrian. Fără el nu pot să croiesc nici un plan.
- Trebuie să o cauţi pe Maria Orsici, i-am spus Ceciliei. M-a ajutat mult.
- Cine e? m-a întrebat Cecilia. N-o cunosc.
- Mă rog, aşa i-am spus eu. Nu ştiu precis cum o cheamă. E identică – sora geamănă, dacă vreţi, a Mariei Orsici.
- N-am auzit de ea.
- Celebra clarvăzătoare din Societatea Vril – aia care se ocupa cu proiectele Haunebu în timpul celui de-Al treilea Reich. La care-a participat şi Coandă pe când era la Paris.
- Asta chiar că mă depăşeşte, Alin. N-o ştiu.
- Mă rog, n-are importanţă. Important e că ai văzut-o.
- Când?
- Atunci când eram împreună în rezerva mea şi te-ai întâlnit cu ea faţă-n faţă.
- Cu Maria Orsici?
- Nu, fată. Cu aia care semăna leit, ca două picături de apă cu ea.
- Nu m-am întâlnit cu nici o femeie, Alin. Fabulezi.

- Era îmbrăcată în rochie lungă, albastru de cobalt. I-ai spus „stăpână" şi m-ai cedat ei, ţi-ai declinat responsabilitatea pe perioada în care mă va însoţi ea… Ţi s-a făcut somn dintr-o dată, ai adormit.

- Nu te-am lăsat nimănui. Nu te-aş fi lăsat nimănui niciodată. Eram obsedată să te „creez".

- Deci nu-ţi aminteşti nimic.

- Alin, mă sperii. Nu există nici o femeie aşa cum zici în tot sanatoriul. Mai ales *clerică*. Şi chiar dac-ar fi, nu ne adresăm cu „stăpân" şi „stăpână". Sunt medic în toată firea.

- Ea e cea care te-a dominat şi ţi-a zis că poţi să i te adresezi cu apelativul „stăpână".

- Nu există aşa ceva.

- Poate e un ritual, o societate ocultă în miezul Palatului, poate este ceva esoteric.

- Nu e nimic. Aş fi ştiut.

- Hm. Iulia, nu e cumva o prietenă de-a ta? O femeie şatenă, foarte fină, frumoasă şi delicată.

- Nici una din prietenele mele nu mi-a spus că ar putea intra în spital s-o caute pe Claudia. Sigur nu.

- Ciudat. Va trebui s-o găsesc pe această femeie *care nu există*.

- Poate ne mai repezim mâine la Palat să mai căutăm indicii. Aşa, pe la prânz. Pe ziuă deplină, nu în penumbră.

- Sigur. Mergem. Numai noi doi.

- Stai, stai aşa, a protestat Claudia. Pe mine iar mă lăsaţi?

- E mai bine aşa. Şi plecăm înarmaţi.

- Ba nu plecaţi niciunde fără mine.

- M-am înţeles cu Iulia să nu te luăm acolo unde e teatru de război. Ce Dumnezeu, Claudia, abia te-am recuperat! Puteam să putrezim acolo-n spital amândoi.

- Acum nu mai e nici un spital. E o carcasă goală.

- Claudia, fii rezonabilă. Azi am rasolit-o pentru că sunt pierit după tine. Înnebunesc definitiv dacă ţi se-ntâmplă ceva.

- Cecilia comandă. Cecilia, ce hotărăşti?

- Vine cu noi.

Cecilia mă priveşte ferm:

- Nu e nici un pericol. Poate îşi mai aduce aminte de ceva.

- Cecilia scumpo, te implor. Fără reconstituiri. Căutăm indicii, vibraţii, senzaţii remanente. Ne acomodăm calm spiritului locului, ne plimbăm detaşaţi.

- Deci vin, sare Claudia şi-o pupă repede pe Cecilia, să nu se răzgândească. Parafat.

- Dar astăzi este odihnă totală, m-am resemnat.

Am luat şi eu un sărut.

Cecilia i-a spus Claudiei că vrea să-i spună ceva Iuliei de faţă numai cu mine. Claudia s-a dus în dormitorul ei.

- Iulia, sunt tensiuni enorme pe care le-am acumulat toţi. Alin a călcat toate legile ca să ajungă la fiica ta, s-o scoată de-acolo. Dacă Claudia nu ar fi fost îndopată cu narcotice şi n-ar fi făcut pe ea, ar fi ajuns „păpuşică": la cât de frumoasă e, ar fi fost regulată zilnic de locotenenţii lui Aurelian Drăgaica, de clerici, de „tehnicieni", de Dumnezeu mai ştie cine ar fi vrut să-şi facă pofta. Şansa ei a fost că Alin a „extras-o" la timp. Încă nu e recuperată şi poate cădea oricând în melancolie şi în depresie mută. Te rog, nu strica ceea ce s-a făcut cu atâtea sacrificii. Ea e *centrul* familiei acum, înţelegi? Facem ce vrea ea, îi vom îndeplini orice capriciu: ori e „suverană" peste dorinţele noastre, ori recade în traumă. Dacă aş fi fost în locul tău, i l-aş fi „plantat" pe Alin între picioare din prima noapte, să şi-o tragă unul altuia ca porumbeii până la adânci bătrâneţi. Mă mir că n-au explodat până acum – şi noi odată cu ei.

- *Mi-a fost frică să nu te pierd*, Alin. Am fost geloasă şi pe Cecilia, puţin cam mult, recunosc. Te rog să mă ierţi, Cecilia. N-am înţeles, nu înţeleg nici acum ce e între tine şi Alin.

- Am să-ţi spun – atâta cât pot. Sanatoriul e fieful *Mind Control Ultra One*, adică al psihopaţilor avizi de bani, putere şi plăcere. Ierarhia e foarte labilă, poţi să cazi oricând, să nu mai fii în

graţiile Şefului. Invidiile sunt reciproce, patima dominaţiei se manifestă erotic şi sadic deoarece aici *omul nu înseamnă nimic*. Ştii cum stau recruţii, viitorii soldaţi, în unităţile medicale specializate? Toţi recruţii stau goi: ca animalele. Ascultă ordinele fără crâcnire: păi ăsta-i visul suprem al dominatorilor. Sunt îndopaţi cu narcotice până îşi pierd orice iniţiativă, orice voinţă. Sunt preschimbaţi în cobai. Ei sunt cobaii ideali, deoarece se supun ordinelor ierarhice. Ei, vezi tu, în condiţiile în care Alin ar fi dispărut cu Claudia, aş fi fost decăzută din ranguri şi aş fi ajuns ţinta ranchiunei şi resentimentelor „colegilor". Nu ne suportăm nici între noi, darmite să slujim oamenilor. Înţelege: suntem un fel de Gestapo medical, un CIA al războiului psihotronic. Ce se întâmplă cu femeile decăzute? Te pun între stâlpi. Stai goală, aplecată în faţă, cu mâinile ridicate şi cu picioarele desfăcute. În timp ce unul din masculi ţi-o înfige pe la spate, cel din faţă te biciuieşte peste sfârcuri ca să te zbaţi şi să provoci încântare „trăgătorului". Apoi îşi schimbă rolurile. În neputinţele tale, ceri milă, şi ei ştiu să te facă ascultătoare. Vrei să-ţi spun şi de sclavia în care devii docilă prin electroşocuri aplicate peste părţile intime? Te fecundează toată şleahta. Cu „doze" de bonus oral şi anal. E „Sărbătoarea Afroditei". Devii dronă. Tot ce era omenesc în tine dispare. Eşti *reeducată* atât de crunt că te şi bucuri c-ai devenit păpuşică.

- Îngrozitor! a spus Iulia.

- *Îl iubeşti demult pe Alin*. Nu numai de acum. Nu a fost doar grija pentru cuminţenia Claudiei cea care te-a făcut să te pierzi cu firea, era dragostea, da, eu asta am văzut. Erai nebună de îndrăgostită, de-ţi venea să-l omori. Nu poţi însă să-i mai faci nimic. Domnul locotenent – cel pe care l-ai cunoscut tu – a murit în azil. Cel din faţa ta, cu tot ceea ce a mai rămas din cel de dinainte – în proporţie infimă – e în post-viaţă. Vrei să îl trezeşti la realitatea de dinainte? Vrei să îl umileşti? Nu poţi. Prima dată când l-am văzut se pişase pe el cu sânge, avea urme de „tratament" pe buci şi pe burtă, era parţial decerebrat şi tocmai îl

spălau cu furtunul. O zi a umblat în patru labe, *a fost animal*. Şi asta-i numai ce-a încasat la început pentru fiica ta. A mai încasat apoi şi de la mine – că-l reeducam frenetic şi copios. Am făcut cu el lucruri de care mi-e tare ruşine. Mi-a spus că mă iartă.

- Te-am iertat, Cecilia. Te-am privit direct în inimă. *Nu erai tu pentru locul acela*, i-am zis.

- Zilele mele acolo erau oricum numărate. Sunt *dublă*, Alin. Lucrez şi pentru *Special Mind Service*. O să discutăm mai târziu.

- O să discutăm. Negreşit.

- Ceea ce am făcut cu Alin în casa ta e *un ritual al inocenţei*. M-a eliberat, m-am simţit întrucâtva copilă, puberă, mi-a dat senzaţia că pot să mă răscumpăr. A fost un *catharsis*. Da, ca femeie ai intuit perfect. Am vrut să-i simt bărbăţia în mine, aşa cum *ştiu* că *şi tu ai vrut*.

- Doamne, mi-e aşa de ruşine, ne-a spus Iulia.

- Iulia, te iubesc şi sunt şi foarte atras de tine, i-am spus. Eşti foarte frumoasă. Vreau acum să te linişteşti. Cecilia, te rog să ne laşi singuri o clipă.

- Am spus ce-am avut de spus. Mă duc să văd ce face Claudia.

- Iulia, îmi amintesc că a fost între noi *o scenă fără cuvinte*. A venit vremea să vorbim.

- Spune, Alin.

- Am venit odată aici să o caut pe Claudia. Ea nu era. Erai doar tu. Îţi făcuseşi somnul de după-amiază şi, când am intrat, erai în halat. În cel alb, cu trandafiri. Îţi aminteşti?

- Alin, azi e ziua ruşinii? Că iar mă faci să mor de ruşine.

- Mai ştii ce-ai făcut? Spune.

- M-am apropiat. Mi-am desfăcut cordonul şi te-am lăsat să mă vezi şi să înţelegi.

- De sus până jos pe lăţimea de o palmă, m-ai lăsat să-ţi văd tot.

- Mă execuţi.

- M-ai privit în ochi, ai văzut că sunt fascinat de triunghiul tău negru. Ce s-ar fi întâmplat dacă te-aş fi privit şi eu insistent?

- M-aş fi culcat cu tine chiar acolo, pe loc.
- Şi?
- Ai roşit ca un licean şi ţi-ai coborât ochii.
- Şi ce-am mai făcut?
- Eu m-am încheiat la halat şi tu m-ai privit toată seara sfios ca o fată. Alin, te rog să nu-i spui Claudiei. S-ar putea să nu înţeleagă. Nu vreau s-o fac să sufere.
- N-am să-i spun, fii liniştită. Iulia, îţi cer şi eu ceva.
- Spune-mi.
- Noi doi să ne spunem totul: să fim una în tot ceea ce gândim şi facem. Am adus-o pe Claudia din Sanatoriu: acum trebuie s-o aducem şi din melancolie. Nu vreau s-o pierdem a doua oară.
- Alin, încă ceva: te rog să mă ierţi pentru azi.
- Iulia, suntem în familie. Poţi să mă plesneşti oricând vrei, aşa, pur şi simplu doar fiindcă îţi face plăcere. Îl iau ca pe un gest de iubire. Trebuie să-ţi fac şi eu o mărturisire: să ştii că am visat de câteva ori scena aceea în care mi-ai apărut atunci; şi în vis n-am mai coborât privirea, am coborât în genunchi şi te-am sărutat de nenumărate ori. Din păcate, doar în vis am curaj.
- Alin, orice vis ai avea, am să ţi-l împlinesc. Sunt gata să însufleţesc *orice amintire se va întoarce la tine*.
- Iulia, te rog să nu te mai ruşinezi, să nu mai fi stânjenită: şi tu m-ai rănit cu iubirea, m-ai desfătat în *durerea cea fericită* aşa cum nu credeam să învăţ vreodată.

Iulia s-a făcut mică în braţele mele.

- Iulia, încă ceva…
- Spune, iubitule.
- Aş vrea să-mi faci o favoare. Mi-e un pic jenă. Te rog să mă ierţi dacă sunt prea îndrăzneţ.
- Sunt a ta trup şi suflet.
- Eşti o femeie foarte frumoasă şi sunt un pic intimidat. Să ştii că nu te-am refuzat atunci când am coborât ochii: n-am mai putut suporta frumuseţea fiinţei tale. Îmi pierd minţile când te privesc,

mă pătrunzi cu splendoarea, mă fâstâcesc şi mă pierd. De aceea îmi e foarte greu să-ţi cer asta.

- Alin, dragule, ce e?

- Aş vrea să-mi fii prietenă.

- Iubitule! Ce vrei să fac pentru tine? Spune-mi ce să fac şi-o să fac. M-a luat de braţ şi m-a sărutat: Curaj!

- Trebuie să ştii că nu-mi mai amintesc mai nimic din trecut. Am nevoie de adevăr. De tot adevărul. Trebuie să-mi povesteşti *tot* ceea ce-a fost între noi.

- *Adevărul acela poate să doară*. Rău de tot, ştii? Sunt încă şi alte adevăruri, uluitoare, care-ar putea să ne devasteze. Mai bine să fim cuminţi, s-o luăm cu uşurelul. Ce-ai vrea să fac?

- Iulia iubito, am fost „deprogramaţi" – şi eu şi Claudia. Zbirii ăia nu au ajuns însă la disocierea totală şi la crearea unei noi identităţi – că le-am luat-o-nainte cu fuga. Uite ce-ţi cer: *să fii tu creatoarea noastră*.

- Dragule! Cum?

- Ai putea să ne plăsmuieşti tu din amintirile şi dorinţele tale, după inima ta. Claudia, draga de ea, nu doar că nu mai poate să fie femeie, dar nici nu mai ştie ce e femeia, logodna, căsătoria… numai se joacă. O lume întreagă – pierdută – îşi face în ea încercarea a doua oară! Iulia, creează-ne din nou – după iubirea ta.

- …după iubirea mea…

- Şi eu… aş vrea să mă faci bărbat. Nu ştiu… parcă nu sunt în toată firea.

- Fii liniştit. Dragule! Am să te fac bărbat – asta cu siguranţă. Să nu te-ndoieşti. *Te-am mai făcut*.

Catharsis

Seara pe la 9 am luat cu toţii o gustare în camera mea. M-am tot uitat pe podea la planurile Palatului blestemat. Deocamdată nu-mi venea nici o idee. O ţineam pe Claudia de mână. Pluteam

cu ea, fără gânduri. Cecilia a pus o muzică lină. Era aşa de bine, un bine aproape neverosimil!

- Mama se uită la tine, m-a făcut atent Claudia.

- Dansăm? am privit-o în ochi pe Iulia.

- Dansăm, Alin.

Am condus-o în *ringul de dans al Palatului* şi am strâns-o în braţe:

- E ringul de dans al Palatului. Dansăm printre spectre, i-am şoptit Iuliei.

- Mă vrăjeşti.

Nu am mai spus nimic.

- Alin, mi-ai promis altceva.

- Ştiu. Nu te-ai răzgândit?

- Nu.

- Eşti încăpăţânată.

- Suntem în familie.

- Iulia, eşti o femeie superbă. Până acum nu m-am văzut decât stând în genunchi în faţa ta.

- Şi ai stat. Trebuie acum să se schimbe ceva şi în mintea ta.

- Iulia, mi se taie răsuflarea numai când mă gândesc. Ştii, când ţi-am sărutat tălpile mi se părea că îmi dai viaţă. M-am îmbătat cu fiinţa ta. Da, voi femeile sunteţi făcute să daţi viaţă.

- De mâine săruţi tălpile Claudiei. Nu poate primi de la tine mai puţin decât primesc eu. Şi ea va păşi pe sărutările tale: aşa cum păşesc eu acum.

- Şi ea va păşi…

- Alin, *am nevoie să mă umileşti*. În faţa lor.

Mi-a ridicat mâna dreaptă şi mi-a sărutat căuşul palmei. Am mângâiat-o pe obraz.

- Trebuie să mai negociem un pic. Nu te grăbi, i-am spus.

- Alin!

- Te rog frumos, Iulia. Îmi sare inima din piept şi numai când mă gândesc.

- Hai, spune-mi ce vrei de la mine. Îţi dau orice, a cedat Iulia, grăbită.

- Te rog să mă laşi mai târziu să ţi-l pup.

- Alin, când mi l-ai pupat ultima dată am avut orgasm! Mă înnebuneşti. Transpir de pe-acum.

- Mă laşi să-ţi dau zece pupici pentru fiecare palmă, am deschis eu negocierea.

- Am să tânjesc după aceea după sărutările tale: o să mă chinui.

- Ba nicidecum, fiindcă o să o facem în fiecare zi, toată viaţa.

- Aşa da, a cedat ea râzând încântată.

I-am sărutat mâna:

- Te iubesc, Iulia!

- Şi eu te iubesc, Alin, o ştiu, am ştiut-o de prima dată, şi mai ştiu că acum trebuie să vadă Claudia cum mă plesneşti hotărât peste bucile goale până-mi dau lacrimile!

Ne-am întors la fete. Iulia le-a spus:

- E pregătit.

S-au înţeles deci. Asta ar trebui să fie o uşurare. Am transpirat tot.

- Le-ai spus?

- O vei întineri, mi-a spus Cecilia. O faci de-o seamă cu noi. Hai, nu mai fă mutra asta.

Claudia m-a luat de mână şi m-a aşezat pe canapea în dreapta ei. Mi-a dat un pahar cu apă:

- Eşti emoţionat?

N-am răspuns. Cecilia s-a aşezat pe fotoliul din dreapta canapelei.

- Mă duc să mă schimb, ne-a spus Iulia.

Când s-a întors avea pe ea halatul alb cu trandafiri mari. Parcă era înconjurată în luciri de ape. S-a dus în partea opusă a camerei. A făcut lumina mai mare. Toate trebuiau să fie clare.

Şi-a dat jos papucii. Avea unghiile de la picioare roşu aprins şi degetele, pe care i le mai admirasem, atât de lungi şi sfioase!

Şi-a dat jos halatul. Era complet goală. Nu mai ştiu ce-a făcut cu halatul.

A venit la mine firesc. S-a aşezat în genunchi cu faţa la Claudia. A privit-o drept în ochi:

- Te rog să mă ierţi, Claudia, i-a spus. Pentru tot.

S-a aplecat peste mine până m-a atins cu sânii. I-am pus mâna dreaptă pe spate, am coborât către fund. I-am mângâiat puţin fundul, pe ambele părţi, mi-am odihnit mâna pe el, când am auzit-o pe Cecilia că-mi spune:

- Ce stai? Dă-i la popou!

I-am dat la început câteva pălmuţe absolut neconcludente, că a trebuit să vină Cecilia să mă ajute. A plesnit-o ceva mai serios peste partea dreaptă, apoi m-a privit poruncitor. Am plesnit-o şi eu ceva mai tare peste cea stângă.

- Alin, dacă nu se potrivesc culorile şi nuanţele, o iei şi tu! şi a plesnit-o iarăşi.

- Da` ce? E studiu de pictură? Gata, gata, am înţeles, i-am răspuns.

- Fii atent, mi-a şoptit: cobori palma, îi mângâi blana, îi desfaci uşor buzele, insişti, o plesneşti brusc. Iulia e foarte bine făcută, aşa că o plesneşti *simbolic*, destul cât să-i cutremuri *splendoarea*: dar trebuie să existe totuşi o diferenţă între «pedeapsă» şi «consolare». Alternezi „surprizele” cu alinturile *până se topeşte: de spaimă şi bucurie*.

Apoi a rostit solemn:

- Iulia are cel mai frumos fund.
- Şi noi i-l iubim.
- Iulia e una cu noi.
- Şi noi suntem una cu ea.
- Îi aparţinem trup şi suflet.
- Îi aparţinem minte şi inimă.
- Şi eu sunt a voastră. Cu totul.

Cecilia s-a retras şi m-a lăsat să o plesnesc pe Iulia şi peste „teritoriul" ei. O simţeam pe Iulia zvâcnind şi tremurând ca într-un ritual al amorului. Gemea uşor şi surâdea.

- Nu te opri…

M-am oprit doar când am văzut că e udă toată. Şi eu eram mort de emoţie.

Şi-a ridicat pieptul de deasupra genunchilor mei, rămânând încă în genunchi. S-a înălţat spre mine şi m-a pupat pe gură. S-a ridicat apoi în picioare. Am îmbrăţişat-o, fără să mă ridic. I-am sărutat lung triunghiul negru:

- *Sărut cast*, am spus. Apoi m-am ridicat.

- Pupă şi Claudia, i-a spus Claudia din spatele ei. Te iubesc, i-a spus Iuliei şi i-a dat doi pupici dragi.

Iulia s-a dus să-şi recupereze papucii, halatul. Când a revenit, ne-am îmbrăţişat toţi. Apoi Iulia a luat-o pe Claudia deoparte şi i-a spus:

- De azi înainte Alin doarme la tine. Este bărbatul tău. El e acum stăpânul casei.

Claudia i-a sărit după gât:

- Mami, te iubesc!

Apoi a venit să mă ia în toată fiinţa ei.

A doua zi pe la 9, când am intrat în sufragerie, fetele erau deja acolo.

M-am oprit în spatele Claudiei şi-am sărutat-o uşor pe obraz.

- A nins peste tot cu hormoni, a observat Cecilia.

- Şi-o să mai ningă, i-a spus Claudia.

Claudia s-a întors către Iulia:

- Mama, nu e ceea ce crezi. Sunt virgină şi trebuie să fim puri.

Iulia a făcut ochii mari.

- Nu-i putem lăsa pe zbiri să câştige, am intervenit eu. Claudia nu va fi curtezană, vestală sau preoteasă a perversiunii sexuale – cum au gândit „programatorii" ei. Poa' să-i ia Circul Struţki pe toţi creieraşii din Ultra MK, din Woodstock sau Tavistock.

- Aţi ales – înţeleg – iubirea platonică? a întrebat Cecilia. Nu încetaţi să mă uluiţi.

- Va fi o formă de platonism ceva mai extinsă: măcar până se mai liniştesc lucrurile.

- Aşa da. Eu una m-am liniştit, a surâs Cecilia. *Platonismul extins*, a mai zis. Şi-a început să râdă.

- Mama, îţi sunt aşa de recunoscătoare că l-ai lăsat pe Alin la mine. Îţi mulţumesc mult, mult de tot, i-a spus Claudia Iuliei şi s-a ridicat să o îmbrăţişeze.

- N-am avut încotro, i-a spus Iulia cu o seriozitate solemn prefăcută, privindu-mă cu coada ochiului: n-ai văzut cum m-a „trăsnit" peste buci?

- Nu mi-am putut închipui aşa ceva, a intervenit Cecilia. Am fost şi eu fascinată. Ai văzut, Claudia, cum îi drăgănea Alin poponeţul? a încercat şi ea să mă încurajeze.

- Da, a recunoscut Claudia. Până mai ieri nici eu n-am văzut-o în lumina aceasta. Iulia are fese superbe; şi îi zvâcnesc incredibil.

- Vai, tremuram de emoţie aşteptând fiecare palmă a lui Alin; şi apoi, când venea, le simţeam cum tresaltă: ca apucate, *altfel de cum mi le ştiam*, a spus Iulia râzând.

- Ai observat cum i se zbăteau sânii, a continuat Cecilia să i se adreseze Claudiei, cum îi tresăltau sfârcurile? Parcă dansau.

- Vai, mi se zbăteau în toate părţile şi nu mi se „cuminţeau" decât atunci când atingeau pulpele lui Alin!

- Iulia este superbă, a conchis Claudia în vreme ce eu râdeam mânzeşte.

- Alin a pus-o în valoare. A fost un moment unic.

- Alin, mi s-a adresat Iulia luându-mă de braţ, nu ştiu de ce, dar am impresia că fetele mele ar vrea să mai vadă şi altă dată cum îmi dai la popou. Şi eu aş vrea. Ca să fiu sinceră, n-am crezut că poate fi atât de plăcut. Ce bine e, atunci când crezi că le ştii pe toate, să o iei peste fund! Înainte îmi cedaseră nervii, iar acum am renăscut. Să ştii că sunt la dispoziţia ta oricând, plină de dorinţă, mi-a mai spus, şi m-a pupat drăgăstos.

- Am sesizat că la început ţi-a fost un pic ruşine, i-a spus Claudia. Te-ai uitat la mine şi ai roşit.

- Claudia, te rog să mă ierţi: tu ştii că am trăit atâta timp singure că ni s-a urât; am fost cam autoritară cu tine. Acum am vrut să schimbăm rolurile. Mă gândisem demult, însă una e când gândeşti şi alta când o trăieşti efectiv. De aia mi-a fost ruşine la început, apoi şi ruşinea aceasta s-a transformat în încântare, în libertate şi bucurie. E aşa de obositor să fii stăpâna casei. Acum nu mai sunt.

- Am putea să fim „stăpâni" prin rotaţie, am propus eu.

Iulia a luat mâna Claudiei şi a sărutat-o.

- Mama, ce faci? a încercat Claudia să îşi retragă mâna.

- Claudia scumpo, îmi pare atât de rău că până acum te-am „hrănit" doar cu interdicţii. Te rog să-mi spui sincer: ce ai simţit când m-ai văzut aşa?

- Ţi-am simţit la început dorinţa de a ispăşi – nu mi-era totuşi clar ce, că până acum ai fost perfectă – apoi *parcă făceai dragoste cu Alin*. Am fost puţin geloasă – recunosc – apoi invidioasă – aş fi vrut să simt eu *încântarea suferinţei.*

- Acum că v-aţi clarificat, trebuie să vă spun că o să plec în oraş, a zis Cecilia. Am o urgenţă. Mă întorc într-o oră.

M-am aşezat pe canapea lângă Claudia. Lângă mine s-a aşezat Iulia. Cele două femei mă priveau blând încurajator.

Iulia mi-a luat mâna.

- Te rog să mă ierţi, Alin. Uite, ţi-o spun de faţă cu Claudia. Regret că te-am chinuit. Dacă aş fi ştiut că eşti virgin, că *ai mintea atât de curată*, nu te plesneam atunci chiar aşa, la fundul gol, de faţă cu fetele

- Nu-i nimic. Ne-am jucat. E jocul predării de sine depline, reciproce. Am intrat şi eu în *Cercul fiinţelor neastâmpărate.*

- Dar te-am simţit stingher. Cum te-am rănit, dragule?

- Mi-e foarte ruşine să spun.

- Dacă vreţi să discutaţi ceva intim, eu plec, a intervenit surâzând Claudia.

Am prins-o de mână:

- Te rog, nu.

- Spune, Alin, m-a îndemnat Iulia.

- Nu mi-am imaginat că vei veni goală. Când te-am văzut păşind, unduindu-te, când ţi-am văzut sânii tresăltând, mi s-a tăiat respiraţia. Doamne, Iulia, ai sâni superbi: când am văzut cum mi-i aşezi în poală, am încremenit. Mi se zbăteau *neajutoratele* ca nebunele, îmi părea că o s-o iau razna cu totul. Parcă aveam frisoane, transpir şi numai când îmi amintesc!

- Alin, te rog să mă ierţi.

- N-am ce să iert, Iulia. De fapt ceea ce mi-ai făcut tu e-un privilegiu, însă a fost atât de imens, neaşteptat!

- Credeam că eşti ahtiat doar după picioare şi funduri, a zis Claudia.

- Sunt ahtiat după tot ceea ce eşti tu. Iar în ceea ce-o priveşte pe Iulia, n-am îndrăznit până acum să privesc mai sus.

- *Nu te ştiam atât de sfios*, a spus Iulia.

- Claudia, nu e nimic în tine – şi în femeie, în genere – care să nu îmi placă. Sunteţi făpturi superioare, inefabile.

- Capricioase. Nestăpânite, mi-a spus sărutându-mă.

- Absolut adorabile, am conchis. Iulia, eu sunt cel care trebuie să-şi ceară iertare! Eu te-am rănit. Te rog să mă ierţi.

- A, nu te iert niciodată. Şi neiertarea asta o să mă ţină legată de tine în veci. O să te pedepsesc zilnic, acum şi întotdeauna. Crunt, a spus ţuguindu-şi uşor buzele. Apoi m-a sărutat brusc pe gură. A început să râdă.

Claudia m-a sărutat pe gât. M-am înfiorat de plăcere.

- Iulia, îţi mai cer o favoare.

- Spune, Alin.

- Ai spus că drumul meu către Claudia *trece printr-o mare biserică*. M-am gândit că am putea trece prin ea rapid, cu maşina Ceciliei. Aş vrea să-mi fii tu *domnişoară de onoare*.

Au început amândouă să râdă.

- *Habar n-ai ce-i acolo*, aşa-i? se prăpădea Claudia.

- L-or pălit crunt, i-a răspuns blând Iulia. Apoi m-a privit cu milă nespusă.

O vreme a tăcut.

- Alin, iubitule, nu pot să-ţi fiu domnişoară de onoare. Dar, dacă vrei, o să-ţi fiu *domnişoară de dezonoare*, asta cu condiţia să nu mă mai respecţi la modul ăsta solemn, să mă chinui şi să mă răneşti dulce, să mă jigneşti sfios şi să mă umileşti în fiece zi.

M-am întors către Claudia. Am oftat:

- Claudia, iubito, azi n-am noroc la femei.

- Las c-ai avut o dată şi bine. Ţi-ajunge.

M-a sărutat suveran.

Cecilia s-a întors pe la miezul nopţii.

- Sunt frântă. Nu discut, a apucat să mai spună mai înainte de a se arunca în pat.

Vom răbda până la 9.

E 9.

- E un fenomen general. Toate sanatoriile de boli psihice se lichidează. Nimic nu va mai fi cum a fost.

- Deci nu răpirea Claudiei a declanşat evacuarea? a întrebat Iulia. Nu dispariţia ta, a lui Alin?

- Nu suntem noi aşa importanţi. Buboiul cocea demult. Trebuia să se spargă odată şi-odată.

- Ce se întâmplă de fapt, Cecilia? am întrebat eu. Totuşi, atâta vreme cât vor exista bolnavi psihic, trebuie că vor exista şi spitale.

- E-o normativă generală care impune ca majoritatea pacienţilor să fie trimişi la familiile lor, sau la asistenţa socială: să fie trataţi în regim ambulatoriu. S-au tăiat fonduri, s-au închis secţii, mă rog, totul se-nvârte în jurul banilor.

- Mai avem un răgaz bun atunci – mai înainte ca lucrurile să se reaşeze.

- Nu chiar. Translatarea a mărit dozele. Adrian e „legumă”. Trebuie să-l recuperăm imediat. Nici nu ştiu dacă nu e deja prea

târziu. Alin, plecăm cu maşina. Sunt vreo patru ore de mers – asta dacă conduci tu.

- Nu conduce Alin, a intervenit Claudia.

- Atunci sunt vreo şase-şapte. Tu nu vii, prinţesă, nici Iulia. Plecăm doar noi doi. Mâine de dimineaţă.

- Cu Elena cum e? a întrebat Claudia.

- Nu vreau să vorbesc de Elena acum. Chiar deloc.

- Dar ştii?

- Ştiu.

- Ascultă, Cecilia, de unde ştii de Adrian, dacă până acolo sunt şapte ore dus şapte-ntors? Că doar n-oi fi zburat.

- Am făcut schimb de informaţii.

- Sper că nu m-ai vândut.

- Eşti tâmpit? *Nu valorezi tu atâta*. Gata, scuză-mă, am glumit.

- Cecilia, ce ai făcut? a întrebat-o Iulia îngrijorată.

- Nimic.

- Cecilia, cine eşti tu de fapt? Nici nu te cunoaştem.

- Lăsaţi-o în pace. E *dublă*, am intervenit.

- Sunt *triplă*: *Special Mind Service*-ul joacă întotdeauna la ambele capete. E echilibrul între MK Ultra One şi MK Ultra Two.

- *Dublă*, *triplă*, ce-i asta? s-a uluit Iulia.

- Medicul militar este *agent secret*, le-am lămurit pe Iulia şi pe Claudia. Cum te cheamă, Cecilia?

- Dina.

- Te cheamă Dina? a făcut ochii mari Iulia.

- Da, însă puteţi să-mi spuneţi în continuare Cecilia.

- Dumnezeule, suntem prietene. Am trăit zilele astea cât trăiesc alţii-ntr-o viaţă şi n-ai putut să ne spui numele tău adevărat?

- Da` ce? pe Alin îl cheamă Alin?

- Opriţi-vă! Gata.

Aproape că am strigat. Fetele au făcut ochii mari către mine.

- Cecilia este de-a noastră, am spus, iarăşi calm.

- Alin a luptat în aviaţie; acolo toţi sunt spioni, a spus Cecilia.

- … „a luptat”? a întrebat Iulia.

- Noi suntem în război şi în timpurile de pace, i-am spus; şi am luat-o de mână. Iulia iubito, trebuie să ai încredere în ea. Altă cale nu e. Nu mai gândiţi, Iulia, Claudia: întrebaţi-vă inima.

- Alin, ştii că trebuie să respectăm procedurile.

- Ce le-ai dat în schimbul locaţiei lui Adrian?

- Le-am spus că te ţin la mine acasă, că ţi-am câştigat încrederea, că te joc pe degete.

- Două treimi din ce-ai spus e-adevărat, am râs eu. Aş putea să vin la tine acasă şi totul ar fi perfect.

- Şi mai ce? a vrut să ştie Claudia. Ce le-ai mai spus?

- Că de tine nu ştiu nimic. Oricum, tu eşti „prada de război” a lui Alin. Aş fi respectat asta, chiar dacă am fi fost adversari.

- Fetelor, fără Cecilia n-aş fi făcut ce-am făcut. Nu numai inima e cea care-mi spune să am încredere, dar este – nu ştiu cum să va spun – o *conştiinţă mai înaltă* care veghează şi-mi spune, mă încredinţează. Şi-apoi sunt mort după voi toate: suntem una, vă amintiţi?

- Alin, suntem legaţi pentru totdeauna. Dacă ţi-aş face vreun rău, mie mi-aş face: simt cum rezonăm. Tot ce îţi fac ţie mi se întoarce.

- Şi eu simt. Te-am simţit de prima dată.

- *Suntem mai mult decât suntem.*

- *Suntem mai mult decât suntem*. Am fost şi vom fi, am spus, şi am mângâiat-o pe spate. Nu putem acum să mâncăm ceva? m-am întors către Iulia.

- Da, da… şi-a revenit ea. Mă iertaţi: tremur toată.

Palatul gândirilor remanente

Dimineţile funcţionez pe pilot automat, aşa că sunt de acord cu tot ceea ce mi se spune.

- De data asta conduc eu, mi-a spus ferm Cecilia.

Nu era vorba despre maşină, pe care deja o conducea cu suta la oră. Trebuia să-l recuperăm pe Adrian, viu şi conştient, însă pentru asta mai întâi trebuia să facem o recunoaştere discretă a locurilor şi o incursiune invizibilă în casa conspirativă în care era sechestrat.

Nu era suficient să-l scoatem pe Adrian: trebuia s-o facem fără să lăsăm urme şi, mai ales, fără să lăsăm morţi. Trebuia să-i „convingem" cumva însoţitoarea să ne slujească. Dacă era o „scârbă" trebuia s-o drogăm – chiar cu narcoticele cu care era îndopat Adrian. Cam ăsta era planul.

Eram amândoi în tunici albastre, eu aveam pistolul, Cecilia o trusă cu seringi deja umplute. Aveam nevoie doar de puţină şansă, atâta tot.

Şi am avut-o din plin. Cel puţin la început.

Am aşteptat întunericul. Dacă vrei să supravieţuieşti în lumea asta, întunericul trebuie să-ţi fie prieten.

Cecilia se uitase pe ziuă cu binoclul. Acum verificam interioarele privind prin toate ferestrele accesibile.

- Intrăm pe uşa din faţă, mi-a spus la un moment dat Cecilia. Înăuntru nu e decât Flavia. Flavia e fată bună.

- Şi dacă nu cooperează?

- Eu sunt o fată rea.

S-a dus la uşă, a sunat. Eu stăteam ascuns la vreo doi metri.

- Cecilia!

- Flavia, putem intra?

- „Putem"?

Am ieşit din ascundere. Am intrat.

- Ce faci aici, Cecilia? Ştii că nu ai mandat. Dacă o să se afle că ai venit fără permisiune, o s-o păţeşti.

- Nu e nici o problemă. O să ucid pe oricine ar putea face să se afle.

- Nu e nevoie să-mi vorbeşti aşa. Mă sperii, Cecilia. Te rog, nu ţi-am făcut nici un rău. N-am să spun nimănui că ai venit să-l vezi.

- N-am venit să îl văd: am venit să îl iau. Chiar acum.
- Cecilia, ai milă!
A căzut în genunchi.
- O să mă omoare! Pe Elena au omorât-o.
- Ce spui?
- Injecţia finală. A primit o supradoză.
- Ai de ales, Flavia: ori vii cu noi, ori facem să pară atac şi te lăsăm drogată.
- Vin cu voi.
- Înscenăm noi ceva. Hai să-l luăm pe Adrian.
- Doarme. Vă conduc.
Dormea, dar nu de oboseală.
- E praf, a spus Cecilia. Ce i-ai dat?
Flavia i-a zis câteva nume, îmi imaginez de narcotice, dar n-am reţinut nimic.
- Îl luăm pe sus.
L-am luat cu Flavia. L-am urcat în maşină, în spate. Ne-am întors. Cecilia i-a luat medicamentele, eu am rupt nişte scaune, am mai dat cu picioarele, am ieşit şi am spart uşa pe dinafară. Apoi am plecat cu maşina înapoi. Când am ajuns, era dimineaţă.
L-am culcat pe Adrian pe canapea în *camera planului*, Flavia a rămas să doarmă într-un fotoliu, Cecilia la Iulia, eu la Claudia. Am dormit până la prânz. Când am ajuns în *camera planului* am constatat că Adrian era dus. Deschisese ochii, dar privea în gol.
- E zombi, am constatat sec.
- Trebuie cumva să-i trezim simţurile, a spus Cecilia. Să-i stârnim sensibilitatea.
- Poate să-i *rănim* sensibilitatea.
- Spune-i şi-aşa. Un pic de violenţă nu strică, mai ales când e vorba s-o faci pentru o cauză bună.
- Ce-ai pus la cale?
- Îl ştiu bine pe Adrian. Plesneşte de deştept. Şi e extrem de sensibil. Spune-mi, Flavia, nu cumva i-au arătat-o pe Elena *disecată*?

- Doamne, de unde ştiţi? I-au disecat-o în faţă. L-au torturat doar obligându-l să o privească. Ştiau că o iubeşte.

- Ai văzut tu?

- Am auzit.

- De unde?

- Nu ştiu, tot spitalul se apucase să murmure. Vanessa a văzut. Ea mi-a spus.

Cecilia a stat şi a reflectat. Mi-a spus:

- Alin, am nevoie de voi. Facem o reconstituire.

- O, nu, te rog. Nu mai intru în scârnăvia aia. Mi-a ajuns pentru 200 de ani.

- Nu te-am rugat asta. *Nu ţi-am cerut să fii tu*.

- Dar cine vrei tu să fiu?

- Aurelian Drăgaica-*Dumnezeu*.

Am rememorat irespirabilul. Întreaga scenă era înspăimântată. I-am spus Ceciliei:

- Mai ai nevoie de Claudia şi de Elena.

- Uite-o aici pe „Elena".

Şi-a arătat către Flavia.

- Cecilia, te rog, nu! a strigat Flavia.

- N-ai să păţeşti nimic. Ai statura Elenei, părul la fel de lung. Aşează-te în genunchi. Aşa. Acum stai în patru labe. Alin!

M-am dus la ea, am luat-o de păr cu mâna stângă, i l-am făcut fuior.

- Flavia, am să te trag de păr. Prinde-mă cu ambele mâini de mâna stângă: nu vreau să ţi-l smulg din cap. Apoi, când încep să merg, după doi metri îndrepţi genunchii şi te laşi târâtă. Poţi să te zbaţi, dar nu ţipi: eşti ca hipnotizată. Ai înţeles?

Am tras-o aşa până la uşă. Tocmai atunci a intrat Claudia:

- Alin, ce-i faci?

- Şi ţie trebuie să îţi fac la fel.

I-am explicat planul.

- Şi dacă nu merge?

- Avem şi planul B. Continuarea acţiunii, i-a răspuns Cecilia în locul meu.

Am înţeles că soarta mi-a fost pecetluită de la-nceput.

Iulia a căutat ceva care să semene a reverendă. A găsit un fel de pardesiu subţire şi lung. Pe mine era aproape mulat. Asta e.

Am plecat eu, Claudia şi Flavia, Cecilia, Momâia. Iulia a rămas acasă.

Am ajuns la Casa de fier, am parcurs coridoarele, am ajuns în Pavilionul rotund.

Am dezbrăcat Momâia complet. Nici n-a icnit. Am aşezat-o aşa cum era. S-a prăbuşit în aceeaşi poziţie. Asta m-a îngrijorat puţin, dar mi-a dat şi speranţă: era ca un tipar.

- *E viu*, a şoptit. Nu mie, cuiva.

- Cine? l-am întrebat. Cine e viu?

- *Palatul*.

Ochii lui *priviseră spaima*. Acum s-au întors să privească golul.

Cecilia i-a dat Flaviei ultimele indicaţii. I-a spus şi Claudiei, care la vremea aceea fusese parţial sedată.

Cecilia a declanşat scena. A schimbat un pic poziţiile, pentru ca Adrian sa vadă totul: absolut totul.

Claudia şi Flavia au luat-o la fugă. S-au prăbuşit. Cecilia s-a repezit la ele. Le-a ciupit – s-a prefăcut că le face injecţie. Ele au rămas să se mişte lent pe podea. Cecilia a dezbrăcat-o mai întâi de Flavia de halatul alb, apoi de hainele de dedesubt. Claudiei nu trebuia să-i ia decât cămăşuţa galbenă. Când amândouă au fost complet goale, le-a lăsat pe podea. S-a uitat la mine. S-a închinat, s-a aşezat pe burtă cu faţa într-o parte. Am păşit eu solemn, apăsat. Am ajuns la fete. Eram cu spatele la Adrian. Le-am apucat de păr. M-au prins şi ele de mâini şi aşa am plecat, eu târându-le şi ele zbătându-se, şi poate că m-aş fi plimbat cu ele până la adânci bătrâneţi, toată povestea, şi până în ziua de azi, dacă n-aş fi primit un şut în fund.

Le-am scăpat pe fete din mâini. N-am reuşit să mă-ntorc bine şi am mai primit un şut, chiar în mândrie. Nu mai ştiu ce-am făcut, m-am prăbuşit ca secerat.

Am apucat să-l văd lângă mine, la fel de secerat, pe Adrian, care se plângea acum de *aceeaşi problemă*. Deasupra noastră stătea Cecilia, dură, necruţătoare. O vreme nu mai ştiu ce a mai fost. Cred că luasem şi una în cap.

Cariera mea de Dracula - Dark Vader - Drăgaica a luat sfârşit cu botu-n ciment.

Să zicem că au trecut 200 de ani. Lângă mine este Claudia – îngrijorată – cu cămăşuţa galbenă delicioasă. Îmi ţine o mână pe frunte şi una pe mândrie. De-a dreapta mea stau Adrian şi Cecilia – în poziţii gemene cu noi doi.

Ce bine c-au venit şi băieţii! Radu şi Sofian sunt chiar în faţa mea. Fetele nu-i văd, că stau cu spatele la ei. Camarazii mei sunt echipaţi în combinezoanele negre de zbor şi se pregătesc de misiunea de noapte.

- Aşteptaţi! Vin şi eu. Numai să mă echipez.

- Ce să vii? îmi zice Radu. Nu vezi că eşti fleaşcă?

- Eu sunt comandantul, le-am zis. Vă ordon să mă luaţi.

- Nu mai eşti comandant. *Nu eşti de-al nostru*, mi-a spus Sofian cu tristeţe. Şi nici n-ai fost.

- Eşti doar un egoist damblagit; înfumurat şi naiv. N-ai fost de-al nostru şi nici acuma nu eşti, îmi spune Radu. Eu sunt acum la comandă.

- Ba am fost, îmi pun pielea oricând pentru voi!

- Alin, caută în inimă, îmi spune Sofian.

- Ce să caut? Ce să caut?

- Dacă nu cauţi în inimă, caută în pământ. Nu te mai putem aştepta aici. O să te aşteptăm sus, mi-a spus Sofian la sfârşit şi-a dat să se-ntoarcă.

- Nu pentru că ai merita. *În amintirea vechilor vremuri*, m-a terminat Radu.

- Am să mă schimb, băieţi. Ştiu, n-am fost niciodată ca voi. N-am putut fi. Nu am nevoie decât de puţin timp.

- Timpul s-a terminat.

Am privit lung, tot mai lung după ei.

- O să te-aştepte, Alin, nu-ţi fie teamă. Vor fi în fiecare an, în ziua pe care o ştii, deasupra Munţilor Făgăraşului.

Recunosc glasul lin. Nici nu mai trebuie să mă întorc. Este Maria Orsici.

- Nu-mi pasă dacă eşti reală sau nu, îi spun. Eşti atât de frumoasă, nespus.

A surâs blând, suveran:

- Nici mie nu-mi pasă dacă sunt reală sau nu. Important este că sunt cu tine, aici…

- Ce bine este să fim cu toţi împreună.

- Alin, mai am un cuvânt pentru tine.

- Spune-mi-l.

- *Nu-ţi risipi îngerii*!

- Alma! am auzit din dreapta. Era Adrian. Privea fix la ea.

- Alin, vino pe calea mea. Trebuie să te umpli de durere. E multă durere aici, şi trebuie să fii prieten cu ea – să o iei pe toată în tine.

- Durerea? – o veche prietenă.

- Simte vibraţiile, păstrează-le sfâşierea. Ceea ce-a fost, va mai veni. Toate pumnalele ce te-au străpuns odinioară se vor mai întoarce o dată să te străpungă. Aici nu supravieţuieşte decât *cel veşnic rănit*.

- Ce vrei să fac?

- Fii rănit de durere, fii rănit de dragoste. Urmează-mă. E calea de aur. Nu te îngrijora să auzi ţipete.

Când m-am uitat împrejur pereţii se scăldau în valuri de sânge şi de rubin. Coridorul era ca o staţie cosmică, valurile nu se supuneau gravitaţiei terestre, ci se răsuceau doar pe pereţi. Podeaua era ca de argint. Am privit atent. Atunci am văzut pe pereţi umbrele strălucitoare. La început erau ca un sânge negru,

apoi sângele negru se iriza, se preschimba în cărbuni ce mocneau, apoi în cărbuni aprinşi, până deveneau rubin pur asemenea fulgerului.

Maria Orsici a plecat spre Casa de fier pe vechiul nostru drum. „Vechile noastre cărări", am gândit – parcă aşteptau să mai fie odată călcate.

Am plecat toţi după ea. Am văzut pe geamul orb al Pavilionului rotund Banchetul hopliţilor. Pereţii erau ca de noroi – sângele însuşi devenea un noroi închegat. Hopliţii terminaseră demult bucatele şi acum îşi devorau propria carne. Auto-canibalismul e o invenţie a timpurilor noastre. Modernismul e auto-canibalism. Auzisem cândva de un proiect al insomniei provocate prin gaz narcotic. Opera NKVD-ului. Se pare că subiecţii se auto-devorează. După zece zile de nesomn îşi sfâşie grăsimea de pe muşchi, apoi carnea, organele, şi le mănâncă. Îşi smulg apoi unii altora viscerele, testiculele, rămân fără urechi, fără buze… Compasiunea însăşi e psihopată. Nimic omenesc din tot ceea ce ajunge aici nu mai pleacă. Cina aceasta în atmosferă de gaz e gaura neagră a omenescului, sfârşitul bestial al umanităţii.

- Să vă spun o poveste, le-am propus prietenilor când am ajuns în maşină. S-a făcut un experiment cu şoareci albi. Fiecare şoarece a fost izolat. Li s-au pus două boluri: unul cu lichid narcotic, unul cu apă. Şoarecii au fost în prealabil drogaţi. Toţi şoarecii au continuat să se drogheze, au devenit absolut dependenţi de narcotic, nu şi-au mai revenit niciodată.

Şi s-a mai făcut un experiment. S-au pus într-o cuşcă imensă, la un loc, o mulţime de şoareci. Aveau locuri de joacă, aveau unde să zburde şi să se-ntindă. Li s-au pus, la fel, două boluri – unul alimentat cu drog, celălalt cu apă curată. Şoarecii au fost iniţial drogaţi. După o vreme însă, s-a constatat că şoarecii se sprijineau unii pe alţii să iasă din starea aceasta şi, după o vreme n-a mai băut niciunul narcotic, ci toţi din apa curată.

- Ce vrei să spui? m-a întrebat Adrian. Încă vorbea cu dificultate.

- Că trebuie să rămânem uniţi.

- Ţi-a spus ea.

- Maria Orsici.

- Alma. N-ai fost una cu ei. Nu eşti din acelaşi aluat. Au plecat. N-o să mai vină. Punct.

Cuvintele lui Adrian m-au pus la pământ. Am început să plâng, am devenit apatic. Nu ştiu cum am ajuns în Casa Iuliei, cum am fost aşezat în pat. Am adormit pentru totdeauna.

Partea a treia

Orfeea

Die Gedanken sind frei

M-am trezit pe la prânz. Eram în patul Claudiei. Aveam doar bluza de la pijama. Iulia stătea aşezată pe pat şi îmi ţinea în mână mândriile. Mă mângâia uşor. Apoi le-a lăsat, a tras puţin pătura deasupra, m-a mângâiat pe obraz. S-a ridicat şi m-a sărutat pe frunte. A ieşit. N-am putut schiţa nici un gest. O priveam, dar ochii mei treceau dincolo de ea, adânc în negurile trecutului.

A intrat Claudia. S-a aşezat lângă mine. Mi-a tras uşor pătura, m-a răsfăţat vreme nedefinită. Se trezeau şi mă trezeam şi eu. A sărit să mă sărute pe buze:

- Iubitule!

Am strâns-o în braţe. Ochii mei se întorceau din timpuri şi se concentrau asupra ei.

- Eşti atât de frumoasă! Am început să plâng.

- Nu plânge, Alin, sunt aici.

- Te rog să mă ierţi, Claudia. De acum înainte o să fiu un om bun.

- Ce vorbeşti? Nu e nimic, nu mi-ai făcut nimic. N-am de ce să te iert. Linişteşte-te.

M-a strâns la piept.

- Eşti ca o mamă acum.

- Îţi sunt mamă, soţie, iubită, soră, fiică. Sunt a ta.

M-am ridicat. Am stat pe marginea patului. Am continuat s-o sărut.

- Claudia, i-am spus, şi-am continuat să o sorb în propria fiinţă.

- Da, Alin, ce este?

- Ridică-te un pic.

S-a ridicat în picioare. Am încercat să-i dau jos pantalonii. Era complicat. Şi i-a dat jos singură, apoi chiloţeii. Am sărutat-o lung pe burtică, mi-am cufundat obrazul, i-am simţit puful, minunea delicată, i-am sărutat triunghiul castaniu, m-am îmbătat de parfumul zânei mele supreme.

Iulia ne-a găsit aşa, strâns îmbrăţişaţi:

- Şi-a revenit?

- Şi-a revenit. Îşi mai revine încă.

S-a aşezat lângă mine. M-am întors către ea. M-a sărutat pe gură, apoi m-a strâns în braţe:

- Ce e cu el? a întrebat-o pe Claudia.

- E bine, mamă, e bine. Nu te nelinişti.

- Alin, fac orice-mi ceri. Sunt a ta, mi-a spus Iulia. Amândouă suntem ale tale.

- Orice?

- Orice, absolut orice. Vai, eşti aşa de serios. Spune-mi ce să fac şi-o să fac.

- Aş vrea să te ridici.

- Alin!

Claudia a privit-o ferm:

- Mamă!

S-a ridicat. Am observat că poartă halatul cu trandafiri roşii. Claudia i-a desfăcut cordonul, a despărţit apele. A sărutat-o lung sub pântec.

- Claudia!

Apoi m-a sărutat repede pe gură.

Am sărutat-o şi eu pe triunghiul negru, până la incandescenţă, mi-am cufundat obrazul în pântecul ei în timp ce-o strângeam de mână pe Claudia.

- Iulia, te rog să mă ierţi. O să mă schimb, o să devin un om bun. O să vezi. Voi două sunteţi viaţa mea.

- Alin, dragule! Ce are? a întrebat-o pe Claudia.

- Totul e bine, totul va fi bine, mamă, i-a spus în timp ce ne sărutam pe gură şi pupam amândoi cel mai cald pântec al tuturor veacurilor.

Cecilia ne-a găsit întinşi în pat: Iulia la mijloc, eu şi Claudia de-o parte şi de alta sărutându-ne, venerând pântecul ei miraculos.

- Văd că şi-a revenit, le-a spus.

- Nu ştiu ce a păţit, că ne tot cere iertare, i-a spus Iulia cu îngrijorare în glas.

- *Îşi cere iertare că există*, a răspuns Cecilia sec.

- Ce spui? a ridicat capul Claudia.

- Are *sindromul supravieţuitorului* – se simte vinovat că a supravieţuit. E clasic. Nu vă faceţi probleme. Aşa păţesc toţi.

- Nnnu… mai eu, am contrazis-o cufundându-mă în pădurea neagră de sub revărsările furtunilor castanii. Şi mi-au dat lacrimile.

- Eşti un tâmpit. Hai, scoală de-acolo: nu-ţi mai plânge de milă.

- Eu i-am ucis.

- Cum?

- I-am ţinut în poziţiile iniţiale mult prea multe clipe. Lucru fatal, absolut antitactic în zona de luptă. Au făcut manevre de evitare târziu, n-au mai putut evita unda ucigătoare.

- Ce fel de undă, Alin?

- Nu ştiu care este natura ei. Poate fi o undă mentală, sau pulsaţia unui aparat care poate intra în rezonanţă cu creierul. În tot cazul, vibraţia ostilă s-a insinuat în minţile noastre şi a făcut ravagii: am pierdut controlul nu numai asupra avioanelor, ci asupra propriilor trupuri – destul – câteva fracţiuni de secundă – pentru ca totul să se sfârşească în catastrofă.

- A fost un atac surpriză. Nu aveai de unde să ştii. Nu puteai să îl contracarezi. Nu trebuie să te simţi vinovat.

- Ba sunt. Mi-au spus-o chiar ei.

- Cine?

- Băieţii.
- Care băieţi?
- Ei.
- Când te-ai întâlnit cu ei?
- Ieri. Au venit în Sanatoriu. Adrian poate să îţi confirme.
- Adrian? Mă rog. Şi ce-au zis?
- *Că n-am fost de-al lor*.
- Nu înţeleg. Ce are asta…
- Nu ştiu cum să-ţi spun. Între ei era o relaţie de fraternitate, de empatie: se simţeau, gândeau la fel, cred că *erau pe aceeaşi frecvenţă*. Eu am fost de când mă ştiu un singuratic, am făcut eu eforturi să intru în comuniunea lor, însă n-am reuşit decât să le fiu un camarad corect, nu mai mult. Eu eram comandantul, şi asta a refăcut distanţa.
- Şi ce-are empatia cu prăbuşirea?
- Cred că unda ostilă l-a lovit mai întâi pe Sofian, sau poate numai pe el. Şi s-a propagat în minţile celorlalţi prin simpatie – prin rezonanţa empatică a relaţiei lor. Creierul lor era pe aceeaşi lungime de undă când i-a virusat unda. E ca un fel de o *contaminare*.
- Alin, nu tu eşti vinovat de moartea lor.
- Ba da: am dat comanda să stea ca raţele pe un singur rând.
- Baza a dat ordinul, tu doar ai confirmat, mi-a spus Iulia: am ascultat înregistrarea, i-a spus Ceciliei. Şi la un moment dat le-ai spus să se ascundă care-ncotro. Dar de ce să se ascundă – când nu ştiau ce-i va lovi?
- Băieţelul meu scump, m-a mângâiat Claudia.
- Adică dacă te loveşte o undă de-aia şi noi te iubim, o să cădem toate ca muştele? a raţionat Cecilia. Hm. Empatia dăunează grav sănătăţii.
- Nu mă iubiţi, vă rog să nu mă iubiţi!
- Prea târziu, mi-a spus Claudia şi s-a repezit să-mi strivească buzele în sărut.

- Mă duc să vorbesc cu „Baza”, ne-a spus Cecilia, eventual să-i dau un picior în gură.

- Venim şi noi, i-a spus Iulia. Numai să ne îmbrăcăm. Te poţi baza şi pe picioarele noastre.

- S-a trezit Fleaşcă? ne-a întâmpinat Adrian.

- Aşa mi-a zis şi Radu, le-am spus fetelor: că sunt fleaşcă.

- Cine? a vrut să ştie Cecilia.

- Unul din Lyncşi, i-a răspuns Adrian.

- Ce tot aiurezi tu acolo? l-a repezit Cecilia. M-aţi zăpăcit cu „întâlnirile”. Vorbeşte coerent, de preferinţă în propoziţii cu subiect şi predicat.

- Voi n-aţi văzut, că eraţi întoarse cu spatele. Am văzut doi adolescenţi îmbrăcaţi în combinezoane negre de zbor, cu căşti integrale în mână, cu mănuşi lungi atârnând. S-au conversat un pic cu puştiul aici de faţă, apoi au plecat. Cred că i-a adus Alma.

- Cine e Alma? l-a întrebat Cecilia.

- Maria Orsici, i-am răspuns eu. Apoi am descris sumar trăsăturile ei fine, am spus cum era îmbrăcată, am vorbit de blândeţea şi pacea pe cale le iradia din toată fiinţa ei. Adrian m-a confirmat întru totul.

- Cum de noi n-am văzut-o? s-a întrebat Claudia.

- Era lângă băieţi. Iar voi eraţi cu spatele la ei, preocupate să ne „grijiţi”.

Claudia a reînsufleţit întrebarea:

- Cum de n-am auzit-o?

- Poate din cauza locului. Sanatoriul e straniu, s-au petrecut lucruri îngrozitoare, se mai petrec. Cred că au vorbit direct în mintea noastră: intenţionau gândurile către noi şi noi le intenţionam pe-ale noastre direct către ei, a spus Adrian.

- O nălucire, a spus Cecilia.

- Am mai avut viziuni in timp ce ne întorceam acasă: pe coridoare, i-am spus. De ce nu accepţi că poate fi o formă de energie sub care se manifestă o persoană adevărată? Ca şi

spectrele băieţilor. Doar institutul e orientat spre controlul minţii şi insinuarea vibraţiei gândurilor! Poate fi o înşelare intenţionată, o halucinaţie, un experiment, sau o vibraţie remanentă, de ce nu accepţi că orice e plauzibil?

- Nu ştiu ce e, dar e! a întărit Adrian.

- Şi, mă rog, ce ţi-a zis? s-a întors Cecilia din nou către mine.

- Maria Orsici? Mi-a zis *să nu-mi risipesc îngerii*.

- Bine. O să-i spunem „Maria Orsici" printr-o convenţie iniţială: mai încolo vedem noi ce e, cine e. *Să nu-ţi risipeşti îngerii?* Asta ce mai e?

- Nu ştiu, chiar nu ştiu.

- Singurele *îngeroaice* pe care le văd sunteţi voi, a spus Adrian.

- Poate că ne-a spus să ţinem aproape, am propus eu.

- Puştiule, astea trei erau *mai aproape decât aproape*, crede-mă: când zăceai ca o piftie decerebrată, ţi-au grijit mândreţile ca pe sfintele moaşte! A fost *pelerinaj aspru*, măi frate.

- Vezi să nu-ţi „grijesc" eu, acum, mândreţile. La sanatoriu abia mi-am dat drumul, l-a repezit Cecilia.

- Mă femeie, dar aprigă mai eşti! Ştiu că eşti înamorată de el, respect asta, păstrez distanţa.

- Toate suntem îndrăgostite de el, i-a spus Iulia matern.

- Mai bine te-ai gândi la Elena, s-a calmat Cecilia. Vreau să ştiu în detaliu tot ce s-a întâmplat.

Adrian s-a surpat în sine. A lăcrimat pierdut:

- O iubesc, ce să se mai întâmple?

- Adică n-a murit?

- Ba a murit. Şi-o iubesc şi-aşa moartă.

- Drăguţule! am auzit un glas.

Flavia a început să existe.

- Adrian, uită-te la mine! i-a poruncit Cecilia. De unde ştii că Elena a murit cu adevărat?

- Am văzut-o. M-au silit să asist la video-autopsie. Am văzut cum i-au azvârlit pe o tipsie inima: bătea încă! Pulsaţia ei s-a

stins crispat, ca o agonie. Am şi acum tremurul inimii ei în tâmple.

Flavia l-a îmbrăţişat matern:

- Şşşt! Linişteşte-te. Linişteşte-te.

- Adrian, eşti un prost! i-a strigat Cecilia direct în obraz. Ce spui tu nu există. Ţi-au *indus* imaginile: în realitate nu poate fi aşa ceva. Crede-mă, sunt medic.

- Adevărat? a făcut Adrian ochii mari.

- Sunt *gânduri şi amintiri induse*, vibraţii ale unor evenimente străine, petrecute cu alţii sau contrafăcute, care ţi se apropriază prin sugestie. Vechiul truc. Blestemaţii!

- Ajută-mă s-o găsesc, Cecilia! Şi am să merg cu tine până la capăt, am să te însoţesc şi-n iad; o să sfărâmăm iadul.

- Cred că trebuie să facem o incursiune în iad ca s-o găsim. Mai pe urmă vedem noi cum s-o scoatem de-acolo de unde e.

- În primul rând trebuie să asigurăm însă locul acesta, a zis Flavia. Nu sunt în siguranţă, a mai spus, şi-a arătat cu bărbia spre mine şi Claudia.

- De asta o să mă ocup eu, i-a spus Cecilia.

- Ce ai de gând? a întrebat-o Adrian.

- Simplu: vă vând.

- Cum?

- Vă vând pe tine şi pe Flavia. Vă dau la schimb cu Alin şi Claudia.

- Eşti tot mai drăguţă, a pufnit Adrian. Şi cum, mă rog, ai să faci asta?

- Am să spun că v-am recuperat cu ajutorul Mossad-ului din mâinile celor care v-au răpit. Am să mă asigur că vă veţi relua funcţiile, ocupaţiile. Am nevoie de voi *înăuntru*.

- Şi cu ei ce se va întâmpla?

- Mă voi impune în mod absolut cert şi în problema aceasta. Alin este şi va rămâne al meu. Preocuparea, sarcina mea. Am să pretind continuarea modelării supravegheate pe care am iniţiat-o.

Alin încă e o mare ameninţare pentru ei. Dacă ar fi fugit cu Claudia atunci, aş fi fost terminată, nici nu ştiţi!

- De ce sunt o ameninţare? că nu ameninţ pe nimeni, am intervenit.

- Datorită *Programului Melchisedec*. Va trebui să-mi folosesc tot talentul ca să-i conving de insignifianţa sa. Când *Programul Melchisedec* va fi clasificat ca nesemnificativ şi aruncat pentru totdeauna în arhiva *Proiectelor negre*, Alin nu va mai însemna nici el nimic, pentru nimeni, şi va putea răsufla liniştit, a lămurit Dina asistenţa uimită.

- Mersi, i-am zis. Eşti foarte drăguţă.

- Pentru nimic.

- Ce facem cu *pustiitorii minţii*? a întrebat Adrian.

- *Clericii*, am lămurit fetele. Cei ce folosesc unde ostile ca să producă încetinirea ritmului cardiac sau dereglarea minţii, sau emit vibraţii ce provoacă vertij, halucinaţii, afectarea aurei energetice a sufletului şi a trupului.

- Bunicii mei au supravieţuit lagărului de exterminare. Aveau un cântec de revoltă: „Die Gedanken sind frei" – „Gândurile sunt libere". Nimeni, absolut nimeni nu poate ştii ce gândeşti, în afara situaţiei în care vorbeşti sau te exprimi gestual. Aşa e imnul.

- Putem emite în orb mesajul Domnului Locotenent Comandor, am propus.

- Ce mesaj? a întrebat Adrian.

- Chemarea la comuniune iniţiată de Locotenentul Comandor Mihai Partoş – „Zăganul". E o descoperire fermă a atitudinii de luptă, parte a *Programului Melchisedec*. Aşa putem contracara MK Ultra One.

- MK Ultra One?

- Mind Kontrol Ultra One – condusă de Aurelian Drăgaica-*Dumnezeu,* a precizat Cecilia. Iulia, am nevoie să-l conduci pe Adrian cu *unitatea de date* să vadă ce se mai poate scoate de-acolo!

- Mergem mâine la prima oră. E iar de serviciu domnul Ion.

- Alin, ce e chemarea la comuniune? m-a întrebat Claudia.

- Declaraţia solemnă a atitudinii noastre. Concepută de Domnul Locotenent Comandor. El mi-a fost primul mentor. Mi-a spus: „Consideră că deja ai murit, şi nu te vei mai teme de moarte. *Morţii de bunăvoie* nu pot muri – sunt invincibili, mai tari ca iubirea, speranţa şi moartea." Asta mi-a fost iniţierea în Corpul Aerian Militar al Râşilor Negri, Aviaţia de Asalt. Regimentul 93, Forţele Aeriene Române – sau ceea ce-a mai rămas din ele.

Ştii, Claudia, cum e atunci când nu-ţi mai pasă de riscuri, de consecinţe, de nimic din ceea ce-i dincolo de strălucirea înfiorată?

Gândurile acestei străluciri pătrund pretutindeni, ele fiind nepătrunse. Înveţi atunci cum să faci în aşa fel să nu îţi fie depistată poziţia. Înveţi cum să fii ecranat, cum să-ţi ascunzi gândurile şi emoţiile în perdele de ceaţă, cum să faci ca identitatea ta să rămână ascunsă – să nu ţi-o dezvălui decât atunci când deschizi focul.

Oameni fără trecut, suntem asemenea Preotului Melchisedec: fără tată şi fără mamă, fără spiţă de neam, fără început al zilelor şi fără sfârşit al vieţii, necircumscrişi în spaţiu şi timp, zburând pe aripile harului, una cu libertatea. Fără identitate, ierarhie văzută, invulnerabili la slavă, ocară, sau tăcere resentimentară; venim din moarte cu pulsaţia determinării definitive.

Chemarea noastră e oarbă: nu ştim cine aderă la unitatea noastră, cine o reneagă, cine trădează. Organizaţia e fără formă: e invincibilă. Atât de secretă, că nici nu există. Ascunsă la vedere – publică şi imperceptibilă - e atotprezentă. Inexistentă, e atotputernică. Alcătuită din oameni care poate nu s-au mai întâlnit niciodată, dar care se recunosc instant. Nu ştiu cum să explic: Domnul Locotenent Comandor a spus că e o harismă. Da, exact aşa a intitulat-o. E o harismă, ceva suprasenzorial şi supramintal prin care ştii în mod absolut, fără tăgadă, fără urmă de îndoială, că eşti parte a conştiinţei acestui Corp de elită. Această supraconştiinţă ne face inexistenţi şi

suverani, spontani şi strategici, surprinzători în toate apariţiile noastre; înmormântaţi ca de veacuri, răsărim – cu toate tacticile străvechi strânse şi concentrate – în una şi aceeaşi clipă. Tehnica de luptă s-a schimbat, însă luptătorii sunt aceeaşi. Aceeaşi plămadă, acelaşi sânge pulsează în cei de atunci şi-n cei de acum. Necunoscut ţie însuţi, te trezeşti la un moment dat că o generaţie întreagă – pierdută – se-ntoarce să-şi poarte mai departe războiul – alături de tine.

- Acum înţeleg de ce aţi fost clasificaţi *extrem de periculoşi*, mi-a spus Cecilia.

- O să-i administrez eu o clasificare lui Dark Vader – Drăgaica de-o să se pişe pe el.

Tonoul

Dina a început să cânte:

- *Die Gedanken sind frei, wer kann sie erraten,*
  sie fliegen vorbei wie nächtliche Schatten.
  Kein Mensch kann sie wissen, kein Jäger erschießen
  mit Pulver und Blei: Die Gedanken sind frei!

- Imnul are cel puţin 100 de ani, am spus eu. Cum de au rămas oamenii cu mintea înlănţuită?

- Au fost educaţi să nu gândească: în locul gândirii să folosească un fel de substitut format din înşiruiri de sloganuri, interjecţii, locuri comune, prejudecăţi.

- *Gândurile mele sunt libere, cine ar putea să le ghicească? Ele zboară ca umbrele nopţii şi nimeni, nicicând nu poate să le vâneze cu gloanţe. Gândesc ceea ce vreau şi ce mă încântă, şi cu toate astea întotdeauna rezervat, şi cum este cuviincios. Intenţia şi dorinţa mea nimeni nu poate să mi le tăgăduiască şi aşa va fi totdeauna: gândurile sunt libere!*

- Chiar dacă a început sau stă să înceapă *reeducarea globală*, nu ne vor putea lua libertatea de a gândi niciodată. Vor încerca să

se insinueze în suflet, să ni se substituie: vor să refacă universul concentraţionar postbelic.

- Cineva, nu mai ştiu cine, a spus că dacă vrei să schimbi ceva în lume, trebuie mai întâi *să te pui la punct*. Adică să intri în ordine în ceea ce priveşte mintea şi inima, duhul. *Gândurile sunt libere şi sunt ascunse* – acesta este punctul de rezistenţă, punctul de sprijin în care-mi voi propti pârghia cu care să răstorn universul.

Dina m-a prins de mână:

- Ai să-l răstorni mâine. Trebuie să ne pregătim de culcare. Mâine avem o zi grea. Deci vii cu mine în luptă, m-a privit surâzând.

- Doar nu credeai că o să te las să te distrezi singură.
- Dar eu conduc.
- Tu.
- Camarazi de arme.
- Camarazi de arme.
- Până la moarte.
- Până la moarte şi dincolo de moarte.
- Dar acum nu va muri nimeni.
- Nu moare nimeni.

Adrian, Iulia şi Dina s-au întors pe la prânz. Am ascultat prima înregistrare decodată de Adrian:

„- Ceea ce-a fost nu va mai fi.

- Credeţi că n-o să-şi mai revină?

- E mort. La fel ca trecutul lui. Chiar dacă se va mai ridica de aici, nu va afla niciodată că nu e viu.

- Ce spuneţi?

- Este mai bine aşa. Pentru toată lumea.

- Şi nu îşi va mai aminti chiar nimic?

- Doar ceea ce îi permitem noi să mai ştie. Leziunile lui sunt definitive. Ceea ce n-au distrus copacii cu coroanele lor, am

distrus noi cu coroanele psi ale undei. Ai în faţă un spectru pictat în carne.

- Şi toate amintirile pe care le va avea sunt induse de noi?

- Dacă va privi înlăuntrul lui, va privi numai golul, vidul, neantul total. La suprafaţă, însă, o pojghiţă subţire de imagini, fantasme inconsistente, amintiri străine – despre care nu ştie că nu sunt ale lui – îl vor feri de el însuşi. Dacă va fi să supravieţuiască, mintal mă refer, psihic, va trebui să nu ajungă niciodată la adevărul său.

- Şi dacă, totuşi…?

- Va înnebuni. Va fi rău. Nimeni nu poate privi golul din interiorul său şi supravieţui golului.

- Nu vă temeţi să îl lăsăm în viaţă? Dacă vreodată-şi va aminti?

- Aşa ceva nu va fi. Şi apoi, nu va părăsi nicicând institutul.

- Dar… îl ţinem sclav, animal… mai rău ca pe un animal, mai rău ca pe un infractor…

- Auzi, [ăştia] sunt armată; ăştia nu-s oameni: maşini de ucis, animale de pradă. Când nu mai sunt buni să prade şi să ucidă, îi preluăm noi. Şi ăştia nu mai sunt. Acum îi reconstruim, le dăm o nouă identitate, o nouă viaţă.

- Dar n-are familie…?

- Nevastă-sa l-a îngropat deja. Drăguţă. Bruneţică, mignionă, ochi verzi, poate îi faci o vizită de consolare.

- A deschis ochii. Mă vede?

- Nu poate să te vadă: doar să te viseze. Nimic din ceea ce suntem, din ceea ce este aici, nu-i real.

- Şi-atunci noi ce suntem ?

- Zeii memoriei. Creatorii liniştii. Ştii, Dran, iniţial programul de deconstrucţie mentală – depatternning, după cum l-am denumit în cadrul Fundaţiei – era destinat vindecării soldaţilor întorşi de pe câmpul de luptă cu şoc post-traumatic. Acum programul este perfecţionat enorm. Nici nu-ţi închipui ce poate face.

- Chiar dacă suntem creatorii liniştii, toată tihna aceasta este artificială.

- Îţi faci prea multe scrupule. Asta dăunează carierei.

- Eram doar curios, domnule. Nu credeţi totuşi că e periculos să-l lăsăm să trăiască? Dacă ceea ce se ascunde în el va ieşi la lumină?

- Exclus. Nu mai există acolo nimic. O ştiu.

- Şi dacă totuşi?

- Adevărul acela îl va ucide lent şi în chinuri. Va muri în fiecare zi, va muri de sute de ori înainte să îl găsească moartea definitivă.

- Şi dacă totuşi se va-ntâmpla: ce va fi?

- De asta sunt alţii să se ocupe. Nu-i momentul să ne depăşim atribuţiile.

- Nu vă faceţi probleme?

- Nu mai depinde de mine. Situaţia mă depăşeşte. Nu mai pot face nimic.

- Situaţia vă depăşeşte, dar e sub control.

- Vezi, dragul meu Dran, poate că totuşi te aşteaptă o carieră strălucită.

- Mulţumesc, domnule."

- Am înregistrarea de la o *goangă* pe care i-am montat-o lui Ulian, ne-a lămurit Adrian.

- Mitruţ e în viaţă. Bruneţica mignionă cu ochi verzi nu poate fi decât nevasta lui, am spus eu.

- E timpul să-i facem o vizită, a hotărât Dina.

Drumul a durat câteva ore. Am ajuns *la lăsarea suferinţei*.

Eram cu Claudia, Dina şi Adrian.

Sun. Aud paşi. Nimeni nu îmi răspunde. Ştiu că suntem priviţi. O simt. Uşa nu are vizor.

Mai sun o dată. Nu mai sunt paşi, nu mai sunt sunete nicăieri, nici înăuntru, nici în afară. Doar o tăcere grea şi adâncă.

Cineva plânge. Sau doar mi se pare. Dincolo de tăcerea adâncă nu mă aşteaptă nimic. Doar durerea adâncă. Şi mă gândesc că nu prea am nimic de oferit, decât un slab licăr de speranţă şi o durere mult mai adâncă.

E greu să fii renegat. Uneori ajungi de nici tu nu te mai suporţi. O indiferenţă adâncă, da, asta e, soră cu *acedia* desăvârşită, cu prizonieratul privirii în depărtările neajunse de ape, în hăurile în care nu se aventurează nici o lumină. Nici întunericul.

Mă aşez pe trepte. Ar trebui să gândesc. Nu pot. O sfârşeală din alte timpuri, din alte spaţii şi vieţi, mă pătrunde, mă sfâşie. Ceea ce nu e şi n-a fost al meu e pe cale să mă pătrundă, să mă răzbească.

Nu ştiu cât am stat aşa. Am simţit aerul. Adierea cea lină. M-am răsucit către ea. Uşa era deschisă. În prag nu era nimeni.

Am intrat. În penumbră, tăcută şi resemnată, soţia lui. Mi-a spus simplu, cu un calm dur:

- Te urăsc.

Nu spun nimic. Şi eu mă urăsc. Simţim la fel.

- Tu, tu… eşti aşa de… viu.

Mi s-a făcut dintr-odată ruşine.

- Am venit pentru el.

- El nu-i aici.

- Ştiu.

- E mort. Ce mai vrei de la el?

- E mort, Paula. Dar nu în modul pe care-l ştii tu.

- Ce spui?

Am văzut în ochii ei cum răsare speranţa. *Speranţa face întotdeauna ca lucrurile să fie mai rele.*

Claudia m-a tras de mână. Am întors privirea spre ea şi i-am spus:

- *Ar trebui să îi spun adevărul.*

- *Nimeni nu are nevoie de adevăr*.

Cu atât mai puţin ea – ar fi trebuit să continue Claudia. Aşa e. Venisem cu o speranţă mai devastatoare decât durerea pură.

- Dar l-am înmormântat, Alin, şi-a revenit Paula la starea dintâi.

- Nu pe el. Mitruţ e viu.

- Eşti sigur?

- Ai putea face o cerere de exhumare, să te convingi, i-a spus Claudia. Dar cred că am atrage asupra noastră o nedorită atenţie.

- Paula, nu ştiu dacă trebuie să te bucuri. Nu îşi mai aminteşte de tine. Nici nu mai ştie că eşti.

Nu mi-am dat seama cât am fost de dur. Paula s-a prăbuşit la podea:

- Simţeam eu. Deci *eu sunt cea moartă*.

- Nu muri. Am nevoie să mă ajuţi.

- Ce vrei?

- Pozele tale, albume de amintiri, orice. Actele lui, documente. Acum.

- Mă, da` ştii să te faci îndrăgit, mi-a zis Adrian.

Nu l-am băgat în seamă. Aici *eram între noi*.

- Paula, vreau să-l resuscitez mintal, înţelegi? Nu vreau să-l vezi aşa. Şi mai vreau ceva: să te duci la o prietenă de încredere. Adică te ducem noi. Doar să spui unde.

- De ce, Alin?

- Câteva zile. Casa ta nu e sigură.

- Cristina. Mergem la Cristina. Acum?

- Chiar acum.

Mi-a dat ce i-am cerut, am năvălit la Cristina, am lăsat-o pe Paula, ne-am întors în maşină.

- Şi acum încotro? m-a întrebat Dina.

- La Alina.

- Cine-i Alina?

- Soţia lui Radu.

- Ne-ai lămurit buştean, frate, a intervenit Adrian. Cine e Radu?

- Radu e Vector Trei.

- Păi zi aşa. Şi ce ai tu cu „bucăţica” lui?

- Dina, iubito, mai ai cumva pantofiorii aceia cu vârf ascuţit?
- Da, Alin.
- De ce o întrebi? a căscat ochii Naivu`.
- Şi Alin e de părere că mi-ar sta mult mai bine cu „zurgălăii" tăi în jurul tocului meu!
- Îmi cer iertare, n-o să se mai întâmple niciodată. Vă jur! M-am „bucurat" o singură dată de curtoazia unei „Doamne" de sado-maso la Şari Neni şi-a fost pentru toată viaţa.
- Asta e curtoazia Mossad-ului, i-a zâmbit Dina şăgalnic.

După două ore eram în faţa casei lui Radu. N-am apucat să sun sau să bat în uşă. Alina a deschis-o. Mi-a sărit de gât:
- Alin, dragă! Dac-ai ştii cât te-am aşteptat.
- E aici?
- Da.

Am intrat. După mine Alina, Claudia, Dina, Adrian. În pragul salonului mă aştepta Letiţia.
- Ce mai faci, Leti? am întrebat-o.
- Acum e mai bine.
- E aici?
- Aici.

Am intrat în salon. Într-un colţ l-am văzut ghemuit pe Mitruţ.
- E varză, mi-a spus Letiţia. Ne tot cere iertare, ne pupă mâinile.
- Spune tot felul de aiureli, a completat Alina.
- De cât timp e aici?
- Nu de cine ştie ce. De câteva zile.
- Am vrut să o chem şi pe Paula, dar am zis că e mai bine să nu-l vadă în halul acesta, mi-a zis Alina. Nu-şi prea mai aduce aminte de nimic. Doar de băieţi.
- Nu mai ştim ce să facem cu el, mi-a spus îngrijorată Letiţia.
- Ştiu eu.

M-am apropiat de Mitruţ.
- Motanule! i-am strigat. Vector Doi, raportează! Mitruţ! Scoală de-acolo, cretinule, c-avem treabă!

A ridicat privirea. M-a văzut:

- Tâmpitule! N-am crezut c-o să mă bucur atât să-ţi văd moaca pocită!

A sărit şi m-a îmbrăţişat. Ne-am răsucit în braţe de câteva ori, ne-am legănat lateral. Când am mai răsuflat puţin, l-am întrebat:

- Dansul popândăului? Terminat.

- Dansul popândăului. Confirmat.

Am pus amândoi mâinile la spate şi am început să ţopăim ca nebunii unul în jurul altuia, apoi ne repezeam unul în altul, piept în piept, reveneam in spate, iar ne înconjuram reciproc. Când am obosit, ne-am îmbrăţişat şi ne-am legănat. Ceilalţi se uitau la noi sideraţi.

- Pentru doi inşi fără creier, vă descurcaţi foarte bine, ne-a alintat Adrian.

Dina s-a uitat urât la el, îngrozitor de urât, apoi a coborât privirea la „bijuteriile" sale.

- Nu, Dina, te implor! a sărit ars. Îmi retrag toate cuvintele.

Mitruţ mă strângea în braţe şi plângea:

- Ce bine că aţi venit să mă luaţi, Domnule Comandant! V-am căutat. Băieţii când vin?

- Băieţii nu mai vin.

- Atunci mergem noi la ei?

- Mergem, Mitruţ. Da` *nu chiar acum*.

După ce ne-am îmbrăţişat şi ne-am dezîmbrăţişat cu toţii, ne-am aşezat în jurul mesei.

- De unde-ai ştiut că-i aici? m-a întrebat Dina.

- Pentru un ins fără creier ştiu foarte mult, i-am zis, şi l-am privit râzând pe Adrian.

Dina s-a uitat iarăşi la el, mustrător crunt:

- Ţi-am „spus"!

- Acum ce-am mai făcut? s-a uluit Întruchiparea inocenţei.

- Lasă-l în pace, Dina. Te rog să nu-i mai faci nici o „favoare".

- Chiar: de unde-ai ştiut că Mitruţ e aici? a reluat Claudia întrebarea Dinei.

- L-am întâlnit în sanatoriu – când ne retrăgeam – eu şi Dina – după ce recuperasem unitatea de date a lui Adrian.

- L-am întâlnit? s-a mirat Dina. Când l-am întâlnit?

- *El era metamorful*. La început nu l-am recunoscut nici eu. Mi-am dat seama că *acela era Mitruţ care evada* numai după ce am ascultat înregistrarea convorbirii dintre Dran şi Ulian.

- Când alergam pe coridoare şi m-am speriat cumplit de avalanşa de arătări, mi-ai spus că e-un *metamorf* şi când te-am întrebat de unde ştii, mi-ai răspuns că *şi tu ai fost unul din ei*!

- Am fost şi mai sunt. Mitruţ, ţi-ai păstrat echipamentul?

- L-am ascuns eu, mi-a spus Alina.

- Echipamentul? m-a întrebat Dina. Ce echipament?

- *Metamorphosis*-ul. Cea mai recentă invenţie în materie de camuflaj din Aviaţia Română.

- Tu ţi-ai păstrat echipamentul, Alin? m-a întrebat Mitruţ.

- L-am păstrat, bine-nţeles că l-am păstrat. Doar că nu-mi mai amintesc unde e.

- Mă frate, da` ştii că eşti mai damblagit decât mine!

Am stat puţin şi am răsuflat.

- Mitruţ, nevastă-ta ar vrea să te vadă.

- Nevasta? Care nevastă?

- Paula.

I-am arătat pozele ei.

- Mă frate! Ce *motârcă* faină! Îmi vine să mă *sintetizez* cu ea.

- Ai face bine să te *sintetizezi* instant: că eşti căsătorit cu ea de doi ani.

- Cine, eu?

- Tu.

I-am pus în faţă albumul de familie.

- Dragii de noi, ce frumoşi suntem! a început să clipească ochii mărunt.

- Vezi?

- Ea cine e? m-a privit imperturbabil.

Nu i-am spus că erau în preliminariile divorţului. A uitat-o complet pentru că înaintea lobotomiei inima lui era deja răvăşită.

- Mitruţule, fii atent: ţi-o aduc!

- Acum, chiar acum?

- Chiar acum.

- Îmi aduci şi copiii?

- N-ai copii.

- Înseamnă că nu mi-i aduci.

- Nu fi prost, nu fi tâmpit, *nu fi tu*: că o rasoleşti iar! E un ordin. Ai înţeles?

- Am înţeles. Mulţumesc, şefule.

- E femeia vieţii tale. Ai chinuit-o destul. A crezut că eşti mort.

- Păi suntem un pic cam morţi, şefule.

- Mă, suntem morţi, da` *ne revenim*, clar? *Lynxul negru nu moare*.

- *Lynxul negru nu moare*.

După vreo două ore cei doi – Mitruţ şi Paula – erau faţă în faţă.

- Domnişoară, i-a spus Mitruţ, sunteţi mult mai frumoasă în realitate decât în poză.

- Tâmpitule, cât m-ai chinuit, cât mă chinui, i-a spus Paula şi l-a luat în braţe.

M-am uitat la el crunt. A început să îi zică:

- Am să fiu bun. Jur. Îmi cer iertare, n-am vrut să fac pe nimeni să sufere. Nu merit un asemenea dar.

- Mitruţ, ştii că te-am şi înmormântat?

- Ştiu că am fost înmormântat de viu şi am evadat. Nu mă rabdă pe mine nici un mormânt.

- Nenorociţilor, nu vă suportă nici cerul, nici iadul şi nici pământul, a spus Paula privindu-mă din braţele lui cu durere şi resemnare tristă.

- Avem statut de *atotrefugiaţi*, i-am spus. *Oameni de nicăieri călărind umbrele spre niciunde*. Suntem exilaţi în nonexistenţă. Inexistenţi şi atotputernici. *Lynxul negru se-ntoarce în luptă*.

- *Lynxul negru se-ntoarce în luptă*, a confirmat Mitruţ.

Am mai stat la poveşti, apoi am pus lucrurile în ordine pentru mâine. Mitruţ va rămâne cu Paula şi Letiţia în casa Alinei. Îl lăsăm aici şi pe Adrian ca să discute cu Mitruţ problemele tehnice şi să lămurească şi partea cyber-psihică.

Eu m-am întors în Casa Iuliei împreună cu Claudia şi Dina. Dina va merge mâine în recunoaştere, va vedea cum şi dacă va reuşi să pună la cale vreo „tranzacţie".

Claudinalia sensual

Sunt în casa Iuliei cu Iulia şi cu Claudia. Dina a luat-o pe Flavia într-o *recunoaştere*.

Eu încerc să-mi forţez memoria, să-mi dau seama unde am ascuns *metamorphosis*-ul şi *metabolele*. Până acum n-am observat, însă de fiecare dată când mă uit mai insistent la Iulia, se tulbură. În apropierea mea scapă lucruri pe jos, devine neajutorată. E splendidă, extrem de atrăgătoare. Evit de cele mai multe ori să mă uit la ea, să-i vorbesc. Mă priveşte, aşteaptă parcă ceva de la mine. Îmi dau seama că sunt rece, dar mă simt blocat. Am descoperit că Iulia *mă inhibă*. Fără să-mi dau seama, probabil că am exclus-o din îmbrăţişarea generală cu fetele.

Claudia mă ia de mână:

- O superi pe mama.
- Important e să nu te supăr pe tine, îi spun şi dau să plec.
- Şi pe mine mă superi.
- Claudia, nu trebuie…
- Ba trebuie. Acum chiar începi să mă enervezi.
- Nu vreau să se întâmple aşa ceva.
- O să se întâmple dacă nu-mi spui ce-i cu tine: ce-i cu voi.
- Nimic.
- Uite, mergem în camera mea. Până ajungem, circa un minut, ai vreme să pui la cale o propoziţie decentă.

Suntem în dormitorul Claudiei. Se uită la mine.

- Aştept.

- Îţi spun la ureche.
- Alin, suntem numai noi doi.
- Ştiu, da` tot mi-e ruşine.

I-am spus la ureche. A început să râdă, să râdă, şi nu se mai termina.

- Asta e?
- Asta.

O iau de mână. Observă că tremur. Mă ia în braţe. Tremur ca un apucat, parcă am frisoane.

- Alin, nu trebuie. Auzi, nu trebuie.
- Nu vreau să te pierd, Claudia.
- Nu mă pierzi. Orice se-ntâmplă.

Ne aşezăm pe pat. Mă pupă:

- Mă duc s-o chem pe mama.

S-a întors cu Iulia de mână. Iulia purta un *deux pieces* gri de lână şi avea o cămaşă albă cu guler răsfrânt. S-au aşezat lângă mine, Iulia în centru. Iulia m-a privit cu privirea aceea căpruie rănită, tulburătoare, inimaginabilă.

- Spune-i, Alin, m-a îndemnat Claudia.
- Sunteţi aşa de… supranaturală.
- Cum? Şi văd că ai început să mă iei iarăşi cu „dumneavoastră”: mă îndepărtezi.
- N-am vrut. Nu vreau să vă supăr nici pe dumneavoastră, nici pe Claudia.
- Mă chinui, Alin. Parcă m-ai „iniţiat”, parcă ne tutuiam până mai ieri, ne spuneam totul…
- Azi e o altă zi.
- O luăm de la capăt?
- Mă iertaţi. Pur şi simplu *mi se întâmplă*. Mi-e foarte ruşine.
- De ce? Nu te-am crezut aşa de sfios.
- Mă impresionaţi.
- Cum, Alin, în ce fel?

- Erotic. Când treceţi pe lângă mine – mă iertaţi, nu vreau să vă jignesc – mă iau toate căldurile, transpir, ajung instantaneu în erecţie. Sunteţi superbă.

- Alin, asta nu e jignire. Ăsta e compliment.

- A fost de ajuns să vă văd sânii o singură dată în atmosferă ca să mi se taie respiraţia. Am palpitaţii şi numai când mă gândesc la ei.

- Vai, Alin, tu îmi faci curte!

- Claudia e minunată. Mi-e teamă că am dezamăgit-o.

- Alin, termină, mi-a spus Claudia. Nu m-ai dezamăgit deloc.

- Trebuie să vă spun că în aviaţie am lucrat în cadrul unui proiect de încetinire a timpului. Pentru mine trei minute sunt ca trei ore. Am trăit totul foarte intens. Asta era, în luptă, condiţia supravieţuirii. Acum trebuie să mă încetinesc la loc. Aş vrea aşa de mult să fiu *iarăşi normal* – şi nu pot.

Am început să tremur ca apucat. De data asta Iulia m-a luat în braţe şi m-a ţinut strâns;

- Dragul meu băieţel, s-a întors atât de slab, atât de rănit. Alin, şi eu sunt vulnerabilă, şi Claudia. N-am ştiut. Trebuia să ne spui.

- Am să spun.

- Acum asculţi de mine. Şi tu, s-a întors cu privirea către Claudia.

- Da, mamă.

- Şi spune-mi, Alin, sunt atrăgătoare?

- Ca o zeiţă.

- O zeiţă dă porunci. Porunca mea e să-mi săruţi sânii.

Goanga aia de zvăpăiată a şi sărit în spatele doamnei Iulia să-i dea jos haina.

- Opreşte-te, zăpăcito! Nu e destul că mi-ai dat jos chiloţii şi fusta în faţa lui Alin şi mi-ai sărutat, amândoi mi-aţi sărutat… În casa asta trebuie să vă spun că există totuşi o limită a decenţei: sutienul mi-l dau jos singură. Hai: să nu te mai văd decât goală!

A început să mă dezbrace cu delicateţe. După ce m-a terminat, şi-a dat jos haina, cămaşa, sutienul, a rămas splendidă. S-a aşezat. M-a chemat.

- Sunt zeiţă, Alin?

- Sunteţi.

- Îngenunchează.

Am îngenuncheat. Am ajuns cu capul în dreptul sânilor ei înnebunitori. M-a luat iar tremuratul.

- Soldăţelul meu scump.

Mi-a luat mândriile în mână şi-a început să mi le mângâie uşor.

- Poţi să-ţi dai drumul oricând, Alin. Claudia nu se supără. Te superi, Claudia?

- Nu, mamă, cum să mă supăr?

- Sărută-mi sânii, Alin.

Am dat câte-un pupic sfios pe fiecare sfârc. S-a înfiorat şi ea de plăcere. Am continuat să-i sărut uşor. Simţeam cum i se înfiorau perişorii.

- Aşa, Alin. Acum spune-mi cum ai cucerit-o pe Claudia.

- Cum?

- Cum a fost primul sărut. Trebuie să discutăm în timp ce ne *iubărim*.

- Am venit odată la dumneavoastră în casă. M-a invitat la ea să-mi arate picturile. Pusese pe pereţi vreo douăzeci de acuarele, de la Adam şi Eva până la sfârşitul tuturor oamenilor. Şi deodată Claudia mi-a plesnit una peste fund, foarte tare. M-am întors, probabil că a răsunat, că mi-a spus şi ea că n-a vrut să mă plesnească aşa de tare, am vrut să-i dau şi eu una la fund, însă şi-a acoperit fundul cu ambele palme, aşa că i-am prins mâinile. Am tras-o spre mine, am îmbrăţişat-o şi i-am sărutat obrazul, că şi-a întors capul într-o parte. De fapt n-am cucerit-o deloc. Făcea Şcoala Populară de Artă, voia să dea examen la Academia de Arte Frumoase. Adam şi Eva eram eu şi dumneavoastră, parcă pozasem, nu-mi mai aduc aminte, sau ne-a închipuit ea. I-am

spus că aş sta aşa, de mână cu dumneavoastră, pân-la sfârşitul veacurilor.

Iulia s-a retras foarte delicat. Acum eram în braţele Claudiei, în picioare, şi simţeam întreaga fiinţă a Iuliei în spatele meu.

- Claudia, ai grijă de el.
- O să am, mamă. Fii liniştită.

Cred că am dormit şi-am visat. Doamne, ce mi se întâmplă? Parcă aş trăi simultan două timpuri. Nu, timpurile nu sunt simultane: există un decalaj infim. Nu mai ştiu ce e vis şi ce e realitate, ce e trecut, viitor, sau numai dorinţă şi neîmplinire.

Doamna Iulia s-a întors după-amiază. Ne-a găsit în relaxare şi reverie, stăpâni pe noi înşine, eliberaţi de orice complex..

- Te iubim, mama. Imens, i-a spus Claudia.
- Cred că m-aţi iubi şi mai tare dacă aş pregăti ceva de mâncare. Mă duc să gătesc. Să veniţi într-o oră, da?
- Da, mamă, am răspuns într-un glas.
- Sunteţi cuminţi?
- Suntem foarte, foarte cuminţi, am râs amândoi.

Am ajuns la cină. Dina anunţase că nu va veni decât mâine – ne-a spus-o Iulia.

Am mâncat tot felul de bunătăţi – Iulia cumpărase şi prăjituri – la desert am pus muzică, am degustat vin negru, am dansat. Când am luat-o pe Iulia, m-a întrebat:

- Când îmi reiei „iniţierea”?
- Eşti nerăbdătoare? Imediat, i-am răspuns.
- Imediat?
- Imediat.
- Tremur toată. Ştii? când v-aţi drăgănit voi m-a luat şi pe mine aşa… înţelegi, Alin? sunt şi eu om. Nu-s de piatră.
- Îţi promit, Iulia, că nu te vei mai chinui niciodată.
- Alin, sunt o neruşinată, da` trebuie să îţi spun: îmi venea să mă masturbez…

- Nu trebuie, iubito: de acum înainte, acesta e *privilegiul meu*.

- Vai, Alin, şi tu eşti…

- Iulia, iubito, suntem una. Voi sunteţi viaţa mea, gândul meu, idealul meu.

- Dar Claudia este acum *stăpâna casei*.

- Cum zici. Este şi va fi. Iar tu vei fi *fiica ei*.

- *Fiica ei*?

- Ai să vezi. În mintea şi inima mea nu numai fiicele se nasc din mame, ci şi mamele se nasc din fiice. Claudia o să te ocrotească. Şi eu la fel.

- Doamne, Alin, eşti un zănatic: sunt tot mai îndrăgostită de tine. Ştii, când mi-ai adus-o pe Claudia din iad am ştiut că meriţi orice, că o să-ţi ofer orice-mi ceri. T*u creezi dragoste*.

- Iar tu o să ne creezi acum pe noi.

- Să ne întoarcem la Claudia.

- Îi spun eu.

Ne-am aşezat la masă. Ne-am luat de mână toţi trei.

- L-am rugat pe Alin să mă ajute să trec bariera prejudecăţilor, i-a spus Iulia Claudiei.

- Mamă, eşti aşa de drăguţă. Nu trebuie să te scuzi. Ceea ce ai făcut tu azi pentru noi e cât pentru o viaţă.

- Claudia, îl iubesc pe Alin mai mult decât e îngăduit. Am încercat să înăbuş asta în mine, aşa cum am încercat să înăbuş orice zvâcnire de viaţă personală atunci când te-am crescut. Mi-am spus că, dacă te am pe tine, nu mai am dreptul la viaţă personală. Şi viaţa aia se ridică acum la suprafaţă în revoltă şi răscolire. Nu vreau să-ţi fiu „rivală”.

- Mamă, ai tot dreptul să fii fericită. Te iubesc mai mult ca oricând. Niciodată nu ne-am înţeles aşa bine, niciodată n-am mers împreună atât de departe.

- Şi vrei tu să mergem şi mai departe? a întrebat-o Iulia uşor nedumerită.

Aici am intervenit eu:

- Am ajuns aici pentru că venim din iad şi din moarte. Toată iubirea aceasta şi dăruirea, pasiunea şi clocotul, sunt smulse din moarte.

Iulia m-a sărutat pe gură. Claudia a venit şi mi s-a aşezat în braţe.

- Ai sâni de zână, Claudia, şi mi-am ascuns obrazul în ei.

- Dar mama ce fel de sâni are? a vrut să ştie Claudia.

- Are sâni imperiali.

- Imperiali? s-a mirat Iulia, şi-a coborât privirea ca să şi-i vadă.

- Sâni splendizi, împărăteşti.

- Alin, mă faci să mă roşesc!

Când am ajuns la Iulia în cameră ne-am aşezat toţi trei pe pat, Iulia la mijloc.

- Ai emoţii? am întrebat-o.

- Un pic.

A pus bărbia în piept, resemnată, cuminte.

M-am aşezat adresat apoi Claudiei.

- Claudia, sunt al tău şi voi fi. Acum însă aş vrea să creăm un trecut neştiut – să asistăm la renaşterea Iuliei copile, a Iuliei adolescente, a Iuliei celei visătoare: să o vedem pe fata speranţelor de pubertate, pe eleva aceea timidă şi pură, conştiincioasă la învăţătură, dar neajutorată în cele ale vieţii. Aş vrea să îşi primească înapoi viaţa. Iulia are dreptul şi ea la existenţă, şi nu la oricare, ci la viaţa ei de adolescentă.

Iuliei i-au dat lacrimile. M-am ridicat. I-am sărutat buzele şi i-am spus:

- După seara şi noaptea asta vei fi de-o seamă cu noi.

- Alin, nu credeam că o să fie aşa, mi-a spus şi m-a luat în braţe.

- Stai să vezi ce te mai aşteaptă.

Am început să o dezbrac asistat de Claudia. Când am terminat şi ritualul acesta, am întors-o cu faţa către pat şi i-am spus să se aşeze pe pat în genunchi, apoi să se aşeze cu fundul pe genunchi

şi să pună mâinile în spate, cu palmele în sus de-o parte şi de alta a tălpilor.

- E semnul supunerii tale depline, i-am spus.

Am început să o sărut – de la palma stângă şi buricele degetelor am trecut la talpa stângă în sus şi în jos până la buricele degetelor, apoi la talpa dreaptă şi la palma dreaptă. Când m-am oprit, am auzit-o pe Claudia:

- Alin, vreau şi eu. Pot?

- Te rog.

- Te iubesc, mamă. Te iubesc infinit.

Am luat-o de mâna stângă, i-am spus să se întindă pe burtă în mijlocul patului.

Ne-am dezbrăcat şi noi. Claudiei i-am sărutat mâinile, apoi buzele şi i-am spus să se întindă de-a dreapta Iuliei, spre ea. Eu m-am aşezat călare pe Iulia. Am început să-i masez ceafa, gâtul, spatele. După ce treceam cu mâinile peste ea, treceam şi cu buzele. Am iubit-o metodic, atemporal, cu nenumărate meandre, întoarceri, insistenţe. Erau peste ea ca nişte râuri de emoţii înfiorate de sărutări. Pufişorii ei mă *recunoşteau*.

- Doamne, ce bine e, a spus Iulia. A prins-o cu mâna pe Claudia, care îi mângâia părul.

Am coborât cu masajul şi sărutările la talie, fund, coapse, pulpe, glezne şi m-am oprit în vârfurile picioarelor. Am urcat în acelaşi fel până am ajuns cu buzele la ceafa ei.

Am trecut în stânga ei. A întors capul către mine. I-am sărutat buzele. Mi-a răspuns lung. Apoi s-a întors să o sărute pe Claudia.

I-am pus mâna dreaptă între pulpe, i le-am îndepărtat puţin. A gemut uşor. I-am mângâiat ivoriul triunghiului lent, apoi tot mai insistent. Îşi arcuise spatele şi o luase în braţe pe Claudia cu ambele mâini. Claudia mă privea blând şi o mângâia într-una cu mâna stângă pe spate.

O simţeam pe Iulia cum se-nfioară, cum tremură de plăcere, cum se dăruie devastată. A început să geamă şi să suspine în timp ce eu îi sărutam talia, popoul şi mâna stângă mângâietoare a

Claudiei şi continuam să-mi trec degetele peste cea mai fină coardă de pian a tuturor timpurilor.

Mi-am retras mâna dreaptă şi am răsucit-o pe Iulia cu faţa spre mine. I-am sărutat *muntele vrăjit al Venerei*, pântecul şi sânii miraculoşi, bărbia, buzele. Am luat-o de talie şi m-am confundat cu ea şi cu Claudia în noaptea primordiilor.

Zâne de sacrificiu

Iulia a plecat pe când noi dormeam. Dina a sosit pe la 10. Tocmai ieşisem de la duş şi ne îmbrăcam înaintea micului dejun. Iulia, draga de ea, ne pregătise de toate.

Cum m-a văzut, Dina s-a aruncat în braţele mele.

- Dina, ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

- Alin, au omorât-o pe Melina! *Melina e moartă*.

- Melina?

- „Însoţitoarea" lui Mitruţ. Dacă nu te-ai mai fi întors atunci, şi eu aş fi fost moartă!

- Dar m-am întors, Dina. N-am să permit să ţi se întâmple nimic rău. Acum hai să ne aşezăm şi să vorbim pe îndelete.

Am vorbit.

Iulia a venit pe la 5. Atunci am mâncat cu toţii de seară. A fost un festin, că pe la 8 încă nu ne ridicasem de la masă şi de la poveşti. Apoi Claudia şi Dina se aşează pe canapea, iar Iulia şi cu mine în fotolii.

- Şi zici că au dus-o în camera albastră? a întrebat-o Claudia pe Dina. Era vorba de Melina.

- Da, e un fel de cameră de *tortură dominativă*.

- *Tortură dominativă*?

- Tortură prin dominaţie şi umilire. Toată camera e „încărcată" cu energii psihice perverse.

- Doamne, ce oribil! Bine că n-am ajuns acolo, spune Claudia.

Un şuier de gând m-a străfulgerat. O privesc pe Claudia cum stă picior peste picior.

Mă ridic din fotoliu şi mă aşez pe jos în faţa ei. Îi dau jos papucul, îi prind piciorul gol de sub talpă şi i-l sărut.

- Alin! Claudia dă să-şi retragă piciorul: Alin, nu trebuie!

- Claudia, te rog.

- Nu. Ce te-a apucat?

Ridic privirea către Iulia. Mă intuieşte. Iulia îi spune ferm:

- Claudia, supune-te. *O femeie trebuie să asculte de bărbat*. Mai ales în situaţii cum e aceasta, a râs ea uşor.

Claudia se uită la mine:

- Alin, ce vrei să fac?

- Ridică piciorul şi mângâie-mă cu degetele pe obraz.

Mă atinge delicat cu buricele degetelor. I le sărut pe rând, apoi îi apăs piciorul pe obraz şi continui să îi sărut talpa:

- Claudia, îi spun, *am ajuns la tine*.

- Da, Alin, ai ajuns la mine: eşti la mine acasă.

- Nu, iubito, *sunt la tine în camera albastră*. Am intrat în Sanatoriu, am făcut pe şocatul post-traumatic, te-am căutat, am scăpat o clipă de sub supraveghere, am luat-o la fugă către aripa unde ştiam că trebuie să fii, m-am mai ascuns prin diverse locuri, nu erai în nici un salon, am intrat până la urmă într-o cameră albastră; şi te-am văzut. Erai sedată, şedeai pe un fel de targă pe roţi. M-ai privit absent. Lângă tine era Lady Madeline adică, vreau să zic, Elena. M-am apropiat, însă atunci *m-a ajuns din urmă trecutul*. Doi haidamaci m-au prins de mâini şi unul m-a înţepat. Apoi m-au pus la pământ. Am ajuns cu capul la picioarele tale. Nu ştiu ce injecţie era, că am fost ca paralizat. Stăteam aşa, şi priveam biroul de la gleznele tale. Unul din cei trei le-a poruncit celorlalţi să se ducă să pregătească „ariciul". Apoi s-a îndreptat spre Elena. A luat-o de gât şi a dus-o ca pe un animal lângă birou, în faţa mea. „Cine e ăsta?" a întrebat-o. „Nimeni." Atunci a luat-o, i-a tras două palme peste obraz: „Vedem." A pus-o pe Elena cu burta pe birou, i-a ridicat halatul şi fusta, i-a rupt chiloţii şi i-a aruncat peste birou. I-a plesnit două palme peste buci, tare, apoi şi-a întins palma în faţa buzelor

Elenei. Elena i-a sărutat mâna. M-a privit drept în ochi: era cu faţa la mine. „Te rog, nu!” a spus ea. „Ce nu?” „Sergiu!” „Nu mă mai placi?” „Ba da, foarte mult.” A penetrat-o pe la spate, brutal, şi în tot timpul cât au zvâcnit şi s-au zvârcolit, Elena m-a privit drept în ochi. Şi am văzut că în ochii ei *zăboveau lacrimile*. Şi am fost uluit. Cred că îi era frică şi să plângă. N-am mai văzut atâta supunere şi resemnare, atâta teroare mută. Depăşise o limită. Şi *nu era prima oară*.

- E *Sarganata*, ne-a spus Dina. Unul din locotenenţii lui Aurelian Drăgaica.

- Atunci am simţit degetele de la picioruşele Claudiei cum mă mângâiau pe obraz. Claudia era blocată, ca mine, şi totuşi, mă mângâia, mă iubea. *Îmi pun sufletul pentru mângâierea aceea*. Ieri şi azi, totdeauna. „Claudia, iubito”, am răsuflat. „Aha! Uită-te bine la ea”, îmi spune *Sarsailă*, „că e pentru ultima oară”.

- Îmi amintesc, a spus Claudia. Vedeam ca în transă. Priveam tot în podea, aşa că n-am ştiut că aia e *camera albastră*. Eram aşa de drogată, că nu puteam să mă ţin, făceam pe mine tot timpul. Şi acuma mai fac. De aia eram doar în cămăşuţă. Cred că eram mizerabilă, respingătoare: altfel m-ar fi avut şi pe mine. Aş fi vrut să-ţi spun ceva de drag, Alin, dar nu ieşea parcă nimic dinlăuntrul meu. Aş fi vrut să mă aplec să-ţi iau capul în poală, dar nici aşa n-am putut. De aia te-am mângâiat pe obraz aşa cum te-am mângâiat, cu toată iubirea unei păpuşi stricate.

- *E cel mai frumos gest de iubire pe care l-am primit vreodată*. M-a ajutat să te păstrez în mine, adânc în inimă, în mijlocul tuturor „tratamentelor” de decerebrare; şi după. Parcă tot sufletul tău, toată fiinţa ta se refugiase acolo, în degetele de la picioare, să coboare spre mine: *slăbiciunea ta mi-a dat putere*, o putere nebănuită, Claudia.

- Ăsta-i *un fetiş de poveste*, a spus Dina.

- Da, când îi văd Claudiei buricele degetelor tremur tot, am zis. Şi pe ale Iuliei, la fel.

- Alin, mă faci de minune, mi-a spus Iulia. Până mai ieri eram o femeie respectabilă, a continuat râzând.

- Acum eşti adorabilă, a râs Claudia.

- Am fost luat apoi undeva la subsol şi un ins imens, colosal, căruia i s-a zis *Vânătorul de păsărele*, s-a răstit la mine: „Nu ne interesează ce-ai fost şi ce-ai avut. Acum eşti un nimeni şi n-ai nimic." Apoi i-a întrebat pe *purtătorii mei*: „Aţi adus unitatea de date?" „Şeful a zis să-i montăm *Ariciul*", a răspuns unul din ei. „Să-i facem atunci cunoştinţă cu Domnul Cameron, cu *Juniorul*", m-a privit *tartorul* în ochi. De la el am auzit de fapt prima oară de Ewen Cameron: nu de la Maria Orsici! Cred că *Ariciul* e destinat să distrugă anumite zone din creier. S-ar fi dorit să fie o decerebrare fină, selectivă. Mă rog. În fine, mult după ce s-a terminat *masacrul,* a venit cineva, nu ştiu cine, că eram cu spatele, care s-a răţoit la operatori: „Ce aţi făcut, idioţilor? Ăsta trebuia mai întâi să-l interogaţi. Vine dintr-o *neagră*. Nici nu ştiu cum am pus mâna pe el!" „N-am ştiut, şefule! Nu ne-a spus nimeni." „Acum e gata." „Ce să facem cu el?" „Am să văd dacă avem vreo *creatoare* liberă. Poate totuşi mai scoatem ceva din el."

- *Creatoarea* liberă eram eu, a spus Dina cu simplitate. Alin, n-am ştiut că *Sarganata* se ocupa de Elena *personal*. Poate că e un fir. Cu puţină şansă o s-o găsim.

Am găsit-o, am răpit-o, am recuperat-o. Nu pot să spun mai nimic despre această operaţiune deoarece nu există cuvinte care să o descrie. Mi se ascuţiseră simţurile, eram atât de transpus şi de concentrat, că nu mai rămăsese în mine nimic omenesc; şi timpul din jurul meu era încetinit.

Mi-am dat seama cât de mult ţine Dina la Adrian abia când am discutat cu ea despre Elena.

- Te rog să nu-i spui lui Adrian de Elena. Nu vreau să sufere inutil, mi-a spus Dina cu seriozitate

- Văd că ţii totuşi la Adrian, i-am spus.

- Nu trebuie să ştie nici asta. E om de caracter. Şi, în plus, e un geniu al ciberneticii.

- Din partea mea, fii liniştită. Trebuie să le previi însă şi pe Iulia şi pe Claudia.

- Le-am spus deja. M-au asigurat de discreţia lor. Adrian se va căsători în curând cu Elena. *Elena este virgină*, înţelegi?

- Cum aşa? Dar… am văzut…

- Nu mai crede tot ceea ce vezi! Sarganata a penetrat-o anal. Aşa face cu toate fetele din ierarhie. Elena s-a sacrificat pentru iubita ta: a drogat-o pe Claudia suficient cât să nu-i stârnească ăluia poftele, apoi i s-a supus oral şi anal. Le-a făcut lui Sarganata şi lui Ulian „servicii" speciale, cât să-ţi ignore iubita. Ăştia doi o „ochiseră".

- Şi tu? Ai spus „toate". Cu tine cum e?

- Şi eu... La început dintr-o curiozitate… mai mult tehnică.

- Sarganata, Ulian… Drăgaica?

- Alin, te rog să nu te scârbeşti, să nu mă judeci. E o „tradiţie" bănăţeană adânc încetăţenită, să ştii! Trebuie să rămâi virgină până la căsătorie – după cum cere *prejudecata universală a tâmpilor* – aşa că *înainte* o faci doar oral şi anal.

- Halal „tradiţie". Ce fel de „virginitate" e asta?

- Una *uşor perversă*. Toate fac asta, Alin, aproape toate.

- Şi cu acel iubit al tău… cum e?

- Era să mă mărit cu el, mă rog, greşeala mea – eram deja logodiţi, aveam şi inel, şi am avut o aventură cu altul – cu un cunoscut de-al lui. A aflat, ne-am despărţit, ne-am resemnat. *Suntem cum suntem*. Iarăşi împreună. Fără iluzii, fără speranţă.

- Şi tu eşti încă… virgină?

- Nici chiar aşa. Ascultă, Alin, tu ce-ai fi făcut dacă ai fi aflat că iubita ta a făcut şi încă mai practică *sexul total*?

- Vrei să spui că îl practicai *fiind cu el*?

- Am trăit mai mult de un an cu Sarganata. Apoi m-am îndrăgostit de *actualul*. Şi totuşi, nu mă puteam desprinde de el.

Veneam şi mă aruncam în braţele prietenului meu. Şi, în braţele lui, încă simţeam cum îmi zvâcnea sfincterul.

- Îţi zvâcnea… în timp ce te pupai cu prietenul tău?

- La Sarganata mă atrăgea *brutalitatea gândită*; violenţa pură era premeditată: nu-şi pierdea niciodată capul, controla permanent totul. La început, când mă penetra, mă durea îngrozitor, apoi îmi plăcea îngrozitor de mult. După asta de-abia mai păşeam normal. Când îmi reveneam puţin, mă guduram iarăşi pe lângă el. Parcă nu mă mai săturam în frenezia autodistrugerii.

- De groază. Şi prietenul tău n-a pus piciorul în prag?

- A fost o dată la Sarganata să-i ceară socoteală; şi a rămas ca paralizat. Nu ştiu, n-am asistat de la început la confruntarea lor, nu ştiu dacă mi l-a drogat sau *i-a paralizat centrii nervoşi direct cu gândirea* – că poate şi asta – însă când am ajuns, iubitul meu şedea în camera de supraveghere perfect încremenit, cu ochii mari. Sarganata m-a luat în camera cealaltă, m-a pus cu burta pe birou şi m-a penetrat cu brutalitate de vrăjitor pe la spate în timp ce eu priveam în gol prin geamul mat spre locul unde ştiam că e prietenul meu. Şi prietenul meu probabil că m-a văzut zbătându-mă, ţipând şi gemând de plăcere; a asistat nemişcat, uluit, la orgasmul şi încântarea mea amestecată cu reproş şi ruşine. Alin, Adrian nu trebuie să afle niciodată de Elena. N-are nici un rost să sufere inutil: e hipersensibil şi delicat. Ar putea s-o ia razna.

- Şi cum s-a terminat „idila" cu Sarganata?

- Sarganata e cel ce s-a săturat la un moment dat de mine. În final am rupt-o definitiv: am rămas în relaţii *pur profesionale.* Am avut nevoie apoi de o perioadă întreagă pentru *desprindere.* Mă mai ia aşa, un tremurat, şi acum. Vezi? Prietenul meu mă iubeşte cu adevărat. Altfel cum ar fi putut trăi cu mine în continuare? Cum ar fi putut putea trece peste aşa ceva? Cu el o fac *normal*. Acum el *mi-e singurul*. El este *inocenţa mea*.

- Dina, dar tu… tu cum poţi să treci peste asta? Poţi să te restrângi să o faci *normal* după ce ai excelat? Te mulţumeşti cu atât? Nu ţi-e dor de senzaţiile acelea devastatoare?

- Uneori mă mai ia, aşa, o nebunie şi, când e cât pe ce să-l conving să o facem *total*, ceva îmi spune că asta ar ucide dragostea noastră; şi atunci mă retrag. Îl iubesc, şi sentimentul e mai puternic decât toate senzaţiile pe care le-am avut cu alţii. Nu mai am nevoie de nimic altceva. Îi sunt *aproape fidelă*.

- *Aproape*?

- Mi-am mai încercat şi eu seducţia *înainte şi înapoi*.

- *Prietenie pură*?

- Tâmpitule. *Prietenie pură*.

Am profitat de haosul generat de Mitruţ în sectoarele *Mind Control Ultra One* pentru a mai face împreună cu Dina câteva acţiuni de recunoaştere. Toate structurile *M.C. Ultra* erau în expansiune fragmentară. În *Palatul interzis* nu se mai găsea nimeni.

Unitatea de date de la Adrian era imensă: practic acolo se aflau informaţiile tuturor *misiunilor negre*. Trecutul meu era cuprins în întregime aici. Eram literalmente *dispăruţi:* toţi băieţii. *Radiaţi*, abia acum eram liberi. *MK Ultra* nu mai avea documente despre noi.

Am luat *metamorphosis*-ul şi *metabolele* de la Mitruţ şi le-am ascuns lângă unitatea de date. Am hotărât să ne ascundem cu toţii o vreme. Era vară, era obligatoriu să ne luăm o vacanţă – adică să dispărem o perioadă din locuinţele unde am fi putut fi găsiţi şi puşi sub supraveghere.

În septembrie vom reveni – eu şi Mitruţ – într-o unitate Delta de planoare Lilienthal.

Până atunci ne-am răspândit care încotro. Trebuia să ne recuperăm memoria şi mintea. Eu am hotărât să merg cu fetele în vechile locuri. Mitruţ va încerca să-şi „recupereze" trecutul în braţele Paulei.

Doar eu şi Mitruţ fusesem *metamorfi* în misiunea neagră. Radu şi Sofian trebuiau să încerce să ne identifice şi să se confrunte virtual cu noi – asta până când *unda* MK Ultra One ne-a surprins şi ne-a doborât pe toţi. Era esenţial să-mi recuperez *metamorphosis*-ul şi minţile: altfel n-aveam nici o şansă în confruntarea cu Dark Vader Drăgaica.

Singura şansă acum era să fim discreţi – insignifianţi ca vrăbiile. Ele sunt pretutindeni şi nu le vezi.

Dragul vechilor vremuri

Ştiu lucruri foarte rele despre mine. Singura teamă pe care o am este ca lucrurile pe care nu le mai ştiu să nu fi fost şi mai rele.

Am plecat cu fetele către Azilul de noapte de lângă Facultate. Drumul – cu maşina Dinei – a durat vreo cinci ore.

Chiar dacă era vacanţă, unele cămine erau animate. Iulia ştia pe cineva. A închiriat un apartament cu două camere chiar lângă Complexul studenţesc.

Pe lângă recuperarea memoriei mele de doi bani, mai doream să-i ofer Iuliei *o nouă adolescenţă*. Am iniţiat instantaneu *Jocul prinţesei*. Prinţesa era Iulia şi, ca orice Alteţă Regală, nu putea fi „pedepsită". În cazul în care făcea vreo poznă – şi îmi doream asta din toată inima – în locul ei era aleasă o altă persoană care să încaseze pedeapsa. Ca persoană substitutivă s-a oferit Dina. Claudia trebuia să evalueze gravitatea poznei şi să o „pedepsească" într-un mod cât mai comic pe Dina. Oricum, distracţia era garantată.

Îmi amintesc venirea la Facultate cu tatăl meu. Tatăl meu era extrem de sobru. De la Facultate până la Cămin nu mi-a spus nici un cuvânt. Poate nici el nu ştia ce trebuia să îmi spună. „Să nu mă dezamăgeşti" – cam asta primeam eu în minte de la el, fără ca el să mă fi privit. Faptul că trebuia să fiu un student de elită era

ca de la sine înţeles. În concluzie: eram un crispat, un inhibat şi, în ceea ce priveşte performanţa, un înfumurat. Claudia *m-a văzut*. Femeile astea văd întotdeauna prin tine. Însingurat, egoist, elitist, crud. Nu ştiu nici acum care din *astea* au atras-o spre mine.

Am devenit om datorită colegilor – adevăraţi fraţi.

- Mi-au făcut „iniţierea" cu o „romăncuţă", le-am spus fetelor în timp ce eram pe podul de dinaintea Complexului.

- Ce fel de „romăncuţă"? a vrut să ştie imediat Claudia.

- O sticlă de coniac pur în formă de ţărăncuţă: avea mâinile ridicate spre dop. Şi-am prins-o de „mâini" şi nu i-am mai dat drumul până ce n-am golit-o în mine.

- Eşti tare, mă frate, m-a lăudat Dina.

- Nu chiar. Că cea mai mare parte din „femeia" aia n-a vrut să mai rămână în mine. Am ieşit pe coridor în convulsii şi am început să „decartez".

- Bine că n-ai intrat în comă, m-a mângâiat Iulia.

- Ba am intrat. „Comă" era şi el pe coridor şi făcea ca mine – după o „iniţiere" similară. În spatele nostru a strigat atunci Sucă: „Băi uscaţilor, nu sunteţi buni de nimic!" ceea ce, în momentul acela, cel puţin, era perfect adevărat.

- Cine e Sucă? a întrebat Claudia.

- Cel mai bun *alcoolist*. Vitezoman de Formula 1. Gândeşte chiar mai bine când are ceva „la bord". Dacă n-ai luat şi tu ceva în „trompă", te ia cu „uscatule". Da` acum ne *trompasem* – şi eu şi „Comă" – aşa că nu meritam deloc apelativul depreciativ coercitiv. În aceste condiţii, „Comă" s-a întors spre el şi i-a mai zis câteva şi lui – pe care după câteva minute a trebuit să le ştergem cu mopul. Toată noaptea aia am frecat coridorul între cameră şi budă. Că parcă şi din mine şi din „Comă" ieşeau toate „feministele": ţărăncuţele făcuseră în noi doi rebeliune gastrică lighionară. Am „desenat" tot felul de *alieni* şi *alience* pe ciment, *predatori* şi *predatoriţe*. Ce mai! Noapte de pomină.

- Sunteţi nişte misogini incorigibili, mi-a zis Claudia. Las-că o să vezi tu cât de curând feministe adevărate. Numai s-ajungem la „dormiciliu”.

- Nu, Claudia, te implor, îţi jur că nu mai sunt aşa: de când te-am cunoscut pe tine sunt bolnav de „feminită”.

- Băgăm noi câteva „metastaze” în tine, a întărit Dina.

Soarta mea era pecetluită. Jubilam.

- Uitaţi, ăla e Căminul 7 şi acolo, la primul etaj, camera noastră. Aveam deasupra un bec de 200 de waţi care ardea zi şi noapte: noaptea că jucam cărţi şi ziua că eram chiori. Aşa era „tradiţia”: spuneam că dacă nu poţi să dormi cu becul de 200 în ochi, în fum de ţigară să-l tai cu cuţitul, în muzici rapide şi-n urlete sporadice de triumf, *înseamnă că nu ţi-e somn*. Am trăit o viaţă de Cazinou. Am devenit cu toţii prieteni la cataramă, ne-am înfrăţit.

- Seamănă a regim de exterminare, a observat Dina. Şi cum ai scăpat din *camera de gazare*?

- N-am scăpat. Nici n-am vrut să scap. E drept că eram puţin extenuaţi şi *exterminaţi*: dar aveam pentru prima dată prieteni adevăraţi. Camarazi dintr-o bucată.

- Nici nu mai ai nevoie de duşmani: cu ăştia ai totul.

- E adevărat: ne eram suficienţi nouă înşine. Noi eram *Universul*. Nu mai aveam nevoie de nimic altceva. Slavă Domnului, nu mai eram singur. Jucam cărţi – „Cruce” – patru inşi, doi cu doi, cu punctaje pe două rubrici: „Noi”, „Voi”. Când ne plictiseam de cărţi, jucam „Piticot”.

- „Piticot”?

- Şi încă unul: „În pas de raţă”, sau „Laba Gâştii”, nu mai ştiu titlul original, un fel de cursă în spirală plană autodevoratoare. Pe astea le jucam pe „bani”, adică pe beri.

- Jucai „Piticot”, care va să zică, m-a luat în primire Claudia, erai „matur” rău de tot.

- *Sunt şi mă mai fac*, i-am zis eu. Oricum, aşa am ajuns *unul de-al lor*.

- Eşti un tâmpit, m-a alintat Dina. Îmi place de tine.

- Stai să mai auzi, că n-am terminat. Ai auzit de ultra-operaţiunea militară „Şarpele Boa”?

- Nu.

- Operaţiune neagră, fato, ultrasecretă, sub acoperire. Când unul din colegii de cameră primea un pachet cu mâncare de acasă, suspendam automat cursurile – intram în ceea ce se cheamă „chiul nesimţit”, că există şi chiul cu bun-simţ – adică nu mai părăseam camera până ce nu era „stârpit” pachetul. Mâncam până ne umflam, vegetam apoi ca şerpii în paturi până când se mai făcea loc în organism pentru o nouă hăpăială, apoi iarăşi în paturi, şi tot aşa. Când ne simţeam total „împliniţi” dădeam semnalul de luptă. Unul striga din toate puterile: „Booooaaaaa!” iar ceilalţi îl secondau cu: „Boa-Boa-Boa!” cu câte un „oa” foarte scurt. Atunci se repezeau de pe coridoare toţi „fomiştii” cu urechi ascuţite, să devoreze ce-a mai rămas. Ăştia – adică „elfii” – duceau „stârvul” de cutie goală la gunoi în procesiune solemnă, că noi nu mai puteam nici respira.

Am ajuns în apartamentul închiriat de Iulia. Ne-am instalat. Ne-am schimbat şi am hotărât să ieşim la plimbare – într-o acţiune pe care am numit-o „cunoaşterea oraşului”. Înainte am luat-o pe Iulia deoparte. M-am interesat de garderoba ei. Am găsit o rochie strânsă pe talie şi foarte largă în dreptul genunchilor. Era foarte şic, foarte elegantă: albă cu buline mari negre, dintr-un material destul de tare. Era exact ce-i trebuia. I-am spus la ureche planul. A început să chicotească. Claudia şi Dina au ales să iasă în ţinută sportivă.

Am intrat mai întâi într-o cafenea aflată chiar lângă Complex. Ne-am aşezat pe nişte fotolii joase din piele neagră, cu braţe. Înainte i-am făcut semn Iuliei. Şi-a ridicat rochiţa, „să nu se şifoneze”, mi-a zâmbit complice şi s-a aşezat. La început fetele n-au băgat de seamă.

În faţa cafelei, am început să mă dezmeticesc:

- Aici s-a dat Războiul Troiei „reloaded”. Noi i-am zis în final „Războiul chiuvetelor”, deoarece acestea au reprezentat argumente ale dramei şi înverşunării.

- Din ce v-aţi luat? a vrut să ştie Iulia.

- Totul a pornit de la o singură femeie. Era într-un local, însoţită de nişte prieteni, când nişte „hărăboci” s-au luat de ea: au început s-o jignească în faţa alor noştri. Ai noştri au ripostat, i-au trosnit, ăia au chemat „întăriri”, adică alţi „bruneţi”, ăia erau „bruneţi” răi, că i-au cam pocnit pe-ai noştri, care la rândul lor au chemat alte forţe şi uite-aşa ne-am încăierat toţi „complecşii”. Pentru „Elena din Troia” a României ne-am încăierat cam 1000 de bărbaţi.

- Era frumoasă? m-a întrebat Claudia.

- Habar n-am. N-am văzut-o niciodată. N-am asistat la faza iniţială. Aşa spune legenda. Ne-am confruntat violent români şi arabi pentru o singură femeie: am luptat pentru demnitatea femeii române, pentru onoarea femeii creştine în general.

- Şi care a fost deznodământul?

- Ne-au snopit. Am avut câteva asalturi asupra Căminului 7, apoi am fost respinşi până în Liceul de Muzică – pe care „hărăbocii” l-au făcut praf. Confruntarea a făcut ca să fie smulse toate obiectele ce puteau fi desfăcute şi aruncate în focul luptei. Am luat-o în buză şi de la forţele de ordine. Ni s-a părut că miliţienii ţin cu „gunoaiele”, aşa că i-am „botezat” cu extinctoarele cu spumă albă din cămine: le-am făcut chipiele albe – adică i-am repartizat la „Circulaţie”.

- V-au arestat?

- La box, cu mânuţele mele de domnişoară, nu sunt prea bun, însă la fugă sunt primul. Am tras un sprint – eu şi ai mei – până-n Cămin, atunci stăteam în 9, şi ne-am baricadat în camere. Până să vină „gudele” după noi, noi eram deja în pijamale şi dormeam tun. Sforăiam de se zgâlţâiau pereţii. Adică eu nu ştiu să sforăi – ăilalţi erau profesionişti – da` grohăiam şi eu *á la Hipnos* din

răsputeri. Au venit ăia, au verificat, eram „curaţi”, s-au cărat proşti.

- Şi cum s-a decis lupta?

- Noi studenţii am cam luat-o în trompă. Din fericire au intervenit oşenii – care lucrau atunci în construcţii. I-au bătut pe „hărăboci” *de i-au ascultat cu urechea*. De atunci „mamelucii” zic că nu le e frică de nimeni din România decât de „tribul cu pălăriuţe mici”. Recunoştinţă eternă Oaşului şi fiilor ei dârji. Că noi a trebuit să ne culegem dinţii cu făraşul.

- Şi aţi mai avut ciocniri de atunci?

- Ne-am mai dat cap în cap de câteva ori, aşa, spontan, pe lângă încăierările tradiţionale din timpul anului.

- Încăierări „tradiţionale”?

- Da, una de „Ziua muşuroiului”, când nesimţiţii făceau nişte grămăjoare pe care le declarau „pământ palestinian” şi îşi înfigeau steagul în ele. Iar noi, de „Ziua pământului palestinian”, aveam grijă să îşi înfigă şi dinţii în ele. „E palestinian numai pământul pe care-l puteţi lua şi duce în gură!” aşa le spuneam.

- Alin, te-ai gândit vreodată că ai putea obţine cetăţenie israelită? m-a provocat Dina râzând.

- De ce, scumpo, îmi dă tanc?

- Şi ce mai sărbătoreaţi? a intervenit Iulia.

- „Ziua pământului românesc”, în 24 Ianuarie. Făceam Hora Unirii la Rondou, apoi mergeam către Medicină şi întorceam cu roţile-n sus toate maşinile arăbeşti după ce alergam peste ele, peste plafon şi capote. Asta era „Ziua replicii române”. „Să nu mai stea maşinile arăbeşti cu roţile lor spurcate pe Sfântul Pământ Românesc”, aşa le ziceam. Şi nu ieşea niciunul din „hărăboci” să ne-ntrebe nimic, că ne vedeau că eram deja pregătiţi cu „răspunsurile”.

- Şi noi credeam că studenţii învaţă, a spus Iulia.

- Nu, dragă: asta e *o minciună sfruntată*! am răspuns eu, profund „jignit”.

Au râs toate trei.

- Oricum, am continuat eu, de atunci am instaurat „Teroarea română”.

- Eşti „terorist”? m-a întrebat Dina

- Şi „horrorist”. Am participat la operaţiunea secretă „Şoc şi groază”. Poţi să îmi pui de acum „David”. I-am pus pe toţi Goliaţii cu burta la podea. Aveam o mândreţe de praştie. Şi nu eram singurul. Şi nu trăgeam cu pietre, ci cu bile de rulment. Şi aveam bătaie lungă, de la un cămin la altul şi bilele făceau în geamurile mamelucilor găuri perfect rotunde, ca de glonţ, de ăia erau terminaţi. Credeau că avem puşti cu amortizor. „I-am pus cu burta pe carte”, obişnuia să spună Vali în sesiune, în toate sesiunile şi mult după ele, când avea „restanţe” la tir.

- Cine e Vali?

Dumnezeule, Vali, cum de-am uitat de tine? O să te caut.

Am ieşit din cafenea şi ne-am plimbat sub cerul senin până la Refugiu. Era o terasă unde se servea bere. Ne-am aşezat la o masă. Am privit-o iarăşi ostentativ pe Iulia. M-a privit şi ea. Şi-a fluturat rochia şi s-a aşezat. A început să râdă complice, zglobie, şmecheră. Fetele au observat, dar n-au zis nimic.

A venit o chelneriţă:

- Ca de obicei, Alin?

- Nu, Blondie. Câte o bere, că sunt cu soţia.

- Care-i soţia ta? m-a întrebat Blondie privindu-le pe rând pe zeiţele mele.

- Toate.

- Claudia…

- …Iulia…

- …Dina, s-au prezentat pe rând ele.

- Eu sunt Blondie. Îmi iertaţi familiaritatea, dar Alin e notoriu.

- Da` ce-a făcut? a întrebat-o Claudia.

Blondie a ridicat din umeri complice, a surâs galeş şi s-a dus să aducă comanda. I-am zis:

- Blondie are mai multe semnături în jurnalul meu de grupă decât au unii profesori de la *Fac*`.

- Cum asta?

- Am făcut ceea ce se cheamă *chiul ierarhic*. În calitate de şef de grupă, deţinător al jurnalului de prezenţă la cursurile de la *Fuck*, am impus prezenţa întregii grupe, în timpul programului, la Terasă. Asta se cheamă că execută „laborator de curgerea fluidelor". Studiul curgerii laminare şi turbulente pe gâtlej. Strigarea începea de la două beri de căciulă: astea erau „mostrele". Deci eram 30 de inşi la terasă. După primele două ore, chemam chelneriţa să semneze jurnalul de prezenţă de la Fac` în locurile unde trebuiau să semneze profesorii.

- Nu te credeam atât de nebunatic, Alin, mi-a spus Iulia cu admiraţie şăgalnică.

- Înainte să ajung la Fac` am fost un lunatic, un tălâmb şi un handicapat social, însă am recuperat în câteva luni totul. Dacă mă arunci între lupi, poţi fi sigură că în cel mai scurt timp devin şeful haitei. Mi-am pus sufletul pentru toţi. Băieţii ţineau la mine: ştiau că îi „scot".

- Îi „scoteai"…

- … din orice situaţie. În armată aveam expresia asta: „Să te scoţi", adică să te faci invizibil, minuscul, să nu fii văzut şi trimis la corvezi inutile. Eu îi „scoteam" pe toţi cei care erau „ai mei". Nimeni n-a pătimit, n-a păţit nimic, în niciuna din „negrele" sau „negresele" conduse de mine.

- …"negresele"?

- „Misiuni negre" private, iniţiate de câte unul din noi. Nimic militar, guvernamental, numa` şotie.

Am lipăit berile, eu aproape pe toate, am dat să plătesc.

Blondie a adus pe o tavă o garoafă albă şi a pus-o în faţa Iuliei:

- Omagiile mele, doamnă. Nu ştiam că-l poate ţine cineva în frâu.

Am plătit. Ne-am ridicat. Claudia m-a întrebat:

- De unde…? Şi asta-i o „neagră"?

Am râs. Le-am luat de talie pe Claudia şi pe Iulia, am trecut podul şi am intrat în Parcul Rozelor. Ne-am aşezat pe o bancă.

Am privit-o pe Iulia, m-a privit, am surâs amândoi, şi-a ridicat rochia cu eleganţă, s-a aşezat.

- Ce mustăciţi voi doi? m-a întrebat Claudia.

- Ăştia doi pun ceva la cale, i-a spus Dina.

- Nu e nimic, nu e nimic, am zis eu cu faţa mea de minciună. Haideţi să ne mai plimbăm de-a lungul râului, le-am propus.

- E frumos, a spus Dina.

- Pentru mine e frumos şi sinistru, i-am spus.

- De ce, Alin?

- E „Bega sinucigaşilor". Câţiva colegi de-ai noştri se sinucid aici anual.

- Se sinucid chiar aici?

- Da. Când ne distrăm, ne distrăm, dar când e sesiune învăţăm de rupem. În fiecare an rămân repetenţi şefii de an şi unii din şefii de grupă, şi cam un sfert din efectivul nostru total.

- E enorm! s-a întunecat Iulia.

- Da, Iulia. Şi unii din noi nu rezistă. Avem colegi repetenţi 2 sau 3 ani la rând. Vine sesiunea: 10, 10, 4, 4, 4, Bega. Îi găsesc înecaţi. Unii nu pot deveni ingineri. Condiţiile sunt aşa de dure, încât dacă ai depăşit anul 3 eşti considerat deja inginer. *Şcoliciunea* este recunoscută internaţional şi de aia e toată tevatura. Oricum, apartenenţa la *Fac'* este condiţia absolut necesară pentru a fi admis la Şcoala de Aviaţie. Am dat şi acolo examene crunte. Acolo morţii sunt de alt fel.

- Apa e tristă, a spus Iulia.

- Să mergem mai încolo. Am luat-o de talie. S-a aşezat pe o piatră după acelaşi ritual. Am stat cu toţii un pic, apoi am mers la Plăcintărie. Îi spuneam „Vagonul", că era lung şi îngust. După ce ne-am aşezat, Claudia ne-a dat ultimatum:

- Ne spuneţi şi nouă ce se întâmplă?

- „Cunoaşterea oraşului", le spun, şi Iulia se prăpădeşte de râs. Cafea, bere, plăcinte!

- Plăcintele au răvaş? investighează Dina.

- Spuneţi-ne care e şpilul, să nu murim, imploră Claudia.

- Vă spunem acasă. Poftă bună, încheie Iulia proto-ostilităţile.

Au hăpăit ca apucatele. Le devora curiozitatea. Sau poate plăcintele erau într-adevăr minunate.

Am ajuns acasă.

- Alin, m-ai făcut să am emoţii de adolescentă nebună. Nici pe vremea aceea nu eram aşa de zănatică! mi-a spus Iulia, şi mi-a dat un sărut rapid şi timid pe obraz.

- Ne spuneţi şi nouă acuma care-i secretul? ne-a întrebat Dina.

- Nu-i nici un secret, Dina: „cunoaşterea oraşului" – nivelul 2.

- Nivelul 2? Ce mai e asta? m-a întrebat Claudia.

- În calitate de gazdă şi ghid, v-o prezint pe protejata mea cea mai dragă, le spun fetelor şi o iau pe Iulia de mână şi o răsucesc repede într-o piruetă. Alea două rămân mute, cu ochi mari.

Claudia se dezmeticeşte prima:

- Ai plimbat-o *pe mama* tot oraşu' *în fundul gol*?

- Nu, că are rochie. Am vrut să îşi îmbunătăţească percepţia asupra tuturor lucrurilor.

- E foarte erotic, a spus Iulia suveran. Ar trebui să încercaţi şi voi. E o experienţă de neuitat, credeţi-mă.

- Şi chiar n-ai avut chiloţi? o întreabă Dina, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

- Ba da. Uite-i aici, în poşetă, îi răspunde Iulia şi-i scoate.

Fetele ne privesc siderate. Noi râdem de ne prăpădim, până ce le contaminăm şi pe ele.

- Iaca poznă.

- Total neigienic, a spus Dina, şi a luat-o pe Iulia deoparte să o „dezinfecteze". Şi Iulia se gâdila de nu mai putea.

A doua zi Dina a fost „pedepsită" să vină cu noi în oraş în aceeaşi postură „emancipată", urmând să-i „raporteze" Claudiei toată senzaţia. Şi pe Dina a amuzat-o noul stil de „cunoaştere a oraşului". Iulia m-a luat de braţ: se simţea ca o adolescentă. Trebuia să sărbătorim. Am cumpărat două sticle de Fetească Neagră şi 24 de pahare cu picior. Iulia şi Claudia s-au dus să mai ia ceva de mâncare, în timp ce eu şi cu Dina urma să luăm

prăjituri. Am luat de toate felurile, am luat şi tort şi praline de ciocolată. Am ajuns acasă pe la ora 14. După o altă „dezinfecţie" haioasă, am mâncat „resturile" de aperitiv de ieri şi ne-am pus pe dulciuri şi pe vin. Am umplut toate cele 24 de pahare. M-am aşezat lângă Iulia după ce am deschis larg uşa către bucătărie. Mi-a plăcut totdeauna pardoseala de gresie că sună mai bine. Fetele au pus prăjiturile în farfurii. Am ciocnit. I-am spus Iuliei ceva la ureche. A încuviinţat. Am sorbit vinul aproape în acelaşi timp, apoi am aruncat paharele cu boltă pe gresie. S-au făcut praf şi pulbere în nori de cristal.

Fetele au înţepenit. Eu şi Iulia am mai luat câte un pahar, l-am sorbit cu nesaţ – am avut grijă să nu fie prea pline – după care şi seria a doua a avut aceeaşi soartă. La a treia serie s-au dezmeticit şi fetele. Le-am invitat să distrugă „sârbeşte" şi „bănăţeneşte" ghinionul, neşansa de a fi un balcanic, „amprentele" trecutului compromis.

- Cine îşi termină prima „paharele de unică folosinţă" fără să rateze, adică reuşind „drop-gol" în bucătărie, primeşte masaj, am anunţat cu solemnitate.

- Cum se cheamă chestia asta? că-mi place, a spus Iulia.

- Se cheamă „chef". Că toate celelalte variante sunt deriziuni pentru şlamufe şi constipaţi.

Iulia şi-a mâncat şi prăjitura – profiterol – prima, că era fată cuminte, ascultătoare, şi a făcut zob farfuria, după acelaşi procedeu. Îmi place că învaţă repede.

- Ce faci? că sunt ale gazdei, a atenţionat-o Claudia.

- Da, *mamă*, am înţeles, o să-i luăm alt set, a răspuns Iulia cea nebunatică, dezlănţuită, şi a mai distrus şi o farfurioară zburătoare nemurdărită. Bineînţeles că şi-a terminat prima seria de şase. A privit muntele de cristal – mai bine zis muşuroiul – şi a zis:

- Până mă ajungeţi din urmă, eu mă retrag cu *premiul*.

Premiul eram eu. I-am făcut masaj total, cu uleiuri parfumate, cu sărutări tandre, încât după o oră era perfect relaxată şi

satisfăcută, gata de somn. Am lăsat-o să doarmă puţin. M-am întors la fete.

Erau la seria a patra, dar nu mai puteau: nici vin, nici prăjituri.

- Ce-ai făcut cu prinţesa? m-a întrebat Claudia.

- Am scăpat-o de tensiunile ultimelor luni. Cu ultimii ani va fi mai greu. Va trebui să mă ajuţi şi tu.

- Eu? Sunt praf, mi-a spus Claudia.

- Lasă că ne refacem împreună.

- Îţi împrumut rochia Iuliei, i-a surâs Dina. Mie nu-mi faci masaj, Alin?

- Aşteaptă, că trebuie să te pedepsesc eu mai întâi, i-a tăiat-o Claudia.

- Auăleu, am uitat complet.

- Pedeapsa e evidentă: *luzărul* adună cioburile.

- Am înţeles, Suverană! a spus Dina şi s-a executat.

- Şi tu, ce râzi pe sub mustaţă? s-a burzuluit Claudia la mine şi mi-a repezit o pernă în piept.

Am ripostat cu multe sărutări după ce am strâns-o în braţe blocându-i mâinile. S-a lăsat moale:

- Iubitule!

Am slăbit strânsoarea. Şi-a eliberat braţele şi mi-a mai repezit o pernă, apoi a luat-o la fugă prin cămăruţă, spre bucătărie. Am prins-o în prag:

- Ştii ce fac eu cu prada de război? am întrebat-o.

A închis singură uşa. Dina rămânea exilată în bucătărie.

M-am trezit seara. Claudia era cu Dina în bucătărioară. Au venit cu cafea.

Pe la 9 s-a trezit şi Iulia. Era ciufulită, leneşă, minunată.

Am luat ceva frugal şi am început să dansăm. Pe la 11 fetele erau frânte, că nu dormiseră nici un pic. Iulia a spus că trebuie să facă ceva serios de mâncare pentru mâine. M-am oferit s-o ajut. Fetele dormeau de-a-n-picioarele, aşa că le-am urat „Noapte bună” şi ne-am pus pe gătit.

- Terminăm într-o oră şi ne facem de cap, i-am spus Iuliei.

După ce-am gătit o „sinistră” şi o „morbidă” i-am spus Iuliei să-şi ia costumul de baie. Am luat prosoape, cleştele de tăiat sârmă şi încă nişte lucruşoare absolut necesare, ne-am asigurat că fetele dorm liniştite şi am plecat.

- Unde mergem? m-a întrebat Iulia.

- La *Ştrandul termal*, am lămurit-o.

- Acum, la miezul nopţii?

- Noaptea se fură caii.

- Şi dacă nu e nimeni acolo, cum luăm bilete?

Iulia e înduioşătoare.

Am ajuns într-un sfert de oră, că era aproape. Am ales un loc înverzit. Am avut nevoie de 5 minute să tai sârma în unghi drept astfel încât să rămână camuflată de verdeaţă.

- E prima oară când te invit. Noi de obicei sărim gardul, însă tu eşti scutită.

- E legal, Alin?

- Nu înţeleg termenul, da` lasă că îmi explici tu mâine. Să ne bucurăm, Iulia!

Ne-am strecurat, ne-am dezbrăcat în costume de baie şi am intrat în apă. Becul de la intrare era departe şi focaliza poarta, nu zona în care eram noi.

Din apă ieşea abur mistic. Era lună plină. Se vedeau stelele foarte aproape, foarte clare. N-am mai văzut demult aşa cer senin.

- Să facem pluta, i-am propus Iuliei.

- Alin, e splendid! Nu credeam că o să trăiesc aşa ceva.

- *Asta* e viaţă!

- Mă simt ca o studentă.

- *Eşti*. Venim aici câţiva băieţi, câteva fete, mai ales în sesiune. Unii nici nu ne cunoaştem.

- Şi n-aţi fost prinşi niciodată?

- Ba da. Nişte nesimţiţi au plonjat cu zgomot. Dar „paznicul de noapte” e o femeie: a venit să ne muştruluiască şi asta a fost tot.

Cine ce să ne facă? Nu trebuie să te temi, Iulia. Eşti cu mine. Nu ţi se poate întâmpla nimic.

M-a strâns în braţe şi m-a pupat.

După vreo oră-două de bălăceală ne-am şters şi ne-am îmbrăcat. Am avut grijă să prind ochiurile cu sârma pe care o adusesem cu mine. Am ajuns acasă, am pus costumele de baie şi prosoapele la uscat şi ne-am dus la culcare: eu la Claudia, Iulia la Dina.

A doua zi suntem loviţi de „dezastru": Claudia şi Dina, odihnite, descoperă costumele de baie şi prosoapele încă ude. Făcând pe spăşitul, le explic faza de la *Termal*. Iulia mă susţine:

- A fost cea mai fericită noapte din viaţa mea!

- Şi noi vrem să fim fericite, hotărăşte Claudia. Noaptea următoare mergem cu toţii.

Şi aşa a şi fost. Când să intrăm în apă, Claudia a proclamat „pedeapsa":

- Pentru că n-au avut grijă să-şi şteargă „urmele", celor doi li se confiscă prosoapele şi costumele de baie! Cei doi sunt eu – „ispititorul" – şi Dina – „substitutul" Iuliei.

Ne-am îmbăiat vreo două ore, am şoşotit, ne-am relaxat, apoi Claudia şi Iulia s-au retras subit, s-au şters şi s-au îmbrăcat.

- Ce faceţi? Ne lăsaţi aşa? a întrebat Dina.

- Claudia!

- Vă zvântaţi. Noi vă supraveghem de la distanţă. Pa. Ne vedem acasă.

Şi au plecat chicotind.

- Ce facem, Alin? m-a întrebat Dina, oarecum amuzată de situaţia insolită.

- Ieşim, ne zvântăm. După cum a zis Claudia.

- N-am mai mers niciodată atâta drum complet goală. Şi trebuie să trecem şi autostrada.

- Lasă-te în seama mea. Oricum, este o experienţă nouă. Nu putem spune că nu trăim.

- Ce ne facem?

- Ieşim.

- Am ieşit. Şi acum?

- Ne zvântăm. Sub luna asta eşti ca de porţelan, Dina. Eşti ca o ştimă a apelor, ca o sânziană.

- Eşti un zănatic. Sunt îngrijorată, cu-adevărat.

- Nu pot gândi până nu-ţi sărut sânii. Doi pupici.

- Poftim, dacă asta e contribuţia mea la *progresul gândirii*. Şi acum?

- Ieşim la plimbare.

- Dacă ne vede cineva?

- Nu e aproape nimeni. Oricum, bucură-te de un „Woodstock al miezului nopţii". Imediat fac rost şi de îmbrăcăminte.

- S-o văd şi pe asta.

Am mers cam 100 de metri printre tufe, pe lângă copaci, alegând umbrele. Am găsit ce gândeam: un banner lung, la nivelul solului.

- Aşteaptă-mă aici, i-am spus Dinei şi am lăsat-o în umbra nopţii. Am tăiat banner-ul şi am confecţionat două mantii.

- Gata: domnişoara zână e înnobilată, i-am spus.

- Cum ai reuşit?

- „Cioburile aduc noroc". Trebuie doar să ştii să ţi le procuri.

Am ajuns acasă îmbrăcaţi ca nişte „fantome literare". Dina avea pe ea un „HAI", iar eu aveam un „PO".

- Vezi, Iulia, s-au descurcat, a spus Claudia, în timp ce eu şi cu Dina am întors-o cu fundul în sus şi i-am „miluit" câteva peste orgoliu.

- Maiestatea Sa Regală a luat-o razna şi e decăzută în noaptea aceasta la rangul de Copil Capricios.

„Maiestatea" Sa „a făcut bot" aşa, demonstrativ, apoi ne-am culcat, că eram frânţi.

A doua zi l-am căutat pe Vali. Nu l-am găsit.

- Suntem prieteni buni, le-am zis fetelor. Prieteni la cataramă. M-a scos din multe „goange". Deşi ne-am cunoscut în condiţii vitrege.

- Cum v-aţi cunoscut? a vrut să ştie Dina.
- Ne-am întâlnit *la o dizenterie*.
- La o… ce?
- Aşa cum auzi.
- Aud, dar nu înţeleg: era cumva vreun festival sau ceva?
- Nu chiar: un fel de confruntare a voinţelor.
- Un meci?
- Sună mai frumos „festivalul dizenteriei", că s-a lăsat cu concedii medicale în masă.
- Ce-aţi păţit?
- Am fost la nişte munci agricole. Acolo ne-am învelit cu pături aspre, de cai, pline de mega-purici.
- Nu există mega-purici.
- Nu mai există că i-am eradicat noi. În fine, după ce ne-au supt vlaga. Atunci ni s-a făcut o sete *milenară* şi am băut apă de pe unde am găsit. A doua zi dimineaţa jumătate de Cămin era pe tron. Unii voiau să intre şi ei în *sala tronurilor*, alţii nu mai voiau să iasă. Cei ce voiau să iasă băteau în uşi ca disperaţii, de ăi dinăuntru s-au mai scăpat pe ei înc-o dată. Şi-au revenit şi-au început să cânte: *„Eroi au fost, eroi sunt încă / Şi-or fi în neamul românesc!"* la care au dat răspunsul cei aflaţi în bude un etaj mai jos: *„Căci rupți sunt ca din tare stâncă / Românii orişiunde cresc."* Atunci „agresorii porţilor" au dat replica: *„E viața noastră făurită / De doi bărbați cu brațe tari"* şi au răspuns „paralelii" de jos: *„Şi cu voința oțelită, / Cu minți deștepte, inimi mari."* „Ia mai oţeliţi-vă voinţele!" le-au zis „încuiaţii". „Aveţi milă, fraţilor, că murim!" Până la urmă s-au mai deschis uşi, s-au făcut schimburile de Formula 1 în cursa de 24 de ore de la Le Mans. N-am văzut atâta rapiditate şi „dăruire" ca atunci – în Campionatul rablagiţilor. Acolo m-am întâlnit cu „Comă" care era sprijinit de Vali şi l-am interceptat mintal şi vocal: „Mă, Comă, tu de ce n-ai cântat?" la care îmi zice: „Nu pot, Radule, că încă n-am isprăvit să borăsc". Ăsta ne zicea la toţi „Radule!", nu conta că nu te chema Radu. „De-atunci, mă Comă?" „De-atunci,

mă Radule, că sunt tot la pompă şi n-am încetat să mă *alimentez*". „Da` eşti consecvent, mă urâtule", îi zic. „Consecvent, consecvent", zice. „Da` ăsta cine e?" „Ţi-l prezint pe Radu", îmi zice, „omul meu de nădejde". Aşa că vreo jumătate de an i-am zis lui Vali „Radu" şi el mie la fel. „Haideţi, Razilor, să mergem", zice Comă, „că verticala e grea." „A naibii de grea, mă Radule", îi zicem Vali şi eu.

- Dar de fapt cum îl chema pe Comă? s-a interesat Iulia.

- Cum să-l cheme? evident: Radu, îi zic surâzând ca un motan.

- Sunteţi nişte tâmpiţi, îmi zice Claudia cu drag.

- Şi eu te iubesc.

Am mâncat „la Select", apoi le-am zis fetelor că am o acţiune privată cu Iulia şi că ne vom întâlni acasă într-o oră.

Am ajuns abia seara. N-am apucat să intrăm bine în casă, că a venit „valvârtej" Claudia urmată îndeaproape de „vortex" Dina:

- Asta-i o oră? Vai, ce m-am perpelit. Sunteţi pedepsiţi. Amândoi.

Adică eram pedepsiţi eu şi cu Dina – care era „Umbra" Iuliei. „Prinţesa" Iulia era imună şi intangibilă în *adolescenţa ei regală*. Toate consecinţele actelor ei, toată ştrengăria trebuiau suportate de Dina.

„Asta e, cu asta defilăm" – vorba Claudiei. Avea dreptate. În plus, nu te pui cu o *suverană* cu care tocmai eşti *în curs de căsătorire*.

Am simţit centura Iuliei: Claudia era cu adevărat furioasă. Mi-au dat lacrimile.

- Claudia, opreşte-te! te rog, a intervenit Dina să mă apere: *e rândul meu.*

Claudia s-a oprit. S-a uitat la Dina mirată.

Dina a început să se dezbrace şi să ne povestească:

- *Proiectul Monarch* vizează inducerea unor automatisme care să se transmită de-a lungul mai multor generaţii. Numele proiectului provine de la *fluturele Monarch* – care migrează pe un traseu sud-american mai lung decât zborul unei singure vieţi.

Şi atunci, aşa cum „programul” migraţiei este transmis ereditar, programarea *Beta* afectează liniile generice, practic succesiunea mamă-fiică. Claudia, vreau să înţelegi că ceea ce ai făcut tu acum este exact ceea ce a făcut Iulia cu puţin timp în urmă. Programarea *Beta* din *Proiectul Monarch* continuă *aici şi acum*.

- Ce vrei să spui? a întrebat Iulia.

- Claudia îţi moşteneşte severitatea erotică „maternală”. E vremea să întrerupem acest lanţ.

Dina s-a dezbrăcat complet. S-a aşezat cu pieptul pe masă:

- Iulia iubito, nu vezi? Ţi-a preluat până şi centura! Claudia, te rog, dacă mai ai furii, frustrări sau resentimente – eşti invitata mea. Iartă-l *de tot* pe Alin.

Claudia a stat un pic să cugete.

- Eşti liberă să te descarci, iubito, i-a mai spus Dina stând aplecată peste masă şi privind înapoi.

Claudia i-a mângâiat uşor crupa. Apoi *ne-a comutat pedeapsa*.

Am fost conduşi în noapte sub „escorta” Claudiei şi Iuliei până la malul apei, într-un loc unde nu mai fusesem până atunci.

La o oarecare distanţă de mal erau prinse de stâlpi câteva bărci cu vâsle. La câteva sute de metri în aval, de partea cealaltă a Begăi, se afla un ponton:

- Veţi „rechiziţiona” una din bărci, a formulat Claudia pedeapsa. Noi două vă vom aştepta dincolo, pe ponton, gata să fim plimbate *întreaga noapte*. Acolo vă veţi primi înapoi hainele. Acum vă puteţi păstra doar bluzele.

A făcut semn în sus şi în jos cu arătătorul până am ajuns „bottomless” şi eu şi Dina. Iulia ne-a luat hainele în primire şi s-a întors să plece cu părţile inferioare ale demnităţii noastre.

Am luat-o de mână pe Dina şi am înaintat prudent către una din bărci, încercând să simt mâlul lent de sub picioare. Dacă unul din noi se dezechilibra, celălalt avea să-l stabilizeze imediat, m-am gândit.

- Dina, te rog să mă ierţi!

- Pentru ce, iubitule?

- Pentru azi noapte la *Termal*, ştii tu. Ai sâni splendizi, Dina. Nu m-am putut abţine. Am înnebunit să ţi-i pup.

- Alin, dacă trebuie să te iert pentru ceva, e pentru că nu m-ai luat înapoi în bazin şi nu te-ai înfipt în mine.

- Dina, ce-mi faci? Că mă iau fioruri ca niciodată…

- „Prietenie pură”?

- Te implor, Dina: dacă răspund „Prietenie pură” să nu-mi mai plesneşti una peste fund, nu azi. Promit să mă revanşez cum vrei tu, să fim în aceeaşi postură oricând doreşti.

- Ai promis. Deci: „Prietenie pură”?

- „Prietenie-nu-chiar-atât-de-pură!”

- Ce bine. Nu-mi plac ipocriţii. Acum mai am o pretenţie şi-ai scăpat.

- Care?

- Vreau să-mi spui taina ta.

- Ce tainã? N-am nici o tainã.

- Ai multe. Dar nu mă interesează acum decât una singură: cum de reuşeşti să pari, să fii în faţa noastră *atât de neajutorat*?

- Neajutorat?

- Alin, te-am văzut gol de multe ori, ne-am amuzat toate fetele văzându-te ruşinat. Sfiala asta a ta – neprefăcută, e clar – pe mine, cel puţin, mă transformă într-o *femeie de pradă*. Cred că dacă aş face dragoste zilnic cu tine – ceea ce desigur că nu are să se întâmple – discutăm ipotetic – în fiecare zi următoare ai fi la fel de inocent şi timid ca şi cum nu ne-am fi atins niciodată.

- E clar. Tu ai un *dejà vu* şi eu nu.

- Alin, o iei peste buci chiar acu`!

- Nu, te rog, nu.

- Pe mine nu mă înşeli: te-am văzut când am dat asaltul asupra casei unde era sechestrată Elena. Ai fost *zeu şi animal*, fiară sălbatică. Şi, dacă n-aş fi fost atât de ocupată cu ştergerea urmelor, până peste cap – te-aş fi f… chiar acolo, pe loc.

- *Sargana-pa-şi-pusi* şi-a meritat-o. Şi şi-a şi luat-o.

- Îţi sunt recunoscătoare că nu l-ai împuşcat. Atunci ar fi fost mult mai greu să ştergem urmele. Oricum, când l-ai pocnit cu pistolul, am fost sigură că nu se va mai ridica niciodată din patul acela; i-am înfipt injecţia cu drogul ca să pară că şi-a făcut-o singur, apoi l-am azvârlit din pat să pară că şi-a înfipt singur creierul în ciment.

- Eşti talentată, Dina. ne potrivim.

- Am fost *plutonul lui de execuţie*. L-am *ucis* amândoi.

- Mă bucur că nu mă laşi să-mi arog toate meritele. Vezi, am omorât un ins împreună. Suntem la fel de legaţi ca şi cum am fi făcut împreună un copil. Te ador, Dina. Eşti o drăgălaşă.

- L-am „făcut", şi-o să-i mai „facem" şi pe alţii. *Sarganata* e primul dintr-un lung şir ce nu merită să existe.

- Te implor, să nu le spui fetelor. Ce-am făcut, am făcut pentru Elena.

- Ai o slăbiciune pentru femei, asta e clar. Acum îmi spui taina?

- Ţi-am zis că nu-i nici o taină. Am o mamă foarte autoritară, nici o noră nu e destul de bună pentru ea, mi-a gonit toate prietenele pe care i le-am adus în casă, practic nu m-a lăsat să mă apropii de nici o fată. Abia în studenţie m-am mai dezinhibat, deşi nu de tot. Le-am privit întotdeauna pe fete ca pe nişte făpturi superioare, despre femei ce să mai zic? şi aşa am ajuns să le privesc de la glezne în sus şi, în cazul Claudiei, care m-a mângâiat cu vârfurile picioarelor pe obraji în spital, în starea aceea de neputinţă fizică îngrozitoare, nu-ţi spun: îmi vine să ejaculez numai când îi sărut buricele degetelor…

- E nebună după tine, Alin. Vă invidiez. Şi Iulia e şi mai nebună. Ai grijă cum te mişti şi respiri.

- Trebuie să mergem acuma la ea. Uite, ne aşteaptă. Ţi-am promis, Dina: cu prima ocazie îţi fac *masajul tandreţii totale*, te ung cu miresme, te îmbrac în alinturi. Ţin foarte mult la tine, să ştii, i-am mai spus Dinei în timp ce ne îndreptam în cea de-a doua barcă către ponton.

- Şi eu, Alin. Nu ştiu cum să-ţi spun: aşa, seducător în sfiala ta, tu îmi dai cumva înapoi inocenţa, naivitatea. Cu tine trăiesc o *regresiune către pubertate*. Îmi place foarte mult ce mi se întâmplă cu tine.

- *Suntem legaţi mai presus de prezent*.

Ne-am îndreptat uşor către Claudia şi Iulia trăgând fiecare la câte o vâslă. Le-am luat pe fete şi le-am plimbat toată noaptea.

Am aflat mult mai târziu că Sarganata era deja muribund când l-am lovit în cap cu pistolul pentru ca Dina să aibă răgazul necesar să-l injecteze *definitiv*. Nu noi am fost plutonul lui de execuţie: cineva îi făcuse felul mai înainte să venim noi. Când am executat acţiunea *furişării agresive* până în apropierea lui, el era culcat pe o parte în pat şi era cu spatele, aşa că nu ne-am dat seama că era deja în agonie.

Cine l-a „finalizat”? Iată o întrebare pentru mai târziu. Sau *o întrebare pentru totdeauna.*

Mi-am însuşit totuşi lauda Dinei: într-adevăr am simţit şi gândit ca un animal, ca un zeu tutelar. Mă bucur că e cine să-mi aprecieze *atitudinea*. Altfel, ce mare scofală să ucizi un ins deja mort?

Oricum, gestul contează; gestul şi consecinţele lui binefăcătoare: pentru noi toţi *uşurare*, pentru ins *ultimul somn*.

- Alin, spune-i, te rog, Claudiei unde am fost noi doi împreună, mi-a spus Iulia la un moment dat, în timpul plimbării nocturne.

Am ridicat încet ochii către *femeia vieţii şi morţii mele* şi i-am spus:

- Iubito, am rugat-o pe Iulia să mă ajute să ne punem în ordine. Eu nu mă pricep deloc la aşa ceva, nu ştiu nici azi cum ar fi bine să procedez. Iulia m-a condus la un fel de preludiu de spovedanie A durat mai mult decât ne aşteptam. Şi s-a terminat indecis.

- Alin, am fost aşa de geloasă pe orele astea pe care le-ai petrecut fără mine, de-mi venea să înnebunesc.

- Trebuia să rămână secret, i-a zis Iulia Claudiei, dar acum…

- Alin, te rog să mă ierţi că m-am înfuriat.

- Numai dacă te logodeşti orfic şi te măriţi platonic cu mine la fiecare lună plină.

- Mă mărit! Mă mărit! mi-a zis, şi s-a repezit şi m-a sărutat focos de mai multe ori, de era cât pe ce să se răstoarne barca.

Pe la 4 dimineaţa am ajuns acasă.

Când am ajuns în cămăruţa noastră, Claudia s-a dezbrăcat imediat şi m-a luat în braţe.

- Alin, te rog să mă ierţi: mi-e aşa de frică…

- De ce ţi-e frică, iubito?

- *Că o iubeşti pe mama mai mult decât mă iubeşti pe mine!*

- Claudia, pentru tine am coborât în infern. Şi voi mai coborî dacă trebuie.

- Asta aşa e. Dar lacrimile ei sunt cele care te-au adus la mine. Să ştii, Alin, că şi eu am coborât şi încă mai cobor într-un infern: pentru tine – într-unul mai mic, care nu se vede. Într-unul cumplit. Îmi dau seama şi eu că mama este superbă, seducătoare; e minunată şi pentru mine, care sunt femeie: îmi închipui ce simţi tu ca bărbat. Nu pot concura cu ea şi totuşi, te vreau absolut. Iar Dina are o experienţă enormă: uneori îmi pare că eşti „prada" ei.

- Da, Dina e o adevărată „femeie de pradă". Dar între noi nu e decât camaraderie, bine, *un pic mai extinsă*. Suntem prieteni şi camarazi de arme, Claudia. Prezenţa ei nu te ameninţă: te ocroteşte.

- Alin, când o atingi pe mama, ţi se dăruieşte total şi are şi orgasm – pe când eu încă stau să-mi revin. Mi-e ruşine: încă mai fac pipi pe mine noaptea.

- Pupă Alin şi trece. După ce-ai pătimit acolo, e normal să mai fie urme. O să vezi, va fi bine. O să-ţi revii din traumă: mi-a spus-o Dina.

- Şi mama şi Dina încearcă din răsputeri să mă ocrotească, însă de multe ori *chiar asta mă doare*; sunt rănită chiar de ocrotirea lor. Încerc să învăţ cât mai mult de la ele, dar mă simt de multe ori depăşită de situaţie şi îmi cedează nervii.

- Ştiu, iubito. Dar asta e *chiar iubirea*. Iubirea e rană, iubirea e desfătare, e sfâşiere şi alintare, fior negrăit. Într-însa tăcerile sunt cele ce strigă. Îţi sunt recunoscător că ai atâta răbdare.

- Şi tu ai.

S-a întins în pat. Mi-a spus:

- Sunt fată cuminte, ascultătoare.

- Claudia, te rog să mă priveşti în ochi. Ai ochii cei mai frumoşi din lume.

- Alin, mai am o rugăminte. Una mare.

- Sunt gata de orice pentru tine.

- Indiferent ce ai de gând cu mama, vreau să îmi faci un copil.

- Îţi promit.

- Dragule!

Ne-am sărutat până s-a făcut zi.

Şi Traviatele se împuşcă, nu-i aşa?

Iulia m-a întrebat a doua zi cum ne „culturalizam" în perioadele de răgaz. I-am spus că mergeam la operă, la teatru, la cinema şi că, uneori, vizionam o noapte întreagă non-stop câteva filme video. Tocmai când se gândea cu fetele cum să ne „culturalizăm" acum, le-am propus să jucăm „Om sărac". Când au auzit regulile, au avut revelaţia vieţii lor:

- Vai, n-am ştiut că eşti aşa de *cult la cap*!

- „Cultura" asta e tot ce mi-a mai rămas. Deci: jucăm?

Au fost de acord. Erau curioase să vadă ce poate să iasă din chestiunea aceasta – *arzătoare la ordinea nopţii*. Jocul e cam aşa: se joacă în patru. Păgubaşul cântă: „Om sărac, om sărac: mi-a furat pitaci din sac", după care trebuie să ghicească, dintre ceilalţi trei jucători, cine e hoţul şi să-l identifice după mimică,

gesturi, faţă: „Vinovatul, vinovatul, eşti chiar tu!” Din ceilalţi trei, unul a tras biletul pe care scrie „judecător”, unul e „hoţul” şi unul este „executor”. Dacă „omul sărac” ghiceşte cine e „hoţul”, acela e pedepsit de „executor” conform sentinţei date de „judecător”; dacă „omul sărac” greşeşte, el este pedepsit. Se pot da de către „judecător” pedepsele cele mai haioase, se poate juca şi pe dezbrăcate…

La început fetele nu au prea avut inspiraţie la pedepse: cântat, recitat versuri, actorie, şi altele, până când a ajuns la un moment dat Iulia să fie „judecător”, iar eu trebuia să fiu „pedepsit”;

- Să ne spui, Alin, în amănunt, cel mai ruşinos lucru din viaţa ta!

- Cel mai ruşinos lucru din viaţa mea e *Opera Traviata* – versiune adaptată *mişeleşte* la viaţă, le-am spus.

- Acum povestea, s-a impus Judecătoarea.

- *Alfredo* e un tâmpit, zic.

- Asta ştim deja, spune Dina*, l-am cunoscut şi noi*: mai departe.

- S-a tot plimbat de mână cu Violetta Valery şi a dus-o prin toate barurile de noapte ale burgului şi i-a arătat „ce n-a văzut Parisul” şi i-a povestit câte-n lună şi-n stele. Stupidul şi-a cheltuit aproape subit „bursa” de la părinţi şi a început „să facă banda” şi foamea.

- Ce înseamnă „a face banda”? m-a întrerupt Claudia.

- Păi nu mai ai cartela de cantină studenţească de pe luna aceasta deoarece ţi-ai vândut-o şi ai cheltuit totul instantaneu în „nocturnă”, aşa că te duci frumos la cantină şi iei de pe bandă tăvile cu ceea ce n-au mâncat alţii. Poţi să te saturi din vreo trei tăvi cu resturi de la fete, că ele nu-s aşa de hămesite ca harpagonii.

- Şi ai făcut tu asta? mă întreabă Claudia.

- Dacă iubirea-i mare şi „prestigiul” enorm, *Alfredo* rămâne stupid, că aşa-i opera, frumoaso! Dar şi „curtezana” era uşor luată de val, aşa că după o vreme se jucau noaptea de-a scheletonii, şi de-a operaţiunea sub acoperire „Silouette” şi de-a

„tebecirea”. Legiunea umbrei, ce mai! În final, nu-şi mai permiteau să meargă decât la „U” la *grohotecă*, unde se strecurau gratuit el, Traviata lui, Camelia şi Zimbroaica, prietenele ei cele mai bune. Nu mai ştiu cum o chema pe Zimbroaica Violettei, cred că tot Camelia, aşa că Traviata era Dama cu Camelii redivivus recidivivus.

- Şi s-a terminat tragic? a vrut să ştie Dina.

- Dacă se termina tragic era vesel-imbecil: s-a terminat jalnic. A aflat Muma – Ghiorghia Germont – desigur cu ajutorul Gestapoului, CIA-eului, NKVD-ului: Interpolului nu, că ea singură este Interpol la pătrat. A decretat că Violetta Valery este „o târfă imorală şi neserioasă” – deşi Traviata mea era virgină – şi a declarat solemn că silfida nu merită să-i fie noră. *Alfredo* era „prea bun pentru ea” – o „dezmăţată dezordonată” – şi, în plus, Cameliile ei erau sau *lezbi* sau *inerent-imorale*, conform ziselor şi ghicitelor Baronului Muie-n-hausen, aşa că tot romantismul iniţial ni s-a ruinat. „Nu credeam că eşti ţinut aşa din scurt”, i-a zis Violetta Valery *minorului*, care de atunci n-a mai crescut în ochii ei – nici în ai lui – şi nici în ochii oricărei vietăţi mai mari decât un gândac – nici un pic. A încercat să o seducă, să o pecetluiască în pat şi apoi să fugă cu ea, aşa era planul, însă era uşor virgin şi el, nu numai ea, n-a avut tact, aşa că Violetta lui s-a speriat de *agresor* şi s-a retras spontan din viaţa lui, drept pentru care *Non-Casanova* a avut multă vreme impresia că e *anormal*.

- Şi ce a mai fost cu ea? a vrut să ştie Iulia.

- Nimic. S-a resemnat într-o nebunie de altă factură. Cum să vă spun? Ea era *o dantelăreasă* – un fel de Isabelle Huppert a plimbărilor lungi abisale. A coborât în străfundurile propriului eu. Şi-a văzut de drum într-un destin al unor plăceri şi dureri care de acum deveneau discrete. O fi înţeles că nu avea ce să caute într-o familie de Germonţi tâmpiţi, tradiţionalist-retardaţi. Când s-a mai dumirit Muma Casei Germont cum stau lucrurile cu „târfa-virgină”, era deja prea târziu. „Foaie verde – elefant – sunt jenant.”

- *Dantelăreasa* din film înnebuneşte după ce este părăsită de iubit, mi-a spus Claudia. Cu a ta ce s-a petrecut?

- Sincer? De Isabella mea nu am mai ştiut de atunci nimic. Poate că duce o existenţă de distracţie nebună, sau poate chiar în clipa aceasta îşi află bărbatul ideal. *Eu n-am fost bărbat. Nu prea sunt nici acum*.

Fetele n-au mai zis nimic. Claudia m-a îmbrăţişat şi mi-a dat un sărut de antologie.

- Ce facem? Jucăm, sau ce…? le-am provocat.

A venit rândul Dinei să fie pedepsită. „Judecătorul" Iulia „n-a avut treabă":

- Să ne spui, Dina, în cele mai mici detalii, cel mai ruşinos lucru din viaţa ta.

- Am dat de naiba, a oftat ea. Apoi a încercat să se eschiveze: Uite, Iulia, ce-ai zice să-mi *comuţi* pedeapsa în „bătaie la fundul gol"? Ar fi ruşinos-delicios şi nici n-am mai luat-o demult.

- Ăla-i „premiu", a decretat solemn „Judecătoarea". Şi apoi, de la statutul de *fetiţă neastâmpărată* ar urma acel „Pupă Alin şi trece" cu care ai reveni în *Convenţia bebeluşelor*. Nici să nu te gândeşti.

- Aşteptăm, a întărit Claudia nerăbdarea.

- Păi dacă-i aşa… Cel mai ruşinos lucru din viaţa mea a fost *romanul* lui Horace McCoy: *„Şi caii se împuşcă, nu-i aşa?"*, *filmul* cu acelaşi titlu al lui Sydney Pollack, cu Jane Fonda şi Michael Sarrazin, şi *garda de noapte* cu acelaşi *spectacol al Marii Recesiuni psihice*.

- Spectacolul Marii Recesiuni psihice? a făcut ochii mari Claudia.

- Da, se distrează şi fetele cum pot… a spus Dina.

- Am văzut filmul, spune Iulia. Îmi amintesc de un fel de maraton al dansului organizat după Marea Criză economică din anii `30: se dansa zi şi noapte, cu mici pauze de refacere, până

când rămânea în picioare ultima pereche de dansatori. Aceea lua Marele Premiu.

- Spectatorii plăteau *să vadă suferinţă*: aşa mai uitau de suferinţele şi de neputinţele lor, a confirmat Dina.

- Aşteptăm *să auzim suferinţă*, a spus Iulia cu solemnitate de preşedintă de juriu intergalactic.

- Trebuia să îi împiedicăm pe subiecţii noştri să doarmă: aşa putea fi mai lesne susceptibili să fie manipulaţi. *Metoda nesomnului provocat* trebuia să conducă la transa necesară *incepţiei* – inserării unor gânduri sau unei gândiri dorite, sau unei conduite de viitor. Cineva a venit cu ideea că e mai uşor să ne unim toate fetele din garda de noapte şi să ne punem subiecţii în competiţie. Masculii adoră să concureze, aşa că veghea noastră ar fi fost nu o corvoadă, ci o distracţie.

- Masculii…? s-a mirat Iulia.

- Da. Pacienţii, i-a răspuns Dina cu naturaleţe. La început se organiza *licitaţia*, apoi se făceau *împerecherile*. Masculii erau aduşi în hala piscinei perfect curăţaţi, având pe ei doar cămăşi de forţă. Acum erau opt. I-am aşezat pe un rând. *Însoţitoarele*, inclusiv eu – Jane – au început să se plimbe prin faţa şi prin spatele lor, să-i cântărească din ochi, să-i pipăie peste tot, să-i ciupească de crupă, sau să-i plesnească, aşa încât să-şi dea seama care ar avea mai multe şanse de câştig.

- Ca la cai?

- Da, ca la cai. Dar nu pot să vă spun ce criterii de alegere avea fiecare *însoţitoare*. Laura, de pildă, l-a ales pe unul căruia i s-a „sculat" atunci când a trecut numai prin faţa lui. Poate se gândea şi că îi va fi „soţie" – surogat, că îi va fi mai uşor cu el să se comporte ca o dominatoare.

- Şi Jane pe cine-a ales? a întrebat Claudia.

- Pe Michael, evident, a venit răspunsul Dinei. Se sfădeau deja două fete pe el: Dana zicea că îi place de el, că e bine făcut, atletic, însă Delia spunea că are „puţulică de intelectual", aşa că nu crede că are rezistenţă. Viteză da, dar nu anduranţă. Atunci

Dana a început să i-o frece, să-i dovedească Deliei că nu-i „de intelectual”, şi i-a dovedit, dar eu i-am tras una peste labe şi i-am zis ferm, cu seriozitate de şefă: „Nu atingeţi exponatul, că vă sfârşesc. Ăsta-i al meu.” Şi l-am luat. Mi-a plăcut ceva la el, aerul, nu ştiu: avea privire pierdută, ca de animal rănit, vedea parcă prin tine, dincolo de tine. Mă rog. Asta a fost.

- Şi *licitaţia* în ce-a constat?

- Fiecare din însoţitoare anticipa câte nopţi o să reziste fără somn *alesul ei*. Dacă acela adormea înainte de termenul prezis, însoţitoarea îi prelua locul în competiţie. În plus, îşi lua angajamentul să facă gărzi suplimentare pentru numărul de nopţi nedansate, să treacă pe sub furcile caudine cu „protejatul”.

- Şi după *împerecheri* ce urma?

- Competiţia în sine: dans nesfârşit, perioade de alergare în jurul bazinului, perioade de înot pe marginea bazinului, culesul „nuferilor” – nişte trofee plutitoare – evitarea „Valkyriilor” într-o alergare a masculilor singuratici. Masculii concurau complet goi. „Valkyriile” aveau „jape” vopsite şi îi însemnau pe masculii noştri care trebuiau să ne aducă de pe te miri unde diverse obiecte. Nu scăpau de bătaie decât în braţele noastre – astfel că fiecare „însoţitoare” era un fel de refugiu. Fiecare din noi devenea „maternă” pentru „omul ei”. Subiecţii deveneau astfel complet dependenţi şi supuşi nouă. Iar ziua ne separam fiecare cu „omul ei” şi îi arătam filme contrafăcute cu noi, „soţiile” lor, cu evenimente pe care trebuiau să şi le însuşească drept amintiri, sau îi prezentam scenarii cu ranchiuni şi resentimente implantate subliminal. Seara ne adunam iarăşi şi Juriul ne stabilea noile probe şi punctajele aferente.

- Juriul?

- Da, trei femei „Judecătoare”. Şi spectatorii erau numai femei. Cele din tura de noapte.

- Şi ai câştigat? a vrut să ştie Iulia.

- Aş fi vrut eu. Michael promitea mult. Eram avidă să-mi măresc prestigiul printre „victoriene”. Tot ceea ce făcusem până

atunci era doar pentru carieră. Nimic altceva nu mă mai interesa: îmi trăisem deja toate formele de deziluzie posibile.

- Şi ce s-a întâmplat? a întrebat Claudia.

- Din noaptea a patra jumătate din masculi au clacat. Însoţitoarele lor au fost nevoite să-i lovească: unele i-au mai trezit cu „japa", altele au folosit biciul, una l-a aruncat pe al ei în bazin, alta l-a aplecat pe o masă cu picioarele depărtate şi cu faţa la spectatoare şi a început să-l plesnească peste fund şi peste nevolnicie. L-a înviorat oarecum pentru încă o noapte. Celelalte trei şi-au lăsat masculii adormiţi şi s-au dezbrăcat şi au parcurs ele singure probele din noaptea aceea până la „înviorarea" partenerilor. Ele au fost cele care au luat „jape" de la „Valkyrii" şi „Văduve Negre" în „Noaptea Valpurgiei". În noaptea următoare a fost programat „Dansul ciumei" – Ring-A-Ring O'Roses: o horă generală, ne trânteam la un moment dat pe jos, apoi ne ridicam – cine mai era în stare să se ţină în două picioare. Se făceau pariuri, se estimau rezultate, cam asta a fost competiţia atletică a decerebraţilor. Sclavii letargici s-au comportat în general conform aşteptărilor. Numai Michael mi-a tras o „nefăcută". În noaptea a şaptea – penultima – a clacat. Abia mai putea să se mişte. L-am lăsat să se odihnească vreo două ore – timp în care am alergat goală în locul lui şi am luat câteva „jape" de la „Văduvele Negre" şi câteva ghionturi şi coate de la „parteneri" şi „partenere". A urmat o pauză generală de trei ore. Imediat ce s-a reluat competiţia l-am luat pe Michael la o „înviorare", că nu mai rezistam singură. L-am pus cu burta chiar pe masa Juriului şi am început să-l plesnesc peste fund ameninţându-i testiculele. Ştiţi şi voi probabil, cum e: îi îndepărtezi puţin picioarele şi îi pui mâna sub fund până îi atingi „orgoliile" cu buricele degetelor – să te simtă aproape, autoritară, suverană peste ele. Apoi îl plesneşti peste fund cu grija de a nu i le atinge. Uite aşa: *doar i le ameninţi*. Michael s-a înviorat, într-adevăr, însă a privit-o drept în ochi pe Elena şi i-au dat lacrimile. A spus ceva neînţeles. „Ce spui?" l-a întrebat Marcela,

Preşedinta Juriului. Michael a spus aproape şoptit: „Suntem şi noi oameni… Ce ne faceţi?” Elena s-a emoţionat, însă Marcela m-a terminat: „«Suntem şi noi oameni»? Cecilia, ai înnebunit? Ce fel de tratament îi administrezi? *Vrei să-l faci om?* Aici nu facem oameni! Aici creăm *maşini*. Eşti descalificată.”

- Jane a părăsit *mecanismul*, a conchis Claudia.

- *Ioana îşi dă seama că e terminată*, îi spune Dina. În plus, Mihai o părăseşte subit pentru alta – care se va dovedi că este femeia vieţii lui. *Ioana e de două ori terminată*. Sfârşit în cel mai pur stil românesc – de te ia jalea-jena-stupizenia.

- Nu-i încă totul sfârşit. Michael se va întoarce să o recupereze pe Jane. Şi-a dat seama că Jane are suflet bun, spune Claudia.

- Traviata asta nu are spirit de sacrificiu. Ea este cea care trebuie salvată.

- Este şi va mai fi.

- Michael ar fi vrut mult, mult de tot să câştige – pentru Jane a lui, dar a fost „aranjat” în cele trei ore de repaus ale concurenţilor, i-am spus atunci Dinei.

- Ce spui?

- Michael a fost „răpit” în timp ce dormeai, luat de gât şi alergat pe coridoare tot „repausul”. A fost „stimulat” cu picioarele, cu cravaşa, cu palme de trezire şi „însufleţire”, aşa că, după ce a fost adus înapoi nu mai era sensibil la nimic. *Jane a fost terminată mai înainte să-nceapă*. Îmi pare rău, Dina.

- Vai, Alin, şi chiar m-am gândit o clipă c-o faci intenţionat! Am dat cu furie când am încercat să te „reactivez”, ştii? Te rog să mă ierţi.

- N-am mai simţit mare lucru, că fusesem deja „bătătorit”. Nu trebuie să te scuzi. Am vrut doar să ştii că am fost cot la cot cu tine. Şi îţi mulţumesc pentru că m-ai apărat în timpul „festivităţii de retragere” – când am trecut pe sub „japele caudine”. Ai încasat câteva zdravene în locul meu – de la toate „majoretele” alea ce ne ţipau în urechi „Casă de piatră!” – că dacă le luam eu, muream! Eşti fată bună.

- Aia a fost „nunta” noastră. *Cununia de consolare*. „Festivitatea japelor caudine” ne-a „încununat” retragerea din concurs. Auzi, dar dacă ai fost atât de extenuat, cum de ai mai observat-o pe Claudia?

- Mi-a tresărit inima. *Claudia e sufletul meu*. Numai ce am văzut-o şi m-am însufleţit. Prezenţa ei m-a făcut să renasc.

Claudia m-a luat în braţe şi m-a pupat lung.

Trei sute de kilometri în orb

- Nu ne-aţi spus, totuşi, cum a decurs *spovedania premaritală* de ieri, ne-a întrebat dintr-odată Dina pe mine şi pe Iulia.

- Cum să decurgă? am zis flegmatic resemnat dând din umeri: catastrofal. Cred că am nimerit singurul impostor din toată tagma preoţească. Şi n-a fost spovedanie: a fost doar *o tentativă jalnică*.

- Cum asta, Alin? m-a întrebat Claudia.

- Păi în primul rând, când ne-am aşezat pe bancă pentru o discuţie preliminară, nu-şi mai dezlipea ochii de pe decolteul Iuliei. Nu zic, că şi mie îmi taie răsuflarea, dar…

- Alin! a ridicat vocea Iulia.

- Doi, când am început să îi zic, s-a luat cu mâinile de cap şi după ceva vreme s-a scuzat, s-a ridicat şi a dispărut.

- Nu trebuia să îi zici *în detaliu*, mi-a spus Iulia: trebuia să îi povesteşti aşa, în linii mari, una alta.

- Cred că a fugit undeva după colţ: să se masturbeze, m-a pocnit un gând subit.

- Alin!

- Da, iubito. Ăsta era agent sub acoperire, credeţi-mă. Cred că avea barba lipită cu prenadez.

- Alin, te rog, m-a domolit Iulia. Uite, nu trebuia să descrii păcatele în detalii de roman, că nu scrii o *carte de patimi*; trebuia doar să le numeşti.

- Ce trebuia să numesc?

- Smintelile studenţeşti, nu ştiu; faptul că te-ai pupat cu Claudia înainte de căsătorie… adică ai trăit cu ea… oarecum…

- N-am trăit *cu Claudia*: şi nici nu trăiesc eu, ci *Claudia trăieşte în mine*.

- Apoi trebuia să mai spui că ai fost *puţin indecent*…

- „Puţin indecent”? Eşti o scumpă. Şi tu *le ai p-astea cu mărturisirea*.

- Dragule, ce vrei să fac? Atâta m-am priceput, atâta am făcut.

- Iulia, iubito, data viitoare vreau unul care *să semene autentic*.

- Cum vrei să fie?

- Nu ştiu: cu pletele albe şi cu barba până la pământ – până la brâu, uite, fac concesie – să semene cu Moş Crăciun după ce a trecut prin horn! Să nu aibă barba lipită cu prenadez.

- Ai de gând să verifici?

- Nu, că s-a dus în trăsnet toată *ispăşirea*. Doar îl scrutez cu ochiul meu crunt.

- Aş avea o propunere, ne-a privit Iulia.

- Spune.

- Am fost şi m-am interesat: există undeva lângă Brad, în Apuseni, o *mănăstire invizibilă*. Acolo vieţuieşte o măicuţă cu totul şi cu totul specială. Aş dori să mergem la ea.

- Eu oricum trebuie să ajung în Apuseni, să caut locul unde am căzut, să văd, să încerc să îmi amintesc cum am ajuns de acolo aici aşa, mergând *în orb*.

- Dar cum putem găsi mănăstirea dacă e invizibilă? a întrebat Dina.

- O, nu te gândi că e nevăzută – aşa, ca cele din legende – ci că *nu are însemne*. A fost cândva, nu mai ştiu, prin anii `59 – `60 un decret prin care s-au desfiinţat mănăstirile iar călugării şi măicuţele au avut obligaţia de a se întoarce în viaţa civilă. Măicuţa a fost dată afară din mănăstire odată cu toţi ceilalţi şi s-a aşezat împreună cu câteva alte foste maici acasă la una din ele. Şi a trăit într-o comunitate a iubirii şi liniştii până în ziua de azi.

Asta-i povestea cu *mănăstirea ascunsă*. Maica a spus: „Aşa va fi şi la sfârşitul vremurilor: noi doar le-am trăit cu anticipaţie.”

- Ce are special măicuţa aceasta? a vrut să ştie Claudia.

- E foarte bolnavă.

- Nu văd nimic special în asta, spun: e plină lumea de bolnavi şi de suferinzi.

- Stai, nu te repezi: e foarte bolnavă, zace la pat, trebuie îngrijită tot timpul, că are dureri mari. În fiecare noapte vine la ea altă femeie, nu o măicuţă, ci o femeie păcătoasă. Aceea o îngrijeşte toată noaptea. Chinul măicuţei e cu atât mai mare cu cât femeia care o îngrijeşte în noaptea aceea are păcate mai mari. Măicuţa preia în fiinţa ei starea de păcat a aceleia şi o eliberează. Femeia care o îngrijeşte suferă îngrijind-o, iar măicuţa îi suferă şi îi răscumpără păcatul.

- Crunt, zic.

- Aş vrea să o îngrijim pe rând toate fetele, a conchis Iulia. Ceilalţi o să găsească gazdă în apropiere.

- Aş vrea să mai stăm o vreme aici, nu ştiu de ce.

- Mai stăm, Alin, dacă vrei.

- Iulia, mă laşi să-ţi sărut glezna? am întrebat-o văzând că şi-a tras picioarele în lateral pe pat.

-Alin, ce-ţi veni?

- Te iubesc, Iulia.

- Şi cu Claudia cum rămâne?

- *Claudia e sufletul meu*.

- Alin!

I-am pus mâna pe gleznă şi am sărutat-o uşor. Apoi, nu ştiu de ce, nu voi şti, am început să plâng. Mi-am pus obrazul pe piciorul Iuliei şi am rămas să i-l spăl cu lacrimi.

- Ce are? a întrebat Dina văzând că nu mă mai opresc.

Iulia nu i-a răspuns. M-a luat şi m-a ridicat împreună cu Claudia şi m-au ţinut aşa, în braţe, mult timp.

- Ce e cu tine, dragule? m-a întrebat blând Iulia.

- *Aş vrea să rămân Alin*!

- Ce spui, iubitule? m-a întrebat Claudia la rândul ei.

- Claudia, vreau să fiu al tău pentru totdeauna. Al tău şi al Iuliei. Tot ceea ce este acum între noi să fie şi-n moarte.

- Eşti şi vei fi. Ceea ce este acum va fi totdeauna.

- Chiar *dacă eu nu sunt eu*?

- Cum adică, iubitule?

- Dacă afli că am ucis femei şi copii, că am făcut crime de război? Dacă va ieşi la lumină tot ceea ce mi s-a şters? Fiindcă eu nu mai ştiu care e viaţa mea şi care minciuna. Am fost antrenat şi pregătit să fiu *un om fără trecut*. Claudia, viaţa mea începe cu tine şi cu Iulia! Voi două sunteţi tot ceea ce este mai frumos şi mai pur în mine. Te implor: să nu te sminteşti de mine, orice vei afla, orice vei auzi. Faptul că vă iubesc e singura mea certitudine. Sufletul meu întreg e în mâinile voastre.

- Eşti al meu pentru totdeauna. Şi-al mamei. Să ţii minte: de acum nu-ţi mai aparţii. Şi asta nu se va schimba.

- Dragule, mi-a mângâiat obrazul Iulia. Ce ţi-au făcut?

Dina s-a luminat dintr-o dată. S-a îndreptat de spate:

- Dumnezeule! Ai făcut parte din *Proiectul Gomora*.

- *Proiectul Gomora*? s-a mirat Claudia.

- Da. L-au mai „şters" o dată pe Alin, înainte de Sanatoriu. Tu ai scăpat, fată. Am aflat mai multe lucruri când am încercat să-l „remodelez". Reieşeau din reacţiile lui lucruri care nu erau trecute în fişă. I-au selectat pe cei din Batalionul „Smaranda Brăescu" ce suferiseră accidente sau traume sufleteşti, şi printre ei era şi Alin, pentru *Proiectul Gomora*. Au fost recuperaţi pentru operaţiuni la sol, cum a fost cea pe care au desfăşurat-o în *Criza Triestului*.

- Triest. Da, am confirmat eu. 1978. *Operaţiunea Scarefox* – „Sperietoarea de vulpi". Noi am fost „Pumnul de fier" al Diviziei.

- Alin a fost „şters" de două ori: prima oară când era în recuperare la Paraşutişti şi a două oară când era în Aviaţia de

asalt, după eşecul *Lynxului negru*, în timp ce încerca să te recupereze pe tine, Claudia! a spus Dina.

- *Am vrut doar să zbor…* şi m-am trezit un război că mă soarbe: un război pe care nu l-a dorit nimeni, un război care nu s-a terminat nici acum şi care Dumnezeu ştie dacă se va mai termina vreodată. Văd vehicule incendiate, femei şi copii în flăcări, trupuri contorsionate, vii. Mă văd pe mine zburând în *razmut* deasupra teatrului de operaţiuni şi nu ştiu dacă eu sunt cel care a tras în ei sau este un altul. Nu mai am muniţie deloc, trebuie să mă întorc pentru reînarmare; benzină doar cât să ajung în liniile noastre; şi gonesc ca un apucat şi îmi zic: „Voi gândi mai târziu." Acum a venit vremea gândirii; m-a ajuns trecutul din urmă, oroarea şi remuşcările, pustiirea.

M-a fulgerat atunci un gând înspăimântător. M-am desprins de Claudia şi Iulia, m-am ridicat în picioare, m-am oprit în faţa Dinei şi m-am aşezat în genunchi:

- Dina, te implor, chiar dacă ceea ce mi s-a întâmplat în vremea din urmă – cu voi – *e tot un experiment*, îţi spun că eu vă iubesc de-adevăratelea. Chiar dacă totul a fost o iluzie, *o simulare*, eu tot vă iubesc. Eram un om fără trecut. Poate era mai bine să şi rămân. Dina, îndură-te de prezentul acesta.

- Eşti un tâmpit. Dacă iubirea Claudiei era *simulare*, mă înfigeam în tine demult, mi-a spus Dina cu o uşoară dojană, şi m-a pupat pe gură. Vezi acum ce-ai făcut? Le-ai făcut să plângă.

Într-adevăr, Claudia şi Iulia aveau lacrimi în ochi. M-am întors la ele:

- Voi sunteţi singura certitudine pe care o am în inimă. În rest, nu sunt sigur de absolut nimic.

- Alin – a venit Dina lângă mine – dacă nu erai tu, Claudia era acum sclavă sexuală în Sanatoriul ăla condus de demenţi; şi dacă ai fi fugit cu ea atunci, dacă nu te-ai fi întors la mine, *să mă scoţi*, aş fi avut şi eu soarta Melinei.

- Nu ne-ai spus de fapt ce s-a întâmplat cu ea, a intervenit Iulia.

- E mai bine să nu ştiţi detalii despre cum a fost *anihilată şi batjocorită*. Acum trebuie să plec. Mai vorbim când mă-ntorc. O să vă fac o surpriză.

Pe la 9 seara eram la masă cu fetele când s-a întors Dina cu surpriza:

- Eşti un moftangiu şi un bulangiu, mă Radule! m-a apostrofat *Faţă Rotundă*.

- Ce faci aici, Radule? La cât eşti de tembel şi de „nefăcut", am crezut că te-ai evaporat definitiv, i-am răspuns companionului Dinei.

Era Vali. Ne-am strâns mâna şi ne-am îmbrăţişat. Am executat *dansul popândăului*.

- Ai rămas tot un tembel şi un dobitoc, l-am alintat. Ai dispărut ca măgaru-n ceaţă. Nu mai poate da omu` de tine.

- Uite că a dat. Am crezut c-ai pierit, mă tâmpitule. Ţi-am cântat „Veşnica pomenire" în faţa tuturor radarelor.

- Mai cântă, mai cântă.

- Bă mortule, e bine că ai venit: că era păcat să se părăduiască fără tine coliva!

- N-am venit, n-am venit, sunt doar o hologramă, o halucinaţie 3 D, o plasmă. Chiar a mai rămas ceva din colivă? Că ştii că sunt un pofticios nehalit…

- …nesimţit. Un moftangiu şi-un tâmpit. Cum să-ţi haleşti propria colivă, mă zombi? Ce, eşti momâie vie?

- Ba bine că nu. O momâie care nu-i moartă nici moartă!

- Mai bine prezintă-mă frumuseţilor.

- Vezi cum te porţi cu ele, că îţi sparg parbrizul.

- Radu a fost întotdeauna un delicat, i-a spus Vali Dinei.

- Vezi cum te porţi cu Dina.

- Am înţeles, tăticu`. Toate sunt ale tale?

- Le-am luat sub protecţia mea.

- Cum, mă? Că tu nu eşti în stare să-ţi protejezi nici grămăjuţa de oscioare! Am crezut că te-au halit lighioanele pădureţe ca pe o găinuşă de preerie.

- M-au halit, mă, da` m-au *insuportat* – că mi-au sorbit numa creieru` şi s-or `toxicat subit.

- Aha, eşti intact: că tu n-ai prea avut creier nici înainte. Adică crăpai de dăştept, da` cyborg, mă ghionoiule!

- No, hai să te prezint fetelor, înainte să-şi dea seama că eşti un bou şi un introvertit expandat.

M-am întors către fete:

- El e Vali. Ea e Claudia.

- Săru-mâna.

- Ea e Iulia.

- Săru-mâna.

- Acu` zi: de unde naiba o ştii pe Dina, tâmpitule?

- Am fost colegi la SMSO .

- Mă laşi să mor prost? Ce pixy-trixy e SMSO?

- Indiferent câte mortăciuni asimilezi în gulia aia a ta de doi bani, tot un prost o să mori, mă Radule. Cască bine urechiuşele şi ascultă: SMSO e *Special Mind Service One*: o chestie benefică, menită să-i scoată pe imbecilii ca tine din şoc post-traumatic şi să-i repună în două picioare. Cu tine n-am prea reuşit – că tot în patru labe te târâi – mă mir că Dina nu ţi-a pus până acum lesă şi zgardă.

- O să-ţi pun imediat ţie, l-a repezit Dina. Acum, dacă nu vrei să-ţi traumatizez „bijuteriile", ai face bine să scuipi din tine tot ce ştii!

- Mă, femeie, da` aprigă mai eşti! Alin, ce i-ai făcut, mă, de a trecut de partea ta, că Dina e de când o ştiu o Valkyrie sălbatică şi o Văduvă Neagră, o bestie ranchiunoasă cât toate Eriniile.

- Vali a făcut inginerie medicală, dacă n-ai ştiut încă, Alin, mi-a explicat Dina. Am fost colegi şi la Universitate, înainte să fim recrutaţi de *Serviciile Speciale ale Minţii*.

- Eram de râsu` flotei! Şi până să ne dăm noi seama ce se întâmplă, unii au alunecat în MK Ultra – Sanatoriul groazei. Super horror show, fudulie vărgată, manipulare totală de puţe şi de maimuţe.

- Şi la Sfânta Universitate, cum crezi, Alin, că mi-au făcut ăştia „iniţierea”? m-a întrebat Dina.

Vali a început să râdă.

- Închipuie-ţi, Alin. Eram naivă, virgină, neprihănită: şi *nesimporcii* ăştia îmi strecoară în halat organele genitale proaspăt secţionate de la un cadavru. Când pun mâna şi scot *puţa cu accesorii* din buzunar, înainte să îmi dau seama ce se întâmplă, *neburazanii* mă salută în cor germanic: „Gutu-te-n Morgă!” şi „Gutu-te-n Act!” apoi mă înconjoară toată „Morga veselă” cu cântecele „Cimitirului vesel de la *Sămânţa*”; şi au continuat apoi toate paparudele astea vikinge să zburde şi să se întâmpine cu salutul: „Gutu-vă-n Morgă!” şi „Gutu-vă-n Act!”

- La absolvire, în cinstea feţei tale lungi, antologice, de neuitat – ca de *motârcă de Modigliani* – era cât pe-aci să primeşti în loc de flori *un buchet de puţe* „Imortelles”, însă băieţii s-au răzgândit în ultimul moment, a adăugat Vali. Se gândeau că ai putea să faci *o pasiune*.

- Cu ce? cu „Imortellele” lor? Nici gând, i-a tăiat Dina macaroana. Nu-mi trebuie mie *panseluţe*, a mai spus şi a venit la mine şi m-a sărutat lung pe gură, ostentativ: Înţelegi, Alin, când ţi-am spus că mi-ai redat pubertatea? Ce mi-ai făcut tu nu mi-a mai făcut nimeni. Cu tine sunt iar în adolescenţă. Sunt şi rămân.

- Cum ai vrăjit-o, mă frate? s-a crucit Vali. Că ai fost tot timpul un pămpălău, un tâmpit şi un neisprăvit.

- Poate că-i plac pămpălăii, nu ştiu. Încearcă, l-am invitat. Odinioară erai un talent autentic.

- Nu mersi, am altceva mai bun de făcut.

- Dacă nu începi să „decartezi” ce-mi place, încep să regândesc *problema buchetului de nuntă*, l-a ameninţat Dina privindu-l aspru-crunt înfricoşător suveran.

- Gata, Dina, zic tot ce vrei. Da` auzi, chiar eşti căzută-n cap după „Răducu”?

- Nu, că eu te iubesc pe tine. Problema e că *nu ştiu dacă de data aceasta ai să mai supravieţuieşti*. Abia aştept să facem „castitate” împreună.

- Ba acum e vremea să facem dragoste, i-a spus Vali. E săptămâna duminicii impare.

- *Vali* este *actualul*? am întrebat-o pe Dina: cel ce-ţi îndură toate, *insul suprem* ce te acceptă cu toate? Uluitor. Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Ce mică e lumea!

- Ce-i aia „să faci castitate”? a întrebat-o Claudia pe Dina.

- Vali e iubitul meu „intermitent”. Îi pun *centura de castitate* şi astfel mă ascultă total şi e atent la toate dorinţele mele şi nu mai tremură ca un armăsar în călduri când mă priveşte vorbindu-i.

- Ce e *centura de castitate*? a vrut să ştie Claudia.

- La bărbaţi? O curea sau un inel mare metalic pe care i-l pui în jurul testiculelor şi mai e un fel de clopoţel pe care i-l pui peste jucărică astfel încât să nu poată să-i crească; clopoţelul i-l prinzi în şuruburi de inel şi îi pui lacăt. *Şi cheia este la tine!* Dacă vrei, îţi fac cadou o *centură de castitate* pentru Alin; şi te învăţ să-i fii stăpână.

- Dina, te implor, potoleşte-te, i-am zis. Claudia nu are nevoie de asta.

- Mă rog, mă rog, am zis şi eu aşa – *pentru orice eventualitate*.

- Din mine a făcut – ce să spun? – un „sensibil” şi un „intelectual rafinat”, mi-a spus Vali. Şi mă ţinea ca pe un trofeu, gol complet, în faţa Vanessei. Şi zâmbeau sau râdeau ca nebunele când îmi zgândăreau lacătul cu degetul arătător; şi eu eram „ascultător” şi râdeam mânzeşte. Da’ ce vrei? Asta-i iubirea.

- Mă Radule, eram ferm convins că eşti „încuiat” la cap: nu mi-am imaginat că eşti ferecat şi la *josniciune*, i-am zis lui Vali tachinându-l voios-crunt.

- Şi-ncă cum, Radule, mi-a confirmat.

Surprinzător.

- Ce se-ntâmplă, Radule? Că tu n-ai cedat niciodată aşa de uşor? am încercat să-l desluşesc.

Nu m-a luat în seamă.

- 7 cu 7? l-a întrebat Dina.

- 7 cu 7, i-a confirmat Vali. Iubito!

- Dar – dacă mă enervezi – va fi 14 cu 7, 21 cu 7, 49 cu 7.

- Te implor, Dina. Fii milostivă. Fac orice pentru tine.

- Orice? Chiar ai să faci. Hai. Bagă la înaintare!

- Ce?

- Gomora, Triest, Scarefox, Scarecrow, tot ce ştii!

- *Proiectul Gomora* a fost iniţiat pentru recuperarea paraşutiştilor Batalionului Maiorului Petre Stan după decimarea din `77. Apoi lucrurile au mers puţin cam prea departe – ce zic – au luat-o razna cu totul. În `78 a venit *Criza Triestului* – conflict între italieni şi yugoslavi pentru condiţia oraşului, adică s-au inflamat NATO şi Pactul de la Varşovia de era cât pe-aci să se declanşeze „mierlirea" totală. Şi-ai noştri, şi-ai lor şi-au pregătit forţa de invazie. Banatul s-a umplut de divizii mecanizate şi păsărelele – în frunte cu porumbelul tău – au zburat în avioane Wilga de recunoaştere şi lansare de aici până-n Rijeka. Ei, fiecare din părţi şi-a arătat colţii. Iar noi am arătat chiar mai mult de-atât. Operaţiunea „Scarefox" – „Sperietoarea de vulpi" – în care l-am trimis personal pe Alin şi-n care l-am monitorizat permanent, trebuia să creeze iluzii terestre: genera două unităţi iluzorii – Fake Army şi Decoy – şi chiar am umplut Peninsula Istria cu halucinaţii de-a dat strechea-n *broscani*! S-au tras naibii-napoi în cizmă.

- Şi „Scarecrow"?

- „Scarecrow" nu ştiu ce e. Staţi, că n-am terminat cu *Gomora*. Unii din Batalion n-au fost în acţiunea reală, ci li s-a insinuat doar mintal teatrul de război. Jocurile de război având hărţile de strategie şi tactică din Balcani au fost *implantate* odată cu imagini de groază şi luptă din războaie trecute. Şi cei care au

participat activ la desfăşurarea de forţe – ca Alin – au suferit *implanturi*. Apoi „veteranii de război" ai imaginaţiei au fost supuşi programului de ştergere.

- De ce să facă aşa ceva? l-am întrebat. Eram consternat.

- Operaţiunea „Plus-Minus Traumă": au vrut să testeze instalaţiile de electronică medicală destinate recuperărilor şi manipulărilor psihice. Alin, eu m-am opus şi am fost dat afară din program. Te-am spionat de departe. Îmi pare rău să-ţi spulber iluziile, dar n-ai fost erou: ai fost doar un mic porcuşor de Guineea.

- Porcuşor zici?

- Un *mic* porcuşor. Ştii, *Operaţiunea Gomora* a fost o iniţiativă de bombardare a Hamburgului în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial cu bombe penetrante şi incendiare. Penetrantele să facă găuri imense în străzi să nu poată trece pompierii, incendiarele să facă prăpăd. A fost o furtună de flăcări, au fost incineraţi 40 de mii. Ei bine, *Proiectul Gomora* a fost iniţiativa bombardamentului cerebral cu unde rezonatoare care să „aprindă" creierul într-o furtună de lumină a halucinaţiilor, astfel încât – în primă instanţă – să implanteze „atrocităţi" şi spirite de revanşă – iar în a doua instanţă – să „şteargă" traumele „veteranilor imaginari". „Călire" fără luptă, „veterani" ai operaţiunilor mintale, şi alte goange pe care nu are rost să mă străduiesc să vi le mai expun, au dus la afectarea personalităţii cobailor, la declanşarea psihozelor: în 30% din cazuri schizofrenie; tulburare de personalitate multiplă, delir de persecuţie, paranoia.

- Vali, dragule, i-am zis, deci n-am ucis femei şi copii, n-am incendiat autobuze şcolare şi case?

- Nu. Te anunţ oficial că nu eşti o maşină de ucis. Poate *un mic animal de pradă*, dar nu mai mult.

- Îţi mulţumesc: dacă ai ştii cât îţi sunt de recunoscător…

- Pe loc repaus, răcane, că nu te prinde. Mai e ceva: să zici mersi că eşti „intact".

- Mersi.

- Nu mie. Fii atent: cei scăpaţi din *maşina de tocat* – „intacţii” – au fost redistribuiţi în alte proiecte invizibile ale guvernului, în alte acţiuni – aşa cum a fost *Operaţiunea „Lynxul negru”*.

În acel moment m-a trăsnit un gând neaşteptat. M-am însufleţit brusc:

- Vali, spune-mi, te rog, că Sofian şi Radu sunt vii, că *Lyncşii negri* n-am fost decât „veterani imaginari”, victime ale halucinaţiei.

- Îmi pare rău, Alin. Asta a fost o operaţiune reală. Te-am căutat şi pe tine, i-am căutat şi pe ei. I-am văzut la morga MK Ultra One. Fuseseră „recuperaţi”. Sofian avea pieptul strivit. Radu era aproape secţionat în două.

- Îmi poţi arăta pe hartă locul unde ne-am prăbuşit fiecare?

- Trebuie să mai fac nişte calcule, triangulaţii… ştii? n-am fost implicat direct, aşa că toate sunt cu aproximaţie. În plus, precis locurile au fost „treierate” de echipajele de „curăţare”.

- E procedura standard. Elicopterele de anihilare şi recuperare, apoi cele de „igienizare”. Mă ajuţi?

- Total. Mai e vorbă? Ne vedem mâine la prânz. Sau nu: mai bine după-amiază. La 5. La Bastion. Locul nostru.

Nu ştiu câtă realitate şi câtă ficţiune este în cuplul Dina-Vali, însă am constatat cu satisfacţie că Iulia a început să se relaxeze. Nu va mai fi geloasă? Existenţa „cuplului sarcastic” o va face mai generoasă cu Dina, mai puţin agresivă? Nicidecum. Nu, va fi geloasă în continuare – de asta, se pare, nu scapi, însă va avea *o formă de gelozie mai relaxată.*

Partea proastă a „afacerii” este că Dina le învaţă pe Claudia şi Iulia lucruri pe care era mai bine să nu le ştie.

Nici nu mai ştiu când am mâncat şi când a pus Iulia masa.

- Totuşi, mă-ntreabă Vali, cum ai ajuns din Apuseni până aici?

- Pur şi simplu nu ştiu. Sunt câteva sute de kilometri în viaţa mea de care nu mai îmi aduc aminte. Ce, parcă tu mai ştii pe ce coridoare te-ai plimbat când te examina Cyber-Moşul?

- Taci, nu mai îmi aminti, că mă păleşte iarăşi damblaua!

- Cine e Cyber-Moşul? a vrut să ştie Dina.

- E profu` cel mai atroce din gaura asta de căcat numită Universitate, un fel de Tiranosaurus Rex al electronicii şi electrotectonicii, patronul spiritual al HAARP-ului şi-al tuturor Harpiilor. Ptiu! senină să-i fie în veci oropsirea.

- Ce v-a făcut?

- Mie nimic. Eu am scăpat din prima. Şi oricum, la noi la aerodinamici, nu era titular. La Vali însă trebşoara era mutilant-preschimbată. Cyber-Moşul obişnuia să dea examen oral de dimineaţa până seara şi exact atâta dura, indiferent că avea 30 de studenţi sau doar 3. Intrai, trăgeai bilet, te aşezai într-o bancă, scriai vreo oră-două cele 3 subiecte, apoi, când se elibera una din cele două table, ieşeai şi scriai şi pe tablă vreo oră, apoi intrai în discuţii. După ce epuizai subiectele trase, dacă nu zburai afară cu 4, adică dacă Cyber-ul era mulţumit, începea să te întrebe aleatoriu din toată materia: „Da, văd că subiectele de pe bilet *le-ai nimerit*. Să vedem acum ceea ce ştii cu adevărat." Aşa zicea Sadicu`. Şi dacă nu ştiai *şi cu adevărat*, plecai *împăiat*. Sugea ăsta toată seva din tine. Era Nosferatu` redivivus. Eu am ieşit după cinci ore, mai pirpiriu cu cinci kile.

- Eu am murit înăuntru, a zis Vali. Avantajul era că nu-ţi trecea *patrul* în carnet, ci te amâna cu următoarea grupă de condamnaţi la moarte. Ei, închipuiţi-vă că am dat examenul de 14 ori. Am luat 14 de 4, niciunul trecut în catastife. S-au terminat re-re-re-examinările, începea noul an universitar, ne expira timpul, ne-au expirat sălile, aşa că am dat examen vreo câteva zile pe coridor.

Stăteam în faţa unui perete gol şi mă făceam că desenez cu cretă grafice şi forme. Trebuia să ţin minte unde şi ce am marcat, că Moşul era al naibii de vigilent. Şi mă mai întrerupea şi mă întreba: „Da` aici ce e? Da` aici?" Şi spuneam şi mai mergeam un pic de-a lungul zidului gol, de treceau pe lângă noi bobocii şi nu înţelegeau ce facem, ce se întâmplă, şi ne priveau ca pe nebuni! Şi chiar eram nebuni, şi eu şi Moş-Tâmplă de Tâmpă, că eram ca o tâmpă şi am slăbit imploziv – de am ajuns ca o trestie bătută de vânt şi mi-era capu` ca o feştilă fumegândă…

- Aşa a păţit-o Mitruţ cu Beri-Beri – cu Moto-Moşul Termodinamicii. Indigo-gemeni. Ăştia doi făceau cât un întreg pluton de execuţie. Mitruţ şi cu Vali au intrat în antologie şi au devenit membri fondatori ai *Cercului cravatelor plutitoare*.

- Ce este *Cercul cravatelor plutitoare*? a vrut să ştie Claudia.

- A… nimic special, a spus Vali: după fiecare examen intrai în piscină până la gât cu costumul pe tine; îţi plutea cravata la suprafaţa apei. Toţi ne-am învăţat la un moment dat cravatele să înoate…

- Seara, supravieţuitorii „Holocaustului" Termodinamicii se luau în horă cu „morţii". Trăgeam câte o „Feciorească" de se zguduiau zidurile Căminului, le-a spus fetelor cu mândrie

- Ce-i aia „Feciorească"? a întrebat Claudia.

- O combinaţie nebună de horă grecească şi horă sârbească desfăşurată pe mese, peste tot, pe coridoare; fără femei. *Noaptea morţilor foarte vii*. Uite, „Domnul Sirtaki" poate să vă povestească, a zis Vali.

- Nu e nimic de povestit: doar de retrăit.

- Când? m-a somat Claudia.

- Cât de curând, iubito. O „Feciorească" numai cu fecioare? Nu m-am gândit. E bună. Ascultă, Radule, mi-a venit o idee. Să revenim la ale noastre.

- Să revenim, Radule.

- Dacă te concentrezi la subiectele pe care le dezbăteai cu Cyber-Moşul, ai putea să-ţi aminteşti pe ce coridoare ai trecut, pe

ce pereţi ai desenat, ce studenţi sau măcar ce siluete au trecut pe lângă tine?

- Bă, tu vrei să-mi extenuezi definitiv *neuronu`*?

- Calmează-te, e doar o discuţie de principiu.

- Halal principiu. Un horror-principiu. Ai devenit expert în drăcovenii.

- Nu te mai văita. Hai. Bagă piticu`. Da. Gândelul: nu te mai uita ca un oropsit încremenit.

- Cred că m-am plimbat două coridoare, am dat colţu', m-am ciocnit de câţiva bobocei, nu le ţin minte moacele, le ştiu doar siluetele: umbrele pe care le aruncau pe graficele noastre imaginare şi care interferau cu schemele trasate în gând.

- Cred că ştiu cum să-mi provoc memoria: trebuie să mă concentrez la ceea ce aveam în minte, la emoţiile mele, la subiectele pe care mă gândeam să le rezolv în vreme ce parcurgeam locurile şi străbăteam făpturile!

- Şi cum, mă rog, ai să procedezi?

- Ne întoarcem la Sanatoriu şi facem nişte simulări – eu, Mitruţ şi Adrian. Şi-apoi mai vedem noi ce iese din toate.

- Ai grijă, Alin. *Am avut pierderi şi când nu s-a întâmplat nimic*. Nu vă mai cere nimeni să fiţi *soldaţi de sacrificiu*.

- Am o datorie faţă de oamenii mei.

- Sunt morţi, Alin. I-am văzut. Nu poţi să-i mai aduci înapoi.

- O să am grijă să nu moară şi alţii. Formăm „Plutonul amnezicilor".

- Ce zici de titlul „Anamneză fatală"?

- Nu fi crispat, Radule: fii disperat.

- Râzi tu, râzi, Harap Alb, da` Ileana Cosânzeana era s-o mierlească. Vezi că proprii noştri oameni au fost afectaţi de câmpurile electromagnetice ale *plasmei de modelare*. Până acum, în războiul acesta nu există învinşi şi învingători; nu există decât victime.

- „Scarefox"?

- „Scarefox".

- O să ţin minte. Cine ar fi crezut? *Chiar şi în războaiele imaginare sunt morţi reali*.
- Ne despărţim pe acest cuvânt.
- Pe mâine.
- Săru-mâna, doamnelor.
- Te pupăm, dragule.

Vali a plecat pe la 11. Dina s-a dus cu el. Doamne-ajută! Noi ne-am pregătit de culcare. Eu şi Claudia am venit în camera Iuliei să o pupăm de „Noapte bună". Iulia şedea cu un genunchi la piept şi cu celălalt îndoit la orizontală. Era în pijama, ca şi noi. Am observat că Iulia avea date cu ojă roşie unghiile de la mâini şi de la picioare.
- Iulia, am îndrăznit, îmi faci o favoare?
- Alin, ultima dată când mi-ai cerut o favoare – astăzi – m-ai tulburat de m-ai făcut să plâng. Ştii că nu-ţi pot refuza nimic. Despre ce este vorba?
- … Acelaşi lucru, m-am codit eu.
- Ai făcut o pasiune subită pentru gleznele mele?
- Şi pentru tălpi. Ajută-mă, Iulia.
- Poţi să mă pupi oriunde. Pot să ştiu totuşi de ce?
- Mai ştii când te-am „iniţiat" pentru prima oară?
- Ştiu, cum să nu: am murit de ruşine şi de plăcere. M-ai scos din minţi.
- Când ţi-am sărutat glezna şi talpa, buricele degetelor, mi-am amintit de picioarele Claudiei: aveţi aceeaşi conformaţie, acelaşi parfum minunat. Şi mi-am dorit să le sărut şi pe ale ei: aşa mi-am amintit de Camera albastră, unde Claudia m-a mângâiat pe obraz cu buricele degetelor; aşa am putut învinge bariera celei de-a doua „anihilări" mentale.
- Dragule, tu ai putea fi un mare cuceritor…
- Nu văd de ce, dacă le sărutăm mâna femeilor, nu le putem săruta şi sub gleznă.
- Te las, Alin. Cum să nu te las?

- De fiecare dată când fac asta, devin un cuceritor al memoriei. Când am atins piciorul Claudiei m-am întors din a doua „anihilare" mentală. Iar tu mi-ai permis să văd ceea ce era înaintea primei „anihilări".

Mi-a întins chicotind ambele picioare. Le-am sărutat peste tot, îndelung, le-am ţinut în palme, le-am mângâiat.

- E vreun efect, dragule, în afară că m-ai erotizat?

- Ai picioare de zeiţă, Iulia. Nu, nimic, în afară de faptul că frumuseţea ta mă scoate din minţi.

- Da` ia spune, Alin, ce picioare de zeiţă ai mai cunoscut? m-a ispitit Iulia.

- Pe ale Claudiei, i-am răspuns fără să şovăi.

Claudia m-a sărutat pe ceafă, apoi pe gură.

Iulia m-a tras uşor spre ea; m-am aşezat în genunchi între picioarele ei. Şi-a scos bluza de pijama.

- Mama, n-ai *ţiţifix*, a făcut Claudia un gest de surpriză.

O făcusem pe Iulia să transpire cu observaţia mea referitoare la decolteul ei. Acum era rândul meu să transpir.

- Ce stai? Pupă de „Noapte bună", m-a dezmeticit Claudia.

- Azi e ţiţi-púpi? m-am „documentat" eu subit.

Am pupat-o vreo jumătate de oră de „Noapte bună".

- Să nu te mai îndoieşti niciodată de noi, mi-a spus Iulia când mă înfioram în braţele ei.

- Pentru că s-a îndoit de noi, trebuie să-l pedepsim. Masaj dur, cu „felicitări" şi sărutări. *Pătimiri grele.* Aşa, ca să nu uite, a spus Claudia solemn.

- Să fie convins că-l iubim, a decretat Iulia.

Sentinţă definitivă.

- Dă „scumpişoarele". Dragule, mi-a spus Iulia; şi mi le-a luat în palmă direct, să mi le mângâie, fără să mai aştepte răspuns.

Claudia s-a aşezat lângă ea, gata să mă „iubească".

- Iulia, te rog, nu fă asta, i-am spus.

Mi-au dat lacrimile.

- Alin, dragule, nu plânge! s-a aplecat ea blând asupra mea. Ce ai?

- Iulia, te rog, nu. Claudia, ştiu că te-am chinuit şi că încă te fac să suferi. Nu vreau să te mai fac vreodată geloasă, ştii tu: ca atunci...

- Pe mama? Nu mai sunt, crede-mă. Am vrut doar să fiu cu tine, cu voi. Am înnebunit de dor. La început, recunosc, am fost tare geloasă.

- Mama ta e o femeie superbă. E o *fatală*. O venerez. Recunosc, am vrut să o impresionez, să o „cuceresc", am cam făcut pe grozavul în toată povestea asta cu Sanatoriul: am pozat în „erou", dar n-am fost, nici pe departe. Poate *un antierou*: nu am făcut decât să mă furişez şi să o iau la fugă cu tine pe hol.

- Alin! a intervenit Iulia. Nu e nevoie să-ţi minimalizezi meritele. Oricum, eşti *antieroul* meu preferat.

- Claudia, iubito, Iulia nu are de ce să mă admire sau să mă iubească, şi nici tu nu ai de ce să te temi în ceea ce o priveşte: adevărul e că am luat-o peste fund şi peste bărbăţie de la aproape toate *victorienele* din Sanatoriu. M-am târât în faţa lor, am cerut îndurare, am plâns. În acele momentele, când nu credeam că o să mai rezist, o străvedeam pe Iulia: îi vedeam ochii negri, adânci, atât de frumoşi în resemnarea lor tristă. *Nu mai ştiam nici cine e Iulia*, fiindcă fusesem „şters": ştiam doar că e o femeie care a suferit şi-a învins. Şi amintirea, viziunea, strălfulgerarea ochilor ei mi-a dat putere. O admir şi-o iubesc, Claudia; am vrut să cresc în ochii ei, să par mai mult decât sunt…

- Alin, nu spune asta, mi-a şoptit Iulia. Te iubesc necondiţionat. Claudia, să ştii că aproape tot timpul cât am fost împreună mi-a vorbit de tine, despre cum gândeşte să te facă fericită. Mi-a împărtăşit planurile sale de viitor. Şi chiar m-a făcut să mă simt ca o fiică: aveam şi eu locul meu în relaţia voastră, aveam să fiu ocrotită, privilegiată. Ştii, Claudia, de fiecare dată când l-ai smerit, când l-ai făcut să tremure şi să transpire de emoţie în faţa mea, când l-ai făcut să plângă, mi-am dat seama cât sunt de

atrasă de el, cât sunt de îndrăgostită. Tot ceea ce-a fost între mine şi Alin se amplifica: *eram una*. Mă privea *din miezul umilinţei* şi se agăţa de mine; şi mi-am amintit atunci de tine când erai mică şi de toate momentele în care îmi dorisem să fiu bătută în locul tău şi nu mi s-a îngăduit. Te rog să mă ierţi, Claudia: am vrut atât de mult să te apăr, să mă substitui ţie atunci…

- Mama, nu trebuie, te rog! Nu am nimic să-ţi reproşez pentru vremea de-atunci. Şi nici acum, nu pot să-ţi reproşez că eşti atât de frumoasă!

- Chiar aşa mă vedeţi voi?

- Iulia, tremur şi numai când mă gândesc la tine, i-am spus. Nu ştiu dacă o să pot vreodată să mă obişnuiesc. Şi Claudia va fi ca tine, dar fascinaţia fiinţei ei, din fericire, nu va fi încărcată cu suferinţă. Acolo, în spital, până să o văd pe ea, m-au salvat ochii tăi.

- Vezi, Claudia? Alin mă îndrăgea încă de pe atunci, i-a spus Iulia cu duioşie.

- Iulia are *farmecul suferinţei*, am continuat eu privind la Claudia. Are un aer aparte, o atracţie pe care n-o au decât fiinţele rănite adânc. Iulia m-a fascinat de la început: când aţi vrut să o „iniţiez" am văzut-o vulnerabilă şi sfioasă şi n-am putut să stau altfel decât în genunchi în faţa ei. Înţelegi, Claudia? Şi popoul ei era sfios şi stingher, avea un tremur imperceptibil, ceva ca o teamă vie. Am fost fascinat. Mi-a venit aşa, să-l sărut tot, să şterg amintirile tuturor loviturilor; apoi coapsele, pulpele, tălpile. Iulia e pentru mine o apariţie fascinantă, supranaturală. Aş vrea să poarte de acum înainte sărutările mele. Am sărutat multă suferinţă, Claudia: toată umilinţa ei nerostită.

- Alin, te rog, a intervenit Iulia. Popoul meu s-a îndrăgostit de tine iremediabil, a încercat ea să glumească.

- Aveai sânii atât de trişti. *Splendizi şi trişti*. Aş vrea să te sărut iar peste tot, să-ţi sorb în suflet toată tristeţea şi umilinţa.

- Alin, Claudia ştie deja că sunt îndrăgostită de tine, că sunt tot mai îndrăgostită – mai ales acum, că mi-ai redat adolescenţa, mi-

a spus Iulia. De fapt, mi-ai oferit ceva ce n-am avut niciodată, ceva ce nici nu ştiam că există. N-o să se supere că mă faci fericită.

- Fericirea mamei mă ajută şi pe mine să mă maturizez, mi-a spus Claudia. Ea a ştiut dintotdeauna să aprecieze darurile mici ale vieţii, florile clipelor. Acum suntem amândouă puţin speriate, fiindcă e un dar foarte mare cel pe care-l primim.

- Şi mie mi-e frică, le-am zis. Mi-e foarte frică să nu vă pierd: să nu dispară fericirea şi tihna aceasta. Claudia, sunt nebun după tine: nu vreau să te supăr. Dar mă ia cu fioruri şi numai când simt timbrul vocii Iuliei!

- Nu ne pierzi. Niciodată, mi-a spus Claudia. Dragostea aceasta a noastră n-o să piardă pe nimeni.

- Iulia, te rog frumos, eşti aşa de senzuală că orice atingere de-a ta mă scoate din minţi. Îmi venea să-mi dau drumul şi numai când te-ai aplecat peste mine. Nu vreau s-o jignesc pe Claudia.

- Alin, nu mă jigneşti, mi-a spus Claudia în locul Iuliei. Ah, o nouă barieră, a spus privind-o pe Iulia. Alin, vreau ceva de la tine.

- Orice.

- Atunci când eu sau mama întindem spre tine mâna cu palma în sus, te dezbraci, vii şi îţi aşezi în ea „scumpişoarele" să ţi le liniştim. Nu-i nici o supărare dacă-ţi dai drumul.

- Uite, iubitule, o batistă, mi-a spus Iulia abia şoptit. Du-te la baie şi spală-te pe ochi.

M-am ridicat şi m-am dus până la baie. Eram leoarcă de emoţie şi încordare.

Când m-am întors, m-a întâmpinat Claudia. Am îmbrăţişat-o. Am simţit-o, o simt. Ne-am ţinut în braţe şi ne-am sărutat mult timp. Ne-am desprins apoi din îmbrăţişare şi ne-am întors către Iulia. Ne-a sărutat pe gură, pe rând. Apoi i-a sărutat Claudiei palmele. S-au întors către mine. Claudia m-a sărutat pe gură muşcându-mi uşor buzele:

- Ca să ştii că e real tot ce ţi se întâmplă.

Abia acum am observat că Iulia avea pe ea *halatul minunilor* – cel alb înflorat. Şi-a desfăcut cordonul. I-am văzut triunghiul negru, incandescent.

- Ştii, Alin, da? m-a întrebat.

- Iulia, te rog, poate să mă ţină Claudia de mână?

- Alin, ce e?

- Iulia, eşti cea mai seducătoare femeie pe care am văzut-o vreodată. Tremur numai când treci prin preajma mea. Dar atunci când te privesc în ochi văd privirea caldă a Claudiei cum vine de pretutindeni, atunci când îţi privesc mersul ascult paşii ei; şi când îţi văd mâinile fine, cu degete lungi, mă gândesc că odată cu tine şi ea mă îmbrăţişează.

Şi-a închis halatul, şi-a strâns cordonul, apoi a venit în spatele Claudiei, i-a dat părul la o parte şi a sărutat-o pe ceafă:

- Copilă, te invidiez. Sfiala lui mă înnebuneşte.

- Alin, ce-ai făcut? m-a întrebat Claudia cu o uşoară dojană.

- Păi ştii tu, mi se întâmplă…

- Asta era? Nu-i nimic. *O faci pentru mine*. I-ai promis Iuliei adolescenţă nouă, *totală*, i-o dai.

- Iubito, n-o să te superi?

- Eu o să mă înving pe mine însămi. Iar tu o faci *tocmai pentru că mă iubeşti*. Iulia s-a zbătut în braţele tale. Vrei să o umileşti?

- Niciodată.

- Atunci ai să te zbaţi pe pântecul ei. Şi ai să „culminezi". Vreau să se bucure de „convulsiile" tale. Ştii de ce vreau asta cu dinadinsul? Ultimul pretendent la mâna mamei s-a dat la mine. A fost ceva foarte urât, josnic, îmi provoacă repulsie şi numai când mă gândesc! Am hotărât. *Nu vor mai exista pretendenţi*. Uită-te la mine, iubitule! Orfeea ta va birui Hadesul. Vom străbate cu credinţă neabătută tot infernul vast interior, ne vom bate cu toate prejudecăţile şi spaimele lumii. Vei fi al meu – mai presus de trup şi de gând, mai presus de orice-nţelegere. Dragule! Eşti al meu orice-ar fi.

Iulia şi-a lăsat pe jos halatul. A luat mâna Claudiei şi i-a sărutat-o. Apoi a venit în faţa mea. Avea lacrimi în ochi. Şi eu tremuram.

Am strâns-o în braţe. Claudia s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat uşor din spate. Când am iubit-o pe Iulia, am simţit cum zvâcnesc peste pântecul ei cu toată puterea iubirilor şirului indefinit al strămoşilor mei – şi am mai simţit cum se tulbură a răscolire şi generaţiile inexistente, cele rămase în suspensii imemoriale din timpurile străvechi. Aşa respirări sacadate şi aşa spasme, aşa pulsaţii nervoase nu ştiu să mai fi avut.

Când am făcut-o, am avut impresia că sunt parte dintr-un act mitologic. Claudia m-a sărutat după ureche. Am privit-o cu coada ochiului. Nu mai era Claudia: era *fiica străveche a mamei*. Fiica tuturor mamelor, mama tuturor fiicelor, fără început al zilelor şi fără sfârşit al vieţii, impasibilă, biruitoare, supremă.

- Mă duc să fac o cafea, a zis Claudia după o vreme.

Iulia m-a sărutat şi mi-a muşcat buzele:

- Ca să ştii că nu este vis, nici experiment, nici halucinaţie indusă. Nu e implant, mi-a zis, şi m-a sărutat iarăşi, cu aceeaşi ardoare dezlănţuită.

Şi Claudia *m-a muşcat a sărut* când a venit cu cafeaua. Parcă erau vorbite.

Am băut cafeaua, am mâncat, am băut cafeaua, în fine am băut iarăşi cafeaua.

- Ce-ai păţit, Alin? m-a întrebat la un moment dat Claudia. N-ai scos nici un cuvânt *toată cafeaua*.

Mă priveau cu interes nedisimulat amândouă *suveranele*. Fără să spună nimic. Nu ştiu de când mă priveau.

- Cum să vă spun… ce mi-aţi făcut… mi-a plăcut foarte mult, le-am spus şi cred c-am roşit iarăşi.

- Mă bucur să aud că ţi-a plăcut, mi-a spus Iulia. Că mâine ţi-o primeşti iarăşi.

- Alin, eşti incorigibil, îmi spune Claudia. Îmi plac incorigibilii. Da, ai roşit.

- Ne cam scoţi din minţi, mi-a spus Iulia. Eu, cel puţin, când te văd aşa timid, devin foarte îndrăzneaţă: agresivă. Nici eu nu mă mai cunosc.

- Iulia, cum să-ţi spun, ceea ce s-a întâmplat azi am visat de multe ori.

- Că o să tremuri în braţele mele?

- … da, am visat că mă săruţi şi tu, că mă răsfeţi în mângâieri şi alinturi. Şi apoi că se-ntâmplă… ce s-a-ntâmplat.

- Visul ţi s-a-mplinit şi-o să ţi se-mplinească multiplu, m-a liniştit Iulia. Suntem deja *dependente*. Şi *n-a fost vis: a fost real.*

- Iulia, te rog să mă ierţi…

- De ce, Alin?

- Eşti *foarte femeie*, cum să îţi spun, întotdeauna când te apropii de mine îmi tremură *toate cele* ca apucatele, mă gândesc atunci, imediat, la cât de intim te-am visat; şi mi se face ruşine că te-am „văzut" în închipuirea mea în felul acesta; şi când tu mă priveşti curat, fără să ştii, fără măcar să bănuieşti toate acestea, mă simt murdar, vinovat…

- Dragule, visele noastre, ale tuturor, au devenit realitate. Nu trebuie să te mai simţi stingher, m-a mângâiat Iulia.

- E stânjenit, asta-i clar, a constatat Claudia. Trebuie să fim îngăduitoare. Cel puţin pentru o vreme. Adică vreo două minute, a râs.

- Iulia, aşa cum ţin minte cum am sărutat-o pe Claudia, după palma aceea ispititoare ce m-a trezit din reveria Evei pictate, aşa o să te ţin minte pe tine în seara logodnei – când m-ai readus la realitate.

- La ce anume te referi? m-a întrebat Iulia.

- Eram preocupat să execut perfect „reconstituirea". Ce să vă mint? Am vrut să vă impresionez: mai ales pe tine, Iulia. Mă visam deja super-ginere. Făceam pe „eroul". Claudia, cu intuiţia ei imbatabilă, m-a simţit imediat şi a început să se amuze pe

socoteala mea. Mi-a ruinat instantaneu toată „morga", toată sobrietatea mea de doi bani.

- Alin, te rog să mă ierţi, m-a întrerupt Iulia. Şi eu am fost o ipocrită. Le-am dojenit pe fete că s-au distrat pe socoteala ta, însă şi eu m-am amuzat copios în sinea mea când am văzut-o pe Claudia că te plesneşte în faţa noastră la fundul gol! Iartă-mă, ai fost aşa de drăguţ: şi acum îmi vine să râd când mă gândesc la faţa ta extrem de serioasă şi de preocupată în timp ce Claudia îţi *propulsa* „bucuriile" către mine.

- Iulia, iarăşi mă faci să mor de ruşine!

- Mori, dragule, că eşti un scump. Mă exciţi.

- Iulia! a privit-o Claudia cu o uşoară dojană. Lasă-l să spună.

- Ţin minte că eram în braţele tale, Iulia, şi tot mai „reconstituiam" scene şi nu-mi dădeam seama că *începuse prezentul* – logodna cu Claudia – *până când m-ai plesnit şi tu*. Te visasem însă aşa cu multă vreme înainte, mă hrăneam şi mă îmbătam cu frumuseţea ta fără leac.

Iulia a rămas gânditoare.

- Spune-mi, Alin, cum de m-ai ales tocmai pe mine pentru reveria Erosului? m-a întrebat la un moment dat.

- Nu ştiu. De la început am avut vise erotice spontane cu tine, apoi mi le-am provocat. Băieţii nu ştiau încă nimic despre tine, tu erai „arma" mea secretă. Înainte să plecăm într-o misiune de limită, băieţii mergeau la femei, se descărcau şi ei de tensiuni cum puteau. Aceea putea să ne fie ultima noapte de pe pământ. Thanatos îl cheamă întotdeauna imperativ pe Eros. Eu mă proiectam alături de tine, *îmi imaginam că îţi sunt soţ*… iartă-mă, Claudia, ştiu că nu se cade, dar Iulia are un echilibru şi o eleganţă…

- Lasă, că se cade, se cade, m-a încurajat Iulia.

- Astăzi s-a întâmplat însă mult mai mult. Dina a vrut să fie „creatoarea" mea. Acum, toate aţi devenit *autoarele renaşterii mele*. Mi-am amintit. La câteva ore după ce mă „contopisem" în

gând cu tine, survolam Yugoslavia. Eram în Wilga cu băieţii şi aruncam „păianjenii” la sud de Rijeka. Era iarnă. Wilga o pilota Ana.

- „Păianjenii”? m-a întrebat Claudia.

- Nişte dispozitive cu picioruşe şi antene care generau câmpuri de energie ce apăreau „ostililor” ca maşini de luptă blindate, tunuri, antiaeriene şi nave rapide de asalt. În câteva ore dădeau impresia că se deplasează, apoi dispăreau în neant. Se autodistrugeau. Fără să lase urmă. I-am înnebunit pe „broscani”.

- „Broscani”?

- …ă… italieni. Acum îmi apar înaintea ochilor şi imaginile de atrocitate pură, ce mi s-au insinuat ca autentice: „implanturile” jocurilor de război. Îmi amintesc că înaintea acelor „operaţiuni” nu mi-am plăsmuit reverii erotice. Iertaţi-mă, fetelor. Iulia, te rog să mă ierţi că mi-am plăsmuit asemenea vise… necuvenite… cu tine.

- Alin, o iau ca pe un compliment, m-a prins de mână Iulia.

- Iulia, *te-am iubit înainte să te iubesc*.

A venit să mă pupe:

- Şi eu. Alin. Da*, noi doi am fost iubiţi mai înainte să ne iubim…aici şi acum.* Nici nu-ţi dai seama cât adevăr... Va veni însă o vreme. Ai să-ţi aminteşti. Ai să vezi. Cuvintele acestea ştiu mai multe decât ştim noi înşine.

- Ce ştii şi nu-mi spui?

- Vei discerne tu însuţi ce a fost reverie şi ce realitate. Spune-ne însă ceea ce-ţi aminteşti acum.

- Îmi amintesc de *Operaţiunea Lynxului negru*, i-am spus: era ca şi cum te-aş fi lăsat încă o dată în urmă, într-o *decolare definitivă*. Am decolat la lăsarea întunericului. Mă descărcasem cu câteva ore înainte, presiunea era insuportabilă. Era miezul verii. Şi totuşi, mi se părea că văd zăpadă peste tot. M-am gândit: „Zero Ianuarie”, o dată în calendarul eternităţii, o noapte în afară de vis şi de timp. *Am văzut cum razele lunii se fac ninsoare şi se aştern pe pământ: ca zăpada.* Da, nu era efectul infraroşiilor. *Am*

văzut – pur şi simplu. *Luna ningea raze şi razele se aşterneau peste tot ca zăpada*. E o experienţă pe care n-o mai trăisem; şi pe care o văd azi cum se ridică dintre uitări. Plecasem cu chipurile voastre în minte şi avansam cu 300 la oră printre raze globulare şi spectre. Tot ceea ce vedeam şi îmi aminteam se petrecea sub ochii tăi mari şi ştiam că mă veghezi şi că, indiferent ce se va întâmpla, mă voi întoarce la tine.

Regresiune în pubertatea cea vinovată

Vali mi-a dat hărţile militare. M-am gândit la Moşii lui, la examenele reluate la nesfârşit, şi mi-au venit în minte Seniorii mei şi examenele la fel de dure pe care le-am suferit în preajma lor. Ştiam ce caut: o locomotivă de porţelan alb cu decoraţiuni fine albastre, ca de safir, o drezină la o întretăiere de linii şi un triaj. Dacă voi rememora discuţiile despre încetinirea timpului şi despre vehiculul imobil ce se deplasează odată cu spaţiul, îmi voi aduce aminte şi de siluetele, de umbrele sau chiar de făpturile care ne-au asistat cu stupoare discretă.

Dina s-a întors cu noi.

Cine, Dumnezeule, e Hyperia? Mi-a vorbit Ceaţa? Făptura din raze de lună? La asta mă voi gândi altă dată.

Noaptea trecută o visasem pe Maria Orsici. „Cine este Hyperia, Maria?" am întrebat-o. „De unde să ştiu eu, Alin? Parcă nu mai ştiu nici cine sunt eu." Şi s-a îndepărtat uşor, atentă să nu tulbure aerul şi visarea.

Seara pe la 9, imediat după cină, m-am refugiat cu Claudia în dormitorul ei. După vreo oră a venit la noi Iulia.

- A venit vremea să îţi „aprofundăm" visul de pubertate, mi-a spus Claudia simplu.

- Masaj cu „doze" de realitate dulce, a precizat Iulia.

Nu îmi imaginam ce fel de pubertate voi retrăi, şi nici că o voi face împreună cu Iulia. Totul s-a desfăşurat mai presus de

închipuire, într-o *inocenţă vinovată*. După câteva mângâieri de debut şi tandreţuri, Claudia mi-a ars două în modul ei tradiţional, după care m-a pupat repede pe gură:

- Curaj, dragule. Totul este real, precum vezi, precum simţi.

- Iulia, te rog să-mi dai doar una. Dacă mi-o mai dai însă şi pe a doua, mă îndrăgostesc de tine definitiv, irecuperabil. Eşti atât de seducătoare, că toate palmele de la tine au fost un deliciu şi-o încântare. Te rog să fii rezonabilă, i-am spus.

Le-am luat aproape instantaneu pe amândouă. *Asta da, declaraţie*. Am mai continuat să primesc palme uşoare, mai mult răsfăţuri şi mângâieri. Apoi *definitiva* m-a somat:

- Alin, nu ai visat niciodată să-mi săruţi sânii?

- Da, i-ai spus că sunt „imperiali", mi-a amintit Claudia.

- Iulia, *n-am îndrăznit*!

- Cum, Alin, era un simplu vis: *n-ai îndrăznit nici în vis*?

- E *visul neîndrăznit*. Te respectam foarte mult.

- Şi ce visai să-mi pupi?

- Genunchii, coapsele, buricul.

- De ce?

- Stăteam în genunchi în faţa ta…

- Ai sta tu în genunchi în faţa mea *de-adevăratelea*?

- *Toată viaţa*, i-am spus. Iulia, te implor. Ştiu că totul acum e real, nu e vis, pentru că eşti mult mai frumoasă faţă de cum apăreai în visele mele. Şi Claudia, aşa, ingenuă, e splendidă: ştiu că n-aş avea puterea să o visez chiar aşa. Sunt încă multe lucruri de care nu sunt sigur dacă sunt reale sau doar halucinaţii, sau numai dorinţe pe care mi le învăluie imaginaţia în plăsmuiri: dar aerul fiinţelor voastre e dincolo de imaginaţie.

Iulia s-a aşezat lângă mine, m-a îmbrăţişat strâns.

- Claudia*, tu* ar trebui să-mi dai la fund: să mă mai trezesc, i-a spus Iulia, fără să mă slăbească din îmbrăţişare.

- De ce, mama?

- Sunt îndrăgostită de *soţul* tău. Tare, tare! *Şi nu trece*.

- E normal. Eşti una cu mine, i-a spus Claudia şi ne-a cuprins în braţe pe amândoi. Şi, în plus, acum *eşti adolescentă*. Trebuie că trăieşti şi tu *tot ce trăiesc eu*.

- Claudia, mi-ai promis mai demult o favoare, i-a spus Iulia.

- La ce te referi?

- Să schimbăm rolurile. Claudia, te implor, ajută-mă. Mă simt „groaznic" de vinovată pentru ziua de ieri: vreau şi eu să „ispăşesc". Înnebunesc de îndrăgostită, devin pericol public.

- Sunt gata să-ţi fac un masaj energic. Dar chiar vrei să îţi dau şi la popou?

- Te implor.

- Ştii? Una e când mă gândeam la asta aşa, ca idee, şi alta s-o fac efectiv.

- Ai fost întotdeauna cea mai bună. De departe. Nu am cuvinte.

- Despre ce vorbeşti? Nu-nţeleg.

- Ai acţionat scurt şi concis.

- Când?

- Atunci când aţi făcut *prima reconstituire* şi i-ai dat lui Alin *primele două*. Când i-a zvâcnit ciucurelul, m-am erotizat instantaneu. Şi „drăguţele" i s-au repezit către mine – de-mi venea să-l strâng chiar atuncea în braţe şi să-l pup de tot!

- Claudia e extraordinară, am intervenit eu, nu ştiu cum să spun: m-am simţit foarte viu, îmi venea să-i pup toată palma; şi degetele. Claudia mă fascinează tot mai tare, pe zi ce trece.

- Staţi puţin să răsuflu, a cerut Claudia răgaz.

- Vezi? şi Alin spune că eşti grozavă, a încercat Iulia să o ajute să treacă bariera psihică. S-a dezbrăcat complet.

- Crezi în mine? a întrebat-o Claudia.

- Copilă, eşti un talent nativ, i-a spus Iulia cu convingere.

- Bine. Tu ai vrut-o. Am să mă port ca o vampă ticăloasă. Ca o mumă, ca o legendă. Am să te devastez. Totul va fi scurt şi cuprinzător, concis: ca un ţipăt. Şi Alin o să mă asiste. O să fie *cea mai violentă sonată a lunii*: pe coarde de pian, la patru mâini.

Mi-a făcut semn să mă întind pe spate în pat.

- Am fost fată rea, i-a spus Iulia.

- Alin o să te ţină în braţe.

- Mă las în mâinile tale, iubito, i-a spus Iulia înainte să se întindă peste mine.

- Te iubesc, Claudia, i-am spus. A fost ca un semn.

Claudia a început să o maseze viguros pe spate şi să o plesnească din când în când peste splendoare aşa cum îi era în obicei, încât Iulia tresălta peste mine cu toate apele înfiorate ale sufletului şi trupului. Gemea, răsufla precipitat, se zvârcolea şi se relaxa, după ritmul pe care Claudia îl învăţase de la mine în prima instanţă când ne înlănţuisem atât de definitiv şi de disperat. Eu o ţineam pe Iulia de talie, ea îşi ridicase capul pe spate; priveam pierdut cum îi tresaltă sânii în toate direcţiile, rebeli şi splendizi. Iulia a ţipat de câteva ori şi şi-a pus apoi capul pe pieptul meu. Amândoi eram leoarcă de iubire şi transpiraţie, de ispăşire catharctică şi de renaştere. Plângea de plăcere şi de înfiorare. O luaseră toate apele *de surpriză şi de aşteptare*. Când am atins-o, a zvâcnit aşa de tare, că sfârcurile au sfâşiat aerul într-un dans neştiut. Iulia era de departe cea mai atrăgătoare, cea mai senzuală victimă a tuturor timpurilor. Mi-am amintit atunci, mai bine zis trupul meu şi-a amintit, în tremolo-ul şi în sudoarea de foc a Iuliei, că *am iubit-o aievea*.

Am simţit deasupra mea pletele Claudiei. Mă privea ingenua miezului de noapte al tuturor veacurilor, fecioara dumnezeie, sânziana tuturor dansurilor de moarte: mă privea cu ochi de hetairă. Şi am ştiut atunci că în ea le am şi le voi avea pe toate femeile lumii, de la-nceputuri pân-la amarul sfârşit, şi m-am rugat să fiu lăsat să parcurg alături de ea toată eternitatea.

- Copila nu doarme, copila vrea un pupic!

Ne-am trezit cu Dina. Era buimacă. O trezisem din primul ei somn.

- Ce faceţi aicea, adulţilor?

- Ce-i cu tine aşa târziu? De ce nu faci nani pui?

- Ce nani pui? Am crezut că o să cadă peretele peste mine. Ce s-a-ntâmplat aicea?

- Nimic, nimic, a liniştit-o Iulia. Am fost fată rea, am primit la popou.

- Cât de rea tre' să fiu ca să primesc şi eu una de-asta?

Ce ciudat: Dina e lucidă *şi când doarme pe ea*!

- Vin cu tine. Gata, dormim, i-a spus Iulia. Acum chiar că dormim.

Partea a patra

Imbroglio

Papesa

Eram cu Claudia.

- Alin, *îndură-te*! a exclamat ea la un moment dat. Mă înnebuneşti.

- Dar nici n-am început... Iubito!... Cum ai spus?

- *Îndură-te*, dragule! Sunt ascultătoare.

- Claudia, sunt la fel de vulnerabil ca tine.

- E-adevărat? Ce vrei să fac?

- Claudia, eşti splendidă: nu trebuie să faci nimic. *Fii!*...

A fost. A ţipat, s-a înfiorat de plăcere şi de surpriză, a cerut îndurare cu acelaşi ton al extazului şi pierderii de sine, sălbatică şi cuminte, conştiincioasă şi revoltată, spontană, rebelă şi supusă, nestăpânită şi suverană, sfârşită.

Acel „Îndură-te!", rostit din miezul unui geamăt, venit dintr-un preaplin al revărsării iubirii, mi-a trezit gânduri stranii, emoţii înfricoşate. Cum putea totuşi un singur cuvânt, o implorare venită din culmea plăcerii, să trezească în mine sentimente atât de *înspăimântate*?

Nu ştiu cât am dormit, cât am visat şi cât de mult am pătruns în lumea interzisă, ostilă, a propriei mele memorii.

În tâmplele mele au început emoţii demult îngropate să se ridice la viaţă – emoţii urâte. Fuseseră îngropate de vii şi acum se ridicau – mult mai hidoase – să îşi revendice existenţa pierdută.

- Ai căzut pe gânduri? m-a trezit Claudia din reveria înfricoşată.

- Mi-am amintit ceva straniu. Am mai auzit cândva această implorare. Poate că extazul era simulat, dar cuvântul şi răsuflarea

lui erau aceleaşi: „*Îndură-te*, Înalt Prea Sfinţite! Am orgasm.” Da. Aşa am auzit. Aşa vorbise. *Papesa*.

M-am trezit cu Dina că se aşează lângă mine. A apărut de niciunde:

- De unde ştii tu de *Papesă*?

- Am văzut-o. Purta o mantie galbenă strălucitoare, dar pe dedesubt se vedea că era goală. Avea pe cap ceva ca balonul fraţilor Montgolfier, galben cu pietre preţioase.

- Avea mitră episcopală?

- Dacă zici. Da, mitră.

Dina m-a luat de mână:

- Alin, uită-te la mine. Ai ajuns cumva la *Nivelul 3*?

- *Nivelul 3*? Cred că da. Dacă zici. Acolo lucrează *Papesa*?

- Dacă ai ajuns la *Nivelul 3* suntem morţi! Mă auzi?

- De ce?

- Bine. S-o luăm altfel. Tu ai văzut-o pe *Papesă*. Ea *te-a văzut*?

- Nu.

- De ce nu te-a văzut?

- Pentru că mă furişasem. *Sunt o umbră*. Sunt stealth şi-n aer, şi pe pământ.

- Eşti un tâmpit – „şi-n aer, şi pe pământ”, eşti regele neîncoronat al bucluculului. Da` ia spune tu: cum ai pătruns în *Nivelul 3*, că este absolut restricţionat? Eu lucrez de multă vreme în Sanatoriu şi n-am primit permisiunea să pătrund acolo: e control strict – automat – la intrare şi totul e ultra-păzit şi ultra-supravegheat. Eu n-am văzut-o niciodată pe *Papesă* – nici nu ştiu cine e cu adevărat – ci o ştiu doar din legende şoptite la ureche, din spaime şi bârfe. Ştii ce fel de rezidenţi are *Nivelul 3*? Acolo sunt „politicii”.

- Ce fel de „politici”?

- Se spune că acolo ar fi adversarii guvernului. Deoarece e de la sine înţeles că numai nişte „nebuni” pot să se opună guvernării, s-o critice, sau chiar să i se ridice împotrivă. Eu ştiu însă că acolo sunt „cultivaţi” parveniţii, viitoarele marionete ale

Ocultei – îi ţine ca în „crescătorie” – mai sunt apoi dizidenţii sau indezirabilii, şi „defecţii”.

- „Defecţii’?

- Am vrut să spun „defectorii” – adică cei ce „au defectat”: spionii care au schimbat tabăra. Zi tu acum: cum ai intrat?

- Nu mai ţin minte: m-am strecurat înainte să se închidă uşa după ce o fi ieşit cineva. Am pătruns poate cu conştiinţa universală – aşa, pe aripile curiozităţii pure şi ale intenţiei.

- Mă ia cu frig şi cu căldură şi tu mă enervezi cu braşoave!

- Nu mai îmi amintesc, şi gata. Omoară-mă dacă ştiu.

- Cum să te mai omor, mă tâmpitule? *Suntem deja morţi şi nu ştim*.

- Exagerezi, Dina.

- Precis nu te-a văzut nimeni?

- Afirmativ.

- De fapt, e plauzibil. Dacă te-ar fi văzut cineva, la ora asta eram deja exterminaţi.

- Cine e *Papesa* asta? De ce-i aşa importantă? a intervenit Iulia. Nu ştiu de câtă vreme era şi ea acolo.

- Asta e cea care *îl compromite* pe *mitropolit*.

- E un mitropolit la *Nivelul 3*?

- Nu ştiu dacă e chiar mitropolit, a spus Dina. Nu, nici pomeneală. E, în tot cazul, un călugăr. Şi ăştia toţi visează oricum să ajungă episcopi şi mitropoliţi. Se „căsătoresc” cu funcţiile. Am aflat de nu ştiu unde că unul din ăsta a îndrăznit să „dojenească” stăpânirea, a trimis nu ştiu ce scrisori de protest şi apoi l-a luat dracu’. A primit domiciliu forţat, mai bine zis *bordel forţat*. Cât despre *Papesă* ce să vă spun? – ea e un fel de *succubus* în carne şi oase, are grijă totală de mădularul lui, îl dezcălugăreşte şi-l dezmitropolizează în mod util şi plăcut. Şi toată lumea trăieşte şi moare fericită. Mai ales el.

- Ce face de fapt *Episcopesa* asta cu „Mitropolitul”? Că tot nu înţeleg, a insistat Iulia.

- Îl *eutanasiază* scoţând toată sămânţa şi reputaţia din el.

- Îngrozitor!

- Aş crede că lucrurile sunt puţin altfel. V-aş spune mai multe, dar sunt minore pe-aici, am spus privind la Claudia.

- Zi odată, nu ne mai fierbe, mi-a spus Iulia. Îţi dau dispensă.

- Am văzut că poartă un *dildo* într-un fel de hamuri. Cred că îl sodomizează intensiv pe mitropolaş: s-ar putea să-l pregătească pentru urcarea într-o funcţie înaltă. Cine ştie *a cui păpuşică* va fi «Prea Înaltul»? MK Ultra e un secret în secret. Sunt încă multe taine ascunse în miezul tainei.

- Şi ce ai tu de-a face cu asta?

- N-are nimic, i-a spus Dina. E-un prost. În toată istoria asta e *prostul absolut*. Putea s-o mierlească degeaba: absolut gratuit. Singura lui calitate cu adevărat importantă e că *e nevăzut*.

- Mulţumesc, Dina. Eşti o scumpă.

- Curiozitatea a omorât pisica.

- *Lynxul negru nu moare*, i-am spus.

- Aşa: repetă, repetă. Ai să ajungi s-o şi crezi!

- Acum Sanatoriul ororilor este gol. Am putea coborî la *Nivelul 3* să vedem ce a mai rămas din oameni şi din neoameni. Urme, energii, umbre… nu ştiu. Poate acolo se experimentează un alt fel de *metamorphosis*.

S-a dovedit a fi un „dead end". Capăt de drum după 5 metri. „Sfârşitul însuşi e mort". *Nivelul 3 nu există*. Sau, cel puţin, în configuraţia pe care-o ştiam, e de negăsit.

Singurul lucru ce nu dispare din toată povestea asta e un desen mâzgălit pe un perete din apropierea camerei *mitropolaşului*. Rezidentul de alături era în comă, era conectat la nişte aparate destul de ciudate, aşa că este puţin probabil ca el să-i fi fost autorul. Desenul reprezenta un ochi imens din care se prelingea o lacrimă de diamant. Nu era nimic de înţeles acolo. Persistenţa memoriei mele fără sens mă exasperează şi mă disperă.

Şi am mai văzut, la capătul coridorului aceluia, o cameră albă. Imaculată, înspăimântător de curată, nepământească. Nu era

sânge pe jos, nu era nici un semn, era doar albul acela perfect şi asta aproape că mă paralizase de groază. Simţeam iradiind o durere imensă.

Camera albă era un mister înspăimântat nepătruns.

Nu mai vreau să gândesc: gânditul îmi face rău. Vom merge cu toţii la Brad să ne desluşim.

Cele două timpuri ale Iuliei

Am ajuns în Brad când se însera. Am luat două camere la o pensiune. Iulia s-a interesat de Amma. Într-adevăr, mănăstirea „invizibilă" în care se găsea Amma era ascunsă în mijlocul lumii. Şi n-am putut să nu mă gândesc că cel mai bun camuflaj e discreţia.

Amma le va primi pe fete – trei nopţi la rând – peste o săptămână. Iulia şi Dina s-au întors cu răspunsul acesta chiar înainte de miezul nopţii. Eu şi Claudia deja ne făceam griji.

Ne-am pupat de „Noapte bună" şi ne-am cufundat în somn.

A doua zi, pe la 10, după micul dejun, am plecat în cercetare. După o zi am găsit ceea ce am presupus a fi locul prăbuşirii mele. Am început să mă gândesc la vehiculul perfect imobil care se deplasează cu spaţiul însuşi în marele spaţiu, la liniile de univers pe care le trasează raţiunile în spaţiu, şi la generarea şi desfăşurarea timpului ca un ghem de către aceste naraţiuni ale minţii. Transpiram gândindu-mă ce răspunsuri formulam în faţa Seniorilor. „Picat! Picat! Picat!" şi „Re-re-re-examinare" şi iar 4-4-4, de 14 ori şi s-a dus în trăsnet şi avionul şi eu eram tot picat şi tot transpirat, dar acum trăgeam cu coada ochiului la umbre şi siluete şi spectre şi mi s-a făcut alb în faţa ochilor şi am văzut ninsoarea lunii şi am văzut drezina la locul aşteptat şi în depărtare triajul şi locomotiva de porţelan alb îmbrăcată în vinişoare de safir: parcă erau vene şi parcă pulsau de viaţă. Tâmplele mele pulsau de moarte şi am rămas acolo la baza ei până m-au trezit fetele.

- Eşti bine? m-a întrebat Claudia. Am fost îngrijorate.
- De cât timp stau aşa?
- De trei ore. E bine. Te-ai odihnit.

Am ridicat privirea. Locomotiva era ruginită – în roşu şi negru. Am urcat treptele. Am deschis focarul. Mi-am recuperat *metamorphisis*-ul, *metabolele*, combinezonul pentru zboruri de noapte şi casca. Trusa de prim ajutor probabil că o luasem cu mine aiurea. Nu mai era.

- Totuşi, Alin, cum ai ajuns de aici în Banat? m-a întrebat Dina.
- Nu ştiu. Probabil că m-am târât.
- 300 de kilometri? Fain târâş, ce să mai zic: sănătate curată.
- Ce contează? Important e că mi-am recuperat echipamentul de zbor. Pot să reintru în luptă.

În aceeaşi zi am ajuns acasă la Iulia. Era seară. L-am anunţat pe Mitruţ că mâine dimineaţă vom face antrenamente în Sanatoriu ca *metamorfi de infanterie* – supervizaţi de Adrian şi de Dina.

Testele au fost neconcludente, echipamentul se manifesta aleatoriu, influenţat probabil de gândurile noastre, de energiile programate şi de energiile remanente ale Palatului interzis. Folosirea camuflajului în condiţii reale de luptă era deocamdată o alegere prea riscantă. Acţiunea se putea întoarce în mod pervers împotriva noastră, a purtătorilor.

Adrian ne-a făcut ghidajul şi ne-a spus cine unde era în fiecare salon, în fiecare cabinet, în fiecare rezervă sau cameră de supraveghere. După două zile de „acomodări" electronice ne-am întors acasă la Iulia.

- Sunteţi cam abătuţi, ne-a luat în primire Iulia. Ce-aţi păţit?

I-am spus de *viziunile plasmei*: camuflajul intră în interferenţă aleatorie cu energii pe care nu le putem controla. Evadarea lui Mitruţ a fost însoţită de generări involuntare de fantasme; energiile au reverberat ca monstruozităţi ale unei minţi hăituite.

- Suntem încă *minţi hăituite*; asta e, i-am spus Claudiei.

- Până nu vă echilibraţi gândirea şi nu aveţi stăpânire de sine, echipamentul vostru horror de doi bani nu vă ajută să supravieţuiţi propriului vostru asalt nici două minute, ne-a pus la punct Adrian.

- Ce să facem atunci? am întrebat aşa, în gol, fără să aştept un răspuns definit.

- Tu eşti *un luzăr ratat* – mi-a zis Adrian – adică dacă ţi-a reuşit ceva până acum e pentru că ai făcut două greşeli consecutive care s-au compensat. Da, dacă ai învins oarecând e printr-o *eroare greşită*: eroarea potrivită la momentul potrivit.

- Ce spui?

- Ratezi totul, mă frate. Şi *dacă-ţi iese ceva bine, înseamnă că ai ratat eşecul*.

- Foarte încurajator, n-am ce spune. Ce propui?

- *Ratează eşecul*.

- Care? că e plin de eşecuri: am ratat pe toate planurile.

- Nu chiar pe toate, a intervenit Claudia.

- Ratează toate eşecurile şi la sfârşit vei simţi gustul victoriei.

Asta e, cu asta defilăm – vorba Claudiei. În viaţă *trebuie să ştii să-ţi alegi catastrofa care ţi se potriveşte.*

I-am trimis pe băieţi înapoi la odihnă la iubitele lor – Elena şi Paula vor fi iar fericite.

Am întrebat-o pe Claudia dacă ar fi de acord să ne petrecem trei zile din luna de miere în Palatul interzis.

- Eşti nebun, mi-a zis Claudia: îmi place de tine!

Iulia a fost de acord numai cu condiţia să vină şi ea cu noi, iar eu şi Dina să avem arme. Dina avea *naganu'*, iar eu mi-am luat cuţitul de asalt la picior.

Nu ştiam ce mă atrage în locul acesta: poate vedeam într-însul Imperiul melancoliei. Afară era soarele arzător al verii şi totuşi, înăuntru *căldura era cenuşie*.

M-am plimbat de mână cu Claudia. Am ales să mă plimb în picioarele goale: voiam să simt vibraţia locului, chiar dacă era neliniştitoare. Voiam să învăţ să mă stăpânesc.

În spatele nostru, la mică distanţă, veneau Iulia şi Dina.

- Cine e *Sagitariu*? am întrebat-o deodată pe Dina.

- De unde…? E celălalt locotenent al lui Drăgaica. Concuram cu el în ierarhie. Dacă ai fi plecat atunci, aş fi pierdut nu numai locul în ierarhie, ci aş fi fost torturată erotic până la nebunie de *Sarganata* şi *Sagitariu*: mă invidiau îngrozitor şi voiau să mă subjuge definitiv. Dacă MK Ultra One este iadul parvenitismului şi invidiei, al „terapiei" discreţionare şi „reeducării", aş fi „mâncat" iad!

- Nu mi-e frică de iad: iadului îi e frică de mine, am zis hotărât.

- Sper că-i vei face şi lui *Sagitariu* ceea ce i-ai făcut lui *Sarganata*, mi-a spus Dina. Am încredere.

Am ajuns în faţa piscinei. Ciudat, apa era neverosimil de curată. Le-am spus fetelor:

- Natura se regenerează. Priviţi: piscina se vindecă.

Energiile negative ale rezidenţilor Sanatoriului – dispreţul, patima dominaţiei, mâniile şi ura, invidia, iar pe de altă parte angoasa, panica, transa şi deznădejdea – se resorb şi se sting.

- Aşa e.

- Şi totuşi, ceea ce rămâne îmi afectează cumva *metamorful*. Ciudat.

Suntem iarăşi în casa Iuliei. E 9 dimineaţa. Luăm micul dejun în *camera planului*. Avem acum şi planurile exacte, extrase din unitatea de date a lui Adrian. Avem tot Palatul la dispoziţie. Vreau să zic: Nivelurile 1 şi 2. *Altceva nu există*. Şi acel *Altceva*, tocmai pentru că nu există, e atotputernic. Mă confrunt cu tactica disimulării totale *răsucită* de data asta împotriva mea.

Nu cred că se va mai întoarce acolo nici unul din foştii „clienţi": doar noi. Voi face incursiuni la Nivelurile 1 şi 2. Acolo se presupune că s-au petrecut lucruri incredibile, dincolo de orice

imaginaţie a oamenilor. Se spune, într-adevăr, că *pe pisică a omorât-o curiozitatea*, dar noi nu suntem pisici: suntem râşi.

Am stat acolo zile şi nopţi întregi, şi m-am umplut de singurătăţi, disperări, de dureri cosmice, de năzuinţe, pulsiuni şi viziuni ce nu aparţin oamenilor. Eram în continuare ascultător Mariei Orsici – deşi n-am mai văzut-o. Am căutat-o: îi „adulmecam" duhul. Erau încă mulţimi de fantasme care se ridicau parcă din podea, din pământ, din spaţiile interzise. Ceea ce era inaccesibil, ceea ce nu exista, ne era ostil. Simţeam asta cu o certitudine de necontestat.

Ce fel de fiinţe trecuseră pe acolo nu ştiu, însă nu era nimic omenesc în ele. Omenescul nu le pierise: nu existase de fapt niciodată. Mi-am imaginat atunci că fiinţe din alte lumi ne invidiau pentru neputinţele şi precaritatea noastră şi că veneau din vreme în vreme aici să se împărtăşească din fărâmiturile existenţelor noastre.

Poate că şi eu mai am multe de învăţat despre precaritate. Eram când neîndurat, când neajutorat. Fetele erau mirate şi încântate de *natura mea dublă* – se delectau ispitindu-mi stânjenelile şi maniera ridicolă de a mă purta. *Camera planului – Camera misterelor orfice*, în care obişnuiam să luăm masa, şi care fusese primul meu dormitor, ele o ridicaseră la rangul de local sau tavernă şi o botezaseră „La surâsul stingher".

E 9 dimineaţa şi suntem iarăşi aici. Fetele se pregătesc să meargă la Dina acasă, apoi la cumpărături

- Iulia nu vine, mi-a zis Claudia. Merg doar eu şi Dina.

- Aduce a „pact de excluziune", i-am spus direct.

„Pactul de excluziune" din studenţie era înţelegerea mutuală ca atunci când unul din băieţi vine cu o femeie, ceilalţi să dispară din cameră pentru câteva ore, sau chiar pentru o noapte întreagă.

- *Nu ne întoarcem mai înainte de două*, i-a spus Claudia Iuliei fără să îmi răspundă.

Ăsta chiar că era limbaj-cod.

- Te iubesc, mama, i-a spus Claudia şi a pupat-o de plecare.
- Te iubesc, Iulia, i-a spus Dina şi a pupat-o aşişderea.
- Vă iubesc, scumpelor, le-a zis Iulia.
- Staţi puţin, am intervenit: pe mine nu mă iubeşte nimeni?
- Te iubim, te iubim, zăpăcitule!

Îmi amintesc vag o scenă asemănătoare: Claudia pleca în oraş împreună cu Laura – o prietenă din „Lazăr".

După ce au plecat fetele, am rămas să mai sorb din cafea; faţă în faţă cu Iulia. Iulia mă privea leneş. Abia atunci am observat că era în pijama. Ciudat, totdeauna era prima gata de oraş: dimineaţa n-am prea văzut-o în altă ţinută decât aceea de stradă. Am început să gândesc; dar n-am apucat prea mult:

- Facem o petrecere în pijama? am întrebat-o.
- Nu. Va fi o petrecere fără pijama, m-a pus direct în dificultate. Te dezbraci şi te pregăteşti să ţi-o iei.

S-a ridicat şi s-a dus să se aşeze pe canapea. M-am ridicat şi eu şi m-am dus lângă ea:

- Iulia, iubito, te-am supărat cu ceva?
- Nu, Alin, nu sunt deloc supărată, mi-a surâs suveran.
- Atunci…?
- Îmi face plăcere.
- Pot să mă dezbrac dincolo? Mi-e un pic cam ruşine.
- Nu. Te dezbraci aici, chiar în faţa mea. Îmi place să te văd ruşinat..
- Şi acum?
- Aşează-te în genunchi, cu pieptul în poala mea.

M-am supus. A început să mângâie şi să mă plesnească, nu foarte tare. Mai mult se juca.

- Iulia, te iubesc, i-am spus.
- Şi eu te iubesc.
- Să ştii că îmi place foarte mult ceea ce-mi faci.
- Şi eu sunt încântată.
- Iulia, te rog să mă ierţi!

- N-am ce să iert.
- Poate n-am fost cuminte.
- Ba ai fost *foarte cuminte*.
- Pot să mă ridic să te sărut?
- Nu. Azi n-ai voie să mă săruţi.
- De ce?
- Pentru că eşti cuminte.
- Sunt cuminte…?
- *Şi băieţii cuminţi trebuie din când în când s-o mai ia peste fund*.
- Iulia, te rog, opreşte-te. Vreau să-ţi spun ceva.

Am rămas în genunchi dar m-am îndreptat de spate. Am privit-o în ochi:

- Iulia, trebuie să ştii ceva.
- Spune, iubitule.
- Ştii, atunci… prima oară, când ai apărut în faţa mea cu halatul desfăcut, când ţi-am văzut… a fost pentru prima oară când am văzut *în realitate* o femeie aşa. De-aia m-am fâstâcit. M-am pierdut, Iulia! O femeie ca tine nu merita să fie jignită. Te rog să mă ierţi: ar fi trebuit să îţi îmbrăţişez picioarele şi să-l pup.
- Eşti un drăguţ.
- Am visat de multe ori momentul acela şi în vis se întâmpla altfel. Se întâmpla aşa cum trebuie să se întâmple.
- Şi cum trebuie să se întâmple, Alin?
- Ca acum.
- Cum se va întâmpla acum, Alin?
- Aşa cum vrei tu să se întâmple. Iulia, ajută-mă! Sunt neîndemânatic, am emoţii, dar ştiu. *Eşti viaţa mea*.
- Întoarce-te puţin.

Am gândit răgazul de care avea nevoie ca să se dezbrace. Apoi a făcut un lucru surprinzător: a început să mă sărute *acolo unde mă plesnise*.

- Iulia, te rog; te implor: fetele nu le sărută băieţilor…
- Da? Unde scrie?

- Mă înnebuneşti.
- Nu-ţi place?
- Ba da. Foarte mult. Da` nu se cade…
- Ba uite că tocmai se cade. Acum întoarce-te cu faţa spre mine.

Mă excitasem şi mi-am acoperit bărbăţia. M-a strâns între picioare şi mi-a luat în mână „sfioasele".

- Iulia, te rog, nu.
- Azi *numai eu pup*. Tu eşti cuminte. Şi „ele" sunt cuminţi.

Spre disperarea mea, le-a dat câte-un pupic:

- *Sărut cast*, mi-a spus. *Sărut cast*; şi m-a privit surâzând.
- Iulia, regret că m-am purtat aşa atunci. Te-am făcut de ruşine. Aş face orice să mă revanşez. Te rog să mă pedepseşti.
- Te pedepsesc acum, iubitule, şi am să te mai pedepsesc.
- Când, Iulia?
- Acum şi toată viaţa.
- Pentru *o singură privire* coborâtă-n pământ?
- *Aşa se plătesc astea*. Vino, Alin; *intră în mine*. Pentru totdeauna.

Şi ne-am iubit şi am continuat să ne iubim cu iubirea aceea pe care o au doar oamenii smulşi din timp şi din lume.

Fetele s-au întors pe la 3.

- Aţi fost cuminţi? ne-a întrebat Claudia zâmbind cu subînţeles.
- Cine? Noi? Nu, *niciodată*, i-am spus.

Ne-a mângâiat pe rând, pe mine şi pe Iulia, pe obraz. Amândoi i-am sărutat palma. Ne-am ţinut în braţe toţi trei.

- Alin, te iubesc mai presus de suflet şi trup, mi-a spus Claudia, şi te voi iubi şi în moarte, atunci când vom fi raze de lună.
- În *Zero Ianuarie*?
- În cel mai frumos din câte mai sunt.
- Vă rog să nu vorbiţi de moarte, a intervenit Iulia. Mă sperie.
- Putem fi raze de lună şi-acum, a spus Claudia. De fapt chiar suntem, dar nu se vede.

- Claudia, mă simt un pic vinovată, i-a spus Iulia.

- De ce?

- Alin a fost foarte cuminte şi reţinut: a trebuit să insist foarte mult...

- Cum, Alin, e adevărat? m-a întrebat Claudia. Dar ţi-am dat de înţeles… N-ai înţeles?

- *Am înţeles*, iubito, i-am spus: *dar nu mi-a venit să cred*.

- Claudia, te rog să mă pedepseşti. Am fost rea, i-a spus Iulia.

Am mers în dormitorul Claudiei cu Iulia de mână. Claudia i-a dat jos halatul:

- Alin, fii atent. Dacă mă prinzi, sunt a ta. Suntem raze de lună. Eu sunt pe Pământ, iar tu eşti încă în Lună.

S-a aşezat în genunchi şi a pupat popoul Iuliei pe partea stângă. M-am aşezat şi eu şi l-am pupat pe partea dreaptă.

- Razele „păşesc" numai prin sărutări, altfel mor. Se joacă de-a prinselea.

Am încercat să mă apropii de buzele Claudiei sărutând-o pe Iulia în paşi mărunţi *de la Pământ la Lună*, dar Claudia a râs şi s-a refugiat în pupături dincolo, în partea nevăzută a Lunii. M-am luat după ea, m-am întors, Claudia a coborât la un moment dat până la rotula lui Mercur. M-am repezit s-o sărut pe gură, dar am fost „oprit":

- Desprinderea a fost prea mare: ai murit. Înapoi la start.

Ne-am întors amândoi la Pământul şi Luna popoului Iuliei.

Ne-am „fugărit" în sărutări sub râsetele Iuliei, de a năvălit Dina peste noi, curioasă să vadă ce se petrece. Nu ne-am prea sinchisit. Ne-am mai jucat aşa o oarecare vreme, până când raza de lună s-a lăsat prinsă şi sărutată pentru *o fracţiune de clipă*:

- Doar o străfulgerare, mi-a zis ea, mai mult nu primeşti, fiindcă sunt spirit pur şi mă îmbrac în lumina polarizată şi iar mă dezbrac.

- Sunt contemporan fulgerului, iubito. Stau înlăuntrul străfulgerării tale polarizate - una cu eternitatea, cu trupul şi visul

tău alb, i-am spus trecând în sărutări înainte şi înapoi de-a lungul razei de fildeş.

Cadoul de nuntă

- Dina, iubito, pot să îţi spun ceva?
- Spune, Alin, ce e?
- Ştii? mă însor în curând şi aş vrea de la tine un anumit cadou de nuntă. Altfel n-am stare.
- Sunt a ta trup şi suflet. Mi-am dat cuvântul. Ce vrei?
- Vreau trupul Melinei.
- Ce spui? au sărit într-un glas toate fetele.
- Nu ştiu: m-a fulgerat un gând. Dina, iubito, ai văzut-o *cu ochii tăi* pe Melina stând între stâlpi?
- Da, am văzut-o cu ochii mei.
- Era moartă? Poţi adică să-i confirmi moartea?
- Când am ajuns în *camera de reeducare* ea nu mai era acolo. Fusese luată. I-am văzut hainele mânjite şi mototolite, am vizionat înregistrarea „penitenţei finale", am primit confirmarea de la una din „victoriene".
- Marcela? Lucia? Vanessa?
- De la Lucia. Dar de unde ai…?
- Dina, iubito, eşti atât de înduioşătoare aşa – sigură pe tine, convinsă că le învârţi pe toate pe degete. Te-au tras în piept. Crunt.
- Pe ce te bazezi, Alin?
- Astea două de la urmă sunt cele ce m-au plimbat în patru labe cu picioare-n fund până la camera de reeducare şi m-au ţinut între stâlpi timp de trei ore – în ultima pauză de la „Maratonul dansului", pe când tu dormeai şi visai că dorm şi eu. Iar Marcela e tartorul: ea hotărăşte cine câştigă şi cine pierde. Totul acolo e o minciună: de ce ai crede că ţi-au spus adevărul?
- O coci în tine demult. Cum ţi-a venit, totuşi, s-o spui – abia acum, aşa, dintr-odată?

- Nu ştiu. Să spunem că mersul în patru labe ajută memoriei. Sau noua mea existenţă de lunatică. Ochii negri ai Iuliei care mă salvează oriunde mă aflu. Buricele degetelor ei care mă inspiră.

- Alin, nu ţi-am cerut un poem.

- Mitruţ nu putea să scape „neajutat”. A avut două tentative nereuşite. „Două tentative”? La noi dacă nu reuşeşti din prima eşti mort. E clar că a fost „asistat”. Şi încă mai e. A evadat cu echipament de ultima generaţie. Nu te-ai gândit că toată chestia asta este cam trasă de păr?

- Ce vrei să spui?

- Suntem supravegheaţi. Porcuşorii de Guineea au ieşit din cuşca lor într-una mai mare. Se cred încă liberi deoarece n-au dat cu capul de noile gratii. Simt că ne sunt induse gânduri şi sentimente străine, vedenii perverse şi fascinaţii năucitoare – ştiţi? Lucruri pe care le crezi ale tale dar nu sunt. Ele sunt menite să te răvăşească sau să te suprime de-a dreptul: oricum, te preschimbă. Remuşcarea, mâhnirea sau scârba de sine sunt primele efecte ale acestor insinuări Ultra MK. Ăştia îţi toarnă ciment în creier şi în bocanci: „Mersul lin şi pasul rar cu bocancul militar”!

- Ce propui? Ce crezi că trebuie să facem?

- Îl urmărim discret pe Mitruţ. Extrem de discret. Şi vedem cine îl urmăreşte. Căscăm ochii mari, că şi noi ne-am „atins” de el. Şi noi am putea fi supravegheaţi. Mai facem o vizită de „documentare” la Palatul interzis. Cred că ne-a scăpat ceva. Oricum, vreau să revăd *camera de reeducare*.

Am gândit şi-am făcut. Vali cu oamenii lui au filat cuplurile Mitruţ-Paula şi Adrian-Elena. Eu cu fetele am cercetat Palatul.

Nu am găsit nimic. Ştiam că ceva îmi scapă, nu ştiam ce. M-am certat cu Dina în problema *camerei de reeducare*. Ea spunea că e asta, eu ziceam că e alta. Oricum, cea în care fusesem „aranjat” eu era de negăsit.

Am revăzut planurile Palatului pe care le aveam de la Adrian. Eram tot mai confuz. *Nu eram destul de confuz*. Fusesem dus de

„victoriene” într-*un palat de dincolo*, altfel nu-mi explicam. Acolo trebuia să ajung. Deocamdată ne aflam într-un punct mort.

Trebuia să recurgem la măsuri drastice. Am vorbit mai întâi cu Claudia şi Dina. Ele au plecat apoi în oraş. A rămas să discut cu Iulia.

Iulia era la ea în cameră. Citea stând în fotoliu. M-am apropiat. A lăsat cartea. Şi-a dat jos ochelarii şi m-a privit. N-am zis nimic.

- Spune, Alin, ce e?

- Aş vrea să vorbim ceva, Iulia, dar mi-e puţin jenă.

- Nu trebuie. Dragule! mi-a spus ea blând şi a întins către mine mâna dreaptă cu palma făcută căuş.

- Iulia, mi-e puţin teamă să nu te smintesc cu dorinţa mea. Dar, sincer, cred că nu se poate altfel.

- Alin, mă sperii: ce e? Te-ai certat cu Claudia? Vă împăcaţi. Nu e nimic iremediabil.

- Nu, nu e asta. Claudia trebuie menajată. Nu vreau să vină cu noi la Palat. Dar Dina a refuzat…

- O s-o ia atunci de la mine de nu se vede!

- Asta a şi spus că preferă. A spus că ţine prea mult la mine ca să facă ce i-am cerut.

- M-ai zăpăcit. Adică eu aş putea face ceea ce-mi ceri pentru că te iubesc mai puţin?

- Nu. Nu ştiu cum să-ţi spun. Nu vreau să te pierd.

- Alin, te iubesc, şi e pentru totdeauna, indiferent ce îmi ceri. Sunt şi voi fi a ta, nu mă sminteşti, înţeleg orice.

- Iulia, iubito, *am nevoie de o femeie*.

- Cum? a făcut Iulia ochii mari. A tras aer în piept să cugete, a fulgerat-o un gând, s-a liniştit: Doamne, Alin, ai un stil de a mi le trânti! Şi ce vrei să faci cu ea?

- La început m-am gândit la tine, dar tu nu trebuie să vii *acolo, nu în postura aceasta*. Nici Claudia. Aş prefera să fie o prietenă bună de-a ta. Una care înţelege situaţia, e conştiincioasă şi se supune orice i-ai face. Vreau să mă ajute să reintru în starea din

timpul „Maratonului dansului”. Asta înseamnă să fiu nedormit, epuizat, impulsionat dur, la limita pierderii conştiinţei. Trebuie să ating acea transă cu care am ajuns în camera de reeducare a Sanatoriului. Am fost „aranjat” de două „victoriene”: Lucia şi Vanessa. M-au dus într-o cameră pe care n-o mai găsesc. Cea de-a doua mea conştiinţă o s-o găsească.

- Vorbeşti de parcă ar fi o cameră a comorilor, nu una de tortură. De ce vrei atât de mult să ajungi iarăşi în ea?

- Nu ştiu nici eu. E ceva ce mă atrage. Irezistibil. E acolo ceva *asemenea unui strigăt de disperare*. Poate că Melina e încă în viaţă. *Într-un palat de dincolo de Palat*, închisă între ziduri de netrecut.

- Ce vrei să facă prietena mea?

- Deocamdată *nu vreau să ştiu cum o cheamă*: o să o numim „Lucia”. Va purta haine albe de „victoriană” şi va avea pe ochi mască neagră. La fel va fi Dina, asistenta ei, care mă va ţine de braţ pe coridoare şi scări, mă va târî sau împinge. „Lucia” trebuie să mă impulsioneze cum se pricepe: cu palmele, cu picioarele goale, cu japa. Să nu mă lase să adorm. Asta a refuzat Dina. Mă „mulţumesc” şi numai cu „Lucia”, deşi în *pauza blestemată* am încasat-o de la amândouă „victorienele”.

- Femeile sadice în ziua de azi sunt o raritate, a gândit Iulia cu voce tare şi mi-a muşcat buzele în sărut.

- Ştiu, iubito.

- Am o prietenă bună. Are 30 de ani, e divorţată; şatenă, cu părul lins. A fost bătută zdravăn de soţ. Nu cred însă că e sadică, nici măcar resentimentară. Corespunde?

- Pare perfectă.

- Cred că trebuie totuşi s-o mai „educe” Dina, să o mai „cizeleze”: să îi explice mişcările.

- Îi explică în timpul nesomnului meu de trei zile şi trei nopţi.

- Cred că două şi două îţi vor ajunge. Sau una, dacă îţi dă Dina vreo „pilulă de accelerare” a intrării în transă. Şi altfel, cum ai vrea să te epuizăm, dragule?

- Printr-un „maraton al dansului şi tandreţii”.

- Şmecheruţule, mi-a spus cu drag şi m-a sărutat.

- Nu mă lăsaţi să dorm, nici să mă relaxez. Tu şi Claudia mă veţi aştepta în camere; dormitoarele voastre îmi vor fi camere de refugiu. Dormiţi cu schimbul. În rest, voi alerga împreună cu Dina şi „Lucia” prin grădină: voi fi fugărit de „Valkyrii”. Încă ceva: atunci, în transa aceea, ţi-am văzut ochii şi asta m-a ajutat să nu-mi pierd minţile. *Acum te-aş ruga să vii aievea*.

- Am să vin. Alin, de ce mi-ai spus că îmi voi pierde consideraţia pe care o am pentru tine? Toate lucrurile pe care mi le ceri, oricât mi se par de ciudate, par a servi unui scop nobil.

- Lucrurile din realitate pot fi altfel faţă de cum le-am gândit. Aş fi vrut să te cuceresc, să-ţi stârnesc admiraţie, şi iată că trebuie să mă vezi într-o postură de dispreţuit. Mi-e foarte ruşine că trebuie să îţi cer aşa ceva, dar fără tine nu cred c-o scot la capăt.

- Alin, nu înţelegi deloc femeile. Am să-ţi dau totuşi un indiciu – cel puţin în ceea ce mă priveşte: atunci când te-am văzut cum zvâcneai sub palmele Claudiei, complet neajutorat, am ştiut că sunt îndrăgostită de tine ireversibil.

- Îţi mulţumesc, Iulia. Nu ştiu cum aş putea trăi fără tine.

- Aş fi putut să o opresc, dar am continuat să vă privesc fascinată. Ardeam de dorinţă şi de emoţie. Mi-am imaginat că zvâcneşti deasupra mea, că facem dragoste. Aşa, *ca odinioară*. Când îmi izbeai pântecul şi ajungeai în mine până la capăt, îţi simţeam fesele zvâcnind şi cutremurându-se, ca şi cum ar fi vrut să înainteze mai departe. Ele mai continuau o clipă, chiar şi după ce tu te opreai. Şi tu ţi le simţeai aşa, o ştiu. Da, ele continuau să vină spre mine, o clipă, mai înainte să tremure şi să se liniştească.

- Deci… noi doi…

- Da. Împacă-te cu situaţia: cu tine însuţi.

- Iartă-mă că insist, Iulia, dar eşti atât de frumoasă, că mi se taie răsuflarea şi numai când mă gândesc. Chiar te-ai culcat cu mine? Aievea?

- M-am culcat. Şi asta cu mult înainte de Institut. Cât de clar să-ţi mai spun? Eram atât de dezlănţuiţi şi de înverşunaţi, că ştiu şi acum cu tot trupul că mă pătrunzi şi pulsezi şi mă izbeşti peste buci cu testiculele!

- Iulia!

- Dar nu asta am vrut să-ţi spun.

- Dar ce?

- Că vom merge până la capăt şi dincolo de capăt, că vom depăşi orice limită, că ne vom iubi până ni se vor face scrum inimile.

Revelaţiile epuizării

Sunt vraişte. Aş dormi nesfârşit. Nu am apucat să mă arunc în pat, că am luat două jape. Sunt luat de subsuori, îmbrâncit. Nu prea mă mai pot ţine pe picioare, aşa că sunt o vreme târât. Când mă pregătesc să aţipesc primesc un şut, apoi o „subţirică". O iau la goană în patru labe de-a lungul coridorului.

- Nu mai pot. Chiar nu mai pot. Iertaţi-mă.

Una dintre „necruţătoare" îmi trage un şut între picioare, însă am simţit aerul ameninţător şi am înaintat infinitezimal, aşa că am reuşit să evit dezastrul absolut. Oricum, mi-au dat lacrimile.

- Nu ne mai jucăm. Gata, renunţ, a fost o idee proastă.

Nu mă ascultă. Sunt iarăşi pedepsit. Alerg confuz de-a lungul coridorului luminat slab, calc peste cioburi, mizerii, cartoane, mă rănesc, dar nu mă pot opri. O caut cu privirea pe Iulia. Aş vrea atât de mult să-i văd ochii, privirea blândă, îngăduitoare, să-i respir aerul!

Cine e Iulia?

O zână. O halucinaţie. Astfel de femei nu există decât în romane, în scenarii ale minţilor de bărbaţi, doar în filme. Şi ce

dacă nu există? E atât de frumoasă! Iat-o, este aici. E peste tot. Superbă ca visul, omniprezentă, îmblânzind realitatea şi moartea.

- Cine e ea? m-a întrebat Lucia arătând către pereţi, către Iulia.

- Nu ştiu. Jur că nu ştiu, am răspuns. *O iubesc*.

- „Numai Lucia iubeşte la tine". Cum îndrăzneşti? Spune-mi cine e ea, că altfel te-omor!

Şi-a început să-mi dea cu cravaşa de tremuram tot.

- Iertaţi-mă, vă rog, v-am spus că nu ştiu!

- Cine e ea, neruşinatule? Numele complet şi adresa!

- Vă jur că nu ştiu: chiar nu ştiu. E o femeie splendidă şi care pare că mă iubeşte: dar aşa ceva nu poate să fie decât în mintea mea. E o femeie virtuală, neverosimilă, care *mă locuieşte*: e toată numai în mintea mea.

- Numele şi adresa dacă vrei să mai scapi întreg de aici! mi-a spus Lucia lovindu-mă între picioare.

Mi-am strâns coapsele exact atât cât să-i prind Luciei piciorul. M-am ridicat arcuind spatele şi am privit-o pe *Iulia gândită*:

- Te rog să mă ierţi că am uitat cine eşti, cum te numeşti, unde stai: dacă aş mai fi ştiut, ei sigur m-ar fi făcut să vorbesc şi ar fi venit să-ţi facă rău. Te rog să mă crezi: tocmai pentru că te iubesc total, fără rest, *a trebuit să ucid tot adevărul*!

- Ea te-a trimis aici? m-a somat Lucia cu severitate inchizitorială.

- Ea. Dar *nu e reală*: e numai în mintea mea.

- Este iubita ta?

- Este iubita mea, dar vă repet: e ireală, pentru că o minune de femeie ca ea nu ar putea să mă iubească de-adevăratelea.

Iuliei din mintea mea i-au dat lacrimile. Iulia a dispărut. Am văzut lacrimile ei coborând lin pe pereţi.

Cobor trepte. Penumbra. Da. Penumbra, ca o fiinţă vie. Mă răsucesc la capătul de jos al scării să mă feresc de stăpânele mele şi mă arunc cu capul înainte în întuneric. Mi se face negru în faţa ochilor. Am ajuns la capătul coridorului, paralel cu scara. Trec dincolo de capăt. Îmi amintesc un vis din trecut în care Iulia –

această zeiţă himerică îmi propunea să mergem până la capăt şi dincolo de capăt.

Dincolo de capăt e bine. Văd iarăşi lumina. Nu mai sunt lovit. Mă îndrept de spate. Am găsit camera. Atmosfera ei e păstos-translucidă de s-o atingi cu mâna. Mă doare îngrozitor spatele. Mă reped înăuntru, o speranţă uitată mă însufleţeşte. E acolo. Legată între stâlpi, complet goală, cu spatele la uşă, cu capul căzut în piept.

- Melina! strig, şi mă prăbuşesc sub picioarele ei. Are picioarele reci. „Am ajuns prea târziu", îmi rosteşte un gând, „am clacat", şi speranţa se prăbuşeşte odată cu mine. O ploaie caldă mă trezeşte. *Stalker*, eşti în camera dorinţelor! Spune-ţi dorinţa şi cară-te!

Dorinţa mi s-a împlinit – uluitor: chiar acum. Melina e vie. Nu e camera dorinţelor din Zonă, e *camera de reeducare*, şi nu este ploaie: Melina a făcut pipi pe mine. Sunt fericit. E vie! Mă întorc pe spate să o privesc şi să mă relaxez a somn, dar ceea ce văd mă înfricoşează infinit: ceva ca o groază vie, ca o fiinţă necruţătoare prinde să crească în mine şi mă trezeşte din somnul milenar pe care mi-l promisesem:

- Letiţia! Iubito! Ce cauţi *tu* aici? reuşesc să îngaim în timp ce două umbre se reped la ea s-o dezlege.

Sunt în braţele Dinei. Mă şterge cu batista, m-a înfăşurat în ceva ca o pătură, mă ţine în braţe şi mă priveşte cu ochii ei albaştri imenşi.

Suntem în casa Iuliei. Mi-a sărit somnul. Fac duş imediat după Letiţia. Îi spun în taină Dinei să le „concedieze" pe Flavia şi pe „Lucia". Trebuie să rămânem singuri.

Gândeşte, Alin, gândeşte repede!

Melina nu e o victimă. Melina e *dublă*. E bine mersi. Şi-a înscenat „reeducarea" şi moartea. I s-a schimbat identitatea. A început o nouă viaţă.

Letiţia a fost interogată chiar de ea. Sofian îi lăsase o scrisoare în care îi împărtăşea descoperirile sale privind compromiterea

deliberată a misiunii *Lynxului negru*. N-am mai găsit niciodată scrisoarea. Dar nu asta mă îngrijorează acum.

Sunt sigur că *nu eu am ajuns la timp* s-o salvez pe Letiţia. A fost „plantată" acolo special ca s-o găsesc, cu puţin timp înainte, pentru a ni se transmite astfel mesajul că ne sunt observate toate mişcările, că jocul fatal e condus dinafara noastră de fiinţe neîndurate, care n-au pierdut nici o clipă controlul.

Am început vânătoarea de vrăjitoare şi de microfoane. Vali cu trupa lui au reuşit să dea de urma Melinei. Dina s-a ţinut de cuvânt. Sunt în *camera de reeducare* cu Melina în faţă. Goală, legată între stâlpi. „Cadoul de nuntă" ne priveşte pe rând, pe mine şi pe Dina.

- Am deja înregistrarea morţii tale, îi spune ea sec. Mai ai ceva să ne mărturiseşti înainte să faci *nani pui*?

- Cecilia, nu înţelegi.

- Dacă nici peste cinci minute nu înţeleg, nu mai exişti!

- Sunt de partea ta. Unitatea se destramă, totul se face fărâme. Am încercat să scap de Aurelian Drăgaica-*Dumnezeu*, dar s-a dovedit neaşteptat de puternic. Dacă nu ne unim, ne va readuce sub controlul său pe toţi. Ulian şi Bard sunt noii săi locotenenţi.

- De Sagitariu ce ştii?

- Enea e un om bun. Nu-l cunoşti, Cecilia. Toată duritatea lui, toată morga lui, erau *camuflaj*. Dosarul lui e contrafăcut. A fost infiltrat. Vă pot conduce la el, să vă convingeţi. Cecilia, cruţă-mă, mi-e tare frică!

- Cine a „aranjat-o" pe Letiţia?

- Ulian.

- Cine e „cârtiţa" lui?

N-a ştiut ce să ne spună. Va trebui să aflăm.

Am cruţat-o pe Melina. Are un copil mic – de trei ani – cu Enea Sagitariu. Ne-am întâlnit şi cu el. Chiar dacă nu avem încă încredere unii în alţii, am ajuns la un armistiţiu. Ştiu că ei pot ajunge la Claudia, Letiţia, Alina, dar şi noi putem să le răpim

ceea ce au mai drag. Melina e *dublă*, într-adevăr, dar nu ca agentă, aşa cum crezusem: ca victimă

Mi-e teamă numai pentru Claudia şi Iulia: cel mai mare pericol pentru ele *sunt eu*. *Prezenţa mea* este pentru ele cea mai mare ameninţare. Nu pot să le protejez decât îndepărtându-mă. De fapt, Dark Vader Drăgaica mă vrea pe mine.

- Nici să nu te gândeşti, mi-a spus Claudia.

- Nenorociţilor, cum daţi de greu o şi luaţi la fugă! s-a răstit la mine Letiţia şi-a izbucnit în plâns. Vă ascundeţi indiferenţa şi laşitatea în spatele secretelor militare, a joculeţelor voastre de doi bani!

Am luat-o în braţe. I-au cedat nervii. Demult.

- Letiţia, iubito, nu vă putem târî după noi în teatrul de luptă, i-am spus.

- Ce teatru, ce luptă? Spune-mi: cu cine e România în război?

- Acum? Cu ea însăşi… Cu toată lumea. Cu Dumnezeu.

- O să piardă. Şi-o să se piardă, a spus Iulia. Şi noi odată cu ea.

- Şi Sofian se pregătea să mă protejeze: *prin divorţ*, a spus Letiţia. Ceea ce descoperise îl înspăimânta. Şi nu-mi spunea nici el nimic, nimic nu-mi împărtăşea! Oricum, ce fel de căsătorie era aceasta?

- Alin, cui ne laşi? m-a întrebat Iulia cu îngrijorare.

- Mi-e frică, Iulia. Mi-e foarte frică. Nu vă pot apăra. Vali a avut dreptate: nu pot ocroti pe nimeni – „nu pot să-mi protejez nici grămăjuţa de oscioare”. Da, aşa a spus, chiar aşa. M-a cunoscut. Te rog să mă ierţi.

- Claudia, înţelegi că nu se poate căsători cu tine? a întrebat-o Letiţia. Apoi s-a întors către Iulia: Iulia, înţelegi? Alin nu-ţi va putea fi ginere niciodată.

- Alin, e-adevărat? m-a întrebat Iulia; şi i-au dat lacrimile: Totul era prea frumos să fie real!

- Iulia, iubito, cei ce ne-au „servit-o” pe Letiţia între stâlpi şi-au atins scopul. Lupta asta au câştigat-o. Sunt îngrozit şi paralizat. Încă nu ştiu ce trebuie să facem. Sunt confuz, nedormit, extenuat.

- Cu noi ce-ai de gând? m-a întrebat Iulia.

- Voi veni aici în chip nevăzut. Voi fi perfect invizibil, inexistent, ca o umbră; nu vă voi mai expune: voi supraveghea casa de fiecare dată înainte să vin; va sta afară tot timpul unul din oamenii lui Vali – măcar până se mai liniştesc lucrurile. În ceea ce priveşte însă idealul sau planurile noastre de viitor, lucrurile o să se schimbe într-un mod pe care încă nu-l văd. Nici măcar nu-l întrezăresc.

- Cât de uşor îţi e să vorbeşti, mi-a spus cu reproş Letiţia. Uită-te la Claudia, la Iulia, Alin: o bucurie enormă se poate preschimba în suferinţă enormă *într-un singur moment.*

- Sofian te-a iubit, Leti. Tocmai de aceea eraţi în divorţ. A vrut să te protejeze de „aura întunecată" a prezenţei lui. Unii oameni atrag necazul, iar Sofian, cu setea lui pentru adevăr, era ca un magnet. Şi nici eu nu-s departe.

- Alin, ai dreptate, mi-a concedat Letiţia. Dar nu ştiu, o spui atât de infatuat, atât de arogant, de-mi vine să-ţi fac nu ştiu ce: aş vrea să te văd şi pe tine batjocorit, agresat în ceea ce ai mai intim, umilit – măcar aşa cum m-am simţit eu…

- Leti, ai fost lovită, drogată, agresată fizic? a întrebat-o Dina.

- În afară de faptul că am fost răpită, dezbrăcată în pielea goală, înspăimântată şi lăsată să mă topesc de sete nu am păţit nimic. Nu-i destul?

- Alin a fost drogat, decerebrat, lovit cu sălbăticie şi rafinament, „dresat" ca un animal, pus în transă, chinuit cu insomnie impusă, forţat să alerge în patru labe de-a lungul şi de-a latul unor alei şi săli infinite. I s-au izbit coatele şi genunchii, testiculele, de praguri şi trepte, a zvâcnit de fiecare dată când a luat între picioare resturile de cutii, flacoanele sau Dumnezeu mai ştie ce era aruncat pe coridoarele acelea ale întunericului… a zvârcolit şi răsucit toate amintirile ca să te găsească.

- Dar de unde ştii tu de toate acestea? a întrebat-o Letiţia.

- Pentru că eu sunt cea care l-a chinuit cel mai mult.

Letiţia a făcut ochii mari. M-am întors către Dina:

- Dina, te rog! Leti are dreptate: sunt arogant şi când sunt umil.
- Alin, te iubesc, m-a întrerupt Claudia. Te iubesc şi dacă nu te mai însori cu mine.

Letiţia m-a strâns în braţe:

- E-adevărat ce-ai păţit?
- Vrei să-i dau jos pantalonii ca să vedem? a întrebat-o Claudia.
- Claudia, te rog, nu! i-am zis.
- N-ai mai face pe grozavul în faţa Letiţiei.
- Ba am s-o fac şi atunci.

A intervenit Dina:

- Leti, e adevărat că ni s-au anticipat şi „planificat" mişcările, că am fost conduşi în aşa fel încât să te descoperim şi să ne îngrozim. O minte cruntă, neîndurată, se joacă cu noi. Ai fost legată special ca să te găsim – a fost ca un semn al terorii, ca un avertisment. A fost gândit şi timpul. Ei n-au vrut ca tu să mori. Dar dacă Alin n-ar fi fost încrâncenat şi zelos în căutarea camerei de reeducare, dacă nu te-ar fi găsit, se prea poate ca tu să nu mai fi fost recuperată de „plantatori": ai fi murit cu siguranţă.
- Alin!
- Da, Leti.
- Îmi pare rău că am făcut pipi pe tine.
- Să nu-ţi pară. A fost momentul meu de glorie şi de izbândă: am înţeles că eşti vie. Şi mi-a fost de ajuns.
- Va trebui să ne mai întoarcem la Sanatoriu, să vedem ce mai găsim în *aripa subterană străveche*, m-a trezit Dina din gânduri. *Palatul de dincolo de Palat*. Nu eşti prea obosit?
- M-a trezit frica. Nu mai pot dormi nici să vreau.

M-am întors în *Palatul de dincolo de Palat* împreună cu Dina. Ea a fost cea care a putut desluşi modul manipulării noastre, precum şi taina ubicuităţii lui Drăgaica în Sanatoriul Conacului străvechi: apărea subit de nicăieri şi îi îngrozea pe toţi ca şi cum ar fi avut puteri magice, sau îi uluia pe toţi ca şi cum ar fi fost atotştiutor, deşi se folosea doar de coridoarele Conacului străvechi şi de nişele neconsemnate în hărţile noi. *Camera de*

reeducare în care fusesem dus eu în vremea „Maratonului dansului" era chiar lângă Turnul rotund scufundat. Uşa ei era un perete fals. Fusesem însă dus încoace şi-ncolo, derutat şi obosit. De aceea mi-a fost atât de greu să reconstitui traseul „derutei".

Marcela, Lucia şi Vanessa aveau grade de iniţiere mai înalte decât Dina – care nu cunoştea scările secrete de „multi-acces" – şi îi era străin modul „şuntării" barierelor de protecţie către camerele şi coridoarele cu acces restricţionat. Subteranele Conacului străvechi au reprezentat până azi o zonă secretă activă – cu atât mai periculoasă cu cât nu figurau pe hărţile lui Adrian. „Iată locaşul perfect pentru paranormal", a observat Dina. „Şi reţeta sigură pentru dezastru", am completat eu. Mi-am amintit cum am trecut de uşile cu acces restricţionat în raidurile premergătoare răpirii Claudiei – am folosit penumbra scărilor Conacului străvechi. „Le-am dejucat de acum drăcăriile", i-am spus. Nivelurile *legendare* – 3, 4 şi 5 – au căpătat realitate. Păcat că erau complet devastate.

Pe peretele opus celui cu *ochiul înlăcrimat* am găsit desenat alt *ochi imens*, sub care erau patru lacrimi de diamant, nu doar una. Cele patru lacrimi erau rombice, grupate două câte două, şi păreau să curgă din ochi orizontal. Hm, asta trebuia să-mi dea de gândit! Nu pot gândi acum. Iar imaginaţia mea nu aleargă încă destul de repede printre sfărâmăturile fostei memorii. Mă doare vidul acesta, vacuum-ul imens.

Am reconstituit mintal gesturile tuturor protagoniştilor aventurii. Aşa am descoperit „cârtiţa". Am obligat-o să devină „dublă": să îi „intoxice" cu informaţii contrafăcute pe cei din oficinele MK Ultra care ne ameninţau direct: Aurelian Drăgaica, Bard şi Ulian, Merana. Ne puteam odihni oarecum. Ne vom culca „iepureşte" pe lauri.

Nu ştiu cât timp am dormit alături de Claudia.

Am auzit glasul Iuliei. M-a răscolit în adânc, mi s-a accelerat pulsul, îmi bătea inima să-mi sară din piept, îmi zvâcneau

tâmplele. M-am ridicat brusc din pat, am ieşit din dormitor şi am întâmpinat-o în sufragerie. Era cu câteva plase în mâini. Le-a lăsat jos. Mi-a surâs. Am sărit în braţele ei. A sărit în braţele ei şi Claudia. Mă urmărise îndeaproape.

- Iulia, mi-a fost *aşa dor de tine*, i-am zis dintr-o răsuflare.

- N-am lipsit decât câteva ore, m-a temperat Iulia. Alin, nu te credeam aşa lipicios. Chiar ţi-a fost dor?

- Foarte. Mi-a fost foarte dor.

- Eşti foarte drăguţ. Dar ăsta nu-i un motiv ca să alergi după mine prin toată casa în fundul gol. Uite, Claudia şi-a pus măcar combinezonul.

Am tras cu coada ochiului şi am văzut-o pe Claudia într-un combinezon de satin.

- Dragule, puteam să vin cu un străin. Nu se cade să apari aşa în sufragerie. Bine că sunt cu o prietenă.

- Ce prietenă? a vrut să ştie Claudia.

Am văzut o femeie superbă în pragul bucătăriei: minionă, şatenă, ca la 30 de ani, cu părul tuns scurt, răsucit interior, ochi căprui perfecţi.

- Adriana, i-a răspuns Iulia. Am chemat-o să mă ajute.

- Săru-mâna, i-am spus din braţele Iuliei. Te rog să mă ierţi, Iulia. Pur şi simplu, ţi-am auzit glasul şi n-am mai rezistat. Mi s-a părut că mă chemi.

- Drăguţule, ce se întâmplă?

- Nu ştiu cum să-ţi spun: mă ia cu fioruri de cum mă pătrunde timbrul vocii tale. Transpir tot, am palpitaţii…

- Te porţi ca un îndrăgostit.

- Păi chiar sunt.

- Dar tocmai ce ai făcut dragoste cu Claudia. N-a fost de ajuns?

- A fost minunat. Am însă atâtea să-ţi spun…

- Iubitule, ce-mi faci?

- Iartă-mă, Iulia, mi-a fost dor de tine. Ţi-am simţit tot timpul parfumul, mi-a fost dor să te simt aievea.

- Mă înnebuneşti. Eşti incorigibil. Trebuie să te pedepsesc.

Am luat două „sonore” aproape instantaneu. Claudia şi-a ridicat puţin combinezonul. A luat şi ea două.

- Claudia nu se supără, i-a spus Claudia. Claudia te iubeşte. Claudia e una cu el.

- Iubiţilor, nu ştiu cum să vă spun, dar am o invitată… Şi parcă mă ia cu ameţeală.

- Vă rog să mă iertaţi, domnişoară, i-am spus invitatei cşi am coborât privirea în pământ, încercând să mă pierd în braţele Iuliei.

- Se face că nu te cunoaşte, i-a spus Iulia prietenei ei fatale.

- Chiar n-o cunosc, i-am răspuns. Mă iertaţi, domnişoară. Nu am putea face cunoştinţă un pic mai târziu?

I-am şoptit Iuliei la ureche:

- Iulia, te rog, scapă-mă. Mi-e aşa de ruşine.

Iulia s-a făcut că nu mă aude:

- Ba o să faceţi cunoştinţă – adică o s-o „refaci” chiar acum, a zis şi i-a făcut semn Adrianei să se apropie.

- Adriana Zărnescu, mi-a spus Adriana din spatele meu şi mi-a dat una zdravănă peste fund. A început să mă plesnească apoi mai uşor, în timp ce Iulia mă strângea în braţe ca să nu mă împotrivesc. La un moment dat mi-a dat o „subţirică” de mi-a venit să ţip: am „recunoscut-o”.

- „Lucia”!

„Lucia” s-a oprit:

- Şi eu, care credeam că o să îţi aminteşti de mine întotdeauna. Sunt un pic dezamăgită, să ştii!

- Mă iertaţi, domnişoară, dar aveaţi mască pe ochi şi părul acoperit şi eu nu eram tocmai în forma mea cea mai bună… Şi Iulia nu mi-a spus despre dumneavoastră decât că sunteţi divorţată: n-am putut să-mi imaginez că sunteţi... atât de frumoasă.

- A fost aşa cum ai cerut, mi-a spus Iulia. Domnul este servit: „supusă, înţelegătoare, conştiincioasă şi care învaţă repede”. A fost învăţată de o profesionistă. Curs intensiv.

- „Supusă”… a spus Adriana şi mi-a tras una zdravănă. „Înţelegătoare”! şi mi-a mai tras una. „Conştiincioasă”!

- Şi „care este dispusă să înveţe”, a încheiat Iulia seria de „documentare”.

- Mă bucur că am putut fi de ajutor, mi-a spus Adriana.

- Domnişoară, vă sunt foarte recunoscător; dar, dacă nu vă supăraţi, aş avea ceva urgent… cu Iulia şi cu Claudia.

- Adriana, te rog să despachetezi. După cum vezi, sunt „solicitată”. Sunt unii care nu pot trăi fără mine, a râs Iulia.

- Văd. Te invidiez.

- Şi eu mă „invidiez”: aşa, din când în când. Uneori nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă.

S-a întors să îmi şoptească la ureche:

- Mergem la mine?

- Mergem.

„Nu încă. Doamne, ce mi se întâmplă? Claudia a fost întotdeauna sfioasă şi reţinută: mai ales în lucruri atât de delicate. Am sărutat-o, am mângâiat-o, dar – slavă Domnului – Claudia este virgină. Şi Iulia ştie – Iulia cea adevărată.

Cine a conceput şi mi-a insinuat toată scena?”

M-am oprit şi m-am întors către „Adriana”:

- Tu eşti „Adriana” şi „Lucia”. Dar mi-ai putea spune cine sunt eu?

„Adriana” a devenit translucidă şi s-a stins în penumbră.

Sunt cu Claudia. Ne ţinem de mână în pat, stând pe burtă şi ne privim pe furiş cu coada ochiului. Aceasta e *realitatea sfioasă.*

E vremea odihnei. Avem un răgaz.

Mai sunt două zile până să ne întoarcem la Brad. Sau aproape două? Nu ştiu. Nu mi-am pierdut numai memoria, ci şi simţul timpului. Sau poate că nu l-am avut nicicând. Mă rog, de date şi de termene se ocupă Dina. Îmi amintesc că în studenţie, atunci

când eram surmenaţi şi presaţi de câte un proiect, dacă aveam scadenţa în ziua următoare, ne linişteam reciproc: „Ce bine că până mâine mai sunt trei zile!”

Adevărul de care nu are nimeni nevoie

Dimineaţa pe la 10, când am intrat în *camera planului,* am văzut-o pe Iulia discutând aprins cu Adriana.

Ştiu chiar acum, din fericire, chiar când mi se întâmplă, că e doar transă indusă şi că n-am intrat în *nici o cameră a planului* şi că perversiunea indusă nu-mi aparţine.

Când m-au văzut, cele două femei s-au oprit din conversaţie şi m-au privit zâmbind. M-am apropiat de Adriana, care m-a privit cu îndrăzneală, cu aroganţă de vampă. I-am vorbit cu hotărârea secretă de a da apă la moară acestui vis insinuat:

- Domnişoară, vă rog să mă iertaţi că am fost nepoliticos ieri. Nu mă aşteptam să fiţi…

- Ai fost un neruşinat, mi-a răspuns Iulia în locul Adrianei.

- A fost drăgălaş, m-a privit Domnişoara Zărnescu zâmbind cu condescendenţă.

- Pentru asta o să fii pedepsit, a continuat Iulia. Tandru.

Şi m-a pupat repede pe gură. Apoi mi-a muşcat buza de jos.

- Iulia, te rog!

Am privit-o adânc în ochi. M-am pierdut în ochii ei negri imenşi. M-am regăsit în Palatul interzis. Am constatat – la rece – că Sanatoriul *nu avea praguri*: şi totuşi, eu le resimţisem – aş spune intim şi dureros. Cred că Vanessa şi Lucia m-au tras peste pragurile pur energetice ale unui *Laborator spectral*: acesta a fost singurul gând al neliniştii din toată experienţa mea de acum.

Am parcurs totul din nou – pur mintal. La un moment dat – în miezul rigorii mele gânditoare - m-am oprit. Acela a fost punctul de cotitură. L-am numit „Noaptea iguanei” gândind la film, la postura mea, însă cred că ar fi fost mai nimerit să îl numesc „Revelaţia iguanei”. Era al şaptelea prag pe care-l luam în plin.

La frontiera de penumbră dintre Sanatoriul modern şi Conacul străvechi, m-am smucit să mă rotesc către dreapta, acolo unde *simţeam*, în pofida silinţei însoţitoarelor mele conştiincioase de a mă menţine pe drumul drept. M-am răsucit ca iguana pe-o parte, am ţâşnit în penumbră. Cred că accesul în Palatul de dincolo de Palat pretinde o anumită *stare mentală*. *Mintea* e cheia. Codul de acces e *lepădarea totală de sine*. Doamne, câte prostii îmi mai vagabondează pustiul memoriei!

Am viziunea camerei de pedeapsă în mijlocul căreia se află Ulian. Ulian îmi zâmbeşte cu maliţie şi condescendenţă. Ştiu mai presus de orice îndoială că acesta *e chiar prezentul*. Ulian *mă cheamă*.

Acum viziunea a încetat. O altă viziune, cu mult mai cumplită, înfiorată, stă să ţâşnească din umbră.

Mă aflu în Casa Iuliei. Sunt în dreapta ei. În faţa noastră e Adriana. Adriana mă priveşte uşor stânjenită. De data asta e cea reală. Sfiala e semnul – modestia nu poate fi contrafăcută.

- Ea este Adriana, îmi spune Iulia simplu. Prietena mea cea mai bună. „Lucia", mai ştii?

- Vă rog să mă iertaţi, mi-este atât de ruşine! Încă nu îmi dau seama ce s-a-ntâmplat. Am avut chiar acum… nu ştiu… senzaţia…

- Adriana, ce spui? Despre ce vorbeşti? a întrebat Iulia.

- Nu te nelinişti, Iulia, i-am spus: *am avut împreună o perversiune*, atâta tot.

- Ce se întâmplă?

- Domnişoară, gândurile şi imaginile pentru care vă simţiţi stânjenită nu sunt ale dumneavoastră. Sunt scenarii insinuate de către cei pe care încercăm să-i descoperim. Ele constituie apanajul Controlului Minţii. Cineva se hrăneşte cu energiile creierelor noastre şi ne alcătuieşte din ele meniurile care îi convin. Dar despre asta o să vorbim altă dată.

M-am întors către Iulia:

- Iulia, iubito, să ne întoarcem la ale noastre. Atunci când te-am îmbrăţişat împreună cu Claudia, când ai ţipat şi ai transpirat de plăcere şi de înfiorare, sudoarea blândă a iubirii tale *a început să-mi vorbească*: m-a pătruns şi m-a răscolit până-n rărunchi. S-a întâlnit cu sudoarea aceea – *pur imaginară* – a reveriei. Cu remanenţa, cu ceea ce era de neînţeles, de neşters. Ciudat, am fost atâta vreme convins că eu singur îmi provocasem reveria aceea: nu îndrăzneam să cred că…

- *…am trăit împreună*.

- A înţeles, a intervenit Adriana. Nu mai fi aşa crudă cu tine, cu el. A priceput *tot ce-a fost*. Nu mai contează. *Iartă-te*. Durerea asta *e numai a ta*: n-o vei putea împărtăşi niciodată *cu nimeni*.

- Claudia nu trebuie să afle, a spus Iulia. Înţelegi, Alin? Numai noi doi! Am ţinut să-ţi aminteşti acum, când suntem singuri, ca să nu „te scapi" într-un moment nepotrivit.

- Iulia, te rog să înţelegi: oamenii ăia sunt necruţători. Dacă nu mi-aş fi impus să te uit, ar fi ajuns negreşit şi la tine. Te-am proiectat în virtual, am făcut din tine *iubita mea imaginară*, fiindcă inşii ăştia sunt stăpânii realului: altfel nu ai fi supravieţuit. Te-am proiectat în neant tocmai pentru că *ceea ce nu există este atotputernic* şi nu poate să fie distrus. Am avut de ales între fiinţă şi adevăr. Ca să salvez fiinţa, *am ucis adevărul.*

- Ai avut perfectă dreptate. *Nimeni nu are nevoie de adevăr*, mi-a spus Iulia cu tristeţea celeilalte lumi.

- Domnişoara Zărnescu, în Sanatoriu am trecut prin momente cumplite şi numai străvederea ochilor Iuliei m-a susţinut. Fusesem decerebrat, *nu mai ştiam nici cine era ea* – a fost de ajuns însă să îmi amintesc de ochii ei blânzi ca să pot suporta totul. Ştiţi, acum câteva zile am avut privilegiul să-i sărut întreaga făptură şi, când am făcut-o, *am ştiut că sărut făptura tuturor femeilor lumii* – şi pe ale celor ce încă nu sunt. I-am simţit suferinţa, am ştiut, sărutând-o, cât a îndurat. Am iubit şi am sărutat pătimirile ei. Fiecare pufişor al ei avea parcă propria lui personalitate – avea o poveste de spus. De aceea am sărutat şi

am iubit mai mult decât era îngăduit. Şi, chiar dacă am depăşit orice limită a decenţei, nu vreau să o mai trec înapoi. Aş vrea *să rămânem cum suntem*.

Nu mi-a răspuns. Letiţia şi Claudia intrau cu cafelele.

După vreun sfert de oră a venit Dina; toate fetele s-au repezit să o îmbrăţişeze:

- Am reconstituit mintal incursiunea. Am descoperit alte cotloane, alte coridoare subterane: sunt cel puţin încă două intrări pe care nu le-am explorat. Pot fi catacombe, săli de ritual ocult, sau pur şi simplu vreo mină străveche. Oricum, merită să vedem, i-am spus eu, aşteptând cuminte să-mi vină rândul s-o pup.

- *Camera de pedeapsă a dispărut*, mi-a spus simplu. M-a privit siderată.

- Chiar a dispărut? Cum să dispară?

- N-o mai găsim. Nici eu, nici Vali, nimeni. *S-a dus*.

- Dina, iubito, sunt mort de obosit. La asta o să mă gândesc mâine. Acum trebuie să merg să mă culc.

Dis de dimineaţă, pe la vreo 10, am intrat în *camera planului*. Pe Claudia am lăsat-o să mai lenevească un pic în pat.

Iulia turna cafeaua în ceşti. Adriana, la masă, discuta ceva – destul de aprins – cu Dina.

- Nu trebuia decât să-l ţii treaz şi mobil, i-a spus Dina cu uşor reproş Adrianei. Nu trebuia să-i dai jos şortul. Ai făcut exces de zel.

- A fost pentru *autenticitate*. Voi m-aţi documentat. Mi-am intrat în rol. Apoi m-a luat valul. Mă condamni?

- Deci totul se reduce la putere şi dominaţie. Nimeni nu te condamnă, iubito, i-a spus Dina privind superior. Vreau doar să recunoşti cât de uşor e, din victimă, să devii agresoare. M-ai condamnat în gând, şi pe mine şi pe Iulia, că suntem ispititoare, că i-l „confiscăm" Claudiei pe Alin, că facem ceea ce nu se cade. E război, Adriana: aici nu sunt legi; e numai dragoste pură,

profund disperată, e încrâncenare. E teamă, e spaimă, uitare. Mâine putem muri toţi. *Sau poate fi şi mai rău*.

- Dina, am intervenit eu, Adriana m-a ajutat enorm: fără ea nu ajungeam la Letiţia. Şi tu ştii cel mai bine că toate „durităţile" ei nu-nseamnă nimic faţă de *apăsarea* din Sanatoriu: o apăsare mintală, o energie anti-cerebrală nebănuită, revărsată cu setea de a distruge şi domina, cu ură şi cu înverşunare. Eu am solicitat-o, Iulia mi-a făcut o favoare imensă.

- Nu încerca să o aperi. Ce-am spus, am spus. Ea ştie.

- În incursiunile mele prin Sanatoriu m-am făcut zob, i-am spus Adrianei. Acum *fiinţele supranaturale de aici* mă salvează şi mă plăsmuiesc din nou, din neant. Mă ajută să fiu şi eu *real*.

- Eşti real; numai te-alinţi, mi-a spus Dina.

- Te rog să mă ierţi pentru ceea ce ţi-am făcut în sanatoriu, a redeschis Adriana discuţia: am făcut totul cu prea multă îndârjire, cu o conştiinciozitate fanatică. Nici eu nu ştiu ce-a fost cu mine. Sentimentul acesta al datoriei mă devorează.

- Poate că acolo ni s-au insinuat gândurile acestea perverse şi am devenit gândiri străine de noi înşine, persoane artificiale. Am fost împinşi să adoptăm postúri care ne dezavantajează, ni s-a insinuat o viaţă şi o concepţie străină. E clar că suntem ţinta predilectă a înscenărilor Ultra. Sunt disperaţi, Adriana: e de bine.

- Le-am resimţit… Te rog să mă ierţi şi pentru *întâlnirea de dinainte de întâlnire*. Înţeleg că am avut aceeaşi reverie: ceva cu totul malefic, aşa mi s-a părut. M-am complăcut într-o postură în care mi s-a furat şi alterat chipul, bunul simţ, energia. Am fost sfârşită. Nu sunt eu aia!

- Ştii, Adriana, i-a spus Dina, există un profesor de psihiatrie care şi-a împărţit studenţii în „temnicieri" şi „puşcăriaşi" în cadrul unui proiect de recluziune virtuală. „Temnicierii" au fost atât de conştiincioşi – habotnici de-a dreptul – încât i-au traumatizat de-adevăratelea pe colegii lor - „puşcăriaşi". S-au

metamorfozat subit în „torţionari”.[6] Şi-au intrat atât de bine în rol că au devenit una cu rolul. Au fost „posedaţi” de noua postură, de noua identitate. S-a întâmplat şi se-ntâmplă la fel în MK Ultra One. Imediat ce îţi ocupi locul în ierarhie, oricât de jos, devii „posedată” de funcţie – faci răul inconştient, fără remuşcări, natural şi total. Vezi, Adriana? puteam fi „colege”. Dar tu, în conştiinciozitatea ta lipsită de discernământ, te-ai metamorfozat într-o singură noapte.

- A mai fost şi „antrenamentul”, am sărit eu în apărarea Adrianei: două zile întregi.

- Aş fi vrut să mă comport altfel. Aş fi vrut să ne cunoaştem în alte condiţii. Normale.

- E-n regulă, nu trebuie să-ţi pară rău de nimic.

- Alin, mai am o reticenţă, o neclaritate gravă, te rog să mă ierţi, să mă iertaţi amândouă, a spus Adriana. Am o prejudecată, ca să zic aşa, *ancestrală*: în iubire e *unul cu una*. Nu mă refer la iubirea spirituală, angelică, dumnezeiască sau duhovnicească, ci la iubirea noastră umană, carnală, posesivă.

- Ce vrei să spui? am întrebat-o.

- Te comporţi ca şi cum ai fi „căsătorit” cu toate trei!

- Ţi se pare că trăiesc şi cu Iulia şi cu Dina – pe lângă Claudia – „soţia legitimă”?

- Da, aşa mi se pare. Te rog să mă ierţi. Mă scandalizează la culme impresia aceasta.

- Ai dreptate: aşa pare. Dar, ceea ce pare, nu e! Nu coincid timpurile, Adriana. Ceea ce ţie ţi se pare că se desfăşoară acum,

---

[6] Psihiatrul Philip Zimbardo a făcut în anii `70 un experiment al prizonieratului într-o *puşcărie contrafăcută*: 24 de studenţi ai săi au fost împărţiţi în două grupe: o treime gardieni şi două treimi deţinuţi. Experimentul trebuia să dureze 14 zile. Însă în câteva zile «gardienii» au manifestat tendinţe sadice, doi «deţinuţi» a trebuit să fie «extraşi» prematur deoarece dobândiseră traume grave şi pe toţi îi luase un fel de frenezie morbidă. Inşi normali pot ajunge să abuzeze de semenii lor în timp record.

s-a petrecut în vremi diferite – fiecare relaţie în bula timpului ei, ca într-un *halou* de eternitate – iar tu vezi trei iubiri din trei timpuri, trei clipe, trei eternităţi diferite, doar că acum timpurile au ajuns să se împletească. Cu Iulia eram prieteni intimi încă mai înainte să ajungă Claudia să fie internată prima oară la sanatoriu: mă confesam Iuliei total, cu sinceritatea absolută, şi ea la fel mie. Ne împărtăşeam totul, sau aproape totul, mă rog; viaţa ei era închinată cu totul Claudiei şi tot aşa a ajuns şi a mea. În ceea ce priveşte iubirea pentru Claudia, pot spune că *eu şi cu Iulia eram una*. Cu Dina am avut clipa de comuniune în Sanatoriu, la cea de a doua internare a Claudiei, când ne-am transformat în rebeli. Iar cu Claudia, ce să-ţi mai spun, că vezi singură: *acumul ei este chiar acum*. Dar, ca să nu înnebunim chiar complet, am recurs la *arma secretă*: Claudia este virgină.

- Oricum, e încă minoră, a adăugat Iulia.

- Claudia era destinată subprogramului *Beta* din cadrul Proiectului Monarch, ceea ce înseamnă că era de aşteptat să ajungă un fel de preoteasă luciferică a Erosului – o păpuşică sexuală, ca să spunem aşa. Cei de acolo nu ştiu situaţia reală şi nici nu trebuie s-o afle vreodată – astfel ca noi să putem discerne între scenariile induse şi realitate. Senzualitatea Claudiei a fost cu siguranţă programată, însă am „răsucit-o" în aşa fel s-o facem inofensivă – astfel încât să nu rănească. Aşa că uneori o simulăm cu bună ştiinţă, pricepi? Războiul e arta înşelăciunii.

- Sunt trei timpuri ale senzualităţii, nu unul singur? a înţeles Adriana.

- Da, şi cele trei timpuri, trei bule cuprinzând cele trei eternităţi ale iubirii senzuale, exclusiviste, par să se adune într-un fel de „congregaţie". Şi „Congregaţia" asta se insinuează în sânul realităţii şi o preschimbă. „Congregaţia" e o ficţiune, Adriana, una mai „tare" ca adevărul. De fapt *o singură relaţie e intimă* şi se desfăşoară acum – cu Claudia – celelalte două sunt *spirite pure* ce se întorc asupra ei s-o ocrotească şi s-o vegheze! Şi, ţine seama, relaţia mea intimă cu Claudia este *platonică*. Iluzia ta,

iluzia tuturor, e un efect al Hadesului în care ne aflăm de când cu „Sanatoriul ororilor”. Şi eu am fost confuz – şi mai sunt – şi de aceea şi mie mi-au părut la un moment dat că sunt simultane *timpuri şi universuri intime* succesive.

- În vis sau în realitate, voi fi întotdeauna a ta, mi-a şoptit Iulia privindu-mă cu ochii ei mari.
- Am adormit?
- Cine doarme? *Aici nu se doarme*, am auzit glas.
- Nu, dragule, eşti aşa de extenuat că nu mai poţi să dormi de câteva săptămâni. Te rog, nu visa: să nu visezi – nici cu ochii deschişi – fiindcă *aici visul e mai puternic decât realitatea*.

Am privit-o atent: era statuară, tragică. Fiinţa ei era toată o mistuire. În spatele ei, de-o parte şi de alta, Claudia şi Dina mă priveau cu o bunăvoinţă şi o înţelegere neomenească.

Mi-am imaginat cele două timpuri din urmă ca pe două uşi masive de buncăr cum vin de sus în jos lent, decalate cu câţiva centimetri, să închidă trecutul, să pecetluiască secretele, să protejeze o fragilitate captivă a minţii şi inimii.

Suntem în grădină, întinşi la plajă, eu şi Claudia, Iulia şi Dina. Letiţia şi Adriana , în rochii de vară, ne privesc de la umbră.

- Mai eşti geloasă pe mine? a întrebat-o Dina pe Iulia.
- Nu mai sunt, a minţit Iulia.
- Nu te-am întrebat dacă ai încredere în mine, ci dacă eşti geloasă, a subliniat Dina.
- Te rog să mă ierţi, Dina. Am încredere: eşti de-a noastră. Şi sunt în continuare geloasă.
- Nu-i nimic. Vă expun *o logodnă specială*. Cu logodnic predat la cheie.

A intrat în casă. A revenit după un minut.

- Ridică-te puţin, mi-a spus.

A venit şi s-a ghemuit în faţa mea. Mi-a dat jos şortul. Mi-a pus un fel de curea din piele cu întăritură metalizată în jurul testiculelor. A strâns-o.

- Vezi dacă poţi să ţi le tragi, mi-a spus.

Am putut. E oarecum lejer. Apoi mi-a pus un fel de clopot – o „cuşcă" peste *viril*. A prins clopoţelul în două şuruburi de curea şi a pecetluit totul cu lacăt. A verificat lacătul cu degetul arătător. Tremuram de emoţie. M-a privit şi-a surâs. Fetele s-au adunat imediat în jurul nostru.

- Ce-i asta? a vrut să ştie Iulia.

- Centura de castitate pentru bărbaţi. Terapia intensivă a tuturor dominatoarelor geloase. Poftiţi pe rând: verificaţi lacătul. Nu atingeţi decât lacătul: aşa e „tradiţia", a mai spus Dina şi-a început să râdă, în timp ce fetele întindeau timid, uşor nedumerite, degetele arătătoare către *mândria mea întemniţată* atât de crunt.

- Dina, iubito, nu îmi dau seama, dar, orice-am făcut, te rog să mă ierţi. Sunt gata să…

- Ai fost cuminte. N-am ce să iert. Nu înţelegi că aici nu-i vorba de tine? Nu înţelegi… e clar. *Complet egocentric!* Crezi că toate se învârt în jurul tău. Alin, dragule, asta e *o chestiune exclusivă între femei*. Nu te băga.

Şi cu asta am fost redus la tăcere definitiv.

- Vedeţi, fetelor, ce simplu e totul? Dacă ai cheia, dacă îi controlezi jucărica, îi controlezi mintea: îi controlezi acum totul. Control absolut. Şi acum, a continuat Dina după ce am fost „verificat", urmează „festivitatea predării cheii". Poftim, Iulia: *Alin e numai şi numai al tău*!

Şi i-a înmânat cheia centurii.

- Mă duc să-i pun un şnur lung, elegant, ne-a spus Iulia şi-a dispărut în casă.

Am observat că Leti nu-şi mai dezlipeşte privirea de la *centura mea de castitate*. M-a tras deoparte.

- Vreau să-ţi vorbesc. Nu te dor? m-a întrebat.

- Letiţia iubito, nu putem să lăsăm problema testiculelor mele pe mai târziu? Că mi-am încasat porţia de jenă pe viaţă.

- Alin dragule, ne cunoaştem de atâta timp… ai vrut întotdeauna să mă ocroteşti. Uneori, când erai sever şi serios, îmi păreai foarte nesuferit, antipatic de-mi venea să-ţi fac nu ştiu ce; te rog să mă ierţi, mi-a spus. Şi a pufnit în râs: n-am ştiut că poţi fi atât de sfios. Eşti aşa drăgălaş! Eşti un scump. Nu mi te-aş fi închipuit aşa niciodată.

Mi-am acoperit cu ambele mâini „cuşca". M-am întors cu spatele.

- Ai şi poponeţ drăgălaş. Vai, Claudia avea dreptate! Uite, păstrez în poşetă o cremă foarte bună: o să-ţi dispară semnele astea în timp record.

A început să mă ungă. Când a terminat m-a privit:

- Vai, ai roşit, mi-a spus râzând cu gura până la urechi. Te rog să mă ierţi, Alin: pur şi simplu nu mă pot abţine. Pot să-ţi ating ciucurelul? Vreau să spun armura… N-am mai văzut aşa ceva.

- Mă omori, Leti. Poftim. Până să apară nebuna asta de Dina în viaţa mea, nici eu n-am mai văzut aşa ceva niciodată. Şi nici nu-mi închipuiam că există.

- Să ştii că Dina ţine la Iulia. Foarte mult. A vrut s-o scape de gelozie.

- A scăpat-o. Acuma: cum scap eu de chestia asta?

- Alin dragule, de fapt am vrut să vorbim altceva. Ştii? când eram legată am văzut reflexia chipului Flaviei în geamul camerei de supraveghere. Cred că n-avea ce să caute acolo – dacă era de-a noastră. Am văzut-o clar şi precis, cu toată acuitatea spaimei, nu mă înşel!

- Leti, iubito, problema asta e deja rezolvată.

- Aş vrea să-ţi mai spun… Sofian sunt convinsă c-a fost ţinta principală a undei: descoperise ceva important, nu ştiu ce, dar era ceva grav.

- Vorbeşti de scrisoarea aceea care nu mai este?

- Mi-a lăsat altceva. În locul nostru secret – acolo unde ne lăsam unul altuia dovezile dragostei.

- Ce e?

- Nu ştiu. Ceva compact. Un pachet. Nu l-am desfăcut.

- Să-i spui lui Vali când vine să te ia. Numai lui. I-l dai.

Între timp s-a apropiat Dina ca să îmi dea înapoi şortul:

- Acum eşti luat. E cazul să fii mai decent.

Leti a început să râdă. Dina-mi zâmbea cu subînţeles.

- Ce faceţi aici? ne-a surprins Iulia când s-a întors din casă. Avea cheia mea prinsă într-un şnur roşu în jurul gâtului.

N-a mai aşteptat răspuns:

- Haideţi cu mine!

M-a privit din cap până-n picioare, a surâs şi mi-a spus:

- *Festivitatea de predare-primire continuă.*

S-a oprit în faţa Claudiei, şi-a luat de la gât colanul cu cheia şi l-a pus în jurul gâtului fiicei sale uimite:

- Când erai mică îţi puneam în jurul gâtului cheia de la apartament: să poţi intra când veneai de la şcoală, fiindcă eu nu ajungeam de la serviciu decât către seară. Nu credeam să ajung vreodată să îţi atârn de gât cheia bărbatului! i-a spus şi a pupat-o pe amândoi obrajii.

Şi cu aceasta „transferul de autoritate" a fost desăvârşit. Ritualul supunerii mele şi festivitatea de predare-primire s-au încheiat.

Claudia a venit la mine. Mi-a dat jos şortul. Fetele au început să chicotească:

- Iartă-mă, Alin! şi mi-a desfăcut lacătul. Mi-a scos centura şi i-a înmânat-o Iuliei odată cu cheia: n-avem nevoie de astea; aici va fi doar iubire şi libertate, încredere.

- Tu ai spus. Aşa să fie, a concedat Iulia. Şi şi-a luat înapoi cadourile.

- Eu trebuie să plec, ne-a spus Letiţia. O să vină imediat Vali, Mitruţ şi cu Paula după mine. Mai povestim.

Am coborât privirea. Iulia purta bikini-ul albastru al Claudiei şi cerceii ei de safir.

- Îmi aduci un suc? m-a întrebat Iulia după ce s-a aşezat în şezlong lângă noi. Pe celelalte două şezlonguri se lăfăiau Dina şi Adriana.

Le-am adus câte un suc tuturor.

- Mai am o rugăminte, Alin. În ceea ce mă priveşte, asta o să te răscumpere. Pentru totdeauna.

- Te iubesc, Iulia. Sunt în stare de orice pentru tine.

- Chiar de orice?

- De orice.

- Fetele ne sunt martore.

M-am uitat la Claudia, la Dina, la Adriana.

- Ne sunt.

- Uite, îţi propun *ziua ispăşirii. Variantă originală*. Aş vrea să-mi invit colegele de birou – subalternele – la mine în grădină, la plajă, mai pe după-amiază, pe la 5, mâine. Pe Adriana deja o cunoşti. Aş vrea să mai vină Dana, Codruţa, Svetlana şi Antonia.

- Cineee…? a întrebat-o Claudia.

Iulia i-a făcut semn să tacă.

- E o petrecere? Perfect, i-am spus. Îmi plac petrecerile.

- O petrecere *didactică*. Te rog. Adriana nu este singura care a fost traumatizată de bărbat. La fel au păţit-o Antonia şi Dana. Iar celelalte nu ştiu deloc cum trebuie să te porţi cu un bărbat: sunt inhibate, timide, nesigure. Le vindeci. Vreau să le schimbi modul de a vedea lucrurile: aşa cum ai făcut-o deja cu Adriana.

- Ce trebuie să fac?

- Vreau să apari în faţa lor cu *centura de castitate* – şi să o porţi pe toată perioada petrecerii.

Fetele au izbucnit în râs. Claudia a venit şi m-a sărutat pe obraz:

- Ai roşit, iubitule! Nu trebuie.

- Şi o să-i dea şi la fund? a întrebat-o Dina pe Iulia râzând nestăpânit.

- Nu neapărat: doar dacă le face plăcere. Două din ele n-au mai văzut până acum bărbat: vreau să vadă cum îţi pulsează „scumpişoarele” şi cum eşti cuminte, ascultător şi supus. Accepţi?

- Dumnezeule, Iulia, da’ ştii să mă faci să mă simt încă de pe acum sufletul petrecerii! Că îmi scoţi sufletu’! Şi cum va fi întâlnirea?

- O să le aşteptăm pe fete împreună.

- Goi?

- Eu o să port costumul de baie al Claudiei: voi fi aşa cum mă vezi acum. Acum sunt la probă.

- Îţi vine foarte bine, mama, i-a spus Claudia. Şi cerceii mei ţi se potrivesc. O să faci senzaţie.

- Şi Alin o să facă, a intervenit Dina. Iulia, aş putea să-i ofer ceva în ton cu ţinuta ta.

- Ce? a fost curioasă Iulia.

- O centură de castitate de lux: cureluşa este puţin mai lată şi e cu dungi albe şi albastre peste banda metalizată, iar „clopoţelul” e negru cu dungi longitudinale albe şi albastru-safir. Ce mai: o frumuseţe! O să îi scoată în evidenţă testiculele. Fetele o să fie de-a dreptul fascinate. Eu sunt încântată numai şi când mă gândesc.

- Va face senzaţie, a acceptat Iulia instantaneu. Apoi, după ce m-a privit mai atent: Hai, nu te mai jena atât. Sunt foarte frumoase. Ar trebui să fii mândru. Eu una sunt foarte mândră de tine.

- Iulia, iubito… ce vrei să fac? Cum să stau?

- Vei fi natural, aşa cum ştii tu să te porţi: eşti politicos, le săruţi mâinile, vă pupaţi pe obraz. O să vrea să te cunoască, să te îmbrăţişeze.

- Te implor.

- O să te mai încurajez. Deci: o să vină pe rând – două câte două – Dana cu Antonia, Svetlana cu Codruţa. Primele nu cred că se dezbracă – o să fie în rochii vaporoase – Svetlana va

rămâne într-un costum de baie roşu aprins. Codruţa va fi mai provocatoare, că îi place să facă plajă topless, doar în chiloţi tanga. O să fie o problemă doar dacă o să vrea să danseze cu tine.

- E şi dans?

- Dacă vor să danseze, le ţii de după gât, iar ele te ţin de talie. Oricum, când o să dansez eu cu tine, o să te ţin cu o mână de şold şi cu cealaltă de „scumpişoare" să ţi le calmez. Hai, că n-o să suferi!

- Şi dacă o să te vadă…?

- Alea mici sunt ca maimuţele: o să vrea să se lipească de tine instant; dar o să le previn să păstreze distanţă: vreo jumătate de milimetru… mă rog… trei sferturi…

- Doamne!

- Eşti la dispoziţia lor. Vreau să se simtă bine.

- Le fac şi cafea?

- Nu, că-s *prea mici să bea cafea*. Le dai sucuri, aperitive şi prăjituri.

- Ha, ha, ha, a râs Dina: adică sunt prea mici să bea cafea, dar nu-s prea mici ca să-i vadă şi să-i ciupească… şi pune-te pe râs şi dă-i şi dă-i alături de Adriana!

- Şi mai e ceva: o surpriză. Alin, iubitule, „dantelăreasa" ta s-a transferat: va lucra de săptămâna viitoare în biroul de contabilitate alăturat. Vezi ce mică e lumea?

- Vrei să spui că o vei invita şi pe Ii…?

- Izabela ta – nu chiar Huppert – vine de mâine în oraş cu tot cu soţ. Aşa că o să-i poţi cere iertare *pe săturate*.

- Cum…? e…?

- Izabela? E fericită. Îţi este chiar recunoscătoare că ai părăsit-o: în acest fel a avut şansa să cunoască *bărbat adevărat*.

- Mersi.

- Ai făcut-o să sufere crunt, dar şi-a revenit.

- Iulia, mă omori.

- Lasă, dragule: *mori tu, cum ai mai murit, da' trece*! Deci: eşti de acord?

- Şi apare cu soţul ei?

- Nu, că nu-i invitat. Tu eşti singurul bărbat pe care l-a acceptat Claudia în casă. Şi ai privilegiul să fii şi singurul bărbat prezent la petrecere.

- Vai, era o petrecere? Mi se pare că e *petrecanie*, m-am dezumflat eu.

- Iarăşi te plângi. Când să-mi faci şi tu o plăcere…

- Ţi-o fac, iubito, dar lasă-mă să mă obişnuiesc şi eu puţin cu ideea. Să-mi trag un pic sufletul.

- Lasă că ţi-l trag eu.

- Iulia adoră să te vadă *sfios şi neprihănit*, mi-a desluşit Dina condescendent.

- Dacă e după mine, l-aş ţine în fundul gol toată viaţa, i-a spus Iulia cu seriozitate.

- *O să te ţinem pe tine în fundul gol. Toată viaţa*, i-a promis Dina. Nu vrei să te-astâmperi deloc.

- Alin, te-ntreb încă o dată: eşti de acord cu toate?

- Sunt al tău, Iulia. Fac tot ce-mi spui.

- E clar că în condiţiile de faţă orgoliul lui de mascul va fi făcut praf şi pulbere, a conchis Dina privindu-mă galeş. Înnebunesc, fetelor, e o scumpete…

- Hai, Alin, că nu-i cine ştie ce: se joacă un pic cu clopoţelul şi lăcăţelul tău. Se uită la tine cât eşti de drăgălaş. Te pupă pe obrăjori, te mai ciupesc, te mai ating, doar cu palmele şi cu buricele degetelor; te pipăie să vadă că eşti ascultător şi real. *O minunăţie de soţ*!

Am pus capul în pământ. Fetele râdeau de se prăpădeau. Cred că am făcut o mutră!

După vreo 200 de ani, după ce s-au oprit cu toate din râs şi prăpăd, Claudia i-a spus Iuliei:

- Hai, mama, spune-i.

- Chiar trebuie?

- Trebuie.

- Acum?

- Chiar acum.

- Alin, dragule, nu există nici o „colegă” în afară de Adriana: toate celelalte sunt fictive. Am vrut să te provoc, să-ţi amplific supunerea.

- Dumnezeule, Iulia, le ai p-astea cu apăsările psihice şi cu insinuările. Sigur nu ai lucrat în Sanatoriu cu jumătate de normă?

- Poate de-acum înainte, mi-a răspuns zeiţa crudă neîndurată.

- Deci totul a fost *o ficţiune*?

- Îţi place cum am fabulat? Spune că nu ţi-a plăcut!

- Eşti uluitoare! Şi e fabulaţie şi ce mi-ai spus despre Ii…?

- Ficţiune pură.

- Dar ea e fericită? Aş vrea s-o ştiu fericită. Te rog, spune-mi măcar că e fericită, i-am spus Iuliei. Îmi cam tremura glasul.

- E mai mult decât fericită.

- Dar de unde ştii, dacă n-a…?

- *Femeile ştiu* – mai presus de greşeli, de răstimp şi de veac.

- Alin, du-o în casă, umple baia şi arunc-o în apă rece – că s-a cam insolat, m-a îndemnat Dina.

- Şi el e cam fiert, a observat Adriana.

- Ceea ce îmi place în situaţii din astea, a intervenit Dina, e că întotdeauna *victima torturii psihice* este aceea care trebuie să-şi ceară iertare şi să dea compensaţii. Iulia iubito, eşti o ticăloasă şi o perversă. Mă fascinezi crunt: sunt moartă după tine, femeie! Eu, în locul lui Alin, te-aş f… până ţi-ar sări toate capacele.

- Doamna Ianculescu ar face bine de data asta să meargă până la capăt, a spus cu calm Adriana. Să nu-şi mai înşele conştiinţa cu masturbări „inocente”.

Iulia se pregătea să deschidă gura să îi dea replica însă am luat-o de mână şi am fugit cu ea în penumbră.

Penumbra mi-e prietenă. Dar nu chiar aşa de prietenă să-mi spună *taina camerei de pedeapsă*.

Mi se pare că reziduurile unor emoţii şi sentimente uitate continuă să bântuie devastator sanatoriul sub supravegherea unei

psihologii fracturate. O personalitate schizoidă e cea care proiectează aceste fractalii mintale: sunt convins că mă întâlnesc şi mă confrunt cu ipostazele uneia şi aceleiaşi persoane în timpi diferiţi.

Sanatoriul este organic: pulsează cu pulsaţia tâmplelor *clericilor*. Şi pulsaţia aceasta nu e doar remanentă: e vie, palpabilă, irezistibilă.

Aş fi vorbit de *Caruselul durerii*. Nu-i timpul acum.

Vali mi-a confirmat spusele Dinei. *Camera de pedeapsă* a dispărut. Portalul către camera de pedeapsă de unde am recuperat-o pe Leti s-a închis la loc. Poate că intrasem într-o dimensiune paralelă, într-o *cameră cu existenţă instabilă*, ceea ce făcea ca totul să fie extrem de volatil, de periculos. Portalul se poate să-l fi deschis într-o stare specială a insomniei şi umilinţei, pe care am numit-o ulterior „mentalitatea neantului".

- Am fost invitat în *camera de pedeapsă*, Dina, i-am spus: este un test, o chemare şi o alegere. Ulian *vrea să mă întâlnească*.

- Alin, *cine eşti tu*? m-a întrebat Dina cu îngrijorare şi teamă.

- Sunt *cel care nu există*. Sunt un fel de *Ayin*, acea literă din ebraică ce nu se pronunţă, dar care să sens, cale şi răsuflare vocalelor de dedesubt. *Conştiinţa neantului propriu* e cea care a deschis portalul. Lumea aceea însă e extrem de instabilă. Va trebui să acţionăm rapid, concertat, hotărât. Pregăteşte-l pe Vali.

- Ce ai de gând?

- Voi discuta cu Ulian, dacă asta a vrut. Apoi îl voi anihila.

Ulian nu va mai înspăimânta niciodată pe nimeni. E *în somnul de negăsit*, într-o cameră şi o conştiinţă care nu mai există.

Misterul camerei albe

Sunt în camera de pedeapsă. Nu ştiu cum am ajuns aici. Nu m-a ajutat Adriana. Nu de data aceasta. Starea aceea a nefiinţei care mi-a deschis portalul mi-a devenit proprie. Am trecut dincolo de somn şi nesomn, de letargia de veci şi de insomniile incandescente, dincolo de veghe şi vis, de priveghi şi de transă. Sunt *neant conştient de sine*: nu mai îmi pasă de viaţă şi moarte, de iubire şi nepăsare, voinţă şi nevoinţă.

A doua mea conştiinţă este aici. E ca o fiinţă vie; uneori aproape că mi-este ostilă. Eu însumi sunt cel ce am îndemnat-o să mi se opună: ea e inamicul lăuntric ce mă camuflează şi mă salvează. Am gânduri secrete, absolut secrete – îmi sunt *străin mie însumi* – şi am şi alte gânduri, intenţionale, pe care le îndrept către fiinţele înconjurătoare. Această selecţie prealabilă a gândurilor pe care le intenţionez îmi păstrează intacte şi nevăzute gândurile secrete. Aceasta e tactica războiului minţii. Voi lovi cu gândurile secrete abia în ultima instanţă – şi atunci ele vor deveni fatale, neîndurate, finale.

„Ai fost om. Asta o ştii. Ceea ce eşti acum nu mai ştii. Coboară în apele negre, vino, deşartă-te de tot ceea ce ai, cufundă-te în apele minţii imemoriale. Dacă vezi acolo, departe, un palat, să ştii şi să înţelegi că e dincolo de realitate şi de iluzie. Palatul Interzis ţi se deschide complet, în realitatea şi irealitatea lui, în consistenţele şi inconsistenţele plăsmuirii. El este destinul şi mormântul tău."

„Cine eşti tu?"

„Continuă să cobori, nu te opri chiar acum. Putem să gândim şi să păşim mai departe. Nu te speria, sunt eu, sunt tot eu – conştiinţa ta, şi sunt la fel cum eram înainte – sunt fiica şi mama ta, iubită, stăpână şi sclavă. Nu plânge, nu te revolta, n-o lua la fugă, că nici n-ai unde, iubite. De fugi în tine, fugi în propriul tău vis: şi nu vei mai găsi alte gânduri să te aline, nu, nu aici."

„Pesemne că asta e nebunia. Vorbesc cu mine însumi ca şi cum aş vorbi cu un altul. Schizofrenie pură, asta e. Atâta mi-a fost. Şi ce dacă?”

„Nu te mai văicări atât. Nu-mi plac plângăcioşii – mai ales când e vorba de mine. Nu poţi fi altul.”

„Cine eşti?”

„Ţi-am spus. Trebuie să mă crezi. Nu mă crede. Incredibilul te va proteja. Dragule! Mi-ar fi milă de tine, însă de fapt nu mi-e milă nici de mine însămi. Sunt neîndurată.”

„Unde mă duci?”

„Vezi că ne cheamă.”

„Ce e aici?”

„Nu trebuie să te îngrijorezi.”

Sunt tot mai străin de mine însumi. Păşesc implacabil în nefiinţă şi negândire. Fiindcă altfel nu voi mai avea unde să mă mai ascund.

„Abia acum eşti tu însuţi. Fără formă şi fără chip, fără început al zilelor şi fără sfârşit: perfect inexistent. Atotstăpânitor peste patimi şi peste lumi, incoruptibil, eşti ca înmormântat de veacuri. Nimic şi nimeni nu poate să te mai tulbure. Eşti spirit pur de acuma. Priveşte-te: eşti înveşmântat în sânge – nu mai trăieşti tu, ci în tine pulsează vieţile netrăite şi morţile camarazilor tăi. Nu-i plânge. Păşeşte-nainte.”

Camera de pedeapsă nu există. Cel puţin nu ca realitate autonomă. *Acum mă aflu în ea*. Stau în faţa celui ce-a plăsmuit-o. Ulian mă scrutează:

- Ce bine că ai venit. În sfârşit! De când te-aştept.

- Ce doriţi de la mine?

- Mai întâi trebuie să ne lămurim: tot ceea ce ai trăit până în acest moment te-a condus către mine. Tot ceea ce ai cunoscut aici, ai cunoscut *pentru că eu ţi-am permis să cunoşti*. Toate micile tale izbânzi au fost realizate *cu permisiunea m*ea. Dacă

eşti acum aici e pentru că *eu te-am adus*: eu sunt cel ce te-am chemat şi te-am călăuzit către locul acesta. Ascultă-mă cu atenţie. Ascultă-mă bine. Eşti talentat. Ai ceva aparte. Acum, când în Mind Control Ultra se restaurează supremaţiile, am putea fi aliaţi. Ţi-am studiat evoluţiile.

- Domnul Aurelian Drăgaica e de acord cu aşa ceva?

- Deocamdată să nu discutăm despre el. Să îl lăsăm deoparte. Să spunem că asta e o discuţie privată.

- Deci nu ştie nimic despre iniţiativa dumneavoastră.

- Domnule locotenent, eu văd mai departe decât el: văd de pe acum vremurile triumfului nostru. Toată lumea ne va sta la picioare. Suntem mai puternici ca niciodată. Ne-am rafinat tacticile, ne-am reconsiderat strategiile. Zeci de ani de studiu şi exerciţiu asupra controlului minţii îşi află acum împlinirea. Ne vom instaura ca zei ai gândirii, ca stăpânitori ai sufletelor şi trupurilor.

- Ce spuneţi?

- Vom instaura poliţia minţii. Oamenii vor gândi numai gândurile pe care le vom insinua noi, vor dori numai ceea ce le vom sugera noi să dorească. Ne-am insinuat deja în minţile lor. Noi suntem cei ce îi facem să îşi dorească luxul, consumul nesăbuit, strălucirea mass-media. Noi suntem cei ce le creăm dorinţele. Marii magnaţi sunt sclavii a tot ceea ce au; sunt inconştienţi şi robiţi de invidie; marii curvari, proxeneţii şi proprietarii de femei sunt iremediabil singuri; vedetele media sunt seduse de strălucirile false ale rampei şi nu-şi dau seama că spectatorii se văd pe ei înşişi în postura lor, nu pe ei; politicienii sunt păpuşi manipulate cu zăhărelul sau cu şantajul; iar noi, nevăzuţi, dincolo de luminile rampei, le controlăm realitatea, le stabilim adevărul, le permitem *cum şi cât să păcătuiască*.

- Vorbiţi foarte religios. Şi nu vi se opune nimeni?

- Există încă o rezistenţă, sporadică. Mai sunt destui care ţin la libertatea gândirii. Ei urmează unei generaţii pe care am anihilat-o aproape complet. Ne-am rafinat însă procedurile. Prigoanele,

torturile, puşcăriile şi centrele de reeducare forţată nu vor mai fi: ele au fost lejere faţă de ceea ce va urma: vom pătrunde cu cea mai mare finețe între suflet şi duh, ne vom insinua în minte, în viscere, vom ajunge înlăuntrul fiecărui om şi îl vom controla din creier până-n rărunchi. Vom opera cu cea mai mare fineţe: scalpelul nostru e nevăzut, nu tulbură, nu face incizii, nu doare. Oamenii sunt obosiţi şi derutaţi de atâtea schimbări, sunt extenuaţi de revoltele lor sociale, de propriile lor răscoliri interioare. Vor cere ei înşişi să fie ai noştri, vor proclama înşelăciunea drept adevăr, sclavia drept libertate. Nu îţi dai seama, domnule locotenent, câte resurse de slugărnicie există în lumea aceasta. E destul să le oferi o oarecare pace, iar ei o să ţi se închine.

- Ce doriţi de fapt de la mine?

- Ştii, noi doi ne asemănăm foarte mult. Suntem oarecum pe aceeaşi lungime de undă. Altfel nu ai fi putut pătrunde aici.

- Concret, ce doriţi?

- Vreau să ştiu de ce n-a „funcţionat" arma pe tine. Eşti singurul care a reuşit s-o evite – cel puţin parţial.

- Vreţi să o perfecţionaţi?

- Şi am nevoie de ajutorul tău. Cred că tu ai intuit ceea ce ţi se întâmplă şi ţi-ai dezvoltat spontan, cumva, o „contra-armă". Vreau să te conectez la aparate şi să studiez tot ceea ce ai gândit şi trăit. Să corectez ceea ce trebuie corectat.

- Şi ce-mi daţi în schimb?

- Ce-ţi doreşti? Orice-ţi doreşti.

- Există la *Nivelul 3* o cameră complet goală, albă. Vreau să ştiu totul despre *camera albă*.

- Vezi? Îmi confirmi tot ceea ce-am intuit în privinţa ta. Suntem *mai mult decât asemănători*. Avem aceleaşi obiective, aceleaşi căutări, aceleaşi preocupări.

- Deci…? Ce-i acolo?

- *Aia e arma*. Arma este un om, domnule locotenent, mai precis: o femeie.

Atunci am văzut o femeie cu ochii aprigi, ca posedată, şezând pe un scaun, singură, într-o cameră. Prin faţa ei a trecut un bărbat. Acesta este „cobaiul", victima voluntară a undei mintale. Femeia se uită atent la el, ca şi cum ar vrea să-i înveţe trăsăturile, să-i perceapă persoana, apoi coboară ochii. Bărbatul pleacă liniştit în altă cameră. E militar. Îl aud cum cântă: «În poiana din pădure/ aveau casă doi pitici./ Vine pupăza şi spune:/ Vreau să stau şi eu aici./ Pu-pu-puu, pu-pu-puu,/ Dar ce p… mea-i aici?» Militarul se aşează, roteşte privirea, ceea ce părea plictiseală e de fapt disperare, se prăbuşeşte la podea în convulsii, apoi se linişteşte. În încăpere năvălesc alţi doi, încearcă să-l resusciteze. În camera femeii năvălesc alţi doi inşi, o pun la pământ, o zgâlţâie, ca şi cum ar încerca să o împiedice să se concentreze. E prea târziu. Bărbatul de dincolo este mort.

- Am să-ţi spun ceva despre atentatul perfect, domnule locotenent, mi-a spus Ulian după ce-a încetat *sugestia*. Atentatorul nu îşi atinge fizic victima, ci îşi concentrează asupra ei doar energia psihică, până când acesteia i se încetineşte ritmul cardiac. Femeia care a ucis prima oară cu privirea, cu ochii minţii, e un experiment vechi, eşuat. Unii au spus că era posedată. Oricum, scăpase complet de sub control. În cele din urmă şi ea a murit. Se pare că făpturile invocate din lumea spiritului, aşa-numiţii «aliaţi», se-ntorc mai devreme sau mai târziu împotriva celui care îi foloseşte. Noi suntem mult mai prudenţi: femeia noastră nu e o îndrăcită, ci este ea însăşi o «demoniţă». Oricum, e susţinută tehnic de cyber-aparatură de ultimă generaţie. Ai să vezi.

- Sofian a fost ţinta ei?

- Domnul locotenent Pavelescu ştia mai mult decât i s-a îngăduit. Şi a refuzat să colaboreze. N-are rost să mai dezgropăm morţii. Ce-a fost a fost.

- Şi cu Letiţia cum rămâne? Soţia lui.

- „Letiţia” a fost o „chemare specială”. Ca să-ţi dai seama, ca să ţii minte. Am depăşit faza aceasta. Nu mai are acum nici o importanţă. Nu trebuie să te mai intereseze nici pe tine. Trebuie să te detaşezi: anumite sentimente, prea omeneşti, dăunează. Există totuşi, la ea, de la domnul locotenent Sofian Pavelescu, un document.

- Bănuiesc că îl vreţi.

- Nicidecum. Vreau să nu mai existe. Oricum, poţi afla tot ce doreşti direct de la mine. Asta în virtutea faptului că vom fi aliaţi. Vreau să modelez cibernetic tot ceea ce gândiţi voi doi: tu şi «ea».

- «Demoniţa»?

- Să-i spunem «Olga».

- E cumva prietenă cu Olivia?

- Vezi, domnule locotenent? Ai intrat deja într-un corp de elită. Cu Olga şi cu tine voi avea de acum totul: arma şi contra-arma, agresiunea şi defensiva. Cu Olivia o să modelăm *ierarhia văzută*. Sper că *Dina ta* nu va fi excesiv de geloasă.

Am simţit-o pe Dina lipindu-se de spatele meu.

- Şi acum: ce va urma?

- Moşu’ trebuie anihilat. Îmi stă în cale. Ştiu că asta îţi va face plăcere. Îl urăşti din toată fiinţa ta. Domnule locotenent, vei fi de atunci înainte locotenentul meu: al doilea la comandă. Vezi? Avem interese comune, mi-a mai spus Ulian în timp ce Dina, ca în transă, îi desfăcea cureaua de la pantaloni cu gesturi lente de adorare.

- *Drăgaica trebuie să dispară*?

- *Drăgaica trebuie să dispară*! a spus solemn în timp ce Dina i-a scos la iveală mădularul de faun, de zeu păgân. Deci? ce spui? Eşti de acord?

- Da: de-abia aştept să vă expun tehnica mea de luptă mintală.

- Când?

- Chiar acum. Moşu’ îţi trimite salutări! i-am spus, şi i-am înfipt siringa în braţ. Sunt deja locotenent: *locotenentul lui*! i-am

mai spus, satisfăcut să-i văd uluirea enormă din priviri, de pe faţă.

Am golit seringa aproape instantaneu. Am luat-o pe Dina de braţ, am ridicat-o în timp ce Ulian se prăbuşea în uluire şi somn, nevenindu-i parcă nici acuma să creadă:

- Cum…? De ce?... Ce-ai făcut?

Am tras-o violent pe Dina afară din camera blestemată înainte ca Ulian, aflat încă la începutul marelui său grandios vis, să apuce să închidă cu mintea sau cu nu ştiu ce vibraţie electro-mecanică portalul capcanei de şobolani în care-am intrat.

Dina s-a cuibărit în braţele mele:

- L-ai ucis?

- Să zicem că l-am eutanasiat. Doarme nedefinit în cea de-a şaptea dimensiune. Vreo două sute de ani nu-l va mai deranja nimeni.

- De ce?

- Mă plictisea.

- I-ai spus că eşti locotenentul lui Aurelian Drăgaica. Alin, mă înspăimânţi!

- Am minţit.

- Deci…

- Nimic nu-i adevărat. Doar tactică. Înşelăciunea războiului.

- Doamne, nu te credeam… Eşti mincinosul mincinoşilor, ştii?

- Ha-ha-ha, să-i fi văzut moaca! A murit cretin: „marele stăpânitor al umanoizilor”.

- Dar fi putut să ne ajute să scăpăm de Drăgaica.

- Nu-ţi bate capul, frumoaso: ajungem noi şi la el. Ocazia asta era prea tentantă. Vreau să ştiu că nu le mai sperie pe fete nici un rânjet de canibal gonflat.

Catabasă spectrală, sau cele cinci ipostaze ale duhului locului

Nu mai există „aici” şi „acum”, „când” şi „unde”, „nicicând”, „nicăieri”. Aici nu te protejează decât nedeterminatul, indefinitul, indefinibilul. Eşti una cu inefabilul şi informul, eşti cel de dinaintea propriei plăsmuiri din neant. Eşti nenăscutul, cel fără nume şi cel cu multe nume – toate improprii. Eşti îmbrăcat într-un *camuflaj din metafore*.

Propria ta identitate, aici, se îndoieşte de ea însăşi. Cine cui îi vorbeşte? Cine gândeşte în miezul gândului tău?

Nu m-am întors din război niciodată. Războiul e pentru toţi cei care au participat la el, măcar şi numai o zi, o cale fără întoarcere. Sau, când m-am întors, am adus războiul cu mine.

Străin mie însumi, trecând dincolo de strategia şi tactica militară, aspiram să devin *conştiinţă universală.* Nu sunt însă acum, în plan sufletesc, *decât o conştiinţă ceva mai extinsă*, o comuniune a suferinţei tuturor celor ce îmi sunt dragi, o zonă autonomă în care sufletele au o viaţă a lor, gravă, surprinzătoare, *insuportabilă ca adevărul însuşi*.

În aceste condiţii de limită, relaţia mea cu tine, iubito, a devenit *mai puternică decât vieţile noastre*. Şi totuşi, Claudia iubito, îmi vine să cred că nu sunt decât prietenul tău imaginar. Şi că, dacă vei înceta să te gândeşti la mine, să mă plăsmuieşti şi să mă contempli cu ochii minţii, voi înceta să exist.

Te privesc aşa, adormită, şi mă gândesc cât eşti de pură şi de frumoasă în neîndurarea cu care mă creezi şi mă distrugi, cât de nevinovată, cât de liberă şi de condescendentă. Aş vrea să te însoţesc în somnul tău creator şi distrugător, să văd în care din tărâmurile mele lăuntrice te-ai hotărât să călătoreşti. Aş vrea să pătrund adânc în negurile incertitudinilor tale, să devin eu însumi negură şi umbră, noaptea din interiorul nopţii tale celei mai lungi!

Răsufli alb în somnul fără întoarcere şi aerul se desparte de sine în rotocoale lente, care capătă chipuri de oameni vii – îi recunosc. Ninsoarea polarizată a lunii le dă noi vieţi, noi destine. Îi văd pe prietenii mei şi mă bucur să ştiu că sunt bine, fiindcă acolo unde sunt acum, sunt nevăzuţi.

Luna ninge calm, netulburat şi raze globulare se aştern în straturi succesive, infinitezimale, peste fiinţele şi lucrurile vechi, peste suflări şi gândiri, peste nefiinţa adâncă a visului tău de femeie. Aici, eu însumi nu sunt decât un spectru, o aspiraţie de-a fi, o taină neştiută ei însăşi, aici nu sunt decât o singură clipă rotită o dată, de două ori, în memoria aceasta străveche a miezului de noapte al veacului Evei.

„Dragule! Tu eşti? Eşti chiar tu? Cum ai ajuns aici, iubite?"

„Sunt eu, sunt chiar eu", îţi spun şi glasul îmi tremură insesizabil în timp ce mă rotesc ca aburul alb, ca răsuflarea, ca negura, în jurul fiinţei tale supreme, să mă plăsmuiesc şi să mă destram milenar.

„Eu sunt cea care te plăsmuieşte – acum – când te văd de departe plimbându-te de mână cu mine."

Nu credeam că o să mă mai doară vreodată iubirea: şi încă atât de tare. Nu mă pot dezîndrăgosti de tine şi basta. Mi-am zis în gând de-atâtea ori: „Iulia tâmpito, dă-i pace. E doar o victimă: ca noi toţi. Lasă-l să se refacă. Nu lângă tine. Nu eşti tu aceea care să-l vindece."

Nu te vei vindeca niciodată. Nici eu. E *rană de moarte*. Iubirea nu moare. Nu murim decât noi.

Ciudat. La început nu mi-am dat seama: nu noi trecem prin Subteranele Adâncului Străvechi, ci *ele trec prin noi*. Încărcată cu memoriile altor oameni, mă dezbrac de propriul meu duh. Pe tine şi pe Claudia vă văd ţinându-vă de mână la câţiva paşi înaintea mea. Dina este în dreapta mea. Letiţia e undeva în urmă, n-o văd, o simt doar cu inima, iar Adriana îşi reazemă capul pe umărul meu. Pare c-ascultă.

„ - Care mi-e calea, iubite?” îţi trimit gândul departe.
„ - Întreabă praful. Întreabă praful, Iulia, şi el îţi va răspunde.”

„Despre ce fel de praf ţi-a vorbit Alin, Iulia? Despre praful de dinaintea noastră, cel al strămoşilor, sau despre cel al vieţilor noastre lăsate în urmă?”

Locul acesta e mai puternic decât mine, decât noi. O simt şi o ştiu. Nu e o coborâre în străfundurile inconştientului colectiv de care pomenise Jung – ci mitul e cel care se ridică în noi *să se hrănească cu sângele nostru*. Torturi străvechi şi munci înjositoare, spaime şi refugii, oasele şi cenuşa, arsuri vechi, patimi uitate, locuri în care nu ţi-ai dori să te sălăşluieşti, se ridică în colburi ale pustiului minţii şi inimii celor de demult. Ceea ce a fost se întoarce. Timpurile s-au răsucit, trăim o răscolire a memoriilor, o furtună şi-o răvăşire a spectrelor – şi cine ştie când o să se reaşeze totul aşa cum a fost?

„Ce ai mai aflat, Dina?” m-a întrerupt din gânduri Iulia.

„De MK Ultra? Adrian este ţinta lor principală acum, când Sofian este mort.”

„Deci Alin nu mai e în vizorul lor. Mă simt acum mult mai bine. Uite, deja sunt mai calmă.”

„Ce bine! Atunci, de acum înainte, poţi să-mi spui „Laura”.”

„Ia-mă de mână, Alin, dragule!”

„Mă cunoşti? De unde mă cunoşti?”

„Nu se poate, Alin, iubitule: eşti în visul meu – *eu sunt cea care te visează* – şi nu ştii cum mă cheamă?”

„Iartă-mă: este din cauza penumbrei.”

„Visez penumbră – doar asta ne mai rămâne.”

„Şi ce-ţi spune penumbra, iubito?”

„Îmi spune… tu n-o auzi? Adevărul.”

„Ce adevăr, Claudia, iubito?”

„Mă vei mai iubi tu dacă afli despre mine tot adevărul?”

„Ce adevăr?”

„*Mi-am ucis tatăl*. Da, nu mai fă ochii ăştia."

„Doamne, Claudia. Ce poţi gândi şi tu!"

„De ce, Alin? *Tu n-ai încercat niciodată să îţi ucizi tatăl?"*

„Claudia, mă înfiori!"

„Hai, spune drept: *tu n-ai cochetat niciodată cu paricidul*? Poate aşa: „un paricid mai mititel" – să-l faci pe tăticu' să dispară măcar o vreme din viaţa voastră?"

„Claudia, e sinistru ce spui!"

„Mă mai iubeşti?"

„Eşti o zeiţă capricioasă, fatală. Sunt dintotdeauna al tău."

„E bine atunci. Că o să te distrug."

„Am să te iubesc şi atunci."

„I-am schimbat pastilele de cap cu pastilele de inimă ale mamei – foarte tari – şi cum el trăgea la măsea zdravăn, le-a luat cu alcool şi-a plecat în coma cea infinită."

„De ce-mi spui toate astea, Claudia?"

„*Nu ţi le spun eu: depresia mea ţi le spune*."

„Adevărul nu foloseşte la nimic. *Nimeni nu are nevoie de adevăr*."

„Sunt vinovată, Alin."

„Bine, bine, eşti vinovată. Eşti *o criminală a dorinţei*. Cu toţii suntem nişte criminali ai dorinţei."

„Ba chiar l-am ucis. În lumea aceasta a noastră *plăsmuirile ucid cu adevărat*!"

Mă uit la ea şi nu-mi vine să cred ce poate gândi:

„Dina, eşti groaznică!"

„Ştiu. Altfel, tu, Leti, cum o mai duci?"

„Bine, dar nu mă plâng."

Alin îmi pare „spectral" şi multidimensional, încât cred că e plăsmuit de noi toate; şi cred că încă se zămisleşte din speranţele şi dezamăgirile noastre, din emoţii, frustrări sau decerebrări.

„La ce te gândeşti, Letiţia?" m-a întrebat Iulia.

„Mă uit la Alin şi aflu un lucru îngrozitor: ceva mai rău de atât nu putea să mi se întâmple.”

„Ce ţi se-ntâmplă, Leti?”

„Tu ştii că eu şi Sofian eram în divorţ. Ei, şi acum, că e mort, am aflat că-l iubesc înfricoşător. Simt un fel de o punte între noi, ca un pod de argint între viaţă şi moarte.”

„Şi? Ai încercat să păşeşti?”

„Nu. Doar inima mi se avântă. Îl aştept ca întotdeauna să aterizeze şi să apară de undeva de dincolo de capătul pistei, la liziera pădurii de neant.”

„Aveţi un loc al vostru?”

„N-am avut. L-am stabilit abia acum.”

„Deci ai reuşit să comunici cu el.”

„Mult mai bine, acum, când el e doar inimă.”

‚Doar inimă?”

„Tu cum te mai simţi?”

„Mă îngrijorează Claudia: se simte încă vinovată de moartea tatălui ei şi de „rechiziţionarea” lui Alin: are impresia că e acaparatoarea şi distrugătoarea bărbaţilor mei.”

„Şi? Cum vezi tu lucrurile?”

„E nevinovată. E izbăvită, doar că încă n-o ştie. A, Leti, să-ţi mai spun ceva: copiii ăştia sunt atât de trufaşi, că îşi arogă până şi vinovăţiile noastre. Şi vinovăţiile se răzbună: îi devastează şi-i copleşesc cu spaime care-şi încep într-înşii o viaţă secundă.”

N-am aflat niciodată cine sau ce este «Olga». Nici Camera Albă. Dar ştiu că nu ne va mai ajunge din urmă nicicând raza ei.

Orfeu cântă în gând

Ne-am întors la pensiunea din Brad la termenul stabilit. Iulia a fost prima care s-a dus să o slujească pe Amma. Claudia şi Dina au plecat într-o recunoaştere a localităţii. Eu am rămas în

apropierea casei Ammei: pentru orice eventualitate. M-am aşezat pe o bancă din apropiere.

Priveam înainte în gol. Nu aveam nici un gând. La un moment dat cineva a venit lângă mine şi s-a aşezat pe bancă.

- Zăganii au murit, a spus necunoscutul.

L-am privit. Era îmbrăcat într-o redingotă albastru topaz, avea vestă corset galbenă, cămaşă albă şi şal. Purta ochelari de soare. Nu era genul de fiinţă cu care aveam chef să vorbesc.

- În România nu vor supravieţui decât vrăbiile, a spus iarăşi necunoscutul şi mi-a indicat cu bastonul un stol de vrăbii minuscule care se agitau în nisip, iarbă şi în tufişuri.

M-am uitat la pantofii lui. Negri, lustruiţi, fără urmă de praf. Ai mei arătau ca trecuţi prin făină. Bărbierit acum o oră, atent la detalii vestimentare ca şi cum de asta ar fi depins viaţa lui, excentric şi dezabuzat, nonşalant şi având un adevărat cult al sinelui, bărbatul din stânga mea era prototipul Dandy-ului: părea descins direct dintr-o revistă mondenă. M-am procopsit.

- Ştiu că aşteptai *un Moş Crăciun trecut prin horn*, dar *asta e, cu asta defilăm*.

M-a lovit parcă în moalele capului:

- De unde…? mai mult n-am reuşit să îngaim.

- Unele lucruri mi le-a spus Măicuţa. Pe altele…

- Ştiţi de mine şi de Claudia?

- Eu nu te văd pe tine odihnindu-te pe bancă, ci Îl văd pe *Dumnezeu în tine* cum stă alături de mine să Se odihnească. Eu doar mă deschid Duhului dumnezeiesc şi El curge prin mine după ce trece prin lume, prin oameni, şi mă face să le simt sufletele cât sunt de grele, de năpăstuite.

- Şi atunci… asta…? şi arăt spre hainele sale.

- Să-i spunem *camuflaj*. Decretul 410. Dar tu nu ai nevoie acum de aşa ceva. *Nu ai nevoie de alt camuflaj decât smerenia*.

- Care vă este arta? Nu înţeleg.

- Arta e aceea dintotdeauna a Războiului nevăzut. Războiul tuturor timpurilor, unul singur, necruţător, în toate veacurile, în toate epocile, cuprinzând toate sufletele.

- Am auzit că există sihaştri invizibili. Sunteţi cumva vreun sihastru?

- Oamenii îşi imaginează sihaştri scheletici, cu bărbi lungi albe şi plete până la pământ, îmbrăcaţi în zdrenţe, ghemuiţi prin vizuini. Îţi spun că există în Munţii României sihaştri cărora nu le-a mijit încă mustaţa: unii, chiar dacă au doar 15 ani, ţin cu rugăciunile lor întreg Neamul.

- Mă iertaţi: îmi dau seama că sunt încă plin de prejudecăţi.

- Alin, dacă vrei să supravieţuieşti alături de Iulia şi de Claudia, trebuie să fiţi ca vrăbiile.

- Ne ştiţi…?

- Învaţă de la vrăbii. Deşi, când mă uit la voi toţi… *N-am mai văzut vrăbii cu suflete atât de grele*.

- Ce să învăţ? Cum să le văd? Nu înţeleg arta Dumneavoastră.

- Marile victorii sunt invizibile. Vrăbiile nici ele nu sunt văzute. Vezi tu, sunt invizibile nu pentru că lumina ar trece prin ele neabătută, ci pentru că sunt ignorate: gândurile şi aspiraţiile, preocupările oamenilor trec printr-însele netulburate, neabătute: rămân intacte. De ce? Vrăbiile nu interesează pe nimeni. Vrăbiile nu sunt vânate. Prea mici pentru a fi mâncate, prea neînsemnate pentru a conferi vreun prestigiu „vânătorilor", ele „nu folosesc la nimic" şi trăiesc pentru ele însele – într-o fericire străină gândului omenesc: nealterată, pură, miraculoasă. Dacă ar fi văzută, ar stârni în furtună şi uragan toate invidiile, ar aprinde toate frustrările pălălaie.

- Nimeni nu câştigă prestigiu urmărind ceva atât de umil, am recunoscut.

- Ai înţeles *camuflajul*? Zăganii au fost exterminaţi. *Triumful definitiv este al vrăbiilor*.

- Nu ştiu cum să mă pun în ordine. Creierul meu s-a răspândit parcă în tot trupul. E-n diasporă…

- Se va întoarce singur la locul lui, în mod natural, nu trebuie să forţezi nimic. În Dumnezeu îi e locul..

- …Uneori gândurile vin la mine din toate părţile, nu ştiu ce să primesc mai întâi, cărora să le dau întâietate. De când mi s-a făcut ce mi s-a făcut gândesc cu tot corpul. Ştiu că hipersenzualitatea mea e un defect, dar sufletul meu trăieşte într-un refugiu: e în exil în ţara tuturor simţurilor.

- Toţi gândim cu tot trupul: doar puţini ne dăm seama. Sufletul se caută pe sine în afară şi asta e o greşeală; el trebuie să se adâncească în sine – să găsească Împărăţia lăuntrică. Nu trebuie însă să te mai zbaţi atât: lupta interioară e cea care te epuizează, nu conflictele cu ceilalţi. Nu trebuie să fugi nici măcar *după Dumnezeu* – ci trebuie doar să stai liniştit şi să-L laşi pe Dumnezeu să Se manifeste în tine: să Se exprime cu claritate.

- Cum să-mi redobândesc gândirea, memoria… mintea?

- Inima ta ştie deja răspunsul. Lasă iubirea din inima ta să scalde mintea, să o pătrundă, să o însufleţească, şi atunci *gândurile tale îşi vor afla singure Calea spre Cer*. Acolo, în Cer *ţi se va plăsmui noua minte.* Ai să participi activ la propria ta creaţie din neant şi-ai să te plăsmuieşti în miezul incandescent al harului. Nu trebuie să te temi: îţi vei păstra conştiinţa şi identitatea de sine, vei fi acelaşi. Îţi vei părea străin ţie însuţi deoarece harul Dumnezeirii e necreat şi nu vei mai avea nici tu nici început, nici sfârşit. Ai să-ţi plăsmuieşti nu numai viitorul, ci şi trecutul, fiindcă acestea sunt aripile infinite ale harului sufletului.

- Am crezut că dacă mi-a fost afectat creierul, şi creierul face mintea, totul este pierdut.

- Nu creierul face mintea, ci mintea face creierul. Tu însă, acum, eşti *doar inimă*.

- Nu sunt *decât inimă*?

- Da. Lasă iubirea din inima ta să însufleţească gândurile ce te străbat acum peste tot, şi *gândurile acestea cu inimă proprie îşi vor afla singure Calea spre Cer*. Acolo ţi se va plăsmui mintea,

iar ea va reface creierul şi trupul întreg. Fii gata pentru *renaştere*. Atunci îmi vei asculta nu numai cuvintele, ci şi tăcerile. Vei mai veni pe banca asta de câteva ori să le-asculţi. Îţi vei aminti atunci şi de fiinţele pure, străluminate, care păşesc acum, lin, neştiut, printre noi doi.

- Vrăbiile…?

- Nişte *vrăbii* cum lumii nu-i este dat să vadă sau să înţeleagă…

I-am mai vorbit o vreme despre perversiunile insinuate, despre înscenările şi gândirile care mi-au fost implantate să mă dubleze, şi pe care iniţial le-am crezut ale mele. I-am vorbit despre căsătorie, despre dorinţa mea de a mă pune în ordine.

Nu poate fi vorba de nici o căsătorie. Gândul acesta nu-şi poate găsi locul aici: trebuie să dobândesc *discernământul* – puterea de a discerne gândurile proprii de gândurile străine, creaţiile minţii mele de atacurile inamice ale demonilor şi uneltelor lor omeneşti din MK Ultra, sau de mângâierile harului. Da, pot să-ţi fie induse perversiuni, hule sau blasfemii pe care să le crezi ale tale. Şi, dacă ţi le asumi, te dărâmi interior, faci implozie şi rămâi pentru totdeauna blocat în *acedie* – într-un fel de toropeală în care sufletul amorţit nici nu mai încearcă să îşi regăsească vlaga sau sensul.

„Ai răscolit toate duhurile. Bagă de seamă că uneori duhurile necurate se înfăţişează înaintea oamenilor ca îngeri ai luminii. Dar lumina aceea e ca de neon – rece, străină – pentru că duhurile acestea ostile nu pot să simuleze nici iubirea, nici modestia. Iubirea nu poate fi contrafăcută. Să ştii şi să înţelegi: *dacă laşi inima să îţi pătrundă mintea, gândurile înaripate de dragostea ei îşi află singure Cărarea spre Cer*."

Cu gândul acesta ne-am despărţit.

Partea a cincea

Regresiune totală

Neantul valah

Trei zile au trecut neştiut. Niciuna din fete nu mi-a spus ce a discutat cu Amma, sau cum a fost. Ştiu doar că Amma a avut somnul ei cel mai lin *în noaptea Claudiei*.

Dina s-a întors în *Special Mind Service* cu echipamentele noastre de *camuflaj agresiv – metamorphosis*-urile şi *metabolele* – în schimbul vieţilor noastre. De acum înainte puteam fi liniştiţi. Oricum, Adrian le-a desluşit proiectul şi era capabil să conceapă ceva mult mai bun. Eu şi Mitruţ am fost radiaţi din toate documentele. Aveam acum un trecut nepătat. *Lynxul negru n-a existat niciodată*. Doar morţii săi sunt adevăraţi. Nu mă pot resemna.

Eu şi Mitruţ am continuat să zburăm pe planoare ultrauşoare Lilienthal. Nu mai eram râşii negri, sarcasticii nopţii, ci încercam să fim ca vrăbiile – zburam în *razmut* cu toată viteza planorului prin munţi şi prin văi. Singur în sinea mea, însă reflectam împreună cu Seniori imaginari la începutinirea timpului, la accelerarea reacţiei piloţilor, şi la vehiculul ce stă nemişcat într-un spaţiu-aură şi se deplasează cu viteze incredibile, nebănuite, împreună cu spaţiul-aură. Metamorphosis-ul pe care l-am proiectat împreună cu Adrian nu era doar un camuflaj agresiv format din plasmă, ci era *un adevărat spaţiu-aură*. *Camuflajul propulsor* era *spaţiul tutelar* menit să alerge prin spaţiile lumii *mai repede decât viteza*.

Vali a modelat cibernetic unda psihică. «Olga» va mai avea însă multe de «spus». Raza vibraţiei gândului – acea undă ostilă

ce ne-a anihilat concentrarea – ar fi putut avea o *rază-suport* generată electromagnetic, destinată să amplifice gândul agresor pe care l-a îndreptat către noi mintea «Olgăi». Deocamdată nu puteam evita «raza morţii» decât prin contramăsuri pur spirituale, camuflaj energetic, manevre de evitare sau de sfidare, înstrăinarea totală de sine.

Optica

Camera Claudiei e-n întuneric. Când a venit Iulia la noi, era miezul nopţii. Claudia era adormită, iar eu îi vegheam somnul.

- Tot nu poţi să dormi? m-a întrebat.
- E atât de frumoasă!
- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Nici tu.
- La aceea pe care mi-ai pus-o atunci nu există răspuns.
- Am să ţi-o pun altfel.
- Îţi place să forţezi imposibilul? Răspunde-mi mai întâi tu.
- Dacă închid ochii văd numai orori. N-am părăsit nici avionul, nici sanatoriul. Ştii, era un cuvânt: *soldatul va ieşi odată şi-odată din Valea Morţii, dar Valea Morţii nu va ieşi niciodată din soldat…*

Iulia s-a aşezat în fotoliu. M-a privit. A ridicat mâna dreaptă cu palma făcută căuş.

- Iulia, cum aş putea să te fac fericită? Sau bine, ştiu că mi-e peste puteri, dar totuşi, cum aş putea să contribui la fericirea ta?
- Dragule! Eşti dispus să-mi dai chiar orice?
- Orice.
- Promiţi?
- Promit.
- Dă-mi coşmarurile tale, viziunile de război şi de groază. *Vreau să fiu una cu tine*.
- Am promis.
- Asta înseamnă că ne-am înţeles?

- Ne-am înţeles.

- Tu vei fi «orb» la orori, sensibil numai la frumuseţi, iar eu îmi voi împăca şi linişti conştiinţa.

Să lăsăm toate gândurile *îngrijorate* pe mâine. Acum sunt în pat, între Claudia şi Iulia. O privesc pe Claudia cum doarme liniştit, apoi mă întorc către Iulia.

- Mi-ai promis o poveste, îmi şopteşte Iulia. Un coşmar autentic. Iar eu îţi dau în schimb somnul meu.

- Mă furişasem în camera de supraveghere de unde puteam să-l văd pe aşa-numitul «mitropolit». Cred că era doar un călugăr veleitar – care acum era «antrenat» să urce într-o funcţie eclesiastică. Va deveni precis «păpuşica» unor *oculţi* importanţi. *Papesa* am observat că părăsise încăperea. «Mitropolaşul» era acum cu un bărbat necunoscut.

- Necunoscut?

- Era cu un *albastru*. Şi-o trăgeau.

- Doamne!

- Poţi s-o mai spui o dată. Am văzut atunci că mai era o cameră de supraveghere în continuarea celei în care mă găseam. Am plecat dincolo. Acolo era *Papesa*, mă rog, *Episcopoaica*. Se alcooliza liniştit. Am ieşit de acolo fără să fac nici un zgomot. Din fericire, coridorul era întunecat.

- Şi?

- M-am împiedicat de nişte cărucioare cu rotile. Au ţipat.

- Cărucioarele?

- Cărucioarele, da. Cred că erau un fel de *tronuri ale spaimei*.

- Tronuri ale spaimei?

- Nu ştiu cum să-ţi spun: mi-a părut că *sunt vii*.

- *Vii*?

- M-am lipit de perete şi am păşit lateral mai departe. M-am repezit în următorul *apartament de supraveghere*. Bine că nici aici nu era nimeni.

- Şi ce-ai văzut?

- Chiar vrei să ştii?

- Chiar.

- Era un *contrast simultan*.

- Un *contrast simultan*?

- Aerul dinăuntru era verde. Pe jos, peste tot era numai sânge. Patru inşi descărnaţi se sfădeau. Chiţăiau, ţipau, gemeau, se agitau şi se linişteau: priveau cu o sleire dementă. Mi-era milă şi groază, eram paralizat de scârbă şi fascinat de neverosimilul situaţiei. Auzi, ai auzit de experimentul rusesc al insomniei?

- Nu.

- În anii `40 au fost ţinuţi treji cinci deţinuţi. Deţinuţii fuseseră minţiţi că, dacă rezistă 30 de zile fără să doarmă, vor fi eliberaţi. Ei bine, după vreo 14 zile au fost descoperiţi că îşi devoraseră propriile ţesuturi – grăsimea şi muşchii – într-o pulsiune de *auto-canibalism*. Îşi smulgeau fiecare părţi din trup cu degetele şi le duceau la gură.

- Groaznic!

- Aşa ceva mi s-a părut că era şi aici. Erau peste tot organe şi bucăţi de organe – pe care n-am putut să le identific. Poate că erau organele abdominale şi cele genitale, poate că nu. „Ce sunteţi voi?" fuseseră întrebaţi de către un ofiţer NKVD condamnaţii la insomnie. „Suntem nebunia care pândeşte înlăuntrul vostru cerşind minţii voastre animalice adânci să fie eliberată. Suntem ceea ce ascundeţi în paturile voastre în fiecare noapte. Suntem ceea ce sedaţi şi condamnaţi la tăcere şi paralizie atunci când vă îndreptaţi către raiul nocturn în care nu puteţi să păşiţi."

- Ce poetic!

- Prea poetic să fie adevărat. N-am crezut nici o clipă că «experimentul NKVD-ului asupra insomniei» a fost adevărat – că s-a desfăşurat aievea *aşa*. Credeam că e propaganda *sectei adverse*. Oricum, astfel de lezări cerebrale, interzise de legea statală şi de legea morală, sunt legende pure: dacă există, ele sunt secretele absolute ale umanităţii.

- Vrei să spui *ale inumanităţii*.

- *Totul este permis* dacă e vorba de dominarea absolută a turmei de animale umane. Ăştia nu se joacă.

- Nu e de mirare că n-ai mai putut dormi.

- Stai, că lucrul cel mai înspăimântător abia acum vine.

- Ce s-a-ntâmplat?

- *M-au simţit*. Insomniacii. Au început să-mi vorbească cu glasuri grave, adânci, exterioare lor. M-au alungat.

- Ce ţi-au spus?

- Asta nu pot să-ţi spun. Parcă erau demoni. Ştiau totul.

- Înfricoşător!

- Atunci mi-am dat seama că în camera de supraveghere alăturată mai era cineva. Care îi supraveghea, mă supraveghea. Prezenţa mea acolo fusese *îngăduită*.

- De către cine, Alin?

- De către stăpânii locului. Stăpânii realului.

- Dar de ce? Doamne! De ce?

- Pe moment m-am gândit că vor să mă sperie definitiv, să mă paralizeze sau să mă compromită. Acum ştiu că urmăreau să mă facă unul de-al lor: voiau să mă racoleze.

- Nu te va racola nimeni, iubitule. Tu eşti al meu.

- Definitiv, i-am spus. Şi am adormit.

Sau numai mi s-a părut. Nu pentru mine fusese spectacolul horror din azilul mintal al realităţilor paralele: sau *nu numai*. Nici spaima. Nu sunt eu personajul principal. Nu eu sunt centrul poveştii acesteia.

A fost destul să gândesc asta, să mă desprind de mine însumi puţin, şi mi-am văzut îngerul. E Îngerul Verde. Deasupra lui am văzut, imens, Ochiul. Apoi am fost eu însumi în ochi şi am privit în jos spre *Papesă*. *Papesa* era nedumerită. S-a-ntors cu spatele.

„Tu nu vezi că *plânge orizontal*? Gândeşte, domnule locotenent. Gândeşte!”

Am contemplat *Ochiul cu patru lacrimi*. Am început să alerg orizontal, odată cu lacrimile. Alergatul prin vis, prin propria memorie era sportul meu preferat atunci când zăceam în scaunul

cu rotile. Acum o fac de nevoie. Partea proastă în toată povestea aceasta e că, şi atunci când alergi în vis, stai pe loc, umăr la umăr cu groaza.

Asta e. Nu alerg suficient de repede cu imaginaţia înlăuntrul memoriei. Altfel s-ar aprinde şi s-ar lumina în faţa ochilor mei toate existenţele pierdute.

Doamne, cât am putut fi de orb! Lacrimile orizontale grupate două câte două suntem noi, Lincşii negri. De asta erau „lacrimile" rombice: nu erau nicidecum diamante, cum am crezut iniţial, ci chiar avioanele noastre „stealth" cu camuflaj de plasmă.

„Ochiul" e echipajul de supraveghere. Sunt Îngerii mei Verzi.

În aceeaşi noapte am alertat-o pe Dina: Vali şi-a pus oamenii în mişcare, Adrian a răscolit în fişierele electronice.

Au dat de doi oameni: de Căpitanul Robert Brezeanu – pilotul lui Edgley Optica – şi de Locotenentul Alin Manta – navigatorul.

Când mi-am amintit de Edgley şi de Optica era deja prea târziu pentru ei. Nu am de ce să-mi fac reproşuri: s-au întâlnit cu blestemul care rânjea în spatele omeniei şi bunătăţii lor. Chiar dacă mi-aş fi amintit de ei mai devreme, tot nu aş fi putut face nimic. Sunt prea slab.

Edgley Optica e de fapt un avion cu carlingă de elicopter – conceput pentru operaţiuni de recunoaştere şi supraveghere aeriană. Cei doi zburători care m-au recuperat, Robert Brezeanu şi Alin Manta, pe care i-am poreclit „Edgley" şi „Optica", Îngerii Verzi, cred că au fost pilotul şi navigatorul unui „Alouette".

Adrian mi-a spus că Robert Brezeanu s-a prăbuşit cu un aparat monoloc într-o operaţiune ulterioară salvării mele şi ar fi murit pe loc.

Nu prea cred eu în poveştile acestea cu moartea. O să-l găsim.

Pe navigator l-am găsit. Alin Manta a fost tratat pentru depresie sau şoc post-traumatic şi „sinucis" cu narcotice în MK Ultra Five. Am reuşit să ajungem la el prin Olivia – *Episcopoaica noastră de vis*. Olivia era a doua în ierarhie după Aurelian

Drăgaica, zis *Dumnezeu* şi, de aceea, fiind singura care îi primea nemijlocit gândurile şi ordinele, era numită pe bună dreptate *Papesa lui Dumnezeu*. «Olga» nu intră în aceste *meschinării ierarhice*, deoarece ea e o stihie, o forţă necontrolabilă, ceva ca un fulger sau ca o furtună şi nu ştie nimeni când îi e favorabilă şi când îi e devastatoare. Nu poţi pune furtuna asta pe nici un *raft*, fie şi din oţel MK Ultra.

N-am vorbit niciodată cu Olivia, doar *am studiat-o*. Eram convinşi că n-o să-şi trădeze idolul, nici n-o să iasă vreodată din *drăcovenia lui clinică*.

Când am dat de Alin Manta, era în miezul comei.

«Am trecut deja de Porţile Morţii. Dincolo este bine. Nici nu ştiu de ce mai zăbovesc în prag. Probabil că am uitat tot – am uitat şi cum se moare. Vai, sora Claudia are atâta grijă de mine!»

Îl voi îngriji pe Alin în toate zilele vieţii lui. Îi voi spune poveştile mele, poveştile noastre, până când se va hotărî ce să facă: să se-ntoarcă la noi, sau să dispară deasupra norilor Făgăraşului ca toţi ai noştri.

În noaptea aceea am ieşit din starea de alarmă pe la 4 dimineaţa. Am adormit adânc. Nu m-am trezit decât pe la prânz.

Mi-am primit cafeaua, micul dejun, cu tava la pat. Răsfăţ total. Claudia mă pupa de parcă nu mai sperase să mă recupereze vreodată din adâncul poveştilor. Iulia ne privea pe amândoi cum ne răsfăţam printre cearceafuri şi surâdea cu subînţeles.

Adriana m-a luat apoi la o plimbare prin grădină:

- Parcă voiai şi tu să fim împreună şi să povestim, a început ea.
- Voiam să te rog să m-ajuţi să înţeleg...
- Ce vrei să ştii?
- Spune-mi, te rog, *cum să fac astfel încât Iulia să nu mai sufere*.
- Dar dragule, e atât de simplu: *spiritualizează relaţia*.
- Ce să fac?

- Vrei să le păstrezi? *Sublimează atunci totul*: transformă tot ceea ce este trupesc în metafizic.

- Concret, Adriana: ce trebuie să fac? Cum să mă port?

- Amândouă – şi Iulia şi Claudia – ţi-au fost iubite, prietene, mame şi fiice: asta este foarte frumos în plan spiritual. Aşa vom fi cu toţii în lumea de dincolo – spirite pure cu trupuri spiritualizate – atotcuprinzătoare, necircumscrise în spaţiu şi timp, înaripate şi visătoare, hrănite cu idealuri pure şi năzuinţe.

- De unde ştii tu toate acestea?

- Mi le-a spus cineva într-o vreme de cumpănă, când eram devastată. Vezi tu, Alin, Claudia şi Iulia nu-ţi pot fi iubite deodată: asta, în plan trupesc, e o enormitate. Doar una poate să rămână *trupească*: cealaltă trebuie să fie *sublimată*. Ştii. *Spiritualizează relaţia*.

- Uşor de zis. Cum să-ncep?

- Trebuie să pui între tine şi Iulia o mică distanţă: bariera respectului. Da, o tratezi cu respect – dar nu cu veneraţia aceea bolnăvicioasă, erotică. O iei frumos cu «dumneavoastră», îi faci mici atenţii – nu lucruri, cât mai ales gesturi. Fiindcă dacă nu spiritualizezi relaţia, dacă iubirea voastră năvalnică, smintită, devastatoare, nu devine *pură,* se ruinează totul.

- Vrei să spui că o vom pierde definitiv pe Claudia?

- Dacă nu vă astâmpăraţi – tu şi cu Iulia – precis da.

- Ce trebuie să fac?

- Ţi-aş spune ce nu trebuie să mai faci, dar e cam dur şi nu vreau să ai resentimente: adică tocmai eu să fiu aceea care ţi-o spune verde în faţă.

- Altfel la ce mai sunt buni prietenii? Încearcă-mă.

- Nu poţi s-o faci fericită pe Claudia atâta vreme cât te culci cu maică-sa.

- Dar, de când sunt cu Claudia n-am mai…

- M-am referit la *toate* aspectele relaţiei. Masochismul[7] e o perversiune ce poate da în nevroză, că de-aia e-n studiile psihiatriei. Dina mi-a zis că-i *parafilie*, ceva ce simulează iubirea dar nu e iubire, mă rog, nu mă pricep la subtilităţi de-astea! Să ştii însă că n-o să scapi de *complexul vinovăţiei* aşa, luând-o la fund, a continuat Adriana fără menajamente. Iulia are traume, frustrări, *inima ei este în întregime durere*, dar tu nu te răscumperi încurajând-o să se descarce asupra ta. Are orgasm de fiecare dată când se întâmplă, şi tu nu te potoleşti defel. Şi tu: numai ce o priveşti, şi eşti deja în erecţie. Nu te gândeşti că o poţi răni pe Claudia? De fiecare dată când te „răscumperi" aşa, devii şi mai vinovat. Le înnebuneşti pe amândouă.

- Adriana, scumpă prietenă, m-ai făcut praf.

- *„Altfel la ce mai sunt buni prietenii"?* Ai vrut-o, ai căpătat-o.

- *„Asta e, cu asta defilăm"*.

- Te rog să mă ierţi, Alin, şi tu ai „mâncat" traumă, nu meriţi să fii tratat aşa. Ştiu că te reţii cât poţi, că încerci să le linişteşti pe amândouă, să le ocroteşti, dar şi masturbarea mamei Claudiei e sex, deci trebuie – *cândva, nu neapărat acum* – să înceteze.

- Nu chiar acum?

- Nu acum. Să nu intraţi în „sevraj". Nu ştiu.

- Adriana, nu încerc să mă justific, însă te rog să iei în considerare şi următorul aspect. Realizezi că programul Ultra *rulează în continuare*? Şi că ceea ce vezi nu e decât o reacţie şi-o atenuare a *perversiunilor insinuate* de torţionarii ăia? Claudia suportă în continuare asaltul Beta, Iulia e victimă colaterală, iar eu, care sunt la origini vector Alpha şi Delta, am pătruns sau am fost absorbit în subprogramul lor. Dacă te-au smintit *atenuările* noastre, îţi dai seama cum sunt *insinuările însele*?

- Vorbeşte cu Dina: e medic. Eu una n-aş face nimic fără acordul ei de specialist. Va trebui totuşi să vă desprindeţi cumva

[7] Bondage Dominance Sado-Masochism.

de propriile trupuri: fără sublimarea de care ţi-am zis nu poate să existe iubire adevărată.

- Dacă îi duc Iuliei o floare de aici, o să se bucure? Chiar dacă e din grădina ei.

- E începutul spiritualizării relaţiei. Chiar dacă e din grădina ei.

Am găsit flori sălbatice ascunse după tufişuri.

- Uite-o pe Iulia: e pe terasă, mi-a spus Adriana.

Ieşise în prag să ne caute:

- E gata masa, ne-a spus când a dat cu ochii de noi.

I-am dat florile.

- Dragule! Nici nu ştiam că am aşa ceva în grădină. Unde le-ai aflat?

N-a mai stat să aştepte răspunsul. M-a îmbrăţişat. M-a sărutat apoi pe obraji.

- Cum a fost plimbarea? a întrebat-o pe Adriana.

- A fost bine.

Ne-am întors la coşmaruri. Când am fost singuri în noapte, Iulia m-a abordat direct:

- Spune-mi, Alin: ai fost martor în subteranele de care ai început să-mi povesteşti la vreo liturghie neagră, la o sindrofie a porcilor, la o vivisecţie umană sau la un experiment de manipulare mentală în care subiectul să fie împins să se auto-distrugă? Că scena *contrastului simultan* – cum ai denumit-o – o văzusem, neclar, înainte, şi n-am înţeles.

- De unde ştii tu de celelalte, că n-am apucat să ţi le povestesc?

- Mi-a mai spus Dina câte ceva.

- Am văzut staulul, Iulia. Erau oameni ghemuiţi ca porcii, se credeau animale: niciunul nu se ridica din poziţia aceea chinuită, deşi ţarcurile nu îi opreau să se înalţe! Învăţaseră perfect ce înseamnă supunerea. Am văzut şi porci adevăraţi şi în mijlocul lor o femeie întinsă. Şi porcii aceia erau mai umani cu ea decât fuseseră oamenii.

- Am văzut un fel de liturghie neagră într-un film, nu mai ştiu, cred că se numea «Exorcistul». Era al lui Joan Bosch.

- Filmele îi pregătesc psihic pe oameni pentru vremea în care o să le cadă în cap realitatea.

- Tu ce-ai văzut?

- Era o sală nu prea mare, aşa că am avut ceva dificultăţi în a rămâne nevăzut. Aşa că n-am prea fost atent la ce se petrece.

- Femei goale aflate în adoraţie satanică?

- Şi masculi despuiaţi. Oameni cu robă şi glugă.

- Erau drogaţi?

- Erau cretini, în tot cazul. N-am stat să gândesc cum şi ce. Sarsailă, dacă o fi fost prezent, cred că a sucombat de plictiseală.

- A mai fost ceva, aşa-i?

- Am văzut femei care făceau baloane de săpun, am văzut femei atârnate cu capul în jos, ca şi cum ar fi fost «stocate». Cineva fără chip le lua şi le aducea. Nu era nimic malefic, nimic violent, şi totuşi, era îngrozitor: era ca şi cum vieţile tuturor acelor femei erau fără sens, lipsite de orice valoare.

- Nu te-ai gândit că cineva se joacă deliberat cu nervii tăi?

- Şi asta este posibil. Nu ştiu. Apoi am văzut îngeri sodomizaţi.

- Îngeri sodomizaţi? Alin, revino-ţi!

- Mă rog: erau două fete ca nişte îngeri – nişte copile – complet goale, într-o cameră de studiu. Din camera de supraveghere am văzut cum se lasă fotografiate. Mai era un mascul, gol, în picioare, şi fotograful. Cea din dreapta mea era icoana purităţii. Semăna cu o fată pe care o iubisem demult, aşa că am fost uşor fascinat de fiinţa ei. Cred că a simţit ceva, că a privit fix spre camera de supraveghere. Asta a durat un minut. Apoi fotograful a ridicat mâna, masculul a întors-o în patru labe, a penetrat-o anal – atent la fotograf, să se vadă clar unde intră – apoi a luat-o pe cealaltă şi i-a făcut la fel. Cel puţin aşa cred, că n-am mai rezistat: am ieşit din camera de supraveghere în fugă. Am făcut ceva zgomot, că am auzit agitaţie în urma mea.

- *Nici îngerii nu mai sunt ce au fost.*

- Nu ştiu, Iulia, parcă a murit ceva în mine.

- Fata… semăna cumva cu Claudia?

- Nu, iubito, nici pomeneală, semăna cu o altă fată, un îngeraş. Mi se face rău şi numai când mă gândesc.

- O mai iubeşti.

- Iulia iubito, nu mă omorî.

- O femeie simte întotdeauna lucrurile astea.

- Ştii bine că *orice iubire adevărată e nesfârşită*. Chiar dacă relaţia nu mai există aievea, rămâne ceva inefabil într-un plan inaccesibil, perfect vizibil, îndepărtat.

- Dina m-a lămurit întrucâtva în ceea ce priveşte sodomizarea fecioarelor, homosexualitatea şi pedofilia.

- Ce ţi-a spus Dina?

- Mi-a vorbit despre mecanismul psihic al homosexualităţii, despre furia şi nevoia de răzbunare a bărbaţilor împotriva propriilor lor mame. Se pare că homosexualitatea bărbaţilor provine din traumatizarea acestora în primii ani de către mamele care nu au ştiut cum să-i desprindă de la sânul lor, care nu au avut suficientă blândeţe şi înţelegere, tact în îndepărtarea lor şi care nu i-au ajutat pe bebeluşii lor să-şi descopere masculinitatea.[8]

- Vrei să spui că mamele acestor bărbaţi sunt vinovate de devierile lor?

- Da. E ceva ce ţine de educaţia timpurie. E ceva ce se poate vindeca.

- Sau *se poate cultiva*. Dumnezeule! Există deja un program pentru aşa ceva: marxismul albastru – marxismul freudian.

---

[8] „În cazul bărbaţilor, perversiunea ar putea fi în mod fundamental o tulburare de identitate de gen (adică o tulburare în dezvoltarea masculinităţii şi feminităţii), construită din triada ostilităţii: *furia* pentru a fi renunţat la paradisul timpuriu şi la identificarea cu mama, *frica* de a nu fi reuşit să evadeze de pe orbita ei şi *nevoia de răzbunare* faţă de ea pentru a-l fi pus în această situaţie atât de dificilă.” (Robert J. Stoller, op. Cit., p. 144)

- Dina mi-a spus că în actul perversiunii un homosexual vizează *uciderea propriei mame*.[9] Printr-un substitut ulterior, el triumfă asupra ei!

- Homosexualitatea e un matricid sublimat?

- Aşa mi-a dat de înţeles Dina.

- Şi pedofilia ce e?

- Ai văzut tu asta?

- Nici mie nu-mi vine să cred ce-am văzut. Poate că a fost doar o halucinaţie, un fel de fantasmă remanentă. Ştiu doar că era *acolo*.

- Strânge-mă-n braţe. Dragule! Mi s-a făcut frig. Aşa, dintr-odată. Nu ştiu.

Woodstock from Tavistock

- Acum că ne-am mai calmat, s-a adresat Dina Iuliei după ce aceasta i-a spus de noaptea noastră trecută, spune-mi te rog şi mie povestea asta cu înţelegerea voastră.

- Vreau să fiu *una cu Alin*. L-am rugat *să-mi dăruiască oroarea* – întreaga experienţă de război şi de sanatoriu. Vreau să se odihnească, să doarmă de-adevăratelea. Am hotărât să-i iau asupra mea neliniştile, durerile şi amărăciunea.

- Ştii, Dina, i-am spus, am văzut oarecând o imagine... Era de fapt o paradigmă: *Instituţional Alb* cred că se intitula. Sanatoriul controlului minţii şi omenirea.

- O blondă rece şi o brunetă sălbatică?

- Aşa ceva.

- O doctoriţă cu cheile şi o pacientă imobilizată? m-a întrebat Dina făcând ochii mici. Eu sunt aia.

- Doctoriţa sau pacienta? a întrebat Iulia.

[9] Robert J. Stoller, op. cit., p. 206.

- Şi una şi alta, a râs Dina. Oficina Controlului Minţii a pus la cale spălarea creierelor şi dominaţia mondială a „elitei" luciferice prin impunerea marxismului freudian şi prin liturghiile negre.[10]

- *Marxismul freudian* e bazat pe magie neagră? a întrebat-o Iulia.

- Pe ritualurile de supunere ale *Liturghiei negre*. Dar încă n-a sosit timpul.

- Vrei să spui că *Revoluţia sexuală* a fost o «reprogramare» colectivă a minţii? m-am aprins eu.

- Totul se desfăşoară mai întâi cultural, în industria divertismentului, care pregăteşte şi amorţeşte conştiinţele pentru ceea ce va urma.

- Şi ce, mă rog, va urma?

- Supunerea totală. A tuturor, ne-a zdrobit Dina.

---

[10] Unitatea MK Ultra a fost creată de Institutul Tavistock. Iniţial, Tavistock a fost o clinică de boli nervoase. A fost transformată într-o oficină de control al minţii bazat pe toate experimentele ştiinţifice făcute pe subiecţi umani în vremea războiului. Clinica s-a transformat în Institut pentru relaţii umane, însă n-a avut nici o legătură cu omenia. Kontrol vine din germană deoarece nucleul CIA era format din foşti ofiţeri nazişti din Gestapo, „recuperaţi" prin Operaţiunea Paperclip.

Un cercetător, Tim Rifat, a afirmat că în Institutul Tavistock au fost iniţiate în anii `50, în premieră mondială, cercetări privind armele cu microunde. Se studiau aici căile nevăzute ale controlării mentale a populaţiei britanice.

Institutul avea strategii pe termen lung, s-ar putea spune pe secole, dacă nu şi-ar propune tocmai accelerarea sfârşitului timpului. Sub conducerea lui Kurt Lewin s-a pus în practică «deprogramarea» inşilor de credinţele lor tradiţionale prin traumă psihică, spre a face posibilă «reprogramarea» lor conform dorinţelor controlorilor şi stăpânilor realităţii mondiale. «Ingineria culturală» a propagandei mass-media, îndoctrinarea, manipularea conştiinţelor prin insinuarea unor dorinţe, spălarea creierelor, marxismul albastru au fost concepute şi au luat fiinţă aici. S-a pus la cale distrugerea familiei, naţiunilor, credinţei, identităţilor.

- Oamenii vor devenii nişte *mutanţi*?

- Vor fi „ajutaţi" cu droguri… vreau să spun cu medicamente, cu nano-roboţi injectaţi în sânge, cu implanturi sau suspensii coloidale de „terapie genetică". Gestapo-ul dinlăuntrul CIA n-a murit, ci îşi alcătuieşte netulburat *supraomul.*[11] Şi cretinii ăştia de dedesubt se bucură neştiind că vor ajunge *pe culmile nesimţirii.*

- Dina, este posibil ca ororile pe care le-am văzut eu să fie imagini şi amintiri induse?

- Am «lucrat» odinioară la aşa ceva. Oricum, nu cred că ceva atât de sângeros, visceral, cu toate umorile revărsate necontrolat, se poate petrece aievea. Totul acum e mai mult sugerat, insinuat. Controlul prin microunde a progresat cumplit. La fel şi cel prin narcoză. Tot ceea ce au făcut naziştii în lagărele de concentrare sub Josef Mengele şi Barbie a fost «recuperat» şi «valorificat» de CIA. Criminalii de război au fost amnistiaţi tacit şi acoperiţi, «cercetările» lor continuate secret.[12]

- Ce urmează de acum încolo?

---

[11] MK Ultra a fost iniţial un proiect al CIA de spălare a minţii prin LSD. În operaţiunea «Midnight Climax», prostituate folosite ca agenţi CIA şi-au drogat clienţii în scopul studierii efectelor LSD asupra minţii. Institutul Tavistock a pregătit Festivalul Woodstock şi a patronat toate manifestările hippy şi toate experienţele menite să «deprogrameze» omenia şi bunul simţ din oameni. Sub numele «libertăţii» se află libertinajul, care înseamnă supunere absolută faţă de iniţiatorii săi. Iar semnul păcii – acel Y întors cu capul în jos, înscris într-un cerc – este un simbol runic, ancestral, care însemna *moarte spirituală*, indolenţă veşnică.

[12] După capitularea Japoniei americanii au descoperit Unitatea 731 condusă de Shiro Ishi, în care s-au făcut asupra a sute de mii de chinezi atrocităţi inimaginabile: vivisecţie fără anestezie, cangrenări induse, infectări cu germeni, testarea pe viu a unor arme noi de distrugere. Generalul MacArthur le-a oferit acelor «doctori» imunitate în schimbul asistenţei ştiinţifice şi tehnice privind războiul chimic şi biologic.

- Suntem doar în preliminarii. Ni se testează obedienţa, a spus Dina.

- Aşa cum mi-au testat-o fetele? am râs.

- Aia e benignă. Ţineţi-o tot aşa! m-a încurajat Dina. Până ne lămurim cum stau lucrurile, o lăsaţi mai moale cu «spiritualizarea» şi te laşi ca şi până acum, total, necondiţionat, cu tot ce ai mai scump, în mâinile fetelor. Şi să nu mai aud de scrupule şi de rahaturi morale, că nu vă mai scot din psihoză.

Despre inflaţia de antihrişti

În seara aceea Claudia m-a răsfăţat ca niciodată. S-a dăruit aşa de intens în puritatea ei încât, mai înainte de miezul nopţii, a adormit adânc. M-a hrănit cu sufletul ei, cu energia ei de femeie, cu duhul ei maternal. Nici eu nu ştiu ce e cu somnul acesta. S-a trezit totuşi când a venit Iulia. Iulia era cu Dina:

- Astăzi va fi ziua mărturisirilor. Fără menajamente, fără false pudori. Chiar dacă o să vă pierdeţi toată consideraţia faţă de mine, sunt gata să vă spun orice.

- Ai torturat şi tu oameni? Se practică tortura în Sanatoriu? am provocat-o.

- Nu mai suntem în Evul Mediu, ne-am rafinat: practicăm o tortură mult mai înspăimântătoare. Chirurgii spiritului sunt pe cale să pătrundă în falia dintre suflet şi spirit, în inimă şi viscere, să se insinueze definitiv în intimitatea oricărei făpturi. Da, nu mai există «fecioara de fier» - acea statuie cu ţepi interiori în care să fii închis – însă am reuşit să transformăm în «fecioară de fier» întreg trupul. Drogurile, microundele pot genera o claustrofobie şi un vertij, o silă de sine şi o senzaţie insuportabilă care fac sufletul să se zbată prizonier şi să se epuizeze odată cu toată revolta sau reacţia lui naturală. Trupul inert, docilizat medical, este o cuşcă în care se zbate complet inutil pantera neagră a sufletului. Aceea *îşi roagă moartea* ca apoi să ajungă să dea din coadă ca un căţel.

- Yeats a făcut metafora asta?
- Care, dragă?
- Cu pantera neagră a sufletului?
- Nu ştiu. Ăştia nu te f… metaforic.
- Bine, bine, nu trebuie să te superi. Deci: toţi oamenii sunt potenţial vrăjitori, ceea ce înseamnă că trebuie torturaţi de *Inchiziţia clinică* astfel încât să li se smulgă mărturisirea?
- Dragă, nimeni nu are nevoie de nici o mărturisire: nu are niciuna din victime date militare sau informaţii de extremă necesitate pentru care ar fi susceptibilă de un asemenea «tratament».
- Şi atunci?
- Tocmai asta e: aici a fost vorba, este şi va fi, de *teroarea pură*. Despre cum să provoci ascultarea, supunerea necondiţionată, iraţională, uneori împotriva instinctului de conservare. Aceasta e *marea anihilare a minţii* care se petrece. Controlul minţii? Spaima. Generarea de reflexe condiţionate. Ritualurile? Pecetluirea cu sânge a supunerii faţă de Lucifer şi faţă de minionii lui.
- Dina iubito, am vrut întotdeauna să te întreb: există vreun ritual de admitere în cercul iniţiaţilor Sanatoriului. Cum ai fost iniţiată? Cum ai ajuns să fii una de-a lor?
- La început am fost o naivă, o proastă – ca toate doctoriţele, mă rog, stagiarele: îmi închipuiam că am o profesiune misionară, respectabilă, în care vizăm binele oamenilor. Vocaţia mea a fost deturnată pe nesimţite. O mică parte din noi, „alesele”, *elita nevăzută*, n-am mai gândit binele pacienţilor noştri, vindecarea traumelor psihice, suferinţei în genere, ci *setea pură de dominaţie*, orientarea conştiinţelor în sensul dorit de noi. MK Ultra a devenit un institut de îmbolnăvire deliberată a oamenilor. Ştiţi povestea cu „pompierii” aceia care dădeau foc la cărţi?
- Ray Bradbury.
- Noi suntem „replica” lor medicală.
- Da’ cum de-ai ajuns aici?

- Am fost sedusă, aş putea spune lobotomizată de bunăvoie. Doream să parvin, să urc în ierarhie cu orice preţ: şi aşa am fost „prinsă”.

Am început să le povestesc fetelor viziunile nopţii.

- Sunt aproape sigur că există copii abuzaţi: în speţă băieţi. Ştiu că sunt sodomizaţi de „albaştri”, dar nu ştiu de ce. Îmi par ritualuri luciferice. Am asistat la aşa ceva şi mi-am strâns pumnii să nu ţip. Eram într-o postură extrem de vulnerabilă, aşa că n-am putut face nimic. Erau mai mulţi bărbaţi care evoluau şi ceva ca de şarpe paraliza victima şi asistenţa. Am văzut şi o femeie alunecoasă – care mi s-a părut a fi Lilith însăşi. Se zvârcolea şi zvâcnea languros cu doi şerpi mici la piept, ea însăşi fiind ca o şerpoaică.

În ceea ce părea o altă încăpere, de fapt o nişă enormă, un fel de salon circular, am văzut o orgie lesbiană. Părea că Lilith patrona atât sodomizarea băieţilor cât şi orgia femelelor. Băieţii erau muţi, fiindcă aveau legată la gură câte o bilă.

Mi s-a părut că băieţii sunt storşi de vlagă, vampirizaţi: da, ăsta-i cuvântul. Undeva observasem intrarea într-o „cămară” în care erau siluete de oameni mici cu capul în jos, legaţi de picioare, aflaţi într-un fel de saci semitransparenţi, astfel încât să-şi comunice durerea, frustrarea şi disperarea. Sacii erau coborâţi şi ridicaţi iarăşi de o maşinărie – la intervale bine stabilite. Cred că li se insinua teroarea în oase, li se inocula supunerea totală.

- Credeam că sclavia a dispărut odată cu ivirea Evul Mediu, a spus Iulia.

- Suntem în secolul cel mai crud de până acum, cel mai pervers. Timpul este necruţător.

- Dragule, nu mă mir că nu poţi dormi, mi-a spus Iulia şi a venit să se aşeze în spatele meu. M-a sărutat pe ceafă şi m-a îmbrăţişat strâns.

Dina ne-a confirmat realitatea liturghiilor negre din Institut. MK Ultra moşită de Tavistock s-a răspândit fulgerător: ca un virus, ca o pandemie fatală, în toată lumea. Nimic nu a rămas

intact, nimic nu a rămas inocent. Lumea nu va mai fi niciodată ca înainte.

- În Institut, ne-a lămurit Dina, se lucrează acum mai mult pe terorizare psihică: ţi se insinuează ceea ce ai putea să păţeşti dacă eşti neascultător. Chinurile sunt induse. Camerele – ai să vezi – sunt imaculate: numai oţel şi gresie, muşama şi plastic. Ritualul luciferic şi sodomizarea sunt însă reale. Ai intuit bine: prin sodomizare, „maeştrii" îşi obţin întinerirea şi năzuiesc nemurirea. Asta este de fapt latura „iniţiatică" a pedofiliei pe care o practică *Iluminaţii*.

- *Iluminaţii*? am sărit într-un glas şi eu şi Claudia.

- Lucrurile sunt mai simple decât vă închipuiţi, ne-a liniştit Dina. Am să vă explic sumar. Cândva, pe la 1666, s-a ridicat un ins care pretindea că este Mesia. Îl chema Sabbatai Zevi. El i-a sedus pe evrei cu un discurs în care le promitea întoarcerea în Palestina. A militat pentru eliminarea tuturor tabuurilor – un fel de întoarcere la orgia *viţelului de aur* menită să „forţeze" mâna lui Dumnezeu astfel încât să declanşeze sfârşitul lumii. El a fost însă capturat de sultan şi sub ameninţarea acestuia, s-a convertit la islam.

- A devenit musulman?

- Exact. Însă nu a renunţat la „mesianism" şi la *vocaţia orgiilor*. I-a „convertit" la orgie şi pe musulmani. A încercat să unească în perversitate toate cele trei religii avraamice. Mă rog. Pe la 1667 a crăpat. Istoria nu se sfârşeşte însă aici. După o vreme s-a trezit un alt halucinat – Iacob Leibovici supranumit Franck – care a pretins că e reîncarnarea lui Sabbatai Zevi, să spună că trebuie să forţăm venirea lui Mesia pe pământ prin suprasolicitarea până la epuizare a răului. El a spus că Mesia va veni atunci când va prisosi răul pe pământ atât de mult încât să devină insuportabil. Şi tocmai asta a făcut, în fruntea adepţilor săi: a proliferat răul. Orgii, incesturi, violuri, sodomizarea băieţilor, sacrificii de copii în liturghii negre, invocarea lui Lucifer, a lui Baal şi Behemot, cultul pervers al Aşerei. El a fost

sufletul alcătuirii *Triadei negre*, menită să răspândească pe Pământ cultul lui Lucifer: el însuşi – Iacob Franck – apoi Adam Weisshaupt – şeful Iluminaţilor bavarezi, care trăia în concubinaj cu sora lui vitregă – şi Amsel M. Bauer, zis Rothschild – reprezentantul terestru al lui Mamona.

- Deci scopul *Iluminaţilor* e amplificarea răului astfel încât să se precipite şi să se declanşeze venirea pe Pământ a lui Mesia?

- Exact. Şi se lucrează intens la pregătirea psihică a populaţiei pentru Marea Supunere.

- Măcar ştim cu ce ne confruntăm, am spus.

- Ba nu ne confruntăm cu nimic, a spus Iulia: o luăm la sănătoasa cât ne ţin picioarele.

- Majoritatea Iluminaţilor ăştia sunt la rândul lor victime. Nu îşi dau seama că îşi grăbesc propriul sfârşit. Dacă le spui adevărul, dispare toată hipnoza, halucinaţia. Şi la ei, se pare, este acelaşi spirit de turmă, doar că pe alte paliere. Poate se vor opri mai înainte să ajungă pe buza prăpastiei, a mai spus Dina.

N-a spus niciunul din noi nimic.

Pragul de sus al adevărului total, fără rest, ne stă acum înainte. Trebuie doar să ne ridicăm inimile. Dedesubt, nu ştiu unde, spiritul sacrificiului nesăbuit se împreunează în continuare cu blasfemia, cu hula şi cu necrofilia.

Claudia are vocaţia somnului. Visele ei sunt mai aprinse decât trezvia, ficţiunea transelor ei anticipează şi face cu putinţă realitatea. Fantasmele ce o vizitează survin dintr-o putere a nenăscutului. O blândeţe atroce a pus stăpânire pe vieţile şi morţile noastre.

Am fost cu Dina în Sanatoriu să verificăm nivelurile Izolatorului. Dina a avut dreptate. În afară de gresie, oţel şi plastic nu am găsit nimic. Totul era curat. Nici o urmă de umoare, de sânge, nimic omenesc n-a rămas. Totul fusese *teroare pură*, fantasmă indusă. Zidurile, obiectele lăsate-n

dezordine, răceala dezolantă, părăsirea însăşi reverberau o durere imensă. *Camera Albă* era tot mai înfricoşată.

Dina aveam să constat că avusese dreptate. În toată povestea asta nu sunt decât victime: „victorienele" conştiincioase, „curăţitorii", „cenuşiii", „albaştri" – chiar şi „iluminaţii": Ulian, Sarganata, Bard şi Merana au fost „iniţiaţi" prin proceduri de spălare a creierului, momiţi cu recompense şi ranguri, împinşi să facă lucruri pentru care acum sunt şantajaţi. Pentru cruzimile gratuite şi puseurile inumane există gratificaţii suplimentare. Sagitariu fusese şantajat cu Melina, Ulian avea o mamă bolnavă, a cărei demenţă senilă îi mânca zilele, reputaţia şi îi ameninţa cariera. Sarganata fusese întotdeauna submediocru; recunoştinţa fără limite faţă de cel care îl promovase şi propulsase în ierarhia înaltă îl făcea să-i fie supus în mod absolut, fără ezitare şi fără deliberare. Pe toate acestea le-am desluşit însă mult mai târziu.

Când inccubus iubeşte pe succubus

În noaptea următoare au fost cu mine Iulia şi Adriana. Iulia a privit-o surâzătoare complice şi-a spus:

- Acum Şeherezada noastră ne va spune o nouă legendă-horror. Sunt gata, iubitule, să-ţi sorb de pe buze toată amărăciunea, mi-a spus şi m-a sărutat lung.

Inccubus s-a îndrăgostit subit. Zburătorul nu şi-a dat seama de asta decât atunci când, încercând să intre la o domnişoară umană ca să o ispitească, s-a izbit cu putere de zid. „Ce-i asta?" şi-a zis. „Nu mai sunt în stare să trec prin pereţi? Nici prin ăştia subţiri?" Fiindcă, fără să bage săracul de seamă, se îngroşase la minte. Şi, pe când se întreba şi se tot întreba, a căzut nouă etaje şi jumătate şi s-a înfipt în demisol. I s-a făcut capul ferfeniţă. Atunci a început să gândească.

„Mă materializez", a concluzionat. Şi şi-a privit atent mâinile.

Când şi-a ridicat ochii, a rămas tâmp. În faţa lui stătea o succubă splendidă. Şi şi-a dat seama instant că este vampa vieţii lui. Domnişoara umană de la etajul nouă n-avea decât să transpire singură, neispitită.

Drăcoaica îl privea obraznic.

- La ce mai foloseşte un drac tâmp? l-a întrebat cu dispreţ fascinant; şi i-a întins piciorul să i-l sărute.

- Povestea asta este reală. Sunt sigur. Nu sunt imagini induse. A fost ca un ritual. De iniţiere.

Am văzut oameni ghemuiţi unii într-alţii în ceva ca o cocină. Două femei îmbrăcate în latex au venit şi au ales un mascul. Masculul era grăsuliu. Mergea în patru labe destul de energic.

Au ajuns în camera alăturată, o sală cu coloane. Aici erau alte două femei: una în combinezon din latex, cealaltă acea o rochie din plasă rară care îi lăsa fesele goale: doar coapsele, picioarele şi talia erau acoperite. Am înţeles că aceasta era stăpâna. «Porcuşorul» s-a ridicat în genunchi şi a sărutat-o de la talie în jos până când ea l-a respins cu brutalitate. Una din femei i-a pus piciorul pe cap şi i l-a coborât.

O alta i-a desfăcut picioarele şi i-a tras înapoi testiculele, apoi i le-a prins sub fund cu două beţe de lemn. «Porcuşorul» nu s-a mai putut ridica mai sus de genunchii femeilor. A rămas în patru labe şi aşa fiind, le-a pupat şi le-a lins tuturor patru picioarele.

- Ăsta-i «umilitorul», m-a întrerupt Iulia.

- De unde ştii tu…? am întrebat.

- Dina. Drăguţa de ea, m-a lămurit într-o explozie de râs.

- După o vreme, în care el le pupa şi ele îl respingeau, uneori lovindu-l, i-au desfăcut «umilitorul», l-au legat de mâini şi l-au atârnat de tavan. S-au rotit în jurul lui biciuindu-l pe rând peste fese, picioare şi spate.

- Acesta e «caruselul», a intervenit Iulia.

- Tot…?

- Tot, mi-a spus zâmbind triumfal.

Trebuie să am o discuţie particulară cu Dina. Am continuat:

- Mă rog, până la urmă l-au înroşit. «Stăpâna», în plus, îi mai pălmuia bărbăţia, care se încăpăţâna să îi rămână mititică: aş putea spune «simbolică». La un moment dat au dat drumul puţin la frânghie – atât cât să-l aplece în faţă. «Stăpâna» şi-a pus două degete în gură, apoi i le-a băgat în fund. Atunci am observat că una din femeile în latex avea prins la centură un fel de penis. Şi-a pus pe cap o pălărie de jocheu, după care l-a sodomizat pe mascul în timp ce «stăpâna» îi dădea palme uşoare peste bărbăţie şi peste obraz. Totul a durat până când «porcuşorul» devenit «armăsar» s-a «scăpat» pe jos într-un fel de ejaculare «pişată». Oricum, «stăpâna» s-a declarat satisfăcută şi a dispus detaşarea «balotului» din tavan. Acela a rămas la podea până când femeile au venit cu un sicriu negru, l-au băgat în el şi l-au dus. Nu ştiu unde, că nu le-am putut urmări. Cred că e un ritual de fecunditate, moarte şi renaştere, dar eu n-am văzut decât moartea. Atunci mi-am dat seama că greşisem: «stăpâna» nu era stăpâna adevărată, ci «iubita» - succubusul lui. Am văzut-o ieşind din umbră pe «stăpână» abia la «înmormântare» - era «stareţa» tuturor. Am recunoscut-o pe Marcela.

Eram deja nevăzut. M-am făcut inexistent.

- Trebuie să o întrebăm pe Dina, să vedem ce poate să fie aceasta, a gândit Iulia cu voce tare.

După poveste m-am întors la Claudia.

Priveam încă la *Frumoasa din pădurea adormită* când m-am pomenit cu Iulia şi Dina.

- «Porculeţul» tău nu e nici pacient, nici victimă şi nici nu face parte din personal, a deschis Iulia discuţia.

- E francmason – un fel de *«iluminat» mai mic*, mi-a spus Dina.

- Adică un «pâlpâitor»?

- Dacă vrei. A venit să fie iniţiat şi propulsat mai departe în ierarhie. «Albaştrii» se ocupă de aceasta. Îşi plasează oamenii de încredere, după ce îi trec prin ritualuri de iniţiere. Nu ştiu în ce

constau acestea precis, că nu mi s-a îngăduit să asist şi nici nu m-am preocupat de chestiile astea.

- Vrei să spui că am asistat la un ritual de moarte şi de renaştere?

- Aiurea. N-ai asistat la nimic. Zero ritual. Nu fetele sunt cele legitimate să facă asta.

- Atunci?

- Pur şi simplu *nu i se mai scoală*. A aderat la o societate ocultă, a făcut pactul cu dracul, nimeni din lume nu i se mai opune – nu ştiu ce e: politician, judecător, înalt funcţionar – aşa că, prin legea compensaţiei, încearcă să-şi ia – de data asta în mod organizat – raţia de umilinţă.

- Şi fetele sunt numai «dominatoare»? a întrebat Iulia.

- Sunt un fel de preotese ale sexului dar, spre deosebire de prostituate, ele-şi păstrează vaginul curat. Rolul lor este să producă umilinţă pură.

- Deci n-a fost un ritual al Sanatoriului, nici MK Ultra. Să înţeleg că a fost un fel de *petrecere privată*?

- Atât şi nimic mai mult.

- Ai căzut pe gânduri, a observat Iulia.

- Dina, iubito, să spunem că unul din «porcuşori» devine indezirabil – nu ştiu: trădează, decide să devină un om onest, se rupe de cei ce l-au promovat – nu există posibilitatea să fie înmormântat de-a binelea? Să zicem că fetele «uită» în ce groapă sau cavou au pus sicriul.

- Atunci n-ar mai avea loc nici o «renaştere». Nu mi-ar fi trecut aşa ceva prin minte. Alin, dragule, tu ai vocaţie…

- Nu fi sarcastică.

- Aţi putea să verificaţi? ne-a întrebat Iulia îngrijorată.

- Morga? Cimitirul? Saloanele? Grădinile părăsite? s-a întrebat Dina retoric. Ce rost are? Nu suntem legişti, nu putem apela la poliţie şi, cel puţin mie, îmi repugnă total *navigaţia pe sub pământ.*

Bine că nu îi repugnă lui Vali. *Tandemul Vali-Adrian* a dat de urma «porculeţului-armăsar»: era viu şi bine mersi la o petrecere cu fiţe. Băieţii au răscolit totuşi conştiincios şi meticulos cavourile şi criptele din incinta Sanatoriului, să fie siguri că nu există „condamnaţi", şi au descoperit, spre uluirea lor, două „puţe moarte": i-au dat de urmă lui Dran, care fusese închis ritualic într-o „Oubliette" şi încă unui individ, pe moment neidentificat, care zăcea închis într-o altă nişă. Amândoi erau fără veşminte, ceea ce înseamnă că fuseseră „iniţiaţi".

Nu fuseseră executaţi (Dran, cel puţin, dăduse dovadă de o docilitate morbidă), ci muriseră de inaniţie după ce „vampele", într-un moment de panică la desfiinţarea MK Ultra, *i-au uitat* pur şi simplu.

Oublier s'est mourir un peu, spune francezul. *A uita înseamnă a muri puţin.* O „Oubliette" e însă uitarea totală, definitivă.

Masacrul inocenţei

Într-una din zilele următoare, pe la vreo 9 seara, a venit Dina împreună cu Vali. Vali n-a putut sta. Era leşinat-mort, trebuia să doarmă ne-ntors 4 zile. „De ce 4?" l-am întrebat. „Las-că te luminează Dina." Atât a fost în stare să spună, apoi a plecat. Sper că n-a adormit pe drum.

- Dina, ce se întâmplă? am întrebat. Erau de faţă Claudia şi Iulia. Adriana era la bucătărie. Trebăluia.

- M-a cerut în căsătorie. Ştiam de mult că mă iubeşte – fără condiţii şi fără speranţă – cum ţi-am mai spus, dar am zis că *încă o mică probă nu strică.*

- Te măriţi? a întrebat Iulia, brusc însufleţită.

- Pot să le vorbesc deschis? mi-a cerut Dina permisiunea. Că s-ar putea să le cam doară urechile.

- Hai, decartează. Spune-le tot, am încurajat-o eu să-nceapă să-şi spună povestea. Nu bănuiam că va fi *masacrul total al inocenţei*.

- Obişnuiam să mi-o trag cu Sarganata. Aveam *relaţii profesionale privilegiate.* Nu-l iubeam. Eram fascinată de forţa lui. Sarganata ştia că Vali îmi face curte şi nu scăpa nici o ocazie să-l umilească. Îl strivea de fiecare dată.

- Eşti tare, fată! Am exclamat văzând efectul spuselor ei asupra audienţei înmărmurite.

- Staţi să vedeţi: odată, când am făcut-o cu Sarganata într-o cameră de testare, l-am simţit pe Vali în camera de supraveghere. Mi-am dat seama că o facem sub ochii lui. Probabil că ne privea de dincolo de geamul-oglindă cu tot mai multă stupoare, că *auzeam nervozitate*. Eu stăteam cu faţa la geam, aplecată asupra unei mese şi priveam extaziată de plăcere şi de nelegiuire spre locul unde-l ştiam.

- Sărăcuţul de el! a tresărit Iulia.

- Dragule! m-a strâns Claudia de mână. E oare posibil?

- E *iubire adevărată*, iubito! Adică: din partea lui Vali. De Dina nu spun.

- Am rămas ca leşinată vreo douăj-de minute dar a trebuit să mă ridic să mă ung – că mă durea curu' de n-am cuvinte. După aia m-am dus să-l verific pe Vali în camera de supraveghere, să văd dacă mai suflă; da' nu era nimeni.

- Atroce! am încurajat-o eu să zică în continuare.

- «Sunt *Guru* şi sunt *Maestru,* sunt *Dumnezeu*!» a mai zis Sarganata. Şi a plecat. Ei şi acum, sărind peste timpuri, peste frustrări şi futeli, odată ce Sarganata e pa-şi-pusi, dus-mort, aflând că sunt *liberă şi nevinovată*, Vali m-a cerut de soţie de-a binelea.

- Bravo, fetiţo! am felicitat-o. Să fie-ntr-un ceas bun!

- *«Ah futui, zise prinţesa»*, uiţi că mai avem *protocol lung şi jalnic de străbătut*, o aud pe Dina cum invocă solemn expresia uluirilor noastre studenţeşti. Deocamdată suntem doar în perioada de probă.

A ridicat mâna. Ţinea în ea un trandafir roşu ca focul:

- Am primit de la Vali cinci trandafiri roşii.

- Nu văd decât unul, a intervenit Iulia.
- Nu, pentru că *i-am făcut carusel*.
- Ce i-ai făcut? a spus uimită Claudia.
- Am luat de la Spitalul Municipal patru veverițe şi le-am dus undeva să-i facem lui Vali carusel.
- Veverițe?
- Fete aflate în practică sanitară, studente sau infirmiere, a lămurit Dina. L-am pus pe Vali să îi ofere fiecăreia din ele un trandafir, apoi l-am dezbrăcat în pielea goală şi l-am aşezat în genunchi pe un suport astfel încât fetele să se poată roti în jurul lui să-l plesnească.

Fetele au pufnit.

- Şi la sfârşit l-au îmbrățişat pe rând toate şi l-au sărutat de consolare şi de felicitare? a întrebat Iulia vrând să se arate *cognoisseuse*.
- Aiurea! i-a tăiat Dina elanul. L-am legat la ochi cu o eşarfă neagră, l-am aşezat iar în genunchi şi am trecut toate prin faţa lui cu fesele goale. L-am lăsat să ni le sărute pe rând, oricât a vrut, apoi ne-am întors cu faţa să ne sărute *hăţişurile*, ne-am rostit pe rând, tare, numele, apoi ne-am îmbrăcat şi l-am lăsat să ne vadă. Data viitoare începem *şedinţa de probă* legându-l la ochi şi lăsându-l, pe rând, să ne pupe. Va trebui să ne recunoască: mai ales pe mine, a mai spus Dina şi a tăcut. Jocul asta se cheamă *recunoaşterea piruetei*.
- Şi ce se întâmplă dacă le recunoaşte? Ce se întâmplă dacă te recunoaşte pe tine?
- Pentru fiecare veveriţă pe care o recunoaşte va scăpa de burlăcie mai repede cu o zi. Dacă mă recunoaşte pe mine, îi scad zece zile.
- Din cât?
- Dintr-o lună de miere *din asta*, pre-maritală, normal, a spus ea simplu. Şi-a râs.
- E greu să fie omu' căsătorit cu tine, i-am zis.
- Aş. Aia-i uşor. E greu *să ajungi*.

- Deci când vă pupa legat la ochi i-aţi spus fiecare numele? a insistat Claudia ca şi cum s-ar fi străduit să înveţe..

- Afirmativ, i-a confirmat Dina. Fiecare din fete s-a «prezentat». Şi data viitoare, ne pupă pe fiecare, oricât, legat la ochi, şi-ncearcă să ne ghicească fiinţele.

- *Piruetă lentă*? a şarjat Iulia.

- Va fi mai dificil, deoarece în „introducere" îl leg cu mâinile de tavan şi îi mângâi bărbăţia în timp ce fetele se rotesc cu japele: până-şi dă drumul. Fetele continuă, el le resimte pe toate mult mai dureros, la sfârşit plânge de nu mai poate. Abia după aia e testul.

- Dina, drăguţo, a insistat Iulia, nu te gândeşti totuşi, că Vali va fi soţul tău şi, eventual, *tatăl viitorului tău copil*? Toată „chestia" asta nu va lăsa urme? Cum o să le mai privească în ochi pe „veveriţe" după ce l-ai făcut să ejaculeze înaintea lor şi să le pupe… *domeniile*? Şi… ce fel de copil o să concepeţi în condiţiile acestea… ciudate?

- Deocamdată n-o să concepem nimic, fiindcă *am deja un copil*, ne-a lăsat Dina cu gura căscată.

- *Ai deja un copil*? a repetat Iulia fără să-i vină să creadă.

- Da, *de la Sergiu*, a confirmat Dina simplu.

- Ai făcut un copil cu Sarganata? am încercat şi eu să-mi revin.

- Am zis că am un copil *de la Sarganata*, *nu că l-aş fi făcut cu el*, a precizat Dina asistenţei înmărmurite. I *l-am furat*.

- Şi… ne poţi spune şi nouă…? a întrebat Iulia.

- Da, am să vă povestesc. Dar pentru asta, Iulia, va trebui *să plăteşti*. Tu vei plăti pentru toţi. Şi vei accepta preţul de dinainte, fără să ştii despre ce-i vorba, semn că ai deplină încredere.

- Am deplină încredere, Dina, te rog să mă ierţi dacă te-am judecat greşit. Spune-mi acum ce doreşti să îţi dau.

- Nu vreau să-mi dai, ci vreau să primeşti: am de gând să-ţi dăruiesc *o rochie specială*. Am pretenţia s-o porţi o zi întreagă, să zicem… mâine.

- Ce are special rochia asta? a vrut să ştie Claudia.

- A fost *începutul maternităţii mele*, i-a răspuns Dina. Apoi şi-a depănat povestea: Sergiu mi-a dat emoţii pe care nu le-am mai avut niciodată. Survenea de unde nu te-aşteptai, mă surprindea întotdeauna cu garda lăsată. Mă brutaliza, şi chiar asta era ceea ce îmi plăcea. Apărea de niciunde în spatele meu, mă punea violent la pământ şi mă penetra. Surpriza şi violenţa aceea mă dădeau gata.

- Seducţia asta a fost *iniţierea*? a întrebat-o Iulia.

- Nu. La un moment dat am primit de la el *un dildo anal*. Dopul lui, mă rog, *opritorul*, era împodobit cu o piatră preţioasă. Era un safir adevărat. Am fost fericită de parcă aş fi primit un inel de logodnă.

- La ce foloseşte treaba asta?

- Rolul unui dildo e să te ţină pregătită tot timpul: să ai sfincterul deschis în permanenţă. E mai uşor şi pentru «trăgător». Mă rog: într-o dimineaţă am fost înşirate cinci «victoriene» pentru *iniţiere*. Am fost puse să ne dezbrăcăm şi să ne aplecăm înainte ca să ne arătăm dildo-urile, să se vadă dacă am fost ascultătoare şi «credincioase». În faţa noastră, cam la nivelul capului, era o bară de lemn de care trebuia să ne sprijinim cu ambele mâini. Nu am fost legate, însă dacă lăsam bara din mâini am fi fost descalificate. Am fost legate la ochi. Cu noi erau patru «albaştri». Unul din ei era el. Ne-au penetrat pe rând, fiecare, pe la spate, anal sau vaginal. Unul din ei era atât de dotat că am ţipat. Şi celelalte fete au ţipat, şi una *nu numai la el*. Când s-a terminat totul am avut voie să ne dăm jos legăturile de la ochi. Eram *iniţiate*. Maestrul meu a încheiat ceremonia spunându-ne că de *acum înainte eram o mare familie*, mai importantă decât familiile pe care le avem sau pe care o să le avem vreodată.

- A fost vreuna descalificată? a fost Iulia curioasă.

- Niciuna.

- Şi cum te-ai simţit?

- M-am simţit trădată, fiindcă Sarganata mă oferise celorlalţi. M-am răzbunat după aia făcându-mi propriul harem din masculi.

Dar nu asta-i povestea. Lui Sarganata îi plac băieţii. Mă rog: asta-i religia lor. Îşi fac *antrenamentul* cu noi, femeile, dar puberii sunt cei din care-şi extrag energiile. Pedofilia lor e *conştient luciferică* şi e apanajul *sexclusiv* al vârfului ierarhiei.

- Îngrozitor! a spus Iulia.

- Mie-mi spui? Oricum, până de curând nici eu n-am ştiut. Le spuneau puberilor „cărniţe" şi îi ţineau pregătiţi la „secret" pentru *abatorul lor spiritual.*

- Şi n-ai făcut nimic?

- Judeci c-am făcut. Am dat buzna la Sarganata într-o seară când aflasem că-şi propusese să „consume" un puber şi i-am făcut *o scenă de gelozie* sinistră, desigur contrafăcută, de a trebuit să mă f… în cur vreo trei ore ca să mă potolească. *Ăstimp*, Adrian *îi fura copilul* şi i-l făcea dispărut.

- De aia era Adrian *în postura aceea*? m-am luminat eu.

- Da. Când l-ai văzut prima oară era căzut în dizgraţie, pregătit minuţios să fie interogat. Era în *săptămâna de aşteptare*.

- Da' a scăpat, am bătut-o pe umăr.

- A scăpat, că altfel nu mi-o iertam. Îi sunt datoare pentru totdeauna.

- Şi cu copilul… ce e?

- Nimic, ce să fie? E-al meu.

- Îl îngrijeşte cumva mama ta? a vrut să ştie Iulia.

- Mama? Exclus: acolo l-ar căuta prima oară. Şi apoi, mama mea nu îşi îngrijeşte decât unghiile de la mâini şi de la picioare.

- Cum îl cheamă? a întrebat Claudia.

- N-are nume, n-are trecut, nici viitor, adresă, deoarece *nu există*, pricepeţi? Toată povestea este *fictivă*. Aşa că Vali va trebui *să mă ia cu tot cu copil*. Având în vedere şi luând în considerare faptul că bărbaţii văd totul ca pe o competiţie şi că vor să câştige cu orice preţ, indiferent cât ar fi regulile de smintite, am decis să fac din Vali *un campion al supunerii* în faţa autorităţii mele feminine. Mai ales că şi alţi copii *sunt pe drum*.

- Alţi…? s-a bâlbâit Iulia.

- Da, dragă: *îi vreau pe toţi*.

Şi cu asta basta, Iulia a fost luată şi îmbrăcată *special*, la secret. Şi-a amintit brusc că e mai „dolofană" decât Dina, dar a fost liniştită:

- Există curele, se ajustează şi se mulează pe orice trup.

Şi chiar că s-a mulat: rochia era din latex roşu ca focul, cupele lăsau să i se vadă sfârcurile, era puţin peste genunchi şi îi acoperea complet burta şi coapsele, în vreme ce fundul, sub care erau trei curele echidistante, rămânea descoperit. Iulia avea colier şi purta mânuşi de dantelă şi sandale cu toc înalt. Am înnebunit.

A doua zi, când a înnebunit Adriana, Iulia a trebuit să-i explice frumos că nu s-a costumat în *curva Babilonului*, ci a încercat *rochia maternală a Dinei*. De acum încolo, când vom dori să o mai vedem pe Iulia aşa, o vom întreba simplu: „Când mai punem de o Apocalipsă, iubito?"

Tristan şi Isolda

Noaptea, după vreo jumătate de oră după ce a adormit Claudia, m-am pomenit cu Iulia.

- Mergem la Adriana, mi-a spus în şoaptă. Adică în *camera misterelor orfice.*

- Aţi pus la cale ceva? Nu doarme Adriana? De ce nu doarme? am întrebat-o pe Iulia.

- E «conştiinţa» mea. Mă mustră. Vreau să povestim dincolo, de faţă cu ea. Ştii? voisem să îţi aminteşti totul: cu râvnă nesăbuită.

Adriana ne aştepta aşezată comod pe canapea. De-o parte şi de alta ne-am aşezat şi noi, la fel de comod.

- Acum am să vă spun eu o poveste, a deschis Iulia discuţia. O ficţiune, fiindcă *nimeni nu are nevoie de adevăr*.

- Te ascultăm, iubito.

- Alin a intrat în casa mea adus de Claudia. M-am apropiat şi eu de Alin, am devenit confidenta lui şi el al meu. Ne spuneam

totul. I-am cerut să o mediteze la Claudia la matematică, să se apropie de ea şi să prevină pe cât e posibil toate mişcările sau nesăbuinţele care ar fi propulsat-o într-un anturaj prost. Îi ceream să îşi asume o răspundere pe care nu şi-o asumase nici propriul ei tată.

- Înseamnă că aveaţi sentimente foarte puternice unul faţă de celălalt, i-a spus Adriana cu admiraţie.

- Mai mult decât ai putea să-ţi închipui, i-a confirmat Iulia. Stai să vezi. Mai doream ceva de la el, dar mă jenam să îi spun. În calitate de prieten al meu, aş fi vrut să-i arate Claudiei altceva decât văzuse la fostul meu soţ. Nu-ţi mai pomenesc faptul că amândouă fuseserăm maltratate crunt de bărbatu-meu şi că eram încă traumatizate: Claudia îmi spunea tot timpul că nu-şi va face niciodată vreun prieten, fiindcă o sperie bărbaţii. Am vrut să-i schimb această impresie. Şi pentru asta *l-am ales pe Alin*.

- O dorinţă cât se poate de onorabilă, a întrerupt-o Adriana.

- Aşa-i, doar că lui nu i-am spus decât *după*.

- După?

- Stai să îţi spun. Tu ştii că în lumea noastră vorbele zboară repede. Şi repede se şi-ntorc. Într-una din zile am aflat că Alin îi furase Claudiei ştrampelii: voia să îi folosească drept eşarfă de pilot, mă rog, *port bohneur*. Actul acesta teribilist era un fel de test de iniţiere în grupul lor, nu ştiu. Acum însă avea să dea un alt fel de test. Se lăudase cu chestia asta în cercul lor, acum aveam să-i dau eu un motiv să se laude. L-am luat deoparte, de faţă cu Claudia, şi i-am spus că, dacă s-a purtat ca un copil, o să o „ia" ca un copil. Şi că, dacă nu e de acord să o ia peste fund de la mine şi de la Claudia, poate să nu mai calce pe aici niciodată.

- Sărăcuţul! Tu ştii că ţi-ar fi cedat oricum.

- „Pot să ştiu de ce ai făcut asta?" l-am întrebat sever. S-a uitat la Claudia: „Mi-eşti foarte dragă…" i-a spus. „Vă rog să mă iertaţi, Doamna Ianculescu: vă admir… fac tot ce vreţi." L-am luat pe genunchi şi aşa, cu ochii la Claudia, a început s-o „încaseze" uşor. „Ştii de ce fac asta?" i-am spus. „Pentru că mi-

eşti drag. Uite, şi Claudia s-a ataşat de tine. Nu trebuie decât să ne ceri şi-ţi dăm tot ce vrei. Credeam că suntem prietenele tale." „Sunteţi", mi-a spus. „N-ar fi mai bine să-i dau jos pantalonii?" am întrebat-o pe Claudia. „Ar fi mult mai bine, mama", i-a spus Claudia surâzând. Şi i-am dat jos. Apoi am zis: „O să mă doară palma. Ce spui, Claudia? Să nu-i dau jos şi chiloţii?" „Ba da. Aş prefera să fie fără chiloţi." „Claudia, te implor!" a încercat el, „te iubesc." „Trebuia să te las în fundul gol ca să i-o spui?" l-am mustrat eu. Şi i-am tras jos şi chiloţii.

- Nu te ştiam aşa îndrăzneaţă, i-a spus Adriana.

- Nici eu nu mă ştiam, i-a răspuns Iulia râzând. Claudia râdea cu gura până la urechi. S-a destins. „Te iubesc, Alin", i-am spus în timp ce-l pălmuiam uşor – aşa, mai mult a alint şi a mângâiere. „Îţi place să fii *bărbatul casei*? Ai s-o iei de la amândouă, aşa, ori de câte ori ne superi. *Ori de câte ori vrem*." „Da", mi-a confirmat el. „Nu cred că o să le spună băieţilor lui nimic despre asta", i-am spus Claudiei. „Nici eu nu cred", a râs ea.

- Eşti o perversă şi-o ticăloasă, vorba Dinei, i-a spus Adriana cu bezele de-alint.

- Şi eu te iubesc. Te rog, savurează momentul: vede şi fiică-mea bărbat timid, pălmuit la roz-bombon, umil şi supus, complet ascultător. „Doamna Ianculescu, acum n-o s-o mai pot impresiona pe Claudia", mi-a şoptit în timp ce-i cutremuram bucile în faţa fiică-mi. „Sunt deja cucerită, Alin. M-ai impresionat", i-a spus Claudia râzând. Şi s-a aplecat să-l sărute. „Dacă vrei să fiu prietena ta, să meriţi eşarfa cu-adevărat, am nevoie de un *angajament* serios – public – mă rog, deocamdată în faţa mamei." „Claudia, dacă te supăr vreodată cu ceva, sau dacă pur şi simplu îmi ceri, am să te las să-mi faci tot aşa, orice vrei, indiferent dacă suntem singuri sau dacă sunt prietenele tale de faţă", i-a spus. „Perfect. Să vedem", a hotărât Claudia. „Când?" „Acum. Chiar acum." Alin s-a ridicat atunci în picioare, şi-a dat jos tot ceea ce mai lăsasem pe el şi s-a aşezat în genunchi în faţa fiică-mi. Eram şi eu curioasă să văd ce-o să urmeze.

Închipuie-ţi, Adriana: Claudia şi-a scos ştrampelii pe care-i purta şi i-a legat la gâtul lui Alin într-un fel de gest de înnobilare. L-a sărutat pe obraji şi i-a spus: „De acum sunt prietena ta. Am încredere totală în tine.” M-am destins. L-am mai mângâiat, l-am mai pupat amândouă. La un moment dat, când a prins un pic de curaj, a întrebat: „Claudia, de acum înainte o să mă pălmuiască la fundul gol şi prietenele tale?” Claudia a râs: „Ar fi o idee. Am să ţin cont de *propunerea ta*!” „Claudia! Ce-i faci?” am intervenit. S-a aplecat să-l sărute: „Dragule! ce-ţi poate trece prin cap?” „Alin”, l-am liniştit eu, „noi două suntem de acum *prietenele tale totale*. Ceea ce facem de aici înainte e *taina noastră*.” Aşa, în câteva luni, am scăpat-o oarecum pe Claudia de complex şi de traumă.

- Pe spatele lui Alin.

- Pe fundul lui, mai precis. Dar m-am răscumpărat imediat. Era foarte timid, *a trebuit să cam accelerez lucrurile*. Parcă aveam două fete mari.

- Şi le-ai accelerat de te-ai terminat, a anticipat Adriana.

- Intimitatea noastră a devenit tot mai intensă, deşi oarecum *clandestină*, nu ştiu de ce. Ba ştiu. Claudia nu ieşise încă din convalescenţa aceea, mi-era încă teamă.

- Îmi imaginez că fiică-ta găsea tot timpul pretexte de „supărare” şi, când te întorceai tu de la serviciu, Alin era deja „încins”.

- Nici pomeneală. Nu l-a plesnit niciodată.

- Aha. Eraţi intimi doar voi doi.

- Nici nu gândeşti. Tremuram toată cum îi simţeam timbrul vocii, mă fâstâceam când mă privea drept în ochi, când şi când mai scăpam lucrurile din mână pe jos…

- Te-ai îndrăgostit zdravăn.

- Şi Alin şi-a dat seama de asta şi mi-a furat un sărut. Şi eu m-am dăruit lui cu totul.

- Iulia!

- M-am îndrăgostit de el aşa, *fără întoarcere*. La un moment dat, din motive necunoscute, Claudia recăzut în depresie şi, la a doua internare, când a fost sechestrată în *Clinica Diavolului*, disperată, l-am trimis pe Alin după ea. Când s-au întors, erau *Tristan şi Isolda*.

- Hai că ştii s-o scrânteşti, i-a spus consolator Adriana.

- Rău de tot. *Mi i-au vrăjit*. Au sorbit *elixirul ultimei umilinţe*. M-am pomenit cu *doi amnezici*. Claudia repeta gesturile şi cuvintele mele, *a intrat în postura mea*. Alin nu şi-a mai amintit decât de o palmă a Claudiei care a condus la un sărut curat pe obraz: de nimic din tot ceea ce-a fost între noi.

- Draga de tine!

- Ştii, palma pe care-a primit-o de la Claudia a fost în faţa peretelui cu acuarelele ei. Rămăsese „pierdut" în faţa *scenei cu Adam şi Eva.* Claudia ne schiţase pe mine şi pe Alin complet despuiaţi, ţinându-ne de mână şi privindu-ne în ochi.

- Nu i-aţi pozat de-adevăratelea?

- Atunci nu. Schiţa asta fusese realizată numai din imaginaţia ei. Ne mai văzuse, e drept, şi ne ghicise oarecum siluetele, dar nu am stat să-i pozăm nud, ştii, aşa cum se stă – ore întregi. Era doar crochiul sau schiţa preliminară.

- Şi tu te-ai aşezat în postura pe care a schiţat-o Claudia.

- Am fost o smintită. Am vrut să-i arăt cuplu perfect. Şi i-am arătat. *Doi ani şi jumătate* ce egalează eternitatea.

- Da, Iulia iubito – i-a spus Adriana – numai că *eternitatea, în general, se cam împute, mai ales spre sfârşit.*

- A mea nu. A fost ceva *ca un început de lume*. Acum s-a sfârşit. Claudia a hotărât subit că-l ia de bărbat. Asta e. O mamă trebuie să ştie când să renunţe. Înainte de sanatoriu, Alin mă iubea ca un îndrăgostit: acum mă venera. *Cred că a fost o compensaţie corectă din partea lui Dumnezeu pentru acest sacrificiu.*

Îmi amintesc cum într-o noapte m-am strecurat, nevăzut, în aripa restricţionată a unuia din nivelurile neştiute. Am putut să văd, dar n-am putut să alin, n-am putut să izbăvesc, n-am putut să ridic suferinţă. Am fost complet neputincios, asta este durerea mea, nesomnul şi grija. Lucrurile cele mai grave nu se văd: teama, teroarea, foamea şi setea, sau frigul.

Am văzut depresia totală, tristeţe, multă tristeţe, umilinţe şi ruşine, am văzut letargie şi prostraţie, apatie tâmpă, seninătate oarbă. Erau *trupuri în aşteptare*. Nu ştiu ce se-ntâmpla, dar era un fel de ştergere a identităţilor, amintirilor, moartea sensibilităţii şi a afinităţilor. Am văzut femei legate în obezi sau cătuşe, prinse de pereţi sau de mese – şi cred că tortura lor era aşteptarea a ceva la care nu te aştepţi – inimaginabilul – ceea ce le făcea blazate, docile, indiferente de propria viaţă. Erau reeducate blând, fără atingere efectivă, total.

Acolo am văzut-o pe *Văduva neagră*. Goală sub un voal nesfârşit de mătase neagră. Am surprins-o în rugăciune. Era extrem de concentrată, ademenitoare chiar prin aceea că te ignoră deşi, când nu te ignoră ai terminat-o. Mi s-a părut că se roagă înainte de a ucide, mi s-a părut că *se roagă să ucidă*. Cerea parcă să i se întărească *natura* aceasta.

Am văzut apoi *umezeala şi goliciunea* – jetul de cristale de gheaţă, tremurul buzelor, conştiinţa situaţiei fără ieşire, apoi răgazul aşteptării unei noi zile şi consolarea de-a nu fi singur.

- Totul e o minciună şi o înşelătorie, ne-a lămurit Dina a doua zi. Femeile astea se pregătesc să se infiltreze printre deţinutele politice sau sunt menite intoxicării spionilor străini. Sunt agente sub acoperire; şi n-ai văzut decât crâmpeie de antrenament.

Acoperire sau nu, asta nu am de unde să ştiu, însă în noaptea aceea ni s-a făcut atât de frig povestind, că am făcut baie împreună cu Iulia. Aveam să aflu mult mai târziu că «Văduva neagră» nu era o fiinţă anume, ci un program menit să corupă

sexual oamenii influenţi ai societăţii care să fie determinaţi să acţioneze ocult, distructiv pentru ei şi pentru societate, conform voinţei Stăpânitorilor veacului. «Văduvele negre» nu-i ucideau efectiv, ci îi convingeau să semneze acte de vânzare pe nimic a patrimoniului naţional. Gestul lor era „sinucigaş": ei îşi compromiteau poziţia, îşi distrugeau reputaţia şi riscau să înfunde puşcăria pentru tot restul vieţii. Apoi, acestor marionete – zise «miliardari de carton» li se înscena moartea şi li se schimba identitatea. În locul lor erau îngropaţi nişte nefericiţi – astfel încât ei înşişi să nu mai poată fi urmăriţi în justiţie – şi ei să fie «extraşi» din lumea pe care-au prădat-o şi duşi în paradisuri ale planetei în care să-şi trăiască tihnit restul vieţii.

«Văduvele negre» treceau mai întâi ele însele printr-un ritual de moarte şi îngropare, apoi renaştere şi apoteoză. După regenerare primeau un voal de mătase neagră peste trupul gol şi mergeau să se-nchine zeiţei Lilith – despre care se crede c-a fost prima soţie a lui Adam – cel puţin în cercurile gnosticilor sau necromanţilor..

În *noaptea frigurilor* Adriana a fost cea care ne-a pregătit baia. Voia să se implice oarecum în vieţile şi traumele noastre. Iulia e cea care a încurajat-o.

Când am ajuns în dormitor, Claudia se trezise şi mă privea cu coada ochiului.

- Iubito! i-am şoptit şi m-am cufundat în toată fiinţa ei, în somn şi trezvie, în patimă.

- Iubitule! Te-au descântat zeiţele, zânele, muzele?

- Sunt vrăjit de acum. Nu vezi că sunt vrăjit?

În noaptea următoare a apărut Dina:

- Am dat de urma *Episcopoaicei*. Călugăraşului ei nu i se prea dă nici un credit. Poporul îl simte. Dar ierarhia e infiltrată *destul de crunt.*

- Olivia? Ce-a spus? am întrebat-o.

- Sper că nu eşti atât de naiv să-ţi închipui c-am discutat cu ea: doar am filat-o. Uite, Adriana, am aici, pentru tine, o listă cu *oameni buni.* Eşti credincioasă, ştii ce să faci.

- *Oameni buni*?

- Preoţi integri. *Au trecut pe la noi*, n-au cedat. Ghionoaiele asemeni Oliviei au primit ordin să nu fie *martirizaţi.*

- Ai făcut tu asta? Pentru mine? de ce?

- Poate că vreau să redevin *un medic adevărat*.

- Dina, i-a spus Adriana cu glas tremurat, mi-e cam frică să cred.

- Bine, atunci *nu mă crede*! Să spunem atunci că-ţi dau lista pentru că sunt *lesbi* şi vreau să te seduc, să te f…: asta după ce-o f… în prealabil pe Iulia. O vrei?

- Lista?... o, da, mulţumesc.

- Da' pe mine… de ce să mă…? că eu n-am zis nimic… s-a trezit Iulia să intre în vorbă.

- Pentru că eşti în continuare geloasă pe mine pentru *un subiect* care *nu ţi se cuvine*.

- Nu înţeleg.

- Judecând lucrurile Ultra-mitologic şi pictural, tu eşti Eva. Claudia a fost şcolită de *Beta* să fie Lilith – despre care se crede că a fost prima soţie e lui Adam. Lilith l-ar fi părăsit că n-o lăsa tembelu' să stea ea deasupra! Aşa că, Eva iubito, *stai la rând*!

- Aş fi vrut să te întreb şi eu ceva, tocmai în privinţa lor, i-a spus Adriana arătând către mine şi către Iulia. Dar după ce m-ai luat tare pentru c*onştiinciozitatea clinică* din timpul reconstituirii „târâşului de noapte" al lui Alin prin Sanatoriu, n-am mai avut curajul să-ţi spun nimic.

- Vrei să-ţi dau curaj, sau apă la moară? Mă rog. Am să-ţi mai spun o poveste. Era odată un ins care a testat limitele ascultării: a pus un „cobai" sub autoritatea unui „specialist" să chinuiască prin şocuri electrice un „învăţăcel" (de fapt un actor), pentru ca să-l oblige să memoreze anumite lucruri. Majoritatea „cobailor"

au fost atât de docili încât, dacă chinuirea ar fi fost reală, nu simulată, şi-ar fi ucis „învăţăceii”.[13]

- *Supunerea fără discernământ e atroce*.

- Tu ai spus. Se poate întâmpla oricui. Ţie ţi s-a-ntâmplat în relaţia cu Iulia. Acum te-ai de-complexat?

- Doamne, mulţumesc. Da.

- Întreabă-mă acum ce-ai vrut să mă-ntrebi.

- Claudia e pură, neprihănită… mă rog: *intactă*. Am înţeles. Alin e însă pe cale să se căsătorească ea. Ţi se pare normal ca un viitor ginere să-şi mozolească pătimaş, aşa, peste tot, mama-soacră? *Să o iubărească*?

- Taci, Adriana, nu zi, că ne pomenim aici cu juma’ de planetă, a intervenit râzând Iulia.

- Bine, Dina: Alin nu se culcă cu Iulia: doar o masturbează. Cum ţi se pare asta? a insistat Adriana.

- Dacă mi se pare un scandal că o masturbează propriul ei ginere? Da, e uşor scandalos. Dar pe moment a fost singura soluţie ca Iulia să nu clacheze. *Soluţia de avarie*. După ce lucrurile o să-şi revină puţin la normal, Iulia o să se corecteze: o

[13] Prin anii `60 Stanley Milgram a iniţiat un experiment cu şocuri pentru a vedea cum reacţionează oamenii când li se ordonă de către o persoană autoritară să rănească pe cineva. El a adus o serie de voluntari cărora li s-a dat puterea de a «pedepsi» cu şocuri electrice câte un «subiect de testare» în cazul în care acela nu îşi amintea anumite lucruri pe care trebuia să le înveţe. Persoana autoritară - «doctorul» - cerea fiecărui voluntar să folosească şocuri electrice din ce în ce mai puternice, chiar dacă «subiectul testării» începea să se plângă sau să ţipe de durere. «Subiecţii testării» erau actori care simulau durerea. Rostul experimentului era acela de a vedea cât de obedienţi pot fi oamenii când *autoritatea* le spune să facă ceva oribil, posibil fatal. Mulţi voluntari au administrat şocuri până ce au fost convinşi că «subiecţii» au fost răniţi grav sau chiar au murit. Mai târziu, ei au spus că au rămas traumatizaţi pe toată viaţa când au aflat că sunt capabili de un asemenea comportament inuman.

să-şi bage singură mâna în vagin, pe sub masă, în faţa lui, *ca orice soacră decentă!*

- Doamne! Dina, eşti imposibilă.

- Situaţia e imposibilă. Ce, ai impresia că Iulia e Sfânta Tereza? Sărutările, mângâierile şi alternările dominaţiei, supunerii sunt *fetişurile lor de supravieţuire*.

- Nu credeam că o să-l văd pe Alin stând şi acum sub o autoritate feminină atât de fermă. Mi se părea normal ca lucrurile să evolueze, să se mai schimbe.

- Spui că am o autoritate feminină *fermă*? a făcut ochii mari Iulia. *Supremă*, ai vrut să spui. Uite cine vorbeşte: în rolul «Luciei», în Sanatoriu, ai fost totală. Sunt mândră de tine. Te-ar putea angaja ăia cu normă întreagă!

- Alin, să ştii că tot ceea ce ţi-am făcut în Sanatoriu a fost la sugestia Iuliei.

- Aşa, dă vina pe mine, i-a spus Iulia prefăcându-se încruntată.

- Eu sunt cea vinovată, fiindcă mi-a plăcut, a ridicat sprâncenele Adriana. Mi-a plăcut foarte mult. Dar nu înţeleg de ce *situaţia de urgenţă* se prelungeşte. Îl infantilizezi, Iulia, îl copleşeşti şi îl descarci de responsabilitate.

- Are nevoie de asta, crede-mă: *lucrurile sunt foarte grave*, i-a spus Dina. Câteva clipe de iresponsabilitate pot să-i salveze mintea. Nu vreau să plece *în remuşcarea fără întoarcere*.

- Adriana, i-a spus Iulia, în Sanatoriu Alin a înghiţit umilinţa *ca pe un drog*. A fost constrâns la o ascultare bolnăvicioasă. Acum îi dau acest drog în cantităţi tot mai mici, până se însănătoşeşte şi înzdrăveneşte cu totul.

- Adică e dependent de înjosiri şi supunere? Şi ce face dacă te porţi *respectuos* cu el: i se face rău?

- Trebuie s-o-ncaseze. Dar totul este simbolic, mai mult un alint. Nu îl plesnesc de-adevăratelea. Doar îl drăgănesc. Nu ştiu cum să-ţi explic. Are nevoie de o femeie dominatoare temperată. Fermă, fierbinte, dar temperată.

- Tu şi temperată: l-am auzit izbucnind în plâns. Îl copleşeşti.

- Adriana, am intervenit eu: crede-mă, Iulia are dreptate. Am nevoie de asta. Când o văd pe Iulia îmi stă inima-n loc, mi se taie răsuflarea. Am nevoie să mă strângă la pieptul ei. Atunci când îşi pune palmele pe tâmplele mele simt cum îmi plăsmuieşte mintea şi gândurile. Sub respiraţia ei aerul e mai pur, e mai blând.

- Nu te înţeleg. Şi n-o înţeleg nici pe ea.

- Ştii de ce am plâns? *Am strâns-o în braţe de-a pururi pierdută.*

- Dumnezeule mare! s-a uluit Adriana. Sunteţi nebuni amândoi.

- Adriana, *am nevoie să fiu al ei*. Şi acesta e singurul chip în care se poate face. *Iulia mă conduce în direcţia cea bună.* Am nevoie să fiu sub autoritatea ei, chiar dacă uneori oboseşte şi mai facem schimb de autoritate pentru câteva momente sau chiar pentru o seară întreagă.

- Îţi place să fii dominat? Supunerea aceasta e *patologică*: nu poţi să te *stingi* înlăuntrul sufletului Iuliei.

- Lasă-l că nu dispare total, a liniştit-o Iulia: *mai stinge din când în când luminile*. Este *o taină*.

- Supunerea lui Alin şi dominaţia Iuliei şi a Claudiei reprezintă «doze» mai mici de drog decât a primit în Sanatoriu, a întărit Dina. *Aici nu va fi nici o tragedie greacă.*

- Şi vrei să spui că o să te vindeci la un moment dat cu totul? m-a întrebat Adriana.

- Da, împacă-te cu tine însăţi, cu situaţia, cu Cerurile: vom fi cu toţii normali şi decenţi. Mă rog, cât de poate. Chiar şi tu, Adriana.

- Aşa să se-ntâmple. Chiar şi cu mine.

Ayín

De Crăciun s-a întors în Casa Iuliei numai Dina. Adriana trebuia să-şi îngrijească mama.

Urma să sărbătorim intim. Era o regăsire după două luni. Eu insistasem ca Dina să-şi mai menajeze ursitul, dacă mai exista

viaţă şi vlagă în Vali. Era o camaraderie rară între noi, n-aş fi vrut să degenereze, să pierd pe vreunul din ei. Şi-aşa, trăisem pe muchie de cuţit.

Dina nu se prea poate aşeza la casa ei, n-are *stare*, şi se va întoarce, din vreme în vreme, *să fie familie cu noi*.

Acum eram cu Dina în camera misterelor orfice lângă pomul încă neîmpodobit şi discutam despre Filocalie şi isihie stând lungit într-o rână pe canapea. Aveam un singur volum, eram complet pe dinafara subiectului, nu înţelegeam nimic, lucrurile mă depăşeau definitiv. Stăteam doar aşa, cu cartea în mână, perfect inutil şi senin. Iulia şi Claudia erau plecate la cumpărături.

Şi intră pe uşă Claudia şi mă vede cum citesc cu glas tare şi cum fac pe *înduhovnicitul*, mă răsuceşte şi mă plesneşte instant.

- De mult n-ai mai avut „fumuri". Te-ai apucat de ronţăit ipocrizie? Citeşte mai bine un Abecedar. În Guineea nu există *porcuşori duhovniceşti*.

Claudia e dintr-o bucată. Ştie totdeauna cum să ţi le spună. Mi-a pierit cheful de tâmpenii pentru tot anotimpu'.

- Claudia! am auzit apoi glasul Iuliei din spate. Nu te gândeşti că l-ai umilit *pe soţul nostru* în faţa *invitatei*?

Iulia a preluat limbajul Adrianei, ceea ce e un pic îngrijorător; dar n-am mai stat să cuget la asta, că a venit replica *soţiei mele celei mici*:

- Păi chiar la asta m-am gândit: că îl umfla vanitatea. Porcuşorul de Guineea studiază Filocalie! Devine *porcuşor înduhovnicit*.

S-a întors către mine.

- Alin, m-ai iertat deja, nu-i aşa?

- Te-am. Dar am şi eu o dorinţă.

- Care?

- Să nu mai faci.

- De ce? *Domnişorul de rouă* s-a sensibilizat – ofuscat – şifonat?

- Nu. Nu e asta.
- Şi dacă mi s-a căşunat iarăşi pe tine?
- O delegi pe doamna Ianculescu. Sau, uite, pe Dina.
- Adică ele pot şi eu nu?
- Da.
- Eşti imprevizibil, „sucitania pământului". Şi, mă rog, poţi să-mi spui de ce ele pot şi eu nu?
- Numai pentru o vreme.
- Spune-mi pe şleau, altfel le deleg şi le dezleg pe amândouă să-ţi facă ce vor ele, pe loc, chiar acum!
- Claudia, iartă-mă, dar dacă o să concepem cândva un copil – şi dacă va fi o fetiţă – nu crezi că asta *s-ar putea transmite ereditar*?
- Măi băiete, da-ţi merge mintea! *Şi toată lumea zicea că nu ai*, m-a tachinat Claudia.
- Te implor, Claudia.
- Da, Claudia, a cugetat Dina, Alin ar putea avea dreptate.
- Ne-am înţeles? Claudia, iubito, ce spui?
- *Prea târziu*. Fetelor, *ne vin întăriri*, le spune triumfător Claudia.

Toţi trei ne uităm la ea siderat, îi sorbim cuvintele.

- *Trei femei n-am reuşit să te facem om. Poate vom reuşi patru*.
- Claudia, spune-ne româneşte, o împunge Iulia cu degetul. Nu ne mai perpeli.
- *Am o fetiţă*, îmi spune Claudia cu simplitate desăvârşită; şi mă priveşte în ochi.
- Eşti sigură? a îngăimat Iulia.
- Sunt sigură. Am văzut-o.

N-am mai avut glas. Am luat-o în braţe, am sărutat-o, am drăgănit-o cu toţii.

Nu ştiu cât am stat aşa, în reveria aceasta. Nu ştiu cum au comunicat aşa, fără cuvinte, că m-am pomenit răsucit iarăşi pe burtă. Atunci Claudia s-a întors lângă mine cu genunchii sub ea şi a început să mă pocnească încet cu „lăbuţele":

- *Tati! Tati! Tati! Tati!*

Toate trei s-au solidarizat instantaneu:

- *Tati! Tati! Tati! Tati!*

Când au obosit de pălmuit şi de pufnit în râs m-am sustras „felicitărilor" şi am luat-o la fugă, în sufragerie şi în bucătărie:

- Stai, a strigat Claudia în urma mea: nu faci decât să îţi agravezi singur situaţia!

În bucătărie am rămas cu mâna pe sticla de şampanie, cuprins de braţele lor, ciupit şi acoperit cu săruturi.

După ce ne-am liniştit, Iulia şi Dina au întins masa şi am mâncat cu toţii festiv. Claudia a pus muzică. Pe ea am dansat-o prima. Apoi pe Dina, apoi pe Iulia. Am sărutat-o discret după ceafă:

- Eşti surprinsă? i-am spus cu glas scăzut.

- Nu. Puţin. Foarte. Credeam că n-o să se mai întâmple. Asta e tot.

- Nu s-a-ntâmplat nimic.

- Nu înţeleg.

- Nu e nimic de-nţeles aici. Lasă-te! Nu gândi. Tremuri toată.

Am chemat-o pe Dina şi i-am şoptit cât să m-audă Iulia:

- Te rog să-i faci Claudiei un mic consult medical. Unul discret.

La început n-a înţeles:

- Ca să scape de incontinenţă, mi-a zis, era de ajuns să se îndepărteze de locul şi timpul în care i s-a produs trauma. Faptul că au excitat-o într-una şi ai făcut ea incursiuni în senzualitate *a ajutat*. Nu era necesar *să o penetrezi*. Oricum, Claudia e complet vindecată. Aţi rezistat eroic voi doi îndeajuns de mult, dincolo de tot ce-mi închipuiam. „Asta e, cu asta defilăm", ca s-o citez pe Claudia. Să fie-ntr-un ceas bun şi *Casă de piatră*!

M-am uitat urât.

- Acum ce mai e? a reacţionat Dina. Nu se zice aşa?

- Am s-o pup, ştii, ca de obicei, să-i ridic respectul de sine. Vreau s-o pupi şi tu – la fel – şi apoi *să observi*. Şi după aia vii şi *îmi raportezi*.

S-a luminat:

- Aha. Păi puteai să îmi spui aşa de la-nceput, nu să mă laşi…

M-am dus la Claudia. Era în picioare şi vorbea ceva cu Iulia. I-am dat jos pantalonii. N-a zis nimic, a ridicat uşor câte un picior să m-ajute. I-am dat jos chiloţii:

- Mă adori?

Am îngenuncheat şi am început să-i sărut blăniţa şi buzele.

- Mă adori şi mă dori. Dragule!

- Vreau şi eu, şi-a intrat în rol Dina şi a luat-o de mână să o aşeze pe canapea.

- Ăsta nu se pricepe deloc, i-a zis arătându-mă cu degetul: e un naiv şi *un neprihănit*. Şi nu învaţă nimic.

I-a desfăcut picioarele şi şi-a cufundat fruntea în pântecul ei. Apoi a început s-o sărute.

Claudia ne-a privit cu ochii întredeschişi. Mi s-a părut, nu ştiu, cumva, că este epuizată.

Dina a revenit lângă noi. Mi-a confirmat cu glas scăzut, s-o auzim numai noi.

- Claudia este virgină.

- Slavă Domnului.

- Cu copilul acesta al ei însă nu ştiu ce e. Poate fi un dezechilibru, o frustrare sau un mecanism de compensare…

- Ce e cu ea? s-a speriat Iulia. Alin, acum, dacă mă gândesc bine, aş fi preferat s-o fi lăsat însărcinată.

- Nu trebuie să fii îngrijorată, i-am zis. Claudia e foarte puternică. Mult mai puternică decât crezi.

- Iulia iubito, a intervenit Dina, trebuie să îţi reamintesc nişte lucruri. Claudia a fost supusă iniţierii MK Ultra în cadrul Proiectul *Monarch*. Subprogramul *Beta*, dedicată manipulării sexuale, trebuia să-i elimine toate convingerile morale, toată pudoarea; inhibiţiile ei trebuiau şterse. „Operatorii" mentali au

pornit de la pulsiunile voastre inocente, de la jocurile ispitirii, ca să o aducă în postura femeii supreme. Trebuia să îi fie stimulat erotismul profund, ancestral al zeiţei Lilith – prima „soţie" a lui Adam. Nu contează că mitul acesta gnostic e-o bazaconie, important e că toţi *măcelarii gândirii* cu care-am intrat în contact cred în el. Deci: dacă tu eşti „Eva", ea a fost „Lilith". Aşa că *ai fost invitată frumos să stai la rând şi s-aştepţi*! Din fericire, am reuşit s-o „extragem" din Proiect pe la jumătatea „cursului". Atacurile Ultra au continuat însă şi după asta, aşa că este posibil să-şi fi alcătuit un mecanism de apărare, un refugiu, ceva. Nu-mi dau seama dacă ceea ce ne-a spus este o plăsmuire străină, o halucinaţie sau un premiu de sus. O să-şi revină cu totul: o să vezi! crede numai.

- Ce păcat că nu e şi Adriana aici, am spus. Ea ştie să discearnă insuflările harului.

- Şi Alin în ce domeniu trebuia programat? a vrut să ştie Iulia.

- Alin a suportat subprogramul *Delta* care e destinat ucigaşilor din Forţele Speciale: de aia a fost şcolit de Mossad, adică de mine însămi.

- Iulia, fiica ta este *perversă şi inocentă*, am intervenit eu. E perversă fiindcă poartă încă în ea *gândiri indecente străine*; e inocentă deoarece nu a rănit niciodată pe nimeni. Şi nu va răni. Toate perversiunile insinuate de programările MK Ultra se vor destrăma la un moment dat de la sine în faţa purităţii ei – înaintea acestei puteri de nestăvilit. Ai încredere!

- Vai, Alin. Şi eu care-am crezut…

- Ştiu ce-ai crezut. Claudia e inocentă – asta e realitatea şi asta ne salvează. Restul e imaginar răsucit, viziune amplificată cu beznă, remuşcarea şi amărăciunea neîntâmplatului, cai verzi pe pereţi.

- Ce-ai spus? Cai verzi pe pereţi? A întrebat Dina.

- Viziunile plasmei. Iulia, acum va trebui să fii pedepsită. Că „Ai crezut".

- Dar n-a fost decât o singură clipă.

- Clipă – neclipă – va trebui să o *ispăşeşti*.

- Alin, ai de gând să mă pupi iarăşi *total*?

- Să nu-mi vorbeşti de ce se cade şi de ce nu se cade, de ce e moral, imoral, legal, ilegal sau mai ştiu eu ce. Iulia, de fiecare dată când mă laşi sa te pup, *mă salvezi*! Azi ţi-a fost teamă. Vrei să-ţi spun teama mea? Teama mea e *retroactivă*: mă sperii şi acum când mă gândesc că în seara logodnei puteai să fii serioasă şi să nu mă plesneşti peste fund, sau apoi să nu te laşi sărutată. Nu mi-aş mai fi amintit de nimic, rămâneam imbecil, lucrurile rămâneau vagi. Te iubesc, Iulia, şi *împotriva iubirii nu este lege*.

I-am desfăcut fusta, i-am dat jos pantofii negri, ştrampelii, chiloţeii. M-am cufundat în burtica ei, am coborât cu sărutările pe pulpe până la genunchi, apoi până la degete. Am întors-o uşor. I-am ridicat piciorul stâng, i-am sărutat buricele degetelor, talpa, am urcat către gleznă şi mai sus. Am făcut apoi la fel şi cu cel drept, m-am înălţat în genunchi şi nu m-am lăsat până n-am sărutat totul. În spatele ei, i-am scos bluza, i-am sărutat talia, spatele, umerii, i-am scos sutienul, am sărutat-o pe ceafă, pe gât, am gâdilat-o uşor, apoi am întors-o spre mine, i-am sărutat pe rând sânii, i-am ţinut cu buzele sfârcurile, am început iar să cobor către buric, pântece, m-am oprit la Muntele Venerei. M-am ridicat. Am pupat-o pe gură.

- Pedepseşte-mă, dragule. Te iert *pentru tot ceea ce îmi vei face*, mi-a şoptit Iulia şi s-a aşezat cu burta pe genunchii mei.

Am început să o plesnesc la popou. Am observat că-şi îndepărtează uşor picioarele, insesizabil. Am înţeles. Am început să o *adiez* uşor între fese – mai mult îi dădeam emoţii – până i-am atins blăniţa. Iulia a început să zvâcnească sub palma mea dreaptă, iar când am insistat, a dat un ţipăt uşor de surpriză. Am masat-o cu mâna dreaptă tot mai larg, apoi tot mai adânc, până a început să gângurească, să geamă uşor. Apoi am pocnit-o scurt. A dat un ţipăt. Nu era propriu-zis o plesnitură: a fost o surpriză. Am continuat cu câteva „sonore" peste splendoare, apoi m-am întors la alintările şi „dojenirile" buzelor şi blăniţei, încât nici ea

nu mai ştia când ţipă de durere şi când de plăcere. Am simţit-o cum tremură şi cum se udă şi era transpirată în întregime; acum mă îmbrăţişase cu ambele mâini şi parcă avea spasme şi frisoane, se scutura, miorlăia a cuvânt şi a şoaptă, se dăruia şi se retrăgea.

S-a ridicat de pe genunchii mei; a rămas în genunchi, m-a luat în braţe. I-am dat uşor cu stânga peste popou în timp ce cu dreapta îi răsfăţam *muntele minunilor*. Mai dădea câte un ţipăt uşor atunci când făceam mişcări surprinzătoare cu degetele. Când s-a ridicat m-am cufundat cu totul în *împărăţia* ei.

- Alin, te implor: am orgasm! Îndură-te. Dragule.

- Uau! a exclamat Dina. Ce-a fost asta?

- E noul sărut de „Noapte bună", i-am explicat. Însă e *doar în familie*. Noii veniţi sunt trei zile oaspeţi, am liniştit-o, în timp ce Iulia şi-a pus cuminte halatul pe ea.

- *Pot să rabd până poimâine*, m-a asigurat ea cu seriozitatea monumentală a prototipului de *seminaristă* atotsilitoare.

Claudia s-a apropiat de noi cu sfială. Am luat-o de mână. Ne-am retras discret în penumbră.

Am trăit cu Claudia *într-un Zero Ianuarie* de negrăit. Luna a nins globuri de raze.

În noaptea aceea i-am oferit o experienţă unică. Era *o disciplină arcană* pe care n-o mai încercasem cu nici o femeie, şi despre care aflasem de la un coleg de facultate venit din Venezuela, care era preocupat de erosul pur, sud-american. Ceea ce i-am dăruit Claudiei atunci nu mai dăruisem nimănui niciodată: nimic mai mult şi nimic mai puţin decât *puritatea însăşi* – celei ce era puritatea. Nu a mai fost în noi *nimic pământesc*. *Puritatea* aceea *străveche*, crezută demult pierdută, mult răbdătoare, îşi afla acum locul în noi.

Dar acestea sunt experienţe clasificate – inefabile – dedicate în exclusivitate iubirii pe care o ai o singură dată în viaţă.

Claudia mi-a dăruit într-adevăr o fetiţă – *o fiică nepământeană*. Nu pot să-mi explic cum, nici de ce, dar *am văzut-o*. Nu ştiu în ce lume se va naşte, nici ce va fi cu acest copil binecuvântat care

se uită la noi cu ochi trişti şi calzi de pe bolta întunericului mai mult decât luminos al Minţii supreme.

Nu am văzut-o decât o singură oră. Claudia şi Iulia o văd mereu, dar asta e de la sine-nţeles, fiindcă ele sunt femei şi femeile sunt dintotdeauna hipersensibile. Nu ştiu nimic despre această fiică nepământeană a mea, decât că o cheamă Ioana. Ea are trăsăturile noastre şi totuşi, îmi pare *fiica străveche a Melancoliei*.

A doua noapte a fost sub stăpânirea Claudiei. A voit cu tot dinadinsul să îi redea Iuliei ceea ce-i luase.

- Putem s-o facem şi singuri, i-a spus Iulia uşor stânjenită.

- Vreau să fiu sigură. Să nu mai existe nici urmă de îndoială.

- Claudia, nu poţi să răscumperi *tu singură* totul, a insistat Iulia puţin îngrijorată.

- Ba pot. Şi o fac.

Claudia nu poate fi contrazisă.

- Alin, dragule, astăzi ai să mă salvezi! mi-a zis şi mi-a surâs. *Am fost egoistă şi oarbă*. Ai să-mi redai *vederea*.

Ne dezbrăcăm cuminţi sub privirile Claudiei. Claudia poartă o rochie albă cu flori de câmp. E în picioarele goale. Iulia a încercat să glumească. Mi-a spus:

- Bine că n-a apucat să facă şi partea a doua a cursului Ultra!

- Comentezi, mama? O iei la popou! Oricum o iei.

M-am aşezat pe canapea, cu spatele sprijinit pe braţul ceva mai înalt. Iulia m-a „încălecat" cuminte. A întors faţa către Claudia. Claudia i-a zis:

- Vezi şi tu că l-am inhibat amândouă. Ce stai aşa? Hai, fă-i „ghidaj"!

Iulia m-a „ghidat" delicat s-o pătrund. Am pătruns-o.

- *Claudia vrea ca toate să fie clare*, ne-a spus Claudia referindu-se la ea însăşi ca la persoana a treia. Doamne: ea chiar *era persoana a treia*!

Sunt toate clare. Mai mult decât clare.

Şi Iulia îşi unduieşte trupul deasupra mea şi o priveşte pe Claudia în continuare:

- E ferm, Claudia, îl simt tot mai ferm, îi spune.

- Nu trebuie să-mi ceri aprobare. *Eşti binecuvântată*. Sunt aici doar ca să te încurajez. Şi pe Alin.

Iulia pare că-şi aminteşte ceva. Îi spune:

- Pe Alin nu trebuie să-l încurajezi.

Apoi se uită la mine cu seriozitate de domnişoară, apoi râde:

- *Să nu îndrăzneşti să mă ceri*!

Şi se unduieşte deasupra mea mai lin ca vreodată şi sunt în ea şi Iulia e conştientă că sunt în ea şi-o pătrund şi-i simt spasmele, înfiorarea şi încântările; şi se linişteşte şi iarăşi simt cum îi zvâcnesc splendorile sub palma Claudiei atentă şi fermă, blând neînduplecată.

Şi am trăit un an întreg ca o singură zi. După acea noapte Claudia s-a refugiat în studiu; ne-a mai făcut crochiuri şi schiţe în acuarelă, dar de cele mai multe ori ne privea lung ca şi cum *ne-ar fi învăţat pe dinafară*. Mai bine zis, ne memora, adică practica *învăţarea pe dinăuntru*. Când ne vedea nedumeriţi, ne punea înainte vorba lui Leonardo da Vinci: „Pictura e o lucrare a minţii”. Şi sunt convins de aceasta pentru că *am văzut*. Nu era nevoie de suport de hârtie sau pânză: ştiu că picta cel mai adesea *direct pe suportul memoriei*. Îşi crease un spaţiu al ei – într-o dimensiune perfect paralelă, pe care o mobilase cu lucruri memorate în prealabil, apoi prelucrate mintal – pentru ca să ne invite din când în când să-i admirăm plăsmuirile. Cum le vedem? Nu ştiu. Pesemne că gândirile noastre – înaripate de dragoste – îşi află singure drumul spre Cerul ei.

A terminat Liceul şi a intrat la Arte Plastice Bucureşti, aşa că studenţia ei a pus o oarecare distanţă între noi doi şi ea.

A treia noapte am dedicat-o Dinei.

Claudia e minunată. I-a dat Dinei uniforma ei de liceu: cămaşa ei albastru-pepit, rochia albastru-cobalt cu bretele şi cordeluţa

albă lată. Acum Dina stă cuminte pe scaun şi se lasă desenată şi admirată.

Claudia n-a mai fost nicicând ispitită. Acest lucru cred că se datorează în cea mai mare măsură *sacrificiului ei*, dar este posibil să fie şi urmarea *lucrărilor mâinii*: desenează frenetic, îşi obiectivează gândurile şi gândirile ce-o străpung, visările şi stările emotive – fantasmele induse sau proprii – astfel că devine imună la tot ceea ce ne rănise sau subjugase. Aş putea spune că a preluat de la Maestrul Leonardo şi de la profesoara ei de pictură *postura de înger*. Lucrul cu mâinile o fereşte de căderea în depresie şi ne convinge pe noi de puterea proiecţiilor ei pur mentale: ne ajută *să credem în ea*.

Acum ne priveşte pe mine şi pe Iulia cum o răsfăţăm pe Dina. Suntem încă indecişi ce sărbătorim – Balul bobocilor sau Banchetul ei de absolvire – dar suntem hotărâţi s-o facem pe Dina de-o seamă cu Claudia.

Iulia i-a vopsit Dinei unghiile de la mâini şi de la picioare cu ojă roşu aprins. Acesta a fost preludiul Operaţiunii „Cireşarii".

I-am pus vârful piciorului drept în cupa mea de şampanie, apoi i-am turnat pe picior până ce am umplut paharul. Am început apoi să-i sărut piciorul.

La început dina a fost uşor surprinsă:

- Ce-mi faci?

- *Te demitizez*, i-am spus. Apoi am precizat: succubele n-au degete la picioare, ci copite, iar Lilith şi vampele ei au gheare de cucuvea sau de bufniţă. Aşa că am decis să îţi onorăm umanitatea. Te trecem înapoi printre fiicele Evei.

- O să păşesc acum şi eu pe sărutările lui? a întrebat-o Dina pe Iulia.

- O să păşeşti…

Iulia a luat-o de mână să o aşeze pe canapea. Acolo a îmbrăţişat-o. Iar eu le-am îmbrăţişat pe amândouă.

- Ştiu ce-a fost ieri, i-a spus Dina.

- Ştii? Cum de ştii?

- *Claudia e supranaturală*.
- E.
- Iulia, tu ştii că am un copil. Cum fac să mă aibă şi el pe mine?
- Vrei să-l salvezi *total*?
- Aha. Învaţă-mă să fiu mamă. Tu ştii.
- O, da. Eu ştiu.

Şi am fi putut trăi nesfârşit fericiţi dacă nu s-ar fi dezgropat iarăşi securea războiului şi nu s-ar fi răsucit trecutul să-l mai trăim încă o dată, şi dacă nu l-aş fi pierdut pe Mitruţ în timp ce-l *finalizam* pe *Drăgaica*.

Răzbunarea Română

Am avut *Vedenia Ultimului Pod* într-un moment de tihnă – cu mult înainte să intru în luptă. Ştiam că ea nu se va întâmpla acum. Şi că va fi *punctul terminus al Răscolirii Române*, Omega, preludiul pogorârii Ierusalimului peste Naţiune.

Sunt una cu suferinţa.

Mă găseam printre focuri gălbui şi simţeam în nări mirosul dulceag al morţilor împrăştiaţi peste tot. M-am familiarizat, dacă e posibil aşa ceva, cu locul. Când voi ajunge aievea aici, voi şti să îl recunosc. Îmi aparţine. Aici sunt *acasă*.

A ajuns la un pod. Mormane cafenii cu forme indecise, conglomerate de făpturi omeneşti, grămezi de cenuşă, ruine, pâlpâiri gălbui şi *cremă de întuneric*.

Dintre ruine m-a săgetat o privire. Privirea aceea era gălbui ascuţită şi era încărcată cu o ură imensă. Fiinţa aceea era şi nu era: dacă existase vreodată, acum nu mai rămăsese din ea decât ura. O ură nepământească, extrem de vie, ce aprindea fascinaţia. Da, era *ura* în starea ei cea mai pură!

Vedenia însăşi era înfricoşată. M-am repezit şi am început să o lovesc cu toată puterea. Când am sfârşit eram plin de un sânge negru, vâscos, asemenea întunericului.

Vali şi Adrian ne-au furnizat locaţia oficinei centrale MK Ultra. Datele absolut necesare *penetrării în forţă* le-au obţinut Dina şi Iulia, seducătoare fatale îmbrăcate în *rochii apocaliptice*.

L-am luat pe Mitruţ şi i-am făcut lui Dark Vader Drăgaica *vizita de curtoazie a cobailor*. Am intrat în clădirea *fiefului celui de pe urmă* la vremea penumbrei. *Basculantă* şi *Buză*, *Dansatorul* şi *Teroarea* erau acum noile noastre indicative.

„Abrudul vă salută! Zlatna vă salută! Aiudul vă salută!" zicea Mitruţ „gazdelor" surprinse. Apoi: „Noapte bună, copii!"

- Moţule, am luat parterul, i-am zis la un moment dat.

- E timpul să *aprofundăm* subiectul.

L-am găsit pe *Dark Vader Drăgaica* cufundat în „studii" torţionare. Am prins pocitania între noi.

- Nu-l omorî, i-am spus lui Mitruţ. Apoi am început să-i „vorbesc": pentru Regimentul 93 de Aviaţie tactică şi de vânătoare; pentru Batalionul de paraşutişti „Smaranda Brăescu"; pentru Grupul de asalt „Elie Carafoli"; pentru Lynxul negru…

Am observat că pocitania rânjea cu dispreţ, în ciuda eforturilor mele de a mă „exprima".

- Şefu', m-am plictisit, mi-a zis Mitruţ. Cu mânuţele tale de domnişoară stăm aici până poimâine.

- Poftim. „Vorbeşte-i" tu.

- Moţii vă salută. *Ţărănimea motorizată*, şi i-a basculat una de sus în jos.

- Eşti tare, Moţule, i-am zis. Simţi dampful victoriei?

- Da. S-a căcat pe el.

Am băgat în DVD câteva seringi până când l-am văzut în convulsii.

- Gata, Mitruţ. Urcăm, mai cercetăm o dată saloanele şi plecăm la casele noastre.

- Eu rămân aici, a zis Mitruţ.

- Ce te-a apucat, mă tembelule? Nu putem să rămânem.

- Trebuie să mă odihnesc. Puţin. Tu du-te, Şefu'. Vin şi eu, da' un pic mai târziu.

- Mitruţule, ai încasat-o. Unde eşti rănit?

- În picior şi în fund. Tâmpiţii ăia de pifani în care mi-ai zis să nu trag că sunt de-ai noştri – Armata Română.

- Ăia cu AKM-uri? Ţi-am spus să nu tragi în ei, că sunt inocenţi: i-am tranchilizat eu.

- Da` înainte de asta m-au „liniştit" ei. Să nu spui la nimeni că m-a omorât *Ciclu-ntâi*!

- Nu te-a omorât nimeni. Te bandajez, iau de sus o targă, te car eu cumva.

- Alin, mi-o plăcut viaţa. Să nu-i spui Paulei că nu-mi amintesc nici acum nimic despre ea, despre viaţa noastră dintâi! Motârcă fainã, mă frate.

- Motanule, e ordin: vii acum cu mine. Şi nu te mai văieta ca prostu' pentru o biată gaură-n cur.

Am urcat greu, am găsit targă pe roţi, am „convins" un nefericit să ne împrumute maşina. Mitruţ sângerase abundent. Nu m-am întâlnit cu Dina. N-am stat. L-am dus pe Mitruţ la Spitalul Municipal. Am fost foarte convingător. Eram plin de sângele lui Mitruţ, aveam sângele lui şi pe faţă, că ieşise ca din el ca din stropitoare. Şi aveam şi arma în mână.

L-au luat imediat în operaţie. După nici jumătate de oră a ieşit. Era în afara oricărui pericol. L-au dus în Salonul 5.

M-am întors la *fieful răscolit*. Am vorbit cu Dina. Oamenii după care venisem au fost recuperaţi.

A durat ceva vreme până am recuperat documente, până am asigurat locul. Aurelian Drăgaica era mort. Mi-a confirmat Dina. A identificat de fapt toţi morţii. MK Ultra fusese decapitată.

N-a fost greu să-l ucidem pe Aurelian Drăgaica. Fusese greu să îi ucidem legenda.

M-am întors cu Dina la Municipal după vreo două ore.

Mitruţ nu mai era în salon. Spitalul fusese sub asediu. Am verificat iarăşi toate saloanele – de data asta cu Dina – fără să mai scot revolverul din toc.

L-am găsit pe Mitruţ la Morgă. Împuşcat în cap de la mică distanţă. Executat cu sânge rece.

N-am putut afla nici până astăzi cine şi de ce l-a ucis. Mulţi răniţi aduşi la Municipal în noaptea aceea de pomină au fost ucişi în felul acesta. Probabil cineva a încercat să-şi acopere urmele înainte să survină inevitabilul.

Nu mă mai uit în urmă. N-a mai rămas nimic din Aviaţia noastră Română. Prototipurile de care eram atât de mândri sunt depăşite, complet uzate moral: nu mai fac nici doi bani. Avioanele stealth au trecut la a cincea şi-a şasea generaţie, iar misiunile sunt efectuate acum de drone pilotate prin telecomandă de inşi ce stau în buncăre aflate la celălalt capăt al Pământului.

Atâţia piloţi morţi degeaba. Dar cum să le spui asta văduvelor? Cum să le spui că nici moartea nu-i sigură, că *nici aici nu sunt certitudini*?

Hm. *Nimeni nu are nevoie de adevăr*.

Generaţia a şaptea a început fără noi.

Porcuşorii de Guineea au ajuns la capătul de jos al iluziei. Detest să recunosc aceasta, dar Adrian avusese dreptate: am fost *piloţi de nimic* pe avioane de cârpă, familii de care poţi să te dezici fără remuşcări, sau regrete: fără un gând.

Totul este deşertăciune şi vânare de vânt.

Iulia şi Claudia sunt două vrăbii de negrăit. Sunt vrăbiile mele preferate. Ştiu sigur că ne vor supravieţui şi e de ajuns să ştiu că se gândesc la noi ca să primesc odihnă şi mângâiere. Au luat viaţa de la capăt cu aspiraţiile şi idealurile cele mai discrete – *în iubirea fără de început* care se desfăşoară nevăzut sub ochii tuturor oamenilor.

M-am străduit ani să trăiesc viaţa şi fericirea discretă a uneia, oricăreia dintre ele, dar n-am prea putut. Am fost sublocotenent, locotenent-comandor, general – nu neapărat în această ordine – gradul meu militar fiind un „pulsar", ca şi numele, în funcţie de operaţiune sau de resursa tactică; am avut multe grade şi multe nume, niciunul adevărat.

Dacă aş fi somat totuşi să îmi declar identitatea, aş spune că sunt *bărbatul din gândul şi din visarea unei femei* – deoarece viaţa mea începe şi se sfârşeşte aici. *Sunt plăsmuirea care visează*.

Ce stau să mai gândesc acum, la sfârşitul acestei poveşti? Că *de cele mai multe ori nici sacrificiul total nu e suficient*.

Nu m-am întors din război: nu m-am întors şi nu mă voi mai întoarce vreodată. Sufletul meu e prins într-un avion sfărâmat, într-o celulă de sanatoriu, în trupurile camarazilor morţi, în tot ceea ce tremură şi îndură, în tot ceea ce poartă în sine speranţă smintită, în extazul şi sfâşierea zilei de ieri, într-un prezent al fericirii furate, în germenii puri ai unui mâine reluat de sute şi sute de ori şi care nu se întâmplă şi nu se aşează.

Epilog

Vedenia crinului alb

Ţin crinul în mâna dreaptă. Crinul e alb. Mă uit la în adâncul potirului său şi tânjesc să mă pierd în strălucirea mai albă decât lumina. Acolo încep să apară însă broboane de sânge ca o rouă sau ca o transpiraţie, ca o hemoragie. Hematridesa. Nu credeam că un crin poate să aibă atât de mult sânge în el.

E de notorietate faptul că au existat MK Ultra şi False Memory Syndrome Foundation, oficine conduse de *măcelari ai minţii*, naziști recuperaţi de CIA în scopul satisfacerii – în cadrul unui grup restrâns denumit *Pentarhia întunericului* – a dominaţiei lumii. Vectorii „reeducării" oamenilor, ai anestezierii şi amorţirii definitive a conştiinţelor în veacul postmodernismului, au drept scop impunerea nihilismului luciferic.

În ceea ce priveşte tactica de război, dincolo de adevăruri şi speculaţii, există *mărturii despre dorinţa militarilor* de a încetini ritmul cardiac al „ostililor" prin simpla concentrare a minţii – sau chiar de a provoca oprirea bătăilor inimii. Au existat militari americani care şi-au folosit capacităţile paranormale pentru a ucide cu vibraţii ale minţii fiinţele pe care le scrutau cu privirea. Este cunoscut Proiectul *Jedis* – în care militarii îşi focalizau energiile cerebrale asupra câte unui animal. Acela murea în spasme în mai puţin de un minut.

Dereglarea minţii inamicului, trimiterea de unde distrugătoare, de vibraţii ce provoacă vertij şi *incapacitare mintală*, lansarea de sunete subliminale care să afecteze aura corpului – sunt doar câteva din *obiectivele psi* ale Centrelor de Comandă militare.

Vederea la distanţă prin materie de către *spionii psihici* a unor instalaţii, arme sau vehicule militare, a unor documente secrete încuiate în seifuri, puterea de a afecta ţesuturile vii ale unor ţinte doar prin vibraţie – sunt obiective prioritare ale parapsihologilor

şi psihiatrilor militari. Psionicul – care-şi extrage energia din propria fiinţă ca să o concentreze după voinţă acolo unde i se cere – se poate baza acum şi pe cyber-tehnologie.

Nu poţi rezista asaltului tuturor acestor vibraţii ostile decât prin rugăciune, lăsându-te cu totul în seama lui Dumnezeu.

Războiul spiritual nevăzut este o realitate. Războiul psihic e doar o parte a lui. De aceea, cred că nu poţi fi *un senior al războiului* – o fiinţă înzestrată cu capacităţi operaţionale – decât dacă îţi însuşeşti până la capăt doctrina lui spirituală. Şi aceasta este Ortodoxia.

Avem încredinţare de la Părinţii contemporani ai Bisericii că Armata pământească a Creştinătăţii este condusă nemijlocit de către Sfântul Arhanghel Mihail, care o va face imperceptibilă – nevăzută şi necunoscută – tuturor spionilor psihici sau tehnologici ai vremurilor post-moderne, şi care va zdrobi cu sabie de foc toate lanţurile patimii care au înrobit până acum sufletele şi minţile.

Noi suntem din Dumnezeu: mintea noastră este din *Mintea Dumnezeirii*: e *foc mistuitor, lumină şi paloş*.

Lumina ei e cea care suferă cel mai mult în lumea şi-n vremea aceasta. Ea cheamă toate durerile şi neputinţele omeneşti să devină globuri de foc, mistuire şi patos.

Nu pot să nu mă gândesc la romanul „Cupola" şi la „Revolta crinilor" – capitolul cu care se sfârşea. Acolo era vorba despre revolta vocaţiilor împotriva impostorii. Acum văd acele vocaţii însângerate, văd crinii devenind roşii: sunt noii martiri ai patosului. Dincolo de orizont văd răscolirea lumii gata să plăsmuiască frământătura României cea de pe urmă.

Mihai M. S. Maxim

1. 10. 2017

Cuprins

Preliminarii

Postludiu
Un Tavistock pentru Aran…… 3

Cuvânt prevenitor la ediția a doua
«Cinci vrăbii pe doi bani»…….... 7

Inferiorii……..... 13

Două vrăbii pe un ban

Partea întâi

Lynxul negru

Hăul…….. 17
Azilul de noapte…… 20
Anul viermelui…….. 23
Prizoniera…….. 26
Seniorii Prezentului……... 28
Copilăria de miazănoapte…….. 32
Anomalia…….. 33
Anihilare totală …… 42
Întoarcerea…… 44
Golful porcilor…….. 47
Divizia neagră……... 50
Zero Ianuarie……. 51
Stabilimentul memoriei……...…….. 54

Partea a doua

Orfeu

Două veacuri cu Maria Orsici. Orfeu în infern……..... 60
Misterele orfice ale supunerii şi suveranităţii…….. 76
Logodnă în stil orfic……..... 84
Orfeu în Eden…… 95
Iulia dominatrix……. 104
Catharsis…… 115
Palatul gândirilor remanente……. 125

Partea a treia

Orfeea

Die Gedanken sind frei……..... 134
Tonoul……... 143
Claudinalia sensual……... 153
Zâne de sacrificiu…… 161
Dragul vechilor vremuri…… 168
Şi Traviatele se împuşcă, nu-i aşa? …….. 190
Trei sute de kilometri în orb……..... 198
Viziunile plasmei şi traficanţii de gânduri…… 210
Regresiune în pubertatea cea vinovată…….. 223

Partea a patra

Imbroglio

Papesa…….. 228
Cele două timpuri ale Iuliei…….. 232
Cadoul de nuntă…… 241
Revelaţiile epuizării…….. 246
Adevărul de care nu are nimeni nevoie……. 257
Misterul camerei albe……... 274
Catabasă spectrală, sau Cele 5 ipostaze ale duhului locului. 281
Orfeu cântă în gând…….. 285

Partea a cincea

Regresiune totală

Neantul valah…… 290
Optica…… 291
Woodstock from Tavistock…….. 302
Despre inflaţia de antihrişti……..... 305
Când inccubus iubeşte pe succubus…….. 310
Masacrul inocenţei…… 314
Tristan şi Isolda……. 320
Perversiuni de supravieţuire……..……. 325
Ayín……..…….. 330
Răzbunarea Română……. 341

Epilog

Vedenia crinului alb……. 346